

A woman in a bright pink dress is walking away from the camera on a sandy beach. She is carrying a light-colored woven bag. In the background, there is a vibrant, colorful town built on a hillside overlooking the sea under a clear blue sky. In the top right corner, there is a graphic of a postmark with wavy lines below it.

A VÁRVA VÁRT
KÖNYV!

Fejős Éva
NÁPOLYI
VAKÁCIÓ

FEJŐS ÉVA

NÁPOLYI VAKÁCIÓ

Erawan Könyvkiadó, 2013

Elérhetőség:
facebook.com/fejoseval
honlap: fejoseva.com

facebook.com / ErawanKönyvkiadó
honlap: erawan.hu

Copyright © Fejős Éva, 2013
© Erawan Könyvkiadó, 2013
ISBN 978-963-89827-4-2

*Szerelmemnek, családomnak, barátaimnak és hűsége
olvasóimnak. Köszönöm, hogy velem vagytok.*

*A következő történet a képzeletemben született,
a regény hősei kitalált alakok, de egy ideje már
„velem élnek”. Bármilyen hasonlóság létező
személyekkel kizárólag a véletlen műve.*

A kapitány nem lelte a legénységet. Mindenki elbújt valahová, a kormányos pedig egyszerűen elhagyta a hajót. Körülöttük vihar tombolt, elpusztítva mindent. Mit ér a szobor, ha ők az életüket vesztik? Hirtelen valahonnan egy hang zengte túl az orkán harsogását. „Posa! Posa!” – vagyis: tedd le! Elő is került nyomban a legénység. Mindenki megértette az üzenetet. Meg kell szabadulniuk a Madonnaszobortól. Szárazföldre kell vinniük, ha túl akarják élni a pusztító vihart. A szaracénok nekifeszültek az evezőknek, hogy mielőbb partra telessék az elrabolt szobrot. Amint a Madonnát kitéték a szárazföldre, elcsendesült a tenger.

A szobrot a helyi halászok találták meg, akik még hallották a hajóról érkező, titokzatos parancsot. Elnevezték hát a városkát Positanónak, a szobor helyére pedig templomot emeltek.

Évszázadokkal később, a templom egyik festményének helyreállításakor egy restaurátor régi leírást talált a vászon túloldalán. Lemásolta és hazavitte. Odaadta a feleségének, aki nem sokat értett belőle, ezért bedobta abba a dobozba, ahol a citrushéjakat szokta szárítani az ünnepi süteményhez.

A cédulát sok-sok év múltán, a családi ingatlan felszámolása idején a restaurátor egyik kései leszármazottja találta meg az elszáradt sorrentói citromhéjak között. Ő már nagyjából értette, mi áll rajta. Amit nem értett, azt magában kiegészítette.

És ezzel új irányt vett az élete.

I.

Ladányi Nikolett a budakalászi szülői ház nappalijában állva belátott az egykori gyerekszobájába, amit leginkább raktárnak használtak, mióta ő Békásmegyerre költözött – egyszerre volt az ő „évszakos” gardróbja, illetve a szülei ide rakták az éppen feleslegesnek bizonyuló holmikát, sőt itt állították fel a ruhaszárítót is –, és nem hitt a fülének.

- Tehát igaz? Valóban elköltözött?
- Kérdezd csak meg tőle. Ha nem hiszel nekem.
- Hiszek.
- Jobban örülnék, ha megkérdeznéd. Személyesen. Vajon képes-e a szemedbe nézni?! Vajon hogy tálalja a gyerekének, hogy... vajon meg meri-e neked is mondani?

- Anyu, nem vagyok már kisgyerek. Nem a kettőnk dolga.
- Nem?! Azért kíváncsi lennék, bele tud-e nézni a szemedbe. Ennyi év után... ezt tette... velem...

Az anyja újra sírva fakadt. Már vörösre bőgte a szemét, duzzadt szemhéja mutatta, hogy napok óta sír, és Niki tanácstalanul álldogált a nappali közepén. Arra sem volt képes, hogy leüljön, nemhogy gondolkodjon. Épphogy hazajön arról a karibi útról, van egy csomó megoldatlan problémája, tetejében szembesülnie kell a szülei közötti krízishelyzettel.

- Lehet, hogy csak egyedül akar lenni, hogy átgondolja.
- Nem. Úgy ismered őt?
- ...

Hallgattak. Ha ő hallgat, meg főképpen az anyja, az biztos jele annak, hogy valami nagyon nincs rendben. Az anyjának általában be

nem áll a szája, mert fél a csendtől, és beszéddel védekezik ellene. Niki kibámult az ablakon.

- Egy nő miatt ment el.
- Sosem egy nő miatt mennek el – igazította ki Niki. – Mindig az alapkapcsolat miatt...
- Szarok a pszichológiára – közölte indulatosan az anyja. – Apád elment, és hamarosan a maradék cuccait is elviteti. Egy nőhöz. Pont. Ezen nincs mit analizálni, meg az alapkapcsolatról elmélkedni. A szemrehányásaidra meg végképp nem vagyok kíváncsi. Apád lelépett, elhagyott. Szar alak.
- ...
- Csak ne szeretném...
- ...
- Dögöljön meg.

Niki csüggedten állt az ablaknál. Átlátott a nagyanyja telkére. Csak ne, fohászkodott magában, csak ne jöjjön most át a nagyanyja, hogy még jobban megkavarja a helyzetet. Most aztán semmi szükség a sópánkodásra.

– Elment harminchárom évem... vagy még több is – közölte szipogva az anyja. – Huss, elszállt. Minden elszállt. Minden, ami jó volt... csak illúzió volt.

Niki erőt vett magán, hogy ne szóljon közbe. Az anyja csak ki akarja adni a dühét és a szomorúságát. Nem fog vitába szállni vele, most, hogy ő maga sem tudja, mitévő legyen. Mit kell tennie egy felnőtt gyereknek, ha a szülei szétmennek? Szereti mindkettőt. Ki a hibás? – ebben nem foglalhat állást, és ha belegondol, nem is tudna.

Belecsöppent egy házassági krízisbe, a szülei házassági krízisébe, pont most, amikor a saját életével sem tud mit kezdeni.

- Mit tegyek? – kérdezte halkán.
- Segíts rendet rakni. Kiselejtezni az... életemet.

- ...
 - És beszélj velem. Vedd már fel neki a telefont. Azt mondja, nem veszed fel, ha hív. Ne velem üzenj.
 - Épp hogy felébredtem, és közölted a hírt. Utána hívott. Nem vettem fel, mert... látni akartam, hogy mi a helyzet.
 - Nem szoktam hazudni. Elhihetted volna anélkül is, hogy meggyőződsz róla magad. De most már tényleg elhiheted.
- Niki inkább kikapcsolta a telefonját. Úgy is tartotta egész hétvégén.

Anyját fűtötte a düh és a tettvágy. Pénteken kezdte a ténykedését, és vasárnapra alig lehetett ráismerni a házra. Eltűntek a közös családi fotók, a régi csecsebecsék, amiket Niki apja vett az anyjának. Apja kedvenc párnáját, amin a fejét pihentette tévézés közben meg a kedvenc bögréjét bezsákolták. Niki a kukából menekített ki egy cserép virágzó orchideát, amit az apja hozott az anyjának az előző év végén, és apja otthagytott ruhái is kikerültek a szekrényből. Niki anyja átrángatta a tévét a nappali másik sarkába, felszedte a szőnyeget a hálóban, beköltöztette a kutyát a télikertbe, a földhöz vágott egy vázát, amit a férjével hozott haza Isztambulból, majd akkurátusan összetakarította a cserepeket, miszlikbe aprított egy csipke melltartót – Niki nem akarta megismerni a fehérenemű történetét –, és kihajította a hűtőből a ringlikonzervet, apja kedvencét. Péntek délután kezdődött a roham, és vasárnap már a padlásnál tartottak. Niki hallgatagon segített, nem értett egyet teljesen a tisztogatással, de értette, hogy mi célt szolgál. Ő is ilyen volt. Tisztogató. Ami nem kell, vagy ami nem ragaszkodik hozzád, ami csalfa – ki vele! Úgy látszik, az anyjától örökölte.

- Utoljára tinédzser koromban jártam a padlásra – mosolyodott el.
- Akkor épp itt az ideje.

- Mit keresünk?
- Semmit. Apád cuccait dobáljuk ki. Eddig nem vetted észre?
- Itt a babám. Hannácska – vette a kezébe a babát, és megdöntötte. Hannácska felsírt, és Niki visszatette a bababölcsőbe.
- Örülök, de inkább apád régi dobozait keresd. Mindig azt mondta, majd kipakolja őket. Hát most már nem... nem itt fogja kipakolni.

Az anyja rengeteg papír zsebkendőt elhasznált, vörös volt az orra is, de nem látszott rajta, hogy kezdene megnyugodni. Niki a poros dobozok fölött guggolt, összehúzta magán a régi pufidzsekit, amit évekkal ezelőtt, a költözésekor a szüleinél hagyott, és visszaidézte, mennyire szeretett itt ücsörögni a padláson, forró nyári délelőttökön, amikor betűzött a néhány üvegcserepen keresztül a nap, és sejtelmes fénybe vonta a padlás kincseit, és persze délután, naplementében, amikor különös árnyalatot kapott a fénytől minden, ami csak a padláson volt. Kincsek, ládák, polcok, dobozok, limlomok finom porréteggel borítva, amit bevilágított a lemenő nap fénye. Szerette a padlás édeskés illatát. Most, hogy a gyerekszobája már raktárként funkcionált, hirtelenében itt jött vissza a gyerekkora, a padláson. Maga előtt látott egy kislányt, aki randit ígér egy fiúnak, miközben a barátnőjével játszik kincskeresést a kertben, és rettegve látja, hogy a fiú megjelenik az utcájukban... Mekkora rohögtek, amikor berohantak, és a szobaablakból nézték a fiút, ahogy ott téblábol... És megkönnyebbülten felsóhajtottak, amikor végre elment.

- Ez micsoda? – nyitott fel egy dobozt, és előhúzott belőle egy fényképet. Az anyja... milyen gyönyörű nő volt! Mint egy olasz filmsztár. Fekete haj, hófehér bőr, karcsú alak, finom, mégis erotikus mosoly. Mellette áll egy fiú. Férfias, de még inkább srác, mint felnőtt férfi. Jóvágású, magas, és laza mosoly van az arcán. Szerellemmel nézi az anyját.

Csak második pillantásra vette észre, hogy a férfi nem az apja.

- Hagyd. Ezt hagyd – próbálta elhúzni az anyja a dobozt, aztán

meggondolta magát, és csak kivette a lány kezéből a fekete-fehér fotót. Ellágyult a tekintete. Niki észrevette a kép hátoldalán a dátumot. 1976.

Akkor ő még nem élt. Számolni kezdett: az anyja akkor tizennyolc éves volt.

– Ki ez a pasi? Igazán jóképű – mondta elismerően.

– Alessandro Grotti.

– Hmm... Olasz? Hol készült ez a kép? És ki ő? Miért nem hallottam róla sosem?

– Nem hiszem, hogy mindenről be kellett volna számolnom. Még nem is éltél, amikor ez a fotó készült.

– De ki ő? Egy titokzatos, távoli rokon?

– Nem. Egy... – keresgélte az anyja a szavakat, és halványan elmosolyodott – ...nápolyi fiú... a múltból.

– Mi lehet ma vele? Tartjátok a kapcsolatot? – érdeklődött Niki, miközben igyekezett közönyös arcot vágni. Már egy kávé mellett ültek a konyhában. Niki farmerja csupa kosz volt, izmai sajogtak a háromnapos pakolástól, de hirtelen kíváncsi lett az anyja múltjából arra az olasz fiúra.

– Nem.

– Ennyi?

– Ennyi.

– Hát nem vagy valami bőbeszédű. Akkor itt hagylak a nagyival. Épp jön át a kerten.

– Nem teheted.

– Majd együtt szidjátok aput.

– Ha nem hagysz most kettesben vele, akkor megígérem, hogy mesélek... Alessandróról.

– Oké – bólintott Niki. Egy régi szép történet talán eltereli a figyelmét a saját problémáiról meg arról, hogy az apja váratlanul

lelépett az anyjától, és ő most retteghet, hogyan tudja majd tartani a lelket az anyjában. Csak ne csináljon semmi hülyeséget bánatában... Nem akarta összetörtnek és magányosnak látni az anyját. Volt egy csomó megoldandó problémája, és váratlanul érte, hogy hirtelen a szüleinél is beütött a krach.

Minden mozdulat fájdalmat okozott, de senki sem feltételezte róla, hogy frissen operáltan már guggolgat, és a két ágy között a karját erősíti. Szerencséje volt (persze ő ezt azért nem értékelte kifejezetten szerencsének), hogy egyedül lehetett a kétágyas szobában. Amikor a lázat mérték, magas értéket kaphattak – erről a nem sokkal korábban elvégzett gyakorlatsor tehetett és részben persze az is, hogy szuggerálta magában, hogy lázas legyen, amikor a fülébe dugják a hőmérő érzékelőjét. Elestetnek látszott, a szemét sem nyitotta ki. Hallotta, ahogy a nővérek az ajtó előtt odaszólnak az őrnek: „Alszik, de lehet, hogy a láztól” így az ő is egyre figyelmetlenebbé válik majd, gondolta. Sok múlik azon, hogy meddig tudja elhitetni a nővérekkel és az orvosokkal, hogy mennyire elesett. Fel akart erősödni, miközben azt a látszatot akarta kelteni, hogy még felkelni is alig bír. Nem vihetik vissza a zárkájába, mert onnan nincs kiút. A következő néhány napon múlik minden. De az is lehet, hogy már most éjjel cselekednie kell.

Verbovszky a lányra gondolt, aki elvette a szabadságát. Mennyire keveset feltételezett róla. Alábecsülte őt, és ennek nagy ára lett.

Muszáj még bent maradnia a kórházban, mert itt közel a szabadság. Nem hagyhatja, hogy visszavigyék a fegyházba. Most az a feladata, hogy megerősödjön, és közben elhitesse az orvosokkal, hogy nem a várt tempóban gyógyul.

Zsoldos András bemehetett volna a kulccsal, hiszen ő maga cseréltette ki a zárat, miután Niki lakásában kapták el Verbovszkyt, és persze ezután egy kis renovációra szorult a lakás. Az ágyat például – Niki határozott kívánságára – le kellett cserélni. Nem volt nehéz megoldani, hová kerüljenek a bútorok: abba az intézménybe, ahol Aranka lakott. A fogyatékosok foglalkoztatójában örültek az új berendezésnek. Arankát pedig nem emlékeztették arra az időszakra, amit kényszerből, Verbovszky fogságában Niki lakásában és kanapéján töltött.

András ácsorgott még egy kicsit a rácsajtó előtt, a kilencediken, újra becsöngetett, aztán visszament a lifthez. Nikinek már haza kellett érkeznie arról a hajóútról, és azt is megígérte neki, hogy találkoznak, de a telefonja napok óta ki volt kapcsolva. Bemehetett volna a kulccsal, mert Niki azt mondta, egy példányt tartson magánál, amíg hazajön, a többit pedig csak adja le a szomszédban a fitness-edző lánynál. Mégsem tehette meg, hogy csak úgy bemegy. Biztos, hogy Nikivel minden rendben van, de ha nem így lenne, a lány akkor se venné jó néven, ha hívatlanul bemenne a lakásába. Másrészt viszont elképzelte, hogy valakivel hosszú hétvégézik... talán otthon. Nem valószínű, de nem tudott egyetlen lehetőséget sem figyelmen kívül hagyni, persze leginkább a foglalkozása miatt.

Hívta a liftet, és amikor beszállt, komolyan elgondolkodott rajta, mi lenne, ha a kilencemeletnyi úton a lift falára rajzolna egy szívet a nevük kezdőbetűivel, de persze mozdulatlanul állt a földszintig, aztán még lesétált a három lépcsőn, és ácsorgott egy darabig a bejárat előtt, hátha meglátja a lányt, végül beült a kocsijába, és lassan kigurult a parkolóból. A Szentendrei útra kanyarodva is egyre Niki járt az eszében. Vitt volna neki virágot, de a lány biztos kihajítja a

virágcsokorral együtt, legalábbis így tippelte. Volt már egy virághajigálós történet a múltjukban... Bár most a férfi egyáltalán nem tudta, hogyan is állnak, van-e visszaút a lányhoz. Igazán ő maga sem értette, Niki miért szakított vele. Nem volt világos a magyarázat és az sem, hogy lehet-e folytatás. Niki volt a legkiismeretlenebb az életében, pedig megpróbált a fejével gondolkodni. Neki ez nem is ment rosszul általában, de Nikinél falakba ütközött Most pedig azt sem tudja, merre jár. Hazaért-e, vagy lekést a gépet? Vagy ott kint is talált valami témát, ami után nyomoznia kell, hogy megírhasssa? Adott a lány neki is elég feladatot a legutóbbi cikksorozataival, és András most nemcsak Verbovszkyra gondolt, hanem azokra az ismert emberekre – többek közt politikusokra, akik zsarolás áldozataivá váltak azért, mert prostituáltakkal töltötték az idejüket. Niki azzal hívta fel erre a figyelmet, hogy megírta a történetet, még ha nevek nélkül is. András arra gondolt, hogy mégsem kellett volna az ügyészségiekhez átigazolnia. Egyre többször azon tanakodott, hogy másik út is állhat előtte. Azt a külföldi munkalehetőséget elfogadhatná, hiszen ott tovább is képezhetné magát...

Persze a legjobb lenne, ha visszamehetne „egyszerű” nyomozónak, de mostanában millió és egy oka volt rá, hogy ne tegye. A millióval még csak nem is törődött volna, de eggyel, egyetleneggyel kénytelen volt.

Giacomo átment az úton. Szerette ezt a várost, szerette a színeit, a szagát, szerette a tenger sós páráját, ahogy megült reggelente a városon, szerette a klímát most is, télen, amikor nemigen volt szükség súlyos, meleg télikabátra, legfeljebb dzsekire vagy átmeneti kabátra, és szerette nyáron is. Nem is értette, hogyan volt képes évekre elköltözni innen. Hogyan tudott évekig élni Rómában. Nem

lopta be a szívébe magát a főváros. Nápolyhoz képest Róma túlságosan rendezett volt számára, rosszabb a pizza, kevesebb a mosoly, és az egész, úgy ahogy van, valahogy öregesebb. Velence más, ott már majdnem otthon érezte magát, de Nápoly mégis más... Nápoly fiatal, kaotikus, színes, büdös, párás. Egyszóval sokkal, sokkal jobb. Átfutott az agyán a kérdés, vajon ez már az öregség jele, hogy nosztalgiával gondol arra a városra, ahol felnőtt? Közel harmincnégy évesen lehet, hogy már öreg és nosztalgikus?

Jó ideje nem járt itthon, Nápolyban. Kíváncsi volt, mit mond majd neki az apja. A távkapcsolatuk működött, de már rég elszakadtak egymástól. El is kellett szakadnia tőle, úgy érezte, az apja túlságosan rátelepszik, nem is ő maga, hanem a személyisége, meg hát ott volt az a régi ügy is... De most, hogy megérezte Nápoly illatát vagy inkább szagát, most, hogy ráült a pára a városra, ahogy Giacomo gyalogolt a Vittorio Emmanuel korzón, és megcsapta a kávéillat, hirtelen az otthon illatát érezte az orrában. Hosszú sétát tett, mert azt a Nápolyt akarta érezni, érzékelni, amit régen, amikor még minden a városhoz kötötte. Hirtelen irányt változtatott, átszaladt az úton, lenézett a szakadékba, vagyis a tengerre, megvizsgálta a kilátást (ugyanolyan elképesztően varázslatos volt, mint régen), és besétált a kávézóba. Együtt itta az eszpresszót két egyetemistával, két kukással és néhány irodai dolgozóval. Ez is Nápoly. Ahol nem kell megjátszanod magad.

Giacomo végre Nápolyban volt, és egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy nem is látogatóba érkezett, hanem hazatért.

Aztán megrázta a fejét, mert tudta, hogy semmi értelme teret adni ezeknek a nosztalgikus gondolatoknak. Ez nem más, mint időrablás. Ha elindult egy úton, akkor végig kell mennie rajta, és az az út mindenképpen máshová vezet, mint az apjáé. Neki egy szabóság nem lett volna perspektíva hosszú távon. Persze azért kíváncsi volt, mi lehet olyan fontos, hogy az apja odahívja, hazahívja magához. De úgyis kiderül, még néhány óra, és megtudja.

– Nem. Nem tudom, mit mondjak – sóhajtott Niki, és észrevette, annyira szorítja a telefont, hogy az ujjai zsibbadni kezdenek.

– Ez nem rólad szól – mondta az apja.

– Még jó, hogy nem rólam – hördült fel. Aztán némileg békülékenyebben folytatta. – Nem vagyok már kisgyerek, hogy azt feltételezzem: én vagyok az oka.

Tudtad, hogy ötéves korig hiszik azt a gyerekek, hogy ők okozták a szüleik válását? Ez a mágikus gondolkodásuk miatt van – ismételte meg, amit egy cikk elkészítése kapcsán hallott egy pszichológustól. Leginkább azért beszélt erről, mert szeretett volna kívül maradni a helyzeten, nem bevonódni. Ez a szülei ügye, még ha őt magát is érinti. Még ha az ő szíve is beleszakad. Nemrég jött haza kipihenten egy karibi hajóútról, ahol... különleges élmények érték, és azt hitte, most már mindent jobban tud majd uralni a saját életében. Persze arra egyáltalán nem számított, hogy ezúttal a szülei miatt aggódik majd. A szomorúság mellett dühöt is érzett: nem akart igazságostóvá válni. Pláne nem cipelni azt a terhet, amit az anyja és az apja akaratlanul is rárakott.

– Nem tudom, mi az a mágikus gondolkodás, de én szeretném, ha megértenél.

– Tudom, szerelmes lettél, elhagytad anyut. Pont.

– Azért meghallgatnál?

– ...

– Nem azt várom, hogy bármelyikünk mellett állást foglalj. Pláne nem mellettem.

– Miért érzem azt, hogy hamarosan jön majd a „vigyázz

anyádra, kényeztesd egy kicsit, ne kapd fel a vizet, ha kiborul" – szöveg?

- Megértem, hogy dühös vagy.
- Tényleg?
- ... és elkeseredett...
- ...
- De ez az én életem. Arról hoztam döntést.
- Oké. Értem. Nekem most... mennem kell.
- Hívj vissza, ha ráérsz. Találkozzunk.
- Jó.

Eléggé felpaprikázott hangulatban lépett be a *Mademoiselle* szerkesztőségébe a folyosóról. Pont beleütközött Annába, a főszerkesztőbe, aki természetesen most is olyan jólöltözött volt, mintha a saját magazinjának valamelyik oldaláról lépett volna elő. Frissen szárítva a haja, szűk farmerben, laza, bézsszínű pulóverben volt, egy vastag övét hanyagul az öltözékére csatolt csípőtájéknál. Szűk szárú, fekete, lapos csizmát viselt, a szárát picit visszahajtotta, és a visszahajtáson ott volt a piros-zöld csík. Ennyi az összes márkajelzés, de az avatott szemnek ez is elég. Niki ugyan nem volt rákattanva a divatra, és egyébként sem futotta volna a szabadúszó újságírói honoráriumából, hogy nagy divatházak üzleteiben vásároljon, de elismerően figyelte Annát. Közben arra gondolt, hogy ő már megint úgy néz ki, mint egy fiú – motoroscsizmát viselt a fekete farmerhez és a vastag bőrdzsekihez. Ráadásul most a robogóra sem ült fel, annyira ocsmány volt kint az idő. Rosszul érintette a januári tél – egy hete még a karib-tengeri nyarat élvezhette. Igaz, Anna jóvoltából, hiszen tőle kapta ezt a hajóutat, ami, bárhonnan nézte is, igazi jutalomút volt. Karácsonyi ajándék.

– Jó volt? Hadd nézzelek, csodás színed van! – lépett közelebb Anna. – Aztán most meg valami motoros táborba indulsz?

– Á. Csak nem találtam másik csizmát Van még egy lila Martens-bakancs, de leszavaztam...

– Miért? – mosolygott a főszerkesztő. – Jó, hogy látlak. Csilla nemrég telefonált, belázasodott, kellene valaki, aki átmege helyette a műterembe, és megcsinálja az interjút Lengyel Lucával.

– Ki az a Lengyel Luca?

– Modell, vagyis ma már inkább exmodell, fiatal, nagyon érdekes a sorsa – magyarázta Anna. – Most Londonban él. Három napig lesz itthon, csak nekünk nyilatkozik. Megtennéd, hogy átslattyogsz a műterembe, és... Csak most ér rá beszélgetni, a fotózás után. Van nálad diktafon?

– Uhhh.

– Jó, tudom. De ez egy trendmagazin. Szükségünk van Lengyel Lucára. Szerintem szimpatikusnak fogod találni.

– Szegény vidéki családból jött, véletlenül fedezte fel az utcán egy fotós, volt egy anorexiás korszaka, de már majdnem befutott modellként, vagyis tizenhét évesen rádöbrent, hogy az élet többet ér annál, mint amit gondol róla, azóta meghízott és dundi ötvenegy kilós, száznegyvenhárom centis sztármodell lett, és az a missziója, hogy a tinédzsereket felvilágosítsa, mennyire ártalmas, sőt a halálba vezet, ha koplalni kezdenek. Ingázik Milánó, Párizs és Tokió között, próbál egészségesen étkezni, de erre sajnos nincs mindig lehetőség a fotózások és a válogatások miatt, nincs férfi az életében, mert senki sem tudná elviselni ezt az életformát vagy a távkapcsolatot, legközelebb az anyukája áll hozzá meg persze a kiskutyája, akit sajnos nem utaztathat magával. Távolabbi célja, hogy felfedezzék a színészi tehetségét, tudja, mi az a szakmai alázat, és hajlandó a filmezést alulról, akár statisztaként kezdeni. Kedvenc tervezője Lagerfeld, de civilben nem hord márkás cuccokat, sokszor csak magára teker egy ötszáz forintos színes kendőt, amit az aluljáróban vett, és kész is a nyári outfit. Azokat a márkás ruhákat, amiket kap, mindig jótékonyági árverésre bocsátja – sorolta fapofával Niki. Remélte, hogy mindent elmondott, ami eszébe jutott a modellek nyilatkozataival kapcsolatban. – Asszem, nem kell a diktafon, meg

tudom jegyezni – tette hozzá gyorsan.

– Egy kicsit előítéletes vagy. Vagy cinikus. Talán a PR-os múltad miatt...

– Unalmas marketingszöveg – bólintott Niki. – Talán még belefér egy apa, aki elhagyta az anyját és őt is – tette hozzá, egy kicsit a saját apjára gondolva. Aztán utóbbi gondolata miatt elszégyellte magát.

– Azért mégis hallgasd meg. És javaslom, hogy szerezz egy diktafont. Van a szerkesztőségben...

– Nekem sokkal jobban megy a riport, mint az interjú – próbálkozott Niki kibújni a feladat alól.

– Menni fog ez is. Nyugalom.

– És az értekezlet?

– Kihagyhatod, majd utána megbeszéljük, mit írsz a következő számba.

A franc vigye el, gondolta, a fenébe kívánva ezt az anyagot. Aztán majd még át is írja ezerszer ez a csaj az interjút – „Nem, nem azt akartam mondani, hogy nincs férfi mellettem, ez nem igaz, így legalábbis nem igaz, azt is húzzuk ki, hogy nincs időm enni, meg hogy kegyetlen a modellvilág, én mondtam, persze hogy én, de nem kell teret adni ezeknek a közhelyeknek, úgyis mindenki tudja. Inkább írjuk bele helyette, hogy segítek a cukorbetegeknek meg a köszvényeseknek, őket támogatom egy kampányban, ez nagyon fontos, ezért csinálom az egészséget. És nem, ne írd bele, hogy Tokióban egy másik lánnyal osztozom egy lakáson, még azt hinnék, hogy leszbikus vagyok, amúgy sem osztozom vele, legalábbis csak azért, mert különben nem lenne egy teremtetten lélek sem, akivel beszélgetni tudnék, de ezt csak neked mondom el, barátilag, érted. Ezt ne írd le, mert kombinálni kezdenek az emberek. És ne csak Lagerfeldet említsük meg, tudod, most szerepelttem egy Vera Wang

bemutatón, ő is a kedvenc tervezőm, ha majd egyszer esküvőm lesz, akkor az ő ruhájában fogok házasodni, jaj, ezt nehogy beleírd, mert még azt hiszik, hogy ki tudnék fizetni milliókat egy ruháért. Csak annyit, hogy Vera Wang, oké? Meg esetleg Donna Karan, hogy lássák, támogatom a női tervezőket, ja akkor Donatellát nehogy kihagyjuk...!" – már hallotta is magában a lány nyivákolását. Jézusmária. Miért pont neki kellett ezt megkapnia? Talán azért, mert éppen egymásba botlottak Annával?

Előhúzta a zsebéből az iPhone-ját, majd annak a diktafonjával felveszi a beszélgetést. Hirtelen úgy érezte, mintha elfűjták volna az utazás emlékeit, visszacsöppent egy másik világba, a sajátjába, ahol az emberek természetesen nem bikiniben és szalmakalapban hevernek a napernyő alatt színes, trópusi koktéllal a kezükben, és nem az a legnagyobb dilemmájuk, hogy melyik vacsora menüt válasszák az óceánjárón. De ahogy ez a gondolat beúszott, egészen váratlanul jött egy másik érzés is. Hűs, de finom fuvallatként érte, és tisztán látta a képet, ahogy egy kis házban ül egy teljesen ismeretlen szigeten, megszólal egy énekhang, és amikor meghallja, borsódzni kezd a háta... Carol Santos vagy az inkarnációja – fogalma sem volt, hogy kicsoda, aki aznap este megszólalt azon a mély, kicsit rekedtes hangon, és énekelni kezdett... Egészen zavartan vette észre, hogy valószínűleg mélyen legbelül rögzült benne ez az emlék, mert nem volt dühös már, sem Lengyel Lucára, sem pedig Annára, amiért ezt a feladatot kapta tőle. Aztán a hűvös érzés elmúlt, és belül valami melegség kezdett izzani. Nem értette, mi történik, aztán, hogy zavarát leküzdje, a lépcsőházban nekidőlt a korlátnak és elkezdte nézegetni a telefonján a híreket. Szórakozottan pörgette az oldalakat, végül megakadt a szeme egy friss híren. Olaszországban őrizetbe vettek két magyar férfit, akik hamis papírral szállítottak több tucat kutyát az országba. A hír szerint az sem lehetetlen, hogy az ivarérett példányokat a prémjük miatt csempészték be. Niki megborzongott. Előfordulhat ilyesmi a civilizált Európában? Nem hagyta nyugodni a

gondolat, még akkor sem, amikor leszaladt a lépcsőn, hogy teljesítse a rábízott feladatot.

A kutya. Hát persze. A kutya ott volt vele. Borítékolhatta volna Annának. Az egész úgy lesz, ahogy felsorolta, legfeljebb kis változtatásokkal, de hasonló életrajzot ad majd elő a lány.

Belépett a műterembe, egy kutya rohant elé, majd női hangot hallott:

– Marcipán, gyere vissza!

Dús, aranybarnás szőre volt a kutyának, és nagyon helyesen riszálta magát, ahogy visszacsámpázott a műterem fotórészlegébe. Niki követte, és csak nem tudta kiverni a fejéből az imént olvasott hírt. A műteremben két lány éppen a lehetséges színes hátterek között válogatott és a szemközti helyiségből szűrődött ki a beszélgetés, a kutya is egyenesen odament.

Lengyel Luca átlagos szőke lány volt, először Niki azt hitte, hogy a stáb tagja. A földön ült farmerben és szürke pulóverben, törökülésben, tornacipő volt rajta, és a ruhák között válogatott, amiket a stylist mutatott neki. Közben a kutya leheveredett mellé a földre, és finoman végignyalta a lány kezét. Luca rámosolygott, aztán kíváncsian felnézett Nikire.

– Én készítem az interjút. Ladányi Nikolett – mutatkozott be Niki. Hirtelen nem érzett már olyan ellenszenvet, mint korábban, amikor még nem is látta a lányt.

– Te vagy Ladányi Nikolett? – csillant fel a lány szeme, és Niki zavarba jött, csak bólintott. – Olvastam a sorozatodat arról a személtládáról a neten. Aki lányokat kényszerített szexre.

– Öhm... igen.

– Jó volt olvasni, hogy most tényleg elkapták.

– ...

– Örülök, hogy veled fogok beszélgetni. Mondjuk, nincs túl sok

kedvem ahhoz, hogy beszéljek magamról... de... mindegy – motyogta, és rámutatott egy egészen égbék blúzra, és a stylisthoz fordult. – Ez tetszene.

– Márciusi szám. Kicsit kései, télies ez a szín, de próbáljunk meg ezzel is egy sorozatot. Nézd, ezt a melegebb barackszínűt is felpróbálhatnád – mutatott egy szűk felsőt a lánynak, majd levett a gurulós állványról egy – Niki szerint – furcsa szabású, kicsit haragszerű, duplasoros szoknyát. – Ezzel tökéletes lenne.

Niki ezután végignézte, ahogy Luca felöltözött, majd beült a sminkesszékbe. Tudta, hogy most lenne idő a beszélgetésre, de utálta, amikor a sminkesek, fodrászok hallgatják őket, bele is kotyognak, belekérdeznek... Úgyhogy inkább csak ücsörgött a sarokban és figyelt. Meglepte, hogy Luca ismeri a nevét, és hogy olvasta a Verbovszkyról közölt sorozatát a netes hírmagazinban, ahová szintén cikkeket írt. És közben azon gondolkozott, hogy mi a fene lehet olyan különleges ezen a lányon. Sosem értette, ha smink nélkül látta a legkeresettebb modelleket: civilben többnyire átlagos volt a külsejük, némelyiküknek inkább „furcsa” volt, és nem kifejezetten szép az arca. Luca helyes volt, de csak egy lány a sok közül. Nem mintha Niki önmagát szebbnek találta volna, de nem is foglalkozott különösebben a saját kinézetével. Amíg ott ücsörgött, és babrálta a kutya fejét, rájött, hogy a legtöbbet akkor tudhatja meg a lányról, ha megnézi, miket írtak róla a neten. Kivette a zsebéből a mobilt, és beütötte Luca nevét a keresőbe.

Nem volt túl sok találat, azok többsége is inkább képtalálat, kifutókról, címlapfotók. Meghökken, hogy milyen gyönyörű a magazincímlapokon ugyanaz a lány, aki most teljesen átlagos külsejűnek látszott. Aztán talált egy rövid hírt két évvel korábról, 2010-ből:

Magához tért a modell a kómából

A huszonnyolc éves modell, Lengyel Luca egy baleset

következtében hat évet töltött éber kómában. Nemrégiben a csodával határos módon magához tért, és már el is hagyta az intézményt, ahol kezelték. Szerettünk volna interjút készíteni vele, és Londonban sikerült is a nyomára bukkannunk. Az egykori modell már ott él, ma egy londoni ügynökségtől azt a tájékoztatást kaptuk, hogy Lengyelt annyira megviselték a vele történetek, hogy egy ideig nem szeretne a nyilvánosság elé állni.

A hír mellett szerepelt néhány fotó Luca fénykorából. Niki nem is gondolta volna, hogy már harmincéves, hiszen most, élőben fiatal és szinte ráncatlan volt az arca, inkább diáklányos, mintsem nőies.

És hogy kómában feküdt hat évig?!

Ahogy tovább keresgéltem, talált néhány angol nyelvű oldalt is, Luca nevével. Csodálkozva látta, hogy egy angol székhelyű alapítványnál dolgozik, ami kiszolgáltatót lányoknak nyújt jogi segítséget és támaszt. Legalábbis a rövid kis cikkben az alapítvány képviselőjeként nyilatkozott olyan ukrán lányokról, akiknek modellmunkát ajánlottak, de ehelyett az „ügynökeik” prostituáltként dolgoztatták őket Angliában. Nézte Lucát, és arra gondolt, hogy talán mégiscsak érdekes lesz ez az interjú.

Ennek ellenére résen volt. A sztáros előítéletektől nehezen szabadul egy ex-PR-os. De amikor erre gondolt, szégyent is érzett. Ha máskor annyira nyitott és harcos, akkor miért utálja a felfényezett, semmitmondó interjúkat? Hiszen mindig benne van a játszmában maga az újságíró is, rajta legalább ugyanannyi múlik...

- Mindenre emlékeztél, amikor magadhoz tértél a kómából?
- Nem. Azt hittem, hogy igen, de mégsem... Idő kellett, hogy visszatérjenek az emlékeim. De leginkább az érzéseim. Az érzések területén hatalmas úr maradt, azt kellett újra megtöltenem tartalommal. És elfogadnom, hogy a múltban modellként dolgoztam,

másképp éltem, mint amit a mostani életemben elfogadhatónak tartok – mesélte a lány. Már ismét smink nélkül volt, kialudtak a fotóslámpák, elhasznált fél zacskónyi sminklemosó kendőt, mire le tudta szedni az összes alapozót az arcáról, és figyelmesen nézte Nikit, miközben a kutya a lábánál feküdt, és a cipőjén nyugtatta a fejét.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy megváltozott a személyiséged?

– Nem, nem tudom... Most már mást tartok fontosnak, mint korábban.

– Emlékszel magára a balesetre?

– Nem.

– Semmire...?

– Erről nem szeretnék beszélni. Megváltozott minden, hat év telt el kómában, és már legfeljebb a szüleim reménykedtek a felépülésemben, bár túl sok okuk nem volt rá. És amikor mégis visszatértem ebbe a világba, akkor már fel sem merült, hogy a korábbi életemet éljem.

– Most mégis szerepelni fogsz a *Mademoiselle*-ben.

– Igen. Valaki rábeszélte, meggyőzött. Meggyőztek arról, hogy meséljek a mostani magamról, illetve a munkámról. És kifejezetten örülök, hogy veled beszélgethetek, mert tudom, hogy érzékeny vagy arra a témára, ami számomra most nagyon fontos – mondta Luca lassan, és mesélni kezdett azokról a lányokról, akiken egy angol alapítvány munkatársaként segít. Azokról a meg vezetett lányokról, akiknek modellmunkát ígérnek külföldön, és ehelyett sztriptízbárokban vagy akár prostituáltként kényszerítik őket munkára. Az alapítvány sokaknak segít visszatérni a normális életükbe, ahol legtöbbször nincs modellmunka, viszont nyelvet tanulhatnak támogatással, és különböző egyéb képzésekben is részt vehetnek.

Hát igen, mégiscsak PR-interjú, gondolta Niki, amit nyilván ez az

alapítvány finanszíroz. Mindegy, jó téma, ha Luca történeteket is mesél mellé.

És mesélt. Olyan beleéléssel, hogy idővel Nikiben megszólalt a vézscengő. *Ez a lány átélte, amiről beszél.* Vagy átélt valami nagyon hasonlót. Lükttetett a fejében a gondolat, hogy a lány is áldozat volt, miközben Luca tárgyilagosan, de elfehéredett szájjal mesélt olyan magyar, román, ukrán, cseh lányokról, akikkel megtörtént... Tárgyilagos volt, de üvöltött belőle a dac és a fájdalom. Muszáj megkérdeznie, gondolta Niki.

– Veled... veled is történt hasonló? – szakította félbe. Luca szinte megmerevedett, látszott rajta, hogy mozdulni és megszólalni is képtelen. Hosszú volt a csend. – Oké – mondta végül Niki. – Nem muszáj beszélned róla, tudod.

A lány bölintott, és percekig csak igen-nemmel válaszolt mindenre. Elmúlt a hangulat. Niki tudta, hogy most kellene kérdeznie, bátorítania, mondja el... meséljen... de míg máskor biztosan ezt teszi, most szégyellte volna magát miatta. Ha unalmas lesz az interjú, legyen unalmas, de nem fog valakivel a megerőszkolásáról vagy akár a sztriptízmunkáról beszélgetni, ha a másik nem akarja elmondani. Luca – talán hálából, hogy nem faggatta tovább a témáról – elmesélte neki, hogy egy magyar fiúval él együtt Londonban, és mindketten jó úton vannak afelé, hogy megvalósítsák az álmaikat.

Nem sokkal később Niki Anna szobájában ült.

– Hogy ment? – érdeklődött a főszerkesztő, mielőtt megbeszélte volna vele a következő feladatát.

– Lehetett volna jobb is. Egyoldalas anyagnak oké lesz.

– Azért is szerettem volna őt, mert ha sikerül és jó lesz, akkor talán a barátnője is beadja a derekát. Óriási dobás lenne, ha megszereznénk a címlapra. Egyébként ő beszélte rá Lucát, hogy

nyilatkozzon, szóval lehetséges, hogy ő maga is kötélnek áll.

– Kicsoda?

– Helen Schmidt. Ő is Londonban él már jó ideje. Sok mindenről tudna mesélni nekünk. Ő a Nők az Anorexia Ellen kampány arca, de csak ritkán tér vissza a reflektorfénybe.

– Ikrei születtek, meg béranyától is lett gyereke, nem?

– Igen. És táplálkozási zavaros múltja van, még modellkorából.

– Na. Lehet egy glossyban is értelmes dolgokról írni – csúszott ki Niki száján, aztán szabadkozva mosolygott. Folyton előbb pofázik, mint ahogy gondolkodna, futott át az agyán. De Anna már rá is tért a következő lapszám témáira. Niki közben a kutyákon gondolkodott. Vajon most hol vannak? Magyar tenyésztők is benne vannak, az valószínű. De hol lehet ez az olasz központ? Lehet, hogy valóban a szőrme miatt akarták kicsempészni az ebeket? Hirtelen semmi más nem érdekelt, csak ez. Bárcsak többet megtudhatna. Bárcsak írhatna erről valamit, bárcsak alaposan utánanézhethetne a témának.

Egy órával később már a jegyzetpapírján voltak az adatok: ötvenhat keverék és fajtatiszta, de mindenképpen hamis pedigrés kutyát (negyvennyolc kölyköt és nyolc felnőtt állatot) vittek hamis papírokkal Dél-Olaszországba, ám Nápoly közelében megállították a szállítmányt. Addigra a kutyák, mivel sem enni, sem inni nem kaptak útközben, már nagyon rossz állapotban voltak. A sofőrt, a kísérijét és a feltételezett olasz büntársukat kihallgatták. A tervezett úti cél Nápoly környéke volt, a nyomozás még tart, egyelőre csak a sofőrt és a kísérijét vették őrizetbe. A nyomozás arra is kiterjed, hogy hogyan kerültek a teherautóra a kutyák, a feltételezések szerint a legtöbbjük lopott volt, és mielőbb vissza kellene kerülniük egykori otthonukba. Az állatok jelenleg egy olaszországi menhelyen várják sorsuk rendeződését.

Gyorsan szervezkedni kezdett, telefonálgatni, e-mailt írni a netes hírmagazin főszerkesztőjének, felhívást a Facebookon az ismerőseinek, hátha valakinek eltűnt mostanában a kutyája – meg sem éhezett, szomjúságot sem érzett, mialatt így lefoglalta magát.

Közben persze nem hívta fel Andrást, nem hívta Fannit, nem csörgött vissza az apjának, nem kereste az anyját... Sötétedett már, amikor mindennel végzett. Aztán szinte késszúrásként érkezett a gondolat: vajon azért merül nyakig a munkába, hogy ne kelljen maga körül, a saját életében rendet raknia?

Holnap. Holnap elkezdni rendbe rakni az életét. Carol Santos is beleegyezne, hogy várjon egy napot ezzel az egésszel.

– Szeretném, ha visszajönnél a céghez.

Az apja nem kertelt. Kissé zavartan átölelte Giacomót, kávéval és friss limonádéval kínálta, forró croissant-t hozatott a sarokról, a kávézóból, és leült a fiával szemben. Zöld, szűk farmernadrág, kék cipő és halványkék ing volt rajta. Kicsit ritkult a haja, de nem vesziesen, és láthatóan jó erőben volt. Hiszen még csak ötvenhat éves, erős, jóképű. Giacomo érezte, ahogy kifut az arcából a vér. Míg az apja erősnek látszott és bármire képesnek, őt az a furcsa érzés járta át, hogy belőle minden erőt kiszippantottak.

– Én már – kezdte, aztán köhintett egyet, és beleivott a limonádéba. Összeszaladt a nyál a szájában a sorrentói citrom hűvösétől és semmi máshoz nem hasonlítható, fanyar, a többi citroméhoz képest mégis egy árnyalatnyit édesebb ízétől. – Én már kialakítottam az életemet.

– Nem akarok beleszólni, de te tehetséges voltál valamiben, és mégis másik irányba kanyarodtál. Elhiszem, hogy értesz a számokhoz, ezeknek itt is hasznukat vehetnéd. És... mégiscsak

változás lenne.

– Nincs szükségem most változásra.

– Róma mellett élni, aztán felmenni északra... Nápoly az otthonod. Te nápolyi fiú vagy.

– Én választottam.

– El akartál menekülni. Értem én. Bizonyítani akartál magadnak. Nekem.

– ...

– És itt sem alkalmazott lennél, hanem társtulajdonos. A társam. Tiéd lenne a Grotti-örökség.

– Nagyon meglepő az ajánlatod, apa – küzdötte ki magából Giacomo a szavakat. – Értem én, hogy kibővítetted a műhelyedet, meg hogy topon van a szabóság... de... ez már nem az én világom.

– Nem? Nagyon érdekes – nézett rá metszőn az apja.

Csend. Hosszú csend. Hallották, ahogy az utcán egy srác azt kiabálja a barátnőjének, hogy négyre érte meg. A Garibaldin találkozónak.

– Már nem érdekel... csak annyira, amennyire egy átlagembert – felelte Giacomo. Az apja végigmérte, alaposan szemrevételezte őt. Giacomo nagyjából tudta, hogy mit lát rajta, úgyhogy inkább kifele bámult az ablakon. Tetőtől talpig felmérte őt az öreg, jól tudta. Mit látott? Egy pár Car Shoe cipőt, drapp mokaszin, zöld bőrszínórral kombinálva. A cipőket illetően sosem tudta alább adni, pedig próbálkozott vele, volt idő, amikor megpróbált Ash-ben járni, de az apja belenevelte az ízlését. Vajon az apján milyen cipő van? Fogadni mert volna rá, hogy legalábbis egy pár Berluti lábbeli. Vetett rá egy lapos pillantást, de nem mert volna megesküdni rá. Közben utálta magát – milyen régen le kellett volna már szoknia arról, hogy megnézi az emberek cipőjét. Aztán még mit láthat rajta az apja? Egy átlagos farmernadrágot. Direkt ezt választotta, a ruhásszekrénye alján hevert. Egyszerű darab, Dsquared, nem valami különleges modell. És egy középkek garbó meg persze a kabát. A kabát is visszafogott volt.

Valójában már évek óta nem hordta, egyszerű, steppelt, lezser sötétkék rövidkabát volt. Hát igen, a garbót nem kellett volna felvennie. Zegna kötött pulóver, mellmagasságban egy dizájnos rombusz mintával. De az apja szeme jó, hát persze. Vizslatta az arcát is, ami nem volt borostás, már rég nem, és a fekete haját, amibe egyáltalán nem kent semmilyen fodrázskellék-anyagot a hajmosás után, mégis úgy állt, mintha be lenne zselézve. Szétfújta a szél, rendezetlenségében mégis rendezettnak látszott, legalábbis az apja biztosan így tartja. Arra gondolt, legalább az órája, a piros kaucsukszíjas, fekete számlapos Nautica jó választás volt, nem drága, mégis divatos, fiatalos, sportos. Nem egy kifinomult divatőrült órája.

– Gondolom, ezt a kabátot, a farmert meg ezt az órát csak miattam vetted fel. – Az apja mosolygott, esküdni mert volna rá, hogy legalábbis a szeme mosolyog. – De nem tudsz megtéveszteni. Nyilván lecsatoltad a Corumodat, hátha elhiszem, amit el akarsz hitetni velem. De nem sikerült. Tudom, amit tudok. Ha valakire, akkor rád van szükségem... szükségünk – tette hozzá némi tétovázás után. Giacomo hallgatott

– Tudom, hogy jól megy a cégetek – folytatta az apja. – A megbízható pénzügyi szakértőkre mindig szükség van. De te mégsem a számok embere vagy. Értesz hozzá, de megerőszakoltad magad. Kézben tudnád tartani a cégedet úgy is, ha van ott néhány megbízható embered. Vagy itt is indíthatnál egyet, ha áthoznál egy-két szakembert. De inkább csak felügyelnéd.

– Apa, elégedett vagyok azzal, amit csinálok. Fejlődünk, egyre több az ügyfelünk, nagy cégek tartoznak közéjük.

– Az én cégemnek is szüksége lenne egy saját pénzügyi szakértőre. Mondjuk úgy, hogy egy szakértőre, aki csak nálunk dolgozik.

- Tudok ajánlani valakit. Adj egy kis időt.
- Azt hiszem, nem érted.
- Attól félek, hogy igen.

- Nem érted. Én nem a számok világában élő Giacomóval akarok társulni. Vagyis nem csak azzal.
- Tudom, apa, de a te világod más világ. Elhiszem, hogy a szabásműhelynek szüksége van pénzügyi szakemberre, ajánlani fogok valakit, de én már...
- Nem akarsz megnézni a műhelyemet?
- Láttam már.
- Azért mégis megmutatom. Utána pedig újra elbeszélgetünk majd.

Giacomo mindig szerette a szabásműhely illatát, szerette látni, ahogy a tervek megvalósulnak, ahogy az álmok testet öltenek az anyagban. Ilyenkor érzett valamit a gyomrában, egészen kicsi kora óta, mintha odacsapott volna valaki és azt súgta volna neki: ez a te világod.

De ő már nem akart visszacsöppenni ebbe a világba. Úgy érezte, nem akar többet harcolni, sem mással, sem önmagával. A divat, a finom anyagok, a szabásminták – már csak távoli szerelem, kiéli ő magát, ha beszabadul egy-egy különleges üzletbe. Tudta, hogy egy férfit nem szippanthat be ennyire ez a világ. Az apja más. Ó nápolyi, és az is maradt. Ő megmaradt a szabásműhelynél, a klienseinél, az üzleténél, amit még a saját apjától, Giacomo nagyapjától örökölt, a nagyapa pedig a saját apjától és így tovább. És az apja megőrizte a szenvedélyességét, az érzékenységét, ami itt, délen erény volt, és nem hátrány. De Giacomónak mégis meg kellett törnie ezt a hagyományt, tovább kellett lépnie. Neki mások az álmai, mint az apjának meg a nagyapjának.

De azért elmegy és megnézi a műhelyt, ha már az apja ennyire erősködik.

Néhány órával később úgy ült le az apja mellé az Opera mögötti kis vendéglőben az egyik sarokasztalhoz, mint aki életében először lefutotta a maratont. Hitetlenség, fáradtság és lelkesedés kavargott benne, ami valamiféle megmagyarázhatatlan katarzisélménybe torkollt.

– Nem kell azonnal döntened – mondta az apja, miután megrendelte maguknak a vizet és a proseccót. Giacomo csak bólintott. Nem tudott mit felelni. Még meg kell emésztenie mindent, amit délelőtt látott.

DINNYEFÜZET

1976. május 24-26.

Teljesen váratlanul jelentek meg a sportpályán, edzés után, éppen kólát ittam a büfében a többiekkel, és zsíros deszkát ettünk mellé. Jól megszórva sóval és paprikával, nagyon fincsi volt. Edzés és zuhanyzás után kajáltunk, fáradtan, mégis mámorosán. Lefutottuk a köröket, belőttük a gölokat, lenyomtuk a fekvőtámaszokat... Még kiütt az izzadság az arcunkon, felültünk a sporttelep szertárjából kialakított ideiglenes büfével (úgy értem, délutáni, amit csak nekünk, kéziseknek, és a focista fiúknak nyitottak meg ilyenkor) szemben az ablakba, és ettünk, ittunk, dumáltunk, mielőtt hazaindultunk volna.

Akkor jött az a fotós és az az újságíró, mindenkit megkérdeztek valamiről, ami a nap híre volt (én akkor hallottam először), hogyan reagálunk rá. Szerintem a csajok is akkor hallották először a hírt. Mindegy. Szóval, én még ott ültem a párkányon, és igyekeztem úgy eszegetni a kenyeremet, hogy a végére maradjon a héja, mert ugye az a legjobb, amikor odaléptek hozzám, és egyenesen megkérdezték, mit gondolok a nap híreről.

– Ez csak félreértés lehet.

Ezt válaszoltam, és rettenetesen igyekeztem, hogy ne bőgjem el magam. Aztán talán az is kicsúszott a számon, hogy ez egy eget verő hazugság. Meg még egy-két dolog, de azokra, esküszöm, nem emlékszem.

Később, attól tartok, telefonbetyárkodásba kezdtem, bár az emlékeim homályosak. Rémlik, hogy hívogatni kezdtem a sporttelep nyilvános fülkéjéből Csabáék számát – amit már régebben megszereztem a szertárostól, de eddig még sosem mertem beleszólni a telefonba, amikor felhívtam, csak hallgattam a hallózását és elkértem őt az apjától, de az is lehet, hogy már az apjának is mondtam, hogy ez rettenetes, banális félreértés, és nekem kell egy esély. Egyetlenegy esély! (Állítólag üvöltöttem.) Végül Csabával is sikerült beszélnem, ámokfutóként bonyolítottam az egészet, legalábbis Mari szerint, aki a beállósunk, és egy kicsit anyaként viselkedik mindannyiunkkal, de velem biztosan. Csaba nyugtatóan mondott valamit, csak annyit vettem ki belőle, hogy vélhetően szeret ő is, nem csupán kitaláltam az egészet. Aztán nem tudom, mi történt. Talán Mari rángatott el a telefontól, talán Editkettő, nem emlékszem. Azt sem tudom, hogy honnan volt nálam elég kétforintos a telefonálgatáshoz. Állítólag miután Mari és Editkettő kicsavarta a kezemből a kagylót, a mentőket is akartam hívni, de a 04 helyett pillanatnyi zavaromban a tűzoltókat tárcsáztam. Nem állítom, hogy nem lett volna mit eloltaniuk.

Elképzelésem sincs, hogyan jutottam volna haza, ha Mari nem kísér el. Végigzötykölődött velem a busz csuklójában, és elviselte a szánakozó, kíváncsi pillantásokat, amelyek rám szegeződtek, hiszen végigzokogtam az utat.

Sosem gondoltam, hogy Váradi ilyen szemét.

És az az újságíró. Felteszi nekem, pont nekem a kérdést?"

„Mit szölsz hozzá, hogy Váradi Csaba megnősül?"

Azt hiszem, az első pillanatban csak bámultam rá, de még meg is magyarázta. „Váradi Csaba, a klub első számú csatára, huszonnégy éves, háromszoros válogatott futballista... – mintha nem tudtam volna! Kint voltam mindhárom válogatott meccsén a stadionban – ...feleségül veszi Tarcza Mariannát.” Jesszusom, azt hiszem, akkor tűztem ki a szívemre a gyászlobogót.

És küszködtem a könnyeimmel Azért rettenetes a helyzet, mert Tarcza Marianna – szerintem – a világ legjobb balátlövője, és az én igazi példaképem. Huszonhárom éves, kicsivel több, mint öt év van köztünk, gyors, magas, pontos. Olyan klassz izmos ó-lába van, hogy két éve otthon még folyton kosárlabdával a térdem között álldogáltam órákon keresztül, hátha az én egyenes lábam is „ó-lábúsodik”, de nem jártam sikerrel, úgyhogy feladtam. Ezt persze csak zárójelben jegyzem meg. Tarcza Marianna a csúcs. És Váradi Csaba is csúcs. Csak az a rettenetes az egészben, hogy Váradi Csaba az én nagy szerelmem.

Elérkezett a világvége. Pont most jött el, amikor az edzésen szórtam a gólokat, és a végén a lebegőüléseket sem lógtam el. Mire kezdek formába jönni, addigra tönkremegy az életem.

– Figyelj már, Dinnye – mondta Mari a Miklós utcai megállónál. Dinnye vagyok, amióta csak közösségbe kerültem, és meghallották a vezetéknevemet. Görög. Hát egyértelmű, hogy csakis Dinnyének hívhatnak. – Nem kell kiakadnod, mert semmi sem volt köztelek. Nem is tudta, hogy szerelmes vagy belé.

– Tudta – feleltem. – Tudnia kellett.

– Már hogyhogyhogy? – ezt így kérdezte Mari, pontosan így.

– Úgy, hogy az ilyesmit tudja az ember. Meg vannak írva ezek a dolgok valahol, ahonnan kiolvashatja őket a másik – feleltem, és csöppet ugyan marhaságnak találtam a válaszomat, de stresszhelyzetben egyébként is hajlamos vagyok összevissza beszélni. (Mint ahogyan az újságírónak, aztán meg a telefonban is tettem. Nem is akarok visszaemlékezni, miket mondtam a telefonban

Csabának, az apjának, ja és talán a tűzoltóknak.)

Otthon, az ágyban a Queentől a *Bohém rapszodiát* hallgattam, meg az ABBA-tól az *S. O. S.-t*. „Bárcsak érteném, mi történt a szerelmünkkel.” Nem tudtam velük énekelni, nem is akartam. Fekete zászló lobogott a szívemen.

És ez csak a kezdet volt.

Másnap megjelent a cikk. Egy sportlapban. Egy ORSZÁGOS sportlapban!

Nem szeretném idézni az egészet, mert minek írjam le újból, hogy kik házasodnak össze. Dicsérték őket, milyen jó sportolók blablabla, és a végén ott volt egy kis színes arról, hogy „nem mindenki osztozik a sportolók örömeiben”. Konkrétabban: „Megkérdeztük az utánpótlás csapat kézilabdásait, mit szólnak példaképük és a klubtársuk eljegyzéséhez. Egyikük, egy vékony lány, aki maga is balátlövő poszton játszik, mint Tarcza, közölte, hogy ez valószínűleg félreértés, majd elsírta magát. Egy másik lány azt mondta, nagyon boldogok, hogy Tarcza révbe ért.” Blabla. A többi nem érdekes. De az igen, hogy ott vagyunk lefotózva néhányan. Pontosan öten, én ülök középen az ablaknyílásban. Ha nem lett volna Marival megbeszélte találkozónk sulis után és edzés előtt, akkor ma szégyenemben nem mentem volna le edzeni. Persze tomboltam.

– Nem tudom, miért borultál ki – vonta meg a vállát. – Hiszen nem is írta le, amiket mondtál.

– Például...?

– Például azt, hogy Csaba rád várt egész életében, arra várt, hogy nagykorú legyél, és ez az egész valami körmönfont ármánykodás, aminek fele sem igaz. Azt sem írta le, hogy kábé hússzor elmondtad, hogy már gyakoroltad aláírni a nevét. Meg ilyenek.

– Még hogy én...?! Ilyeneket mondtam? Te álmodsz – feleltem,

és arra gondoltam, vajon tényleg voltam olyan hülye, hogy elmondtam, milyen sokszor próbálgattam aláírni: Váradi Csabáné...?

– Mondd, hányszor hívtad fel még az este? Kiódalogtál egy telefonfülkéhez, és...?

– Egyszer sem – sóhajtottam, de új remény támadt bennem. Végül is jó ötletet adott

Hazafelé felhívtam, de senki sem vette fel. Hiába csörgettem, senki. Akkor felhívtam még Tarcza Mariannát is (az ő számát az edzőnktől szereztem meg még régebben, őt eddig csak egyszer hívtam fel, egy BEK-döntő után, amit végigordítottam izgalmamban, úgy drukoltam a csapatnak, de amikor meghallottam a hangját, gyorsan lecsaptam a telefont), ám nála is csak csöngött, de nem vették fel.

Aznap este úgy aludtam el, hogy arról ábrándoztam: Csaba lemondja miattam az esküvőt Részletekbe menően elképzeltem. Valójában persze szeretem Mariannát is, de ő nagyon menő, hamarosan találni fog magának valaki mást. Mondjuk egy magasugrót vagy egy öttusázót. És boldog lesz ő is meg mi is.

Másnap huszonzháromszor hívtam Csabát, de csak háromszor vette fel, és miután nem szóltam bele (a sírás fojtogatott), nem vette fel többet. Nagyon idegesítő volt, hogy ott van a szerelmem egyhangnyira tőlem, mégis megkukultam. Mariannát nem is hívtam fel.

– Ez telefonbetyárkodás – világosított fel Mari, amikor edzés előtt gyorsan elmeséltem neki a pályára menet, hogy mi történt. – Zaklatod őt, pedig semmi közötök nem volt egymáshoz.

– És az, hogy annyit ábrándoztam róla? Meg amikor meghívott minket a születésnapján tortázni a szertárba?

– Az a te bajod. Az ábrándozás. Arról ő nem tehet.

Edzés után Kisgyörgyi, az edzőnk leült közénk a pályán. Mi

éppen nyújtottuk az izmainkat, ő meg közénk ült.

– Csapatot hirdetek – mondta. – Aki hallja a nevét, örüljön.

Harmadikként meghallottam a nevemet, de egyáltalán nem örültem. Mi a fenének örültem volna?

– Akiknek a nevét mondtam, benne vannak a csapatban. Június végén háromhetes edzőtáborba utazunk, és ezután lesz egy egyhetes nemzetközi bajnokság. Méghozzá nem akárhová megyünk! - csillogott a szeme. – Olaszországba! Nápolyba. A klub intézi az útleveleket, sportútlevéllal utazunk, az olasz fél meghívásával.

Június végén?! Már megint csupa könny volt a szemem. Most aztán már igazán vége mindennek. Tönkreteszik az életemet. Május vége van, Csabáék esküvője augusztusban lesz valamikor (a szertárostól tudom). Tehát csak pár hét marad ebből a hónapból, és itt lenne a július, amikor visszahódíthatom, vagyis felhívhatom magamra a figyelmét. És akkor én pont Olaszországban leszek, ő meg szépen elveszi a Tarczát. Bögni tudtam volna. Még úgy sem izgatott az utazás lehetősége, hogy még csak egyszer jártam külföldön, egy tornán Csehszlovákiában. (Ahol már a második nap kiment a bokám, kaptam egy jó kis gipszet, és maradt a szobafogság.) Máskor, más körülmények között az eddigi sportpályafutásom megkoronázása lenne egy ilyen út, de most ez életem tragédiája.

Valamit tennem kell, hogy már júniusban meghódítsam őt.

Hazafelé hatszor próbáltam hívni a Vera téri fülkéből, de mindannyiszor foglaltat jelzett a telefonja. Rémeket láttam: fekszik az ágyban, és telefonál Mariannával, aki szintén fekszik az ágyban, csak a sajátjában. Őt is felhívtam végül, de nem vette fel.

Maradtam a súlyos kételyek között. Amikor beléptem a kapun, arra gondoltam, ha előrenyújtott kézzel (a ballal, hogy ne a lövőkezem legyen az) nekirohannék a házfalnak, akkor talán elrepedne valamelyik csontom, kapnék egy gipszet, és itthon kéne maradnom. Így nyernék egy egész hónapot, hogy Csaba rájöjjön:

engem akar feleségül venni.

Igen ám, de akkor mikor fogok eljutni Olaszországba?

Nyilvánvalóan soha az életben.

Napok teltek el, mire megerősödött benne a hit: meg tudja csinálni. Közvetlenül a műtét után úgy érezte, hogy soha többé nem lesz képes kikelni az ágyból.

Akkor mozdulni is alig volt ereje, mindenütt csövek álltak ki belőle. Hol magához tért néhány pillanatra, hol visszazuhant valami borús álomba, ami azért enyhítette a fájdalmát, homályosan emlékezett rá, hogy látta a rendőrt az ajtóban, hogy megjelent az ágya mellett nővér és orvos, mindig csak együtt, halványan az is rémlett neki, hogy azt mondták: bélelzáródása volt. Magában elmosolyodott. Akkor hát működött a terve. A gyógyszer, amit attól a régi ismerősétől kért, akiben megbizott, aki mindent megcsinált mindig, amit kért, megtette a hatását. A nő elküldte neki a gyógyszert, pontosan olyan csomagban, ahogyan ő kérte. Az ügyvédnek, aki eljuttatta hozzá, fogalma sem volt, mi bújik meg a csomagolásban. Korábban már mondták neki, hogy sosem szedheti ezt a típusú, egyébként szívbetegség kezelésére szolgáló gyógyszert a bélrendszerének szükülete miatt, mert bélelzáródást okozhat. Mindig azt hitte, hogy az orvos, aki annak idején megvizsgálta, csak elővigyázatosságból figyelmeztette, de hála istennek, tényleg működött a dolog.

Pár napnak el kellett telnie a műtét után, mire jobban érezte magát. Biztonsági okokból természetesen egyágyas szobába került, vasrácsokkal az ablakon, örrel az ajtaja előtt, de már így is egy lépéssel közelebb ért a szabadság felé. Amikor már nem zuhant folyton mély álomba, elkezdte figyelni, mikor nyitnak rá, mennyi

időnként kap gyógyszert, vannak-e váratlan látogatók, például a nyomozóktól, milyen gyakran néz be hozzá az őr... Végül két időpontot is kiválasztott, ami megfelelőnek látszott arra, hogy formába hozza magát. Az egyik éjfél és egy között, akkor csend volt, a másik hajnali három és négy között. Nappal nem lehetett kiszámítani, mikor jönnek be, és Verbovszky nem akarta megkockáztatni, hogy észrevegyék: javul az állapota. Hajnali negyed négyre programozta be agyában az ébresztést és ebben az időpontban kelt fel halkán: óvatosan, hogy ne szakadjanak fel a varratai, felült az ágyban, majd lemaszott róla, és először csak a karjával a falnak dőlve kezdte erősíteni „félfekvőtámasszal” a felsőtestét, de helyben guggolt és gyalogolt is. Első éjjel nem bírta tíz percnél tovább, de a másodikon már negyedóraig jutott – igaz, hogy szakadt róla a víz, és a hajnali mosdatásnál meg is állapították, hogy belázasodott. Nem bánta: minél később akarják visszavinni a cellába, annál jobb.

Nagyjából az ötödik, edzéssel kiegészített éjszaka után kezdte érezni, hogy hamarosan elérkezik az ő ideje. Különösképpen azért mert az egyik kötözés során, amikor elfordult a nővér, az orvos pedig éppen a lázlapjára írt valamit, ő behúzta a párnája alá azt a kicsi, nem különösebben hegyes és nem is túl éles ollót, amit a nővér lerakott a pultra. A nővér dűnnyögött valamit, hogy már megint szita az agya, ő pedig eljátszotta, hogy fájdalmai vannak, és nem érzi túl jól magát. Pedig éppen akkor látszottak rendeződni a dolgok, de hát mégsem mutathatta ki az örömét

Most már bármikor eljöhét az idő... Ha megfelelőek lesznek a körülmények, a kezébe veheti a szabadulása útját Megoldotta már korábban is, bízott magában. És hát semmi kedve nem volt évekig rács mögött ülni.

- Az ég szerelmére. Hát nem tudsz végre nyugton maradni?
 - Nem.
 - Ezért akarsz velem találkozni.
 - Nem, nem csak ezért – sóhajtott Niki. Persze azt nem vallhatja be Andrásnak, hogy látni akarja, még magának sem képes ezt bevallani. Ráadásul, amit az elmúlt időben művelt a férfival, onnan, a Karib-térségből, az egyáltalán nem volt méltányos, főleg, hogy András mit tett meg érte – itthonról. Csakhogy András ezzel a kapcsolatukon esett óriási sebet nem tudta begyógyítani. Niki bizalma megmaradt benne, mint nyomozóban, mint emberben, de mint férfiban már jó ideje nem volt képes megbízni. Ezért is döntött úgy, hogy vége, fejezzék be. A legrosszabb persze az volt, hogy sosem szerzett bizonyosságot arról, hogy András félrelépett volna, vagy más nő is lett volna az életében – de Niki inkább hallgatott a névtelen levélre meg a megérzésére, amikor együtt látta Andrást az irodában a nővel, akire olyan melegen pillantott. A szakítás egy biztos rossz volt; a gyanakvással terhelt együtt járást sokkal nehezebben viselte volna. És a pofára esést is.
 - Persze örülök, hogy nem kell különösebb cselhez folyamodnom, hogy láthassalak – mondta András.
 - Mire gondolsz? Fegyverrel kényszerítenél? – mosolyodott el Niki.
 - Például.
 - Uhh. Ez azért durva. Meg is írhatnám.
 - Megírhatnád, Ladányi Nikolett, de nem fogod – jelentette ki határozottan a férfi. Niki el is csodálkozott a magabiztosságán. András meglehetősen magabiztos volt a munkájában és egy időben vele is. Bármennyire utálta ezt a hangnemet, valahol imponált neki. Egy férfi legyen férfias.
 - Jó. Hol találkozunk? És mikor? Szeretném meglátogatni Rolandot, és Fanninak is ígértem egy találkát.
 - Nem hozhatod Fannit.

- Hogyhogy?
- Aranyos, szeretem. De most villámhárítónak használnád őt. Hogy ne kelljen a magánéletünkről beszélnünk.
- Van nekünk olyanunk? Kettőnknek? – kérdezte halkán.
- Fanni nélkül, ma este. Vacsora...? Elmenjek érted?
- Óh. Pizza? Egyébként ne gyere. Mondom, hogy beugrom Fannihoz, legalább egy puszira. Majd tőlük érkezem.
- Oké. Legyen a szokott helyen. Ott leszek nyolckor a körút és a Hegedűs sarkán. Ha sokat késel, inkább mondd meg most, mert akkor beülök és a melegben várlak.
- Nem kések.
- Örülök, hogy hamarosan látlak – felelte a férfi, és bontotta a hívást. Niki rámeredt a telefonjára. Ezt a határozott pasit... ezt a kapcsolatuk kezdetén ismerte... aztán mi is történt...? Inkább nem is akart belegondolni.

Egy örökkévalósággal később végre belépett a kockaépületbe, és lehúzta a dzsekije cipzárját. Úgy érezte, hogy jéggé fagyott a keze és a lába, amíg felgyalogolt a buszmegállótól az otthonig. Legközelebb, ha törik, ha szakad, robogóval jön. Akkor is át fog fagyni, de legalább gyorsabban. Ráköszönt a portás, intett egy otthonkát viselő asszony, sokan köszöngettek, jöttek elő a szobákból, a folyosóról, ahogy meglátták.

- Hozott sütit, tündérke?
- De rég láttuk...
- Ó, az én unokám...

Ilyesmiket mondtak neki, és ő mosolygott. Nem hozott sütit, olyan figyelmetlen volt, hogy elfelejtette. És senkinek sem volt az unokája, legalábbis ott nem. Mégis jólesett, hogy ilyen kedvesen fogadják, érdek nélkül – úgy döntött, hogy nem sorolja az érdekkapcsolatok közé, ha valaki sütit vár tőle. Nagyon gyorsan átmelegedett a lelke.

Most először érezte úgy, hogy jó ide bejönni. Egészen eddig mindig összeszorult gyomorral lépett be, mindig a múlt kísértette, de most nem kellett erőltetnie a mosolyt. Megígérte Laci bácsinak, hogy legközelebb nem jön süti nélkül, mindenkinek nagyot köszönt, egy asszonynak, aki az unokájának hitte, adott két puszit, aztán elindult felfelé a lépcsőn. És várta azt az érzést, amikor összerántja az izmait a feszültség... közeledett Roland szobája felé, de még mindig nem érezte a szokásos fizikai tüneteket. Hirtelen maga előtt látta azt a kis karibi szigetet és a nőt, aki talán Carol Santos volt, talán az unokája, vagy akiben Carol újjászületett... Maga előtt látta a boldogságszigetet. Lehetséges, hogy valóban változtatott volna rajta, az emlékein az a látogatás? Lehetséges, hogy az „emlékgyógyító” valóban begyógyítja a fájdalmas emlékeket? Lehetséges...? Vagy csak nyugodtabb, mint bármikor? Vagy...

Talán megbocsátott önmagának.

Megkönnyebbülten közeledett az ajtó felé. Pedig mindig be akarta beszélni magának, hogy ő a hibás, amiért Rolandot azok a rohadék suhancok úgy megverték akkor, tizenöt éve, hogy azóta élőhalottként vegetál egy otthonban. Nem érez, nem gondolkozik. Őmiatta támadták meg, vele akartak kikezdeni, de Roland meg akarta védeni. Roland, az első – és valószínűleg utolsó – nagy szerelme őt védelmezte.

Egész eddig hibásnak érezte magát, és Roland szülei, főként az anyja táplálták is benne a bűntudatot.

De most nem érzett semmit, nem szorongatta a torkát a sírás, csak látni akarta a fiút, odaadni neki az ajándékot.

Könnyű volt lenyomni a kilincset, sokkal könnyebb, mint bármikor máskor.

Roland rámeredt. Legalább volt szemkontaktusuk. Niki odasétált hozzá és megölelte. Csak melegséget érzett, semmi feszültséget. A fiú tekintete kifejezéstelen maradt, de Niki elővette a hátizsákjából a hajómakettet meg a rajzos füzetet, amit hozott neki.

Aztán megfogta a kezét, és húzta őt magával. Sosem fordult elő, hogy kimentek volna együtt, látogatásakor a fiú vagy a szobájában volt, vagy a tornateremben, illetve a kertben „foglalkoztatták”. Az ápolók gondoskodtak arról, hogy fizikailag ne épüljön le. Együtt még nem hagyták el a szobáját. A járás, a mozgás nem volt Roland ellenére, dacára annak, hogy játékokba nem lehetett bevonni. De szeretett menni, például gyorsan menni egy nagy bábfigura után – bár érzelmek akkor sem látszottak rajta –, és a nyújtón is szívesen szórakozott.

Húzta magával a fiút, aki szorította a kezét, és ment vele. Most érezte először, hogy talán Roland mégis érez valamit – egy kis félelmet az új helyzettől? Talán...

A földszinti társalgóból zongora hangja szólt. A Zongorista – Niki csak így nevezte magában az öregurat, aki állítólag régen bárókban zenélt – napszemüvegben ült a pianínó mögött, bár erre semmi szüksége nem volt a kivilágított teremben, és egy régi, feltehetően olasz slágert játszott. Kicsit hamisan, de dudorászott is hozzá. Ez volt az öregek otthonának aznap délutáni programja. Többen ültek az asztalnál, egy társaság kártyázott, egy idős asszony könyvet lapozott, egy másik csak nézett a semmibe, egy nénike énekelt, de valószínűleg egész más dalt, mint amit a férfi játszott. Niki odavezette Rolandot a kanapéhoz, és leült, Roland tanácstalanul álldogált, és szorította a kezét még mindig, mire Niki óvatosan kicsit lefelé húzta. A fiú végre leült.

Ott ültek vagy fél órát, Roland inkább engedelmesen, semmint érdeklődve, Niki körül pedig hamarosan egyre többen gyülekeztek, és arra eszmélt, hogy mesél nekik egy hajóról, naplementékről és olyan szigetekről, amiket a hallgatóság a maga valóságában már nyilvánvalóan sosem fog látni. Az egyik idős asszony folyton belekérdezett, hogy a Balatonon hajózott-e, és a többiek válaszoltak Niki helyett, hogy nem, hanem külföldön. Ez a közbjáték nagyjából kétpercenként megismétlődött, de Nikit nem zavarta.

– És akkor elmentem a világ fölé – mondta hirtelen. – Az egyik szigeten van egy mászópálya, ami az esőerdő fölött húzódik. Végig lehet rajta menni, kötelekbe kapaszkodva, mintha csak a magasba függesztett vasúti síneken gyalogolna az ember. Odarögzítettek minket egy kötéllel, hogy le ne essünk, de kapaszkodtunk is. És amikor elindultam, úgy éreztem, hogy a világ fölött járok – mesélte Niki. Érdeklődő szempárok szegeződtek rá. Nem mindben gyúlt fény, de a legtöbben igen. – Nedvesek voltak a levelek, párás a levegő, de a felhők fölött sütött a nap, és óriási csönd honolt. Csak a madarak énekét hallottam... és láttam őket, színes madarakat. Az ő világukban jártam.

– Repültél, kislányom – szólalt meg váratlanul a mellette ülő idős hölgy. A madárcsontú, finom, elegáns nyolcvanéves asszonyról Niki még elutazása előtt azt hallotta, hogy udvarlója akadt. Nemigen mozdult ki a szobájából, Niki már akkor is furcsállotta, hogy ki lehet az „udvarló”, de most még inkább csodálkozott. Az asszony kimerészkedett a többiek közé? Rámosolygott Nikire. – Kijöttem, mert mondták, hogy itt ma nagy nap van. Mesét hallgatunk – magyarázta lelkesen.

– Repültem, igen – felelte Niki, és arra gondolt, hogy hiszen most is repül. Itt van egy csomó ember, akinek örömet okoz a jelenléte, a „meséje”. Ez a madárcsontú idős nő kijött miatta a szobájából. Roland pedig ott ül mellette, még ha nem is fogja fel, hogy mi történik.

Carol Santos, boszorkány vagy, gondolta, visszaemlékezve a kis karibi szigetre. Csodát teszel. Akár létezel, akár nem.

- Rég találkoztunk.
- Akkor is csak hivatalból.

- Igen. Én... elmentem magánpraxisba.
- Tudom. Megtaláltam.
- Hát, örülök, hogy látom. Segíthetek valamiben?

A nő bátorítóan mosolygott. András leült, és irtó hülyén érezte magát. Minek jött ide tulajdonképpen?

- Én... voltak zűrök az életemben.
- ...
- ...és vannak is. Nem sok, de van.
- Értem.
- És... nehéz eldöntennem, mit tegyek.
- Hallgatom.

És akkor beszélni kezdett. Halkan, tárgyilagosan, lehetőleg érzelemmentesen. Megpróbálta összefoglalni a történeteket, bár jóval korábbról kellett kezdenie. Érdekes, hogy most először összegezte a kezdetektől a dolgot. Kicsit jobban ki is alakult benne a kép, nemcsak arról, amit elmesélt, hanem arról is, hogy hogyan érez valójában. Jó volt elmondani valakinek.

– Szóval etikai probléma. Nem tudja, hogyan döntsön, jól értettem? Ha a lelkiismeretére hallgatna, máshogy döntene, mint akkor, ha az érzései vezetik, így van? – kérdezte végül a nő.

– Nagyjából ez a helyzet, bár nem teljesen. Ha az érzéseimre hallgatnék, akkor a lelkiismeretemre is. Inkább úgy fogalmaznék, hogy bárcsak hallgathatnék a szívemre, mert akkor kirángatnám őt ebből az egészből, és azt a férfit pedig... kitartóan üldözném, amíg csak el nem követ egy akkora hibát, amit már nem lehet eltussolni. De sajnos ő nem engedi, hogy az érzéseimre hallgassak, lojális ahhoz a férfihoz, és nem enged be igazán az életébe. Azt gondolom, bármilyen titkot tudok is, ő azt szeretné, ha megőrizném magamban, nem terhelném vele sem őt, és nem is jelenteném. Valószínűleg a csodában bízik.

- Mit hallana szívesen tőlem?
- ...
- Ez, ha jobban belegondolunk, nem tartozik a szakmámhoz. Egy pszichológus még lélektani helyzetekben sem mondhatja meg, hogy mit tegyen a... páciense.
- ...
- Csak magánszemélyként tudnék véleményt mondani, de azt nem teszem. Inkább arra lennék kíváncsi, hogy minek örülne, ha mit mondanék? Melyik válasz okozna magának felszabadulást és megkönnyebbülést: ha azt mondanám, hogy hagyja az egészet a maga útján menni? Vagy ha azt javasolnám, hogy jelentse a feletteseinek, és szálljon ki belőle?
- Hm. Attól tartok, nem tudom. Ezért vagyok itt.
- És ha van valami köztes megoldás...? Amikor a lelkiismeretét sem terheli vele, és mégis képes etikusan eljárni...? Mit gondol?
- Azért vagyok itt, mert már egy ideje ezen vívódom.
- Haragszik rá...? Haragszik azért, mert ilyen életet választott?
- ...
- Igen. Szóval haragszik rá.
- Azt hiszem, igen. De szeretem. Nem akarok rosszat neki.
- Mi lenne, ha beszélne vele? Ha megmondaná, hogy mit tesz az a férfi, és hogy hivatalból lépnie kellene?
- Félttem őt. Tudom, hogy rossz vége lenne, ha nem vigyáznék rá. Nem engedné azt sem a lelkiismeretem. Nagyon szeretem őt.
- ...
- Tanácsért jöttem. Lassan úgy érzem, hogy két személyiség lakik bennem. Nem könnyű ezzel a titokkal együtt élnem.
- Gondolt már rá, hogy állást változtasson? – kérdezte hirtelen a nő. – Ez is egyfajta... megoldás... hmm... vagy...
- Vagy menekülés?
- Jól látja. Önmaga elől nem tud elmenekülni. Viszont erkölcsileg nem lenne elítélhető.

- Más ügyekben hatékony vagyok. És a lány, akit szeretek...
Miatta, kettőnk miatt is jó lenne tudnom, hogyan döntsék.
- Ő magával képzei el az életét?
- Nem tudom. Pillanatnyilag... nem hiszem. Elhagyott.
- Miért?
- Mert... elhagyott.
- Mi volt az oka?
- ...
- Nem bízott magában?
- Talán. De esetleg van még remény. Nem tudom.
- Csak egy gondolat... mi lenne, ha visszamenne az ügyészségről „egyszerű” nyomozónak?
- Gondolja, hogy az megváltoztatná az... erkölcsi megítélésemet? Hogy akkor ott az nem bűn, ami itt igen? Hogy ott elhallgathatnám...?
- Szóval önmagában nem tudja lerendezni és helyére rakni a dolgokat.
- Igen.
- Mire számít? – kérdezte a pszichológus. A férfi kis gondolkodás után szomorú grimaszt vágott.
- Arra, hogy megbukik. Vagy leültetik valamilyen másik stiklijéért, netán a csapata közösi ki és vet véget a pünkösdi királyságának, és akkor... vagy arra, hogy lelép az országból. Él majd a kinti bankszámláján felhalmozott pénzből, és eltűnik.
- Igen, erre vágyik. De mire számít? Mi lesz ebből? Mi lesz a vége?
- Teljes megsemmisülés – csúszott ki a száján.
- ...
- Vagy... Sosem a megúszásra törekedtem.

- Öt alkalom – mondta a nő szigorúan. András meglepve nézett

rá. – Ennyire szerződünk.

- És mi lesz utána?
- Utána döntést hoz.

Hallgattak. Aztán András megszólalt.

- Nem többet szoktak,..? Tízet? Tizenkettőt?
- Maga a megúszásra törekszik.

– Maga nagyon kemény.

– Idejött, és a segítségemet kérte. Csak ezen a módon tudok segíteni.

– Ha elmondom az érzéseimet öt alkalommal, akkor mi lesz... a végén?

– Már mondtam. Dönteni fog.

– Gondolja?

– Nézze, András, én már most is úgy érzem, hogy belül döntött.

– Hadd kérdezzem meg, hogy maga szerint hogyan döntöttem?

Mit gondol az egészről a tudatalattim?

– Lejárt az időnk.

– Nem akar segíteni?

– Öt alkalom. Hetente egyszer.

– Sürgős lenne...

– Megnézem a naptáramat. De azt hiszem, jobb lenne, ha mindig maradna arra egy hete, hogy gondolkozzon arról, amit végigbeszéltünk.

– ...

– Rendben, megnézem a naptárt... A héten van még egy időpontom. Talán meg tudjuk oldani, hogy a héten újra találkozzunk. Talán a jövő héten is tudok majd két időpontot adni, de ehhez az kell, hogy lássam, tudja-e tartani a tempót...

– Értem.

– Pénteken várom. Este hétkor.

- Mindent el kell mondanod! Mindent!
- Oké, mindent elmondok, fotókat is mutatok majd – ölelte át Niki a kislányt. Érdekes, hogy mióta nem látta – lassan három hete – megint nőiesedett egy kicsit. Még nem töltötte be a tizenegyet, és mégis, szinte percek alatt változott az arca, a teste, de leginkább a tekintete. A pillantásán látszott, hogy már kezd kinőni a kislány szerepből. Megjelent a tekintetében valami mély, sötét fény, és Niki hirtelen arra gondolt, hogy jaj azoknak a fiúknak, akik majd kikezdenek Fannival.

– Nem a fotók érdekelnek – morogta a lány, miközben bevezette Nikit a szobájába. Ez már szertartás volt köztük, nem sokat beszéltek Fanni anyjáiék előtt, mert Fanni szerette, ha voltak Nikivel „közös titkaik”. Sajnos most túlment ez az ügy az ártatlan kis titkokon, és Niki tudta, hogy valamit tennie kell. Vívódott, hogy elmondja-e, elmondhatja-e Fanninak, amit a szülei időtlen idők óta titkolnak előle: azt, hogy Roland az igazi apja. A szülők még azt sem mesélték el Fanninak, hogy a fiú él, sőt azzal tömték tele a fejét, hogy Roland, a „bátyja” meghalt egy síbalesetben. Azzal nem számoltak, hogy a kislány okos, és mindig megszimatozza a hazugságot. Niki tudta, hogy egyszer nagy ára lesz a hazugságnak: Fanni kinyomozta, hogy Roland él, és meg is látogatta, még ha kommunikálni nem is tudott vele. Most Nikitől várja a választ, Niki pedig arra gondolt, hogy nincs jó döntés. Bármit tesz vagy mond is, nem lesz jó. – Na, mesélj. Mesélj el mindent a tesómról... Rolandról – nézett a szemébe mélyen a kislány.

- Roland él – felelte lassan, megfontoltan Niki.
- Ezt már tudom, jártam nála. De mondj el mindent!

- ...
- Na, ne csináld már! Azt mondtad, ha nem szólok itthon, akkor elmeséled, mi az igazság.
- Azt mondtam, ha nem mész be hozzá többet felügyelet nélkül, akkor segítek.
- Nem. Tudnom kell.
- Fanni. Ha én mesélem el neked az igazságot ha „hivatalosan” tőlem tudod meg, akkor mi ketten többet nem találkozhatunk – hajtotta le a fejét Niki. – Megígértem... anyádnak... amikor megszülettél. Ez volta feltétele, hogy láthassalak, hogy feljöhessek hozzád, hogy ne adj isten, magammal vihesselek ide-oda.
- Micsoda?! – Fanni szemébe könnyek gyűltek a dühtől. Indulatosan hátravetette a fejét, csak úgy repültek a hosszú, barna fürtök, és kihúzta magát. Sovány kis felsőtestére ráfeszült a csikos pulóver, és az egész testtartása harciassá változott. – Hogyhogy nem találkozhatunk többet?
- Nem zsarolni akarlak.
- Ezt meg kell magyaráznod.
- Nagyon egyszerű. Anyád azt mondta, ha bármit is mesélek neked Rolandról, akkor soha többé nem találkozhatunk mi ketten. Eddig tartottam magam ehhez, de hidd el, hogy csak azért, hogy ne tiltsanak el minket egymástól.
- Arra kértek, hogy hazudd nekem te is azt, hogy meghalt a testvérem, miközben arról van szó, hogy dilis...?
- Ne mondd rá, hogy dilis. Megírtam abban az e-mailben még a hajóról, hogy mi történt vele.
- Igen, nem is úgy értettem... tudod, nem bántón vagy ilyesmi.
- Igen, ez volt az egyezségünk része anyáddal. Hogy nekem is igazolnom kell majd a hazugságukat. – Niki igyekezett indulatok nélkül beszélni, hiszen mégiscsak ő a felnőtt, de azért tudta, hogy a „hazugság” szóval már aláásta a tervét. Érdekes módon nem is bánta.
- És te beleegyeztél?! – Niki úgy érezte, komoly vihar

készülődik. Fanni szeméből már eleredt a könny, kivörösödött az arca a tehetetlen dühtől.

– Tartani akartam veled a kapcsolatot – suttogta neki.

– De miért volt neked olyan fontos, hogy látogathass? Oké, hogy Roland volt az első szerelmed, meg hogy ez történt veled, de miért akartál engem, a húgát látogatni, azok után, hogy Rolanddal a születésem idejére már... megtörtént az az eset?

– Mert... – kezdte Niki, és közben azon gondolkozott, hogy Fanni milyen értelmes, intelligens lány, egyáltalán nem verhető át. Hogy is képzeltek a szülei – főleg a hangadó, az anyja – hogy egy egész életen keresztül hazudhatnak neki? Most is egyből rájött a lényegre. Miért ragaszkodott volna ő, Niki ahhoz, hogy lássa, ha nem lett volna valami más oka rá? Ha Fanni valóban Roland húga lenne, valószínűleg tényleg nem járna fel hozzá, és nem akarna találkozgatni vele. Így minden más, hogy Fanni – Roland édesgyereke. Fanni egy kicsit olyan Niki számára, mintha Rolanddal a szerelemgyerekük lenne... ilyen lehetett volna Roland és az ő lánya, leginkább ezt látta a kislányban. És ezért nem is izgatta, hogy lesz-e valaha az életben saját gyereke. Ott volt Fanni, akiről jó volt néha azt képzelni, hogy az ő szerelmük emléke, még ha persze nem is így volt. – Mert... azt hiszem, beszélned kellene a szüleiddel.

– Tőled akarom hallani az igazságot.

– Rendben van, Fanni. Hallhatod tőlem az igazságot, a teljes igazat, és erre hivatkozhatasz a szüleidnél – nézett ki az ablakon, és rekedtes volt a hangja. – De akkor azzal is számolnod kell, hogy jó ideig nem találkozhatunk. Eltiltanak tőlem, és én nem akarok lopva, titokban találkozni veled. Aztán majd csak akkor láthatjuk egymást, ha nagykorú leszel... Vagy nagyszájú, határozott gimnazista, akit már nem kezelhetnek kisgyerekként.

– Ó, ne! Jaj, ne! – Fanni ismét tízéves, ijedt kislány volt. – Akkor mit csináljak? Mit csináljak, hogy elmondjak neked, mi történt, és tőled se tiltsanak el?

– Mondd meg nekik, hogy már régóta keresed a bátyád nyomait, a neten meg mindenütt. Mondd el, hogy a nyomára akadtál, és meglátogattad abban az otthonban. Elmesélted nekem, számon kérted rajtam, de én azt tanácsoltam, hogy beszélj meg velük.

– Miért hazudtak nekem anyáék? – Fanniból most tört ki a sírás. Egy tízéves gyerek, akinek összeomlott a világa. És talán még jobban összeomlik majd, ha megtudja, kicsoda ő, honnan jön, kik a szülei... Niki nem tudta, mi lenne a legjobb: ha Fanni most megtudná a teljes igazságot az anyjáéktól? Nem törnék-e össze teljesen a lelkét? Már rég meg kellett volna tudnia. Nem lehet hazugságban felnőni... Niki egyvalamit biztosan tudott. Nem az ő dolga elmondani neki, hogy Roland a vér szerinti apja és egy, a szomszéd intézményben gondozott fogyatékos lány a vér szerinti anyja. Most értette meg, ahogy látta Fanni fájdalmas, értetlen tekintetét: a teljes igazság még jobban összetörheti.

– Mert... meg akartak kímélni – suttogetta a lány fülébe. És arra gondolt, hogy valóban ez lehetett az ok. Más kérdés, hogy sokkal rosszabbat tettek az elhallgatással és a hazugságokkal, mint ha az elejétől fogva adagolták volna neki a valóságot.

DINNYEFÜZET

1976. június 20.

Hát végül úgy érettségiztem le, hogy oda sem figyeltem. Egyáltalán nem izgatott, milyen eredménnyel vizsgázom, de nagyjából mindentől meglett a négyes, ami az ofőnk szerint azért értékelendő, mert „végül is sportoló vagyok”. És megkért, hogy ne hanyagoljam el, amit tanultam a suliban a négy év alatt, és jövőre mindenképpen jelentkezsem valami főiskolára, legalább a TF-re. Nem is figyeltem

oda, nem tudtam figyelni, mert folyton az zúgott a fejemben, hogy Váradi Csabáné nem én leszek. Ha kaphattam volna valamit cserébe azért, hogy mondjuk megbuknék az érettségim, nem tétováztam volna, haladéktalanul és szívfájdalom nélkül megbukom. De hát nem kérdezte senki, hogy kötnék-e bármilyen kompromisszumot azért, hogy Váradi Csaba megjelenjen az életemben.

Két futóedzést végighánytam. (Nem direkt, hanem annyira kikészült a gyomrom a stressztől és a szomorúságtól.)

Kihagytam az edzőmeccseken négy hét méterest, ez mondjuk országos rekord. A másik országos rekordom az volt, amikor precízen vezetve a labdát a magasba emelkedtem a hatos vonalnál, és óriási gölt löttem. Csak sajnós a saját kapunkba.

Kétszer nekirohantam a házunk falának, de ezzel semmi mást nem értem el, mint hogy felszakadt a bőr a kezemen. Elmentem a Sportkórházba, ahol megröntgenezték, és boldogan közölték, hogy a csontjaim épek és egyben vannak. És gratuláltak hozzá, hogy mehetek Olaszországba. Szóval, ez a tervem sem jött be.

Nagyjából naponta tízszer hívom mindkettejüket, Csabát és Mariannát is. Mostanra már csak tízszer. Csupán meghallgatom a hallójukat, és leteszem. Nem mondom, voltak nehezebb időszakok az elején, amikor órákig álltam a fürkében, és ötvenedszerre is Csaba hangját akartam hallani.

Amikor múltkor Csabát megláttam az öltözőfolyosón, éreztem, ahogy előnti a fejemet a vér, fülig vörös lettem, mukkanni sem bírtam, és a végén berohantam az öltözőnkbe. Ott lihegtem vagy negyedórát, mire magamhoz tértem. Attól rettegettem, hogy infarktusom van. De rájöttem, hogy csak a gyászlobogó nyele karistolja a szívemet.

Mire újra kiléptem a folyosóra, Csaba már elment. (Hál' istennek.) Azért este újra felhívtam hazafelé menet, de senki sem vette fel náluk

a telefont. Megnyugtató érzés volt, de kicsit idegesítő is.

Másnap Mari odasúgta edzés után:

– Hallottad, hogy a Váradi elköltözött otthonról? Kiutaltak neki egy lakást. Ezt hallottam, amikor a felnőttek edzésének végére megérkeztem. Kovács és Radics beszélgetett erről, és én úgy tettem, mint aki nem hallgatózik, hanem csak a levezetésüket nézi.

– Micsoda? Hogyhogy elköltözött?

– Hát gondolom, az esküvő miatt meg azért, mert jól focizik – vonta meg a vállát Mari. – Remélem, már nem esz a fene miatta – tette hozzá, és kérdően nézett rám. Megráztam a fejem. – Na jól van akkor. Vége a plátói szerelemnek. Majd jön egy igazi.

Nem tudtam vitába szállni vele, annyira sokkolt a bejelentése. Most már a legeslegutolsó szálát is elvesztettem, ami hozzá kötött. A telefont. Már a hallóját sem tudom majd meghallgatni.

Elérkezett az indulás napja. A szüleimtől kaptam egy kis pénzt, lírát, amivel majd Olaszországban fizethetek, de a lelkemre kötötték, hogy ne költsem el az első nap, mert nem valami sok, amit szerezni tudtak. Egyáltalán nem érdekelt a vásárlás meg a költés, mondtam is nekik, hogy nyugodjanak meg, visszahozom az egészet. Azt felelték, hogy inkább nézzek ki magamnak valamit, és az utolsó napokon vegyem meg, ha lesz rá pénz. Hát jó, mondtam, bár nem éreztem, hogy bármire is szükségem lenne. Még kézis cipőre sem, mert idén a születésnapomra kaptam egyet, és egész jó állapotban van. Amire meg szükségem lett volna, azt úgysem kaphatom meg, úgyhogy kész-passz.

Kicsit elfelhősödött a tekintetem, amikor elindult velünk a busz a sporttelepről, de erős voltam és tartottam magam, mert nem akartam, hogy a többiek észrevegyék a rossz kedvemet és félreértsék... Nem amiatt szomorkodtam, hogy egy hónapig távol leszek, hanem mert tudtam, hogy mire hazaérünk, addigra Csabát végleg elveszítem.

Hosszú út állt előttünk. Eleinte csendben ültem Mari mellett, de Editkettő és Juli már Budapest határában énekelni kezdett, a Piramistól azt a dalt, hogy *Szállj fel magasra!*, és persze lassan beszálltunk mindannyian, aztán utána mindenfélét énekeltünk. Megbeszéltük Marival, hogy ha lesz lemeze a Piramisnak, meg is vesszük. Persze egyikünket sem érdekel túlságosan a zene, engem is inkább csak Csaba miatt, mert valahogy jobb, ha egy énekes énekl el a saját érzéseimet. Tisztábban látom önmagamot, meg hogy mi játszódik le bennem. Mari szerint egyébként fel kéne nőnöm, ő már arra készül, hogy mi lesz vele, ha nem szerződtetik a felnőttekhez, mert a junior meg az utánpótlás klassz, de előbb-utóbb felnőttcsapatban kell játszánunk, NB I.-ben lenne a legjobb, ha igazi sportemberek vagyunk. Különbén állás után kell néznünk, de ha NB I.-esek lennénk, akkor az egyesület intézne nekünk sportállást, ahová keveset kell bejárnunk, és lenne időnk a napi két edzésre. Nekem azért a napi két edzés nem hiányzik, de én is sokat gondoltam rá, hogy előbb-utóbb valaminek történnie kell. A szüleim azt mondták, ez a nyár még az enyém, de szeptembertől már állásban kell lennem. Nahát, ez is csak most, a buszban kezdett tudatosulni bennem.

Még sosem dolgoztam munkahelyen, de egyszer el kell kezdeni. Jobban örülnék, ha mégis kézis maradhatnék, mondjuk „főállásban”, mert különben hogy máshogy jutnék be a válogatottba?

Sokáig álltunk a határon, de amikor végre átengedtek minket, és Ausztriába értünk, valahogy elmosódott minden bennem, ami addig foglalkoztatott. Csak azt éreztem, hogy szabad vagyok, és végül is felnőtt lettem. Szabad vagyok, és Váradi azt csinál, amit akar, előbb-utóbb talán nélküle is jó lesz nekem.

– Üdvözlöm – állt fel és bólintott a férfinak Giacomo. Leültek a tárgyalóban, és Giacomo elvette a papírokat, amelyeket a másik rakott elé. Most öltönyben volt, egy Zegnában, de kicsit felhajtotta az inggallérját, és nem kötött nyakkendőt. Az apja büszke lenne, ha látná most, bár ő maga egyre kevésbé szerette ezeket a formális viseleteket. Mialatt az asszisztense behozta a vizet és a kávé, szóltanul tanulmányozta a papírokat, amiket a férfi hozott. Az volt a furcsa az egészben, hogy utálta a számokat, de mégis valamiféle izgalommal vette a kezébe ezeket a kimutatásokat. Győzedelmes érzés volt, ha kiugrott belőlük néhány szám, amit bekarikázhatott. De amúgy csak rákényszerítette magát az egészre, amikor úgy döntött, hogy... hogy a fenébe a divattal. A fenébe az apjával meg az egészszel. Meg kellett tudnia, van-e máshoz is tehetsége, illetve most már abban sem volt biztos, hogy tényleg van érzéke a divathoz. Bár onnan feltétlenül tovább akart lépni, tovább Nápolyból, tovább az apja fennhatósága alól, és eljönni a miatt a bántó ügy miatt is...

Aztán elvégezte az egyetemet, talán hogy bebizonyítsa a családnak, az apjának, hogy ehhez is van érzéke - a pénzügy szakot választotta. Unalmas volt, száraz, fantáziátlan. Aztán történt egyszer valami. Anastasia, az akkori barátnője megkérte, hogy segítsen átnézni a bátyja kis üzletének a könyvelését, mert a testvére felszólítást kapott az adóhivaltaltól, és Giacomo javítsa ki, valami nem stimmel a bevallásban. Nem volt hozzá semmi kedve, de nem mondhatott nemet a lánynak, úgyhogy összeültek. Giacomo hosszan tanulmányozta a dokumentációt, aztán hirtelen, mintha csak egy monitoron rázoomolt volna, kiemelkedett előtte két szám, aztán később egy harmadik is. Nem tudta, mit csinál, automatikusan fogott egy ceruzát, és bekarikázta ezeket a számokat. Azonnal kiszúrta a hibát. Anastasia testvére megkérte, hogy vegye át a könyvelését. Ehhez aztán végképp nem fülött a foga, egyáltalán nem akart számokkal bajlódni. Valamiért mindig az anyagok, a matériák, a

ruhavonalak foglalkoztatták. Persze tudta, hogy nem véletlenül távolodott el az egésztől, úgyhogy végül megállapodott Anastasia bátyjával, hogy ha a könyvelést nem is veszi át, de az afölötti ellenőrzést igen. Egyetemistaként ezzel kezdett pénzt keresni – később a lány testvére egyik barátját is ajánlotta, aztán továbbadták őt...

Mire megszerezte a diplomáját, már egész sok ügyfele volt. De akkor már másról álmódott. Addigi klienseit megtartva Antoniával, a legjobb egyetemi barátjával és csoporttársával céget akartak létrehozni. Méghozzá nem Róma környékén, hanem északon, ahonnan Antonio származott. Giacomo nem bánta, ha még távolabbra kerül Nápolytól meg persze a római kirakatoktól és üzletektől sem. Hát így jött létre a cégük Velencében. Antonio felügyelte a napi munkát, a könyvelőket, Giacomo pedig folytatta, amit elkezdett. Az ő szeme volt az egyetlen, ami minden hibát azonnal kiszúrta.

Most egy különös és kényes feladat várta. Így utólag, hogy visszajött Nápolyból, nem volt benne biztos, hogy igent kellett mondania rá, ugyanakkor izgatta a kérdés. Egy itáliai „niche”, vagyis kicsi, különleges parfümcég kereste meg, egy bizonyos nárciszmező termése és az ahhoz kapcsolódó költségek miatt. Megvenni vagy nem, ez a kérdés. Jobban jövedelmezne, ha saját kézben tarthatnák, ráadásul ahhoz, hogy a minőség megmaradjon, a földterületet időnként pihentetni kell. Az egyik vezető parfümjükben ez a különleges nárcisz dominál, ugyanakkor a jelenlegi földtulajdonos kimutatásait átnézve egy kicsit elbizonytalanodtak. Ültethetnének ők maguk is nárciszt valamelyik mediterrán területre, amit olcsóbban vesznek meg – csak hát ki tudja, mennyit termelne, milyen lenne a végső minőség és a kinyert esszencia mennyisége?

– Elhozta az illatot is? – Giacomo igyekezett semleges hangon kérdezni. A másik férfi bólintott, és elővett a táskájából egy fekete kis dobozt. Giacomót izgalom fogta el, ahogy átvette és finoman

kibontotta a fóliát. A karton fehér volt, rajta szolid, apró vörös betűkkel a parfüm neve. Io 2. Furcsa kis szójáték: io olaszul: én, 2 angolul two, kiejtve „tu”, ami olaszul szintén személyes névmás, vagyis „te”. Én te. Micsoda név, gondolta. És mégis elegendő ennyi.

– Kézzeled szedik le, és rengeteg kis virág kell ahhoz, hogy egyetlen milliliter tiszta nárciszesszenciát nyerjünk belőle – magyarázta az ügyfél, miközben Giacomo felnyitotta a dobozt. Törtfehér, finom csiszolású üveg bukkant elő, ezüstkupakkal. Giacomo levette a kupakot, egy leheletnyit belepermetezett az üvegből, egy kicsit meglengette a kupakot, majd beleszagolt. Édeskés, könnyed, kicsit füstös illatot érzett. Elsőre az ugrott be róla, hogy a napfény illata, és megjelent a szeme előtt, ahogy a positanói kertben, gyerekkorában, a napon gyümölcsdzsemet ken a kenyérre, mézet csurgat a teába, közben a napon száradnak a ruhák, látja a teraszról a tengert, és minden virágzik körülötte. - Ezen a földön kiváló minőségű nárcisz terem. Viszont nem lehet kizsigerelni a földet, mert akkor talán többet nem terem, és nem lehet elkészíteni ugyanezt az illatot.

Giacomo kiterítette a kinyomtatott papírokat. Nem szeretett számítógépen hasonló feladatot végezni, mert nem volt az egészre akkora rálátása, mint így, hogy a tárgyalóasztalon teregette szét a papírokat. Nézte a mérleget, a tulajdonos ajánlatát, illetve a parfümcég üzleti tervét. Csendben, hosszan állt a papírok fölött. Igyekezett minden információt, minden számot egyben látni, és fejben elvégezni az összegzést. Aztán benyúlt a zakózsebébe, és elővette a tollát.

A nagy csendben jól lehetett hallani, ahogy karcolta a toll a papírt.

Giacomo két számot karikázott be.

– Ha annyi a haszonkulcs, amiről beszélt, akkor nem stimmel a költségkimutatás – mutatott rá az egyik számra. – Ha viszont a költségkimutatás stimmel, akkor sokkal alacsonyabb a haszonkulcs. Van itt más is, amit észrevettem, ez egyszerű tévedés is lehet –

folytatta. – Ha ennyi hozamot garantál a föld tulajdonosa egy évben – mutatott egy másik adatra – akkor vagy felülígér, vagy feketén adja el a nárcisz egy részét – húzta az ujját egy másik szám felé. – Hiszen az adóbevallásában szereplő nettó bevétel legfeljebb a háromnegyede annak, amekkora bevételre számíthatnak önök az eladó saját kimutatása és ajánlata szerint. Még akkor is, ha valahogyan meg tudják sokszorozni a termelést, vagy használnak valamilyen szert, amittől gyorsabban vagy többet terem a föld...

– Pont azért kellene nekünk ez a föld, mert vegyszermentes termesztés folyik rajta.

– Hát akkor... csak azt tudom mondani, hogy vagy elhallgatták a bevételük egy részét, vagy túlzás az ígéletük. Át kellene nézni, hogy volt-e valami, ami károsította az elmúlt évi termést, be kellene kérni az előző bevallásaikat, termelési naplókat. Én azt hiszem, hogy többet ígérnek, mint amit a föld teljesíteni tud. Ráadásul az alkalmazottak száma egy ekkora területhez képest meglehetősen csekély.

– Akkor egy könyvvizsgálat kellene? – fürkészte Giacomo tekintetét az ügyfele.

– Egy tanulmány.

– És mi a magánvéleménye? – hajolt közelebb a férfi. Giacomo nem mosolyodott el, de megtiszteltetésnek érezte, hogy a másik feltette ezt a kérdést. Kinézett az ablakon. Rálátott az egyik kis lagúnára. Antonio ragaszkodott ahhoz, hogy itt legyen az irodájuk. Neki akár Treviso vagy Mestre is megfelelt volna, de Antonio gyerekkorától azt az álmod dédelgette, hogy rálásson az ablakából a velencei lagúnára. Nem volt olcsó a hely, de végül Giacomo is kezdte belátni, hogy megéri az árát.

– A magánvéleményem – vett egy nagy levegőt –, hogy én megvinném.

A férfi rámeredt. Giacomo is tudta, hogy nincs összhangban az utolsó mondata azzal, amit korábban mondott de kitartott mellette.

Ez is megézés volt. Márpedig egy ideje tudta, hogy általában jók a megézésesei.

– Nem azt tanácsolom, hogy vegyék meg – folytatta, miközben a kliens meghökkent arcát nézte. – Hanem azt mondom, ha az én cégemről lenne szó, és olyan különleges ez a nárcisz, és tartani akarnám a minőséget ha benne akarnék maradni a niche parfümparban, akkor... igen, megvenném. Így is, hogy van néhány adat, aminek azért érdemes lenne utánamenni.

Hirtelen vágyat érzett, hogy újra beleszagoljon a kupakba, de nem viselkedhetett ilyen... nőiesen. Aztán arra gondolt, hogy igaza volt az apjának. Vállalnia kellene, hogy ő ilyen. És hogy így is férfi, ezzel az érzékenységgel és érdeklődéssel. Talán az apja mégis jobban ismeri őt, így a távolból is, hogy évente csak párszor találkoznak, és tudja, hogy melyek az igazi vágyai, mi érdekli igazán. Öltöztetni embereket... kitalálni, mire vágyik majd két év múlva a nő. És a férfi. Megteremteni bennük a vágyat azok iránt a dolgok iránt, amelyek számára többet jelentenek, mint egyszerű külsőséget.

Fogta a parfümöt levette a kupakot, és elhúzta az orra előtt. Nem kellett még egyszer spriccelnie az illatból, így is érezte. És így is ugyanaz a kép jött elé. Érdekes, most először megérezett valami mást is. Ahogy meglátta azt a positanói kertet, a teraszt a lelki szemei előtt, azt is látta, ahogy egy kendőt rápróbál egy lányra. Csak a sziluettjét látta a lánynak... Patrizia. Ó, a fenébe. Az ábrándozás majdnem tönkretette az életét, a számoknak köszönheti, hogy visszatért a valóságos világba. Ám nemrég az apja olyan ajánlatot tett neki, amire csak rávágta a nemet, de mindketten tudták, hogy gondolkoznia kell rajta. És mindketten tudták, hogy valójában nem mondhat nemet, ha a vágyait, az álmait követi. Csakhogy racionálisnak kellene maradnia, keményen dolgozott érte, hogy itt maradjon a hétköznapi életben.

– Én megvenném azt a mezőt. Úgy képzelem, valahol a tenger felett nyúlik el, hogy füstös, meleg, napszárította illata van – mondta

Giacomo, és elhallgatott. Már így is sokat mondott, túllépte a pénzügyi szakemberi hatáskörét. Nem fedheti fel ilyen nyíltan az érzéseit.

– Grotti úr, eljönne tavasszal, virágzáskor megnézni azt a mezőt? – kérdezte végül a férfi, láthatóan lenyűgözve. – Tudom, hogy túl sokat kérek, mondja meg nyugodtan.

– Miért is ne? – bólintott Giacomo, és derűsen elmosolyodott. – Ha találunk egy alkalmas időpontot.

Amikor a férfi kiment, Giacomo elgondolkozott. Nem volt biztos benne, hogy a „megérzéseieért” erkölcsös dolog pénzt elfogadnia, de már jó ideje így ment ez. Szinte annyit hozott a cégnek egy-egy „villám szakvéleménnyel”, mint amennyit egy-egy komplett könyvvizsgálatért kért a cég az ügyfelektől. De ennyire, mint most, még sosem adta ki magát, azt, hogy mennyi „nőies” tulajdonsággal rendelkezik. Ő mindenestre félt ezeket kimutatni, azóta, hogy egy lány, Gina évekkkel ezelőtt emiatt faképnél hagyta. Valószínűleg abban az egészben közrejátszott az érzékenysége és a megérzése is. Persze nem akart elköteleződni, még nem, vagy hát ki tudja, lehet, hogy soha életében. Patrizia más... de ő már nem jön vissza az életébe.

És amit az apja ajánlott... Hát az egy olyan világ, amiről mindig álmódott. Ha igent mond – elnyelik a saját vágyai, és meg tud felelni a hagyományos férfiszerepnek. Ahogy ezt Gina mondta, „sosem leszel normális férfi, aki megvédi a nőt. Neked mindig fontosabb lesz, hogy mit viselsz magadon, és milyen cipőd van, mint hogy a férfiszerepre koncentrálj. Én nem leszek az anyád, és nem arra van szükségem, hogy divattanácsokat adj, és hogy esténként lesimogasd rólam a trendi cuccokat, és szeretkezz velem, aztán másnap reggel felöltöztess. Én nem álmodok akarok, hanem valóságot.”

Hát ez az, amit azóta sem tud megadni a nőknek. Ő csak álmodat

tud adni. Valószínűleg sosem lesz képes azt adni, amit elvárnak egy férfitől. Így aztán ő volt az egyik legkeresettebb facér pasi Velencében, aki titokzatos, és „érdemes lenne elkapni”, legalábbis Antonio vigyorogva mesélte neki néhanap, hogy miket pletykálnak róla. Meg azt is, hogy többek szerint meleg, és sajnálkozva mondott le róla a nőtársadalom.

Bár ez utóbbi nem volt igaz, meg az előbbi sem teljesen, mert hosszabb-rövidebb kapcsolatai azért akadtak, de az biztos, hogy mindig megjátszotta magát, hogy ne jusson el újra ugyanoda, ahová Ginával. Egyedül Patrizia értette meg őt, és hagyta, sőt szerette, ha öltöztette, ha megmondta, mit vegyen fel, ha megálmodott neki valami új darabot – de Patrizia már régóta nem része az életének.

- Szia. Nem késtem sokat.
- Egyáltalán nem késtél.
- Nem? Az órák szerint... úgy három percet...
- Biztos siet.
- Nem vagy dühös?
- Miért lennék?
- Régebben... mindig dühös voltál, ha késtem.
- Beültem már régen. Egyenesen bejöttem ide. Meleg van.
- Mit nézel?
- Hogyhogy mit nézek? Nézlek. Lebarnultál.
- Ja. Hm. Igen... Karibi nyár, tudod.
- És jó volt?
- Jó.
- Bővebben...?

– Köszönöm, amit tettél. Köszönöm az új ágyat. Mégsem kell új kanapé. Elvagyok a régivel – mondta Niki kicsit dacosan.

– Nincs mit. Itt a kulcsod is – mondta András, és előhúzott egy kulcscsomót a zsebéből.

Elveszi? – ez járt András fejében.

Elvegyem? – ez Nikiében.

A kulcscsomó az asztalon landolt, éppen kettejük között. Hamarosan közrefogta két pizza. De a társalgás csak nem indult be, döcögött, mintha mindketten féltek volna attól, hogy ha bármit mondanak, megbánthatják vele a másikat.

– Bánt valami?

– Apu elköltözött

– Tessék?

– Ahogy mondom. Összecsomagolta a cuccait és elköltözött a barátnőjéhez.

– Van barátnője?

– Ezek szerint...

– Mikor? És anyád? Hogy viseli?

– A múlt héten. Anyu kivan, gondolhatod. Egész hétvégén apu cuccaitól szabadítottuk meg a lakást, a pincétől a padlásig. Izomlázam van, és semmit sem értek.

– Beszéltél már vele?

– Felhívott de túl sokra nem jutottunk. Nincs beleszólásom, nem igaz?

– Ezért nem voltál otthon hétvégén. Kerestelek... Aggódtam. Nem tudtam, hogy viseled a hazaérkezést meg a tudatot, hogy egy emberrabló lakott a lakásodban, amíg külföldön voltál. Aggódtam, hogy... kikészülsz emiatt.

– A padláson voltam. Meg a pincében. Még a kutyának is új tálalt kellett szerezniünk, mert a régi apámra emlékeztette anyámat. Kék tál helyett kapott egy zöldet.

– Hmm. A nagy változások apró dolgokkal kezdődnek.

– Amúgy persze Fanninak semmit nem mondtak a... szülei. Itt vagyok a pácban, Fanni mindent tudni akar, és az anyjáiék semmit sem mondanak neki. Ma este rákérdez náluk. Nem tudom, mennyire keveredem bele ebbe az egészbe, de szeretném, ha nem túlzottan. Nehéz lenne elszakadnom Fannitól.

– Pedig azt hittem, neked könnyen megy az elszakadás.

Cseszd meg, cseszd meg, cseszd meg. Szemrehányás. Vajon nem akkor kellett volna ezen tűnődnöd, amikor arra a csajra az irodádban úgy néztél, hogy majdnem felfaltad a szemeddel? – Niki sötéten pillantott a férfira. András jóképű volt, és egyfajta lehangoló férfiasság áradt belőle. De rá nem hat már, nem hagyhatja, hogy hasson, bármi történt is ott, azon a szigeten, ahol meglátta a saját jövőjüket egy pillanatra... együtt. De nem megy ilyen egyszerűen. Megtanulni bízni csak akkor tud, ha a másik okot ad rá. Hirtelen el kellett fordítania a tekintetét a férfiről, mert döbbenetesen vette észre, hogy vágyik rá, vágyik az érintésére, az ölelésére, arra, hogy átadhassa neki magát.

– Mit vallott? Miért tette? Miért pont az én lakásomra jött? Mit akar tőlem? – kérdezte Niki, miközben a pizza szeletelésével birkózott. – Ennyire nem bírja elviselni, hogy írtam róla?

– Verbovszky?

– Ki más?

– Bosszút akart állni – felelte halkán a férfi.

– Azt sejtem, de miért hozta oda a túszt? A lányt... miért ejtette túszul? Egyáltalán, mennyit tud az egészről? És főképpen honnan?

– A vallomásában azt állította, hogy olvasta a naplót.

– A naplót?!?

– Igen.

– Miféle naplót?

– Egy kézzel írt naplót, amit Fanni születése után vezettél egy

darabig. Valami jegyzetfüzet.

– Füzetet – ismételte meg elképedve Niki.

– Igen.

– És hol szerezte meg?

– A... szerkesztőségben. Bent járt egyik éjjel az internetes hírmagazin szerkesztőségében, és ott találta meg.

– És ezt a hülyeséget te elhiszed? Hogy egy több mint tíz éve írt titkos naplót beviszek abba a szerkesztőségbe, ahol bármit eladnának, csak hogy kattintást generáljanak, és ahol csak pár éve dolgozom, ráadásul külsős újságíróként? Egy kézzel írt, bizalmas naplót? Ó, basszus.

– Elismerem, meglehetősen furcsa – bólintott András.

– Több mint furcsa.

– Létezik ilyen napló?

– ...

– Szóval létezik...

– Nem tudom. Mindig grafomán voltam, de konkrétan naplót nem vezettem a történekről. Nem írtam meg senkinek sem e-mailben, sem levélben. Lehet, hogy kiírtam magamból, ám naplót nem vezettem. Füzetbe pedig pláne nem írtam. Szerintem ez zsákutca. Nem hinném, hogy tőlem származik az infója.

– Azért elég fontos kérdés, hogy leírtad-e valahol, bárhol, akár egy novellában, ami történt, vagy sem.

– Nagyon régen történt.

– Igen. De az ember emlékszik arra, hogy írt-e valamit arról, ami igazán mélyen érintette.

– Én mindig rengeteget írtam.

– Ez nem válasz, Nikolett.

Ó. A nő elképedve bámult a másikra. Hirtelen a határozott férfit látta maga előtt, akinek düh villant a szemében. Nikolett. Na ne már. Csak akkor szólította így, ha haragudott rá.

– Nem tudom, miért húzod fel magad ezen. Nem emlékszem.

– Nem húzom fel magam, az ég szerelmére, de belemész mindenféle zűrös helyzetbe, bűnözőket provokálsz, és aztán csodálkozol, hogy milyen helyzetbe kerülsz.

– Gyanítom, hogy valahogy mégis nekem köszönheti mindenki, hogy Verbovszkyt sikerült elkapni. Évekig bujkálhatott volna még, ha nem provokálom – jegyezte meg hűvösen.

– De fogalmad sincs arról, hogy milyen ügyekbe tenyerelsz bele – válaszolt halkán András, láthatóan szándékosan visszafogva az indulatát. – Szépen megkavarod a szart, Verbovszkyval is meg a kurvázó politikusokkal... Aztán mosod kezeidet, majd védjünk meg szépen, ha úgy adódik. Nem vagy nyomozó, fogd fel végre.

– Nem szándékozom ebbe a vitába belemenni. Újságíró vagyok, az én dolgom az, hogy megírjam, amit látok és hallok. Vagy hogy egy bűnöző szabadlábon van. Ennyi a bűnöm.

– Miért nem tudsz a szépségápolásról írni? Vagy a divatról? Vagy a szexről? – mosolyodott el András váratlanul. – Vagy arról, hogy hogyan bocsássunk meg valakinek, akit szeretünk? Főleg, ha nem is tudja, hogy milyen bűnt követett el...?

Niki elkerekedett szemmel bámult rá. Aztán ő is elvigyorodott. Ez az a férfi, aki védelmező, erős, akire szüksége lenne.

– Ma készítettem egy interjút egy modellel - mosolyodott el.

– És? Na látod.

– De azért a kutyacsempészek jobban érdekelnek.

– Úgy.

– Igen.

– Jó. Majd mesélek, de most jobb lenne, ha megpróbálnád felidézni, hogy írtál-e naplót vagy bármit arról, hogy Roland teherbe ejtette azt a lányt, és hogy mi történt Fanni születése után.

– Most már nem mindegy?

– Én azt hiszem, hogy nem. Ez az ember egyszer lelépett az ítélethirdetés előtt, azóta bujkált, és nagyon úgy néz ki, hogy bosszút akart állni rajtad. Elmondjam, mit tervezett veled? Annyit mondott,

hogy meg akarta várni, amíg hazatérsz, és.,, elbeszélgettetek volna.

– Megígérem, hogy gondolkozni fogok rajta, és ha bármi is eszembe jut, akkor szólok neked.

– Oké.

– Ízlett?

– A pizza?

– Niki, néha úgy válaszolsz, mintha gyógyós lennél. Igen, a pizza.

– Ühüm. Jó volt. Fincsi.

– Otthagytad a negyedét.

– Mert nem bírok ennvit enni.

– Lefogytál.

Hallgattak. Niki nem állta András pillantását. A francba, mindig oda jut magában, hogy szeretné, ha átölelné, ha védené, ha... Hirtelen felvillant benne, hogy csak nem azért találja ki ezeket a témákat újságíróként, hogy Andrást provokálja? Hogy nézze, meddig viseli el az ő merészségét és azt, hogy egyedül próbál megoldani ügyeket. Hogy tudat alatt kiprovokálja: óvja őt, rázza fel, húzza magához, és mint valami középkori lovag, védje meg mindentől?

Áh, a fenét. Hülyeség.

– Na, mi van a kutyákkal?

– Megszereztem az egyik csempész vallomásának a zanzáját az egyik kinti kollégától.

– Mit értesz zanza alatt?

– Összefoglalta a lényegét. Nem tudom bemutatni az írásos vallomást, de hogy őszinte legyenek, nem is adnám a kezedbe. Nem hivatalos az egész, és te néha túl messzire mész a cikkeidben.

– Nem foglak belekevern.

– Két magyar férfit fogtak el. Szeged környékiek. Már volt róluk infójuk, ugyanis egy állatkereskedőt is őrizetbe vettek

nemrégiben, aki hamis törzskönyvvvel árusított – mint kiderült, Magyarországról származó – kutyákat. A beszerzési ár kutyánként száz euró alatt volt, ő a többszöröséért adta el őket. Oltatlan, esetenként beteg kutyákról van szó – magyarázta András. – Úgyhogy ezt a teherautót már figyelték. Elkapták őket, minden előzetes hírral ellentétben azonban nem annak a kereskedőnek szállítottak volna, akinek korábban. Viszont most felnőtt kutyák is voltak a szállítmányban. Kérdés, hogy velük mi volt a tervük, őket is eladásra szánták-e, vagy esetleg tenyésztésre... Blőd találgatások kaptak lábra, még az is felmerült a helyi sajtóban, hogy a kutyaszórt akarták felhasználni. És az is valószínűsíthető, hogy több állatkereskedővel is kapcsolatban voltak, és ez a szállítmány délre tartott.

– Ezt már tudom. Ezek nem exkluzív információk – jegyezte meg Niki. – És azt is hallottam, hogy Nápolyba szállították volna őket.

– Akkor mivel szolgálhatok, úrnóm? – vigyorodott el a férfi.

– Csak van valami kizárólagos infód is, nem?

– Az egyik magyar azt állította, hogy valami Dotti vagy Gotti nevű kereskedő rendelte meg a kutyákat, de egyelőre ilyen nevű állatkereskedőről nem tudnak Nápolyban és környékén. Létezik egy hasonló nevű szücs família, emiatt kelhetett lábra a pletyka, hogy kabátszőrméhez szánták a kutyákat, de ebben a rendőrség sem hisz. Most az a kérdés, miért Nápolyig akartak menni, amikor a korábbi hasonló szállítmányok általában Észak-Olaszországba érkeztek.

– És mit mond a szücs?

– Ellenőrzik. Mit szándékozol tenni?

– Kicsit Szörnyella de Frász-történet lenne ez így. Utánanéztam, utoljára a kétezres évek elején vittek Olaszországba Magyarországról kutyaszállítmányt a szörme miatt, és valóban volt olyan cég, amelyik kutyaprémet használt például a kabátujjak és a kapucnik díszítésére – vágott egy grimaszt Niki. – Honnan szerezték a kutyákat?

– A kölyköket illegális magyar tenyésztőktől vették, a felnőtt példányokat nagy valószínűséggel lopták. A sofőr vallomása szerint találták őket az utcán, de gondozott kutyákról van szó, nemigen hihető a vallomása.

– Ezzel az a gond, hogy a holnapi bulvár már tele lesz a sírós gazdik nyilatkozataival. Ezt már lekéstem.

– Nem állíthatom le a bulvárlapokat nyomó nyomdagépeket – felelte egykedvűen András.

– Sajnos nem. Tudod a nevüket? Megkereshetem a kutyák gazdáit?

– Nem.

– Nem tudod, vagy nem kereshetem meg?

– Nem keresheted meg.

– És nem lehet, hogy Grotti az az ember?

– Tessék?

– Hát a nápolyi. Nem Grotti az a Dotti?

– Miért, ismered az összes nápolyi lakost? Vagy csak a szücsöket?

– Igen.

– Gondoltam.

– Na jó, de tényleg, emlékezz már vissza. Nem lehet, hogy Grotti?

– Nem tudom, én lejegyzeteltem, amit mondott, Dottinak vagy Gottinak mondta, de a magyarok vallomása alapján. Miért, mi van, ha Grottinak hívják? Akkor ismered?

– Nem.

– Jól van. Ilyen élvezetes párbeszédet nem folytattam azóta, hogy...

– ...

– ...hogyan kidobtál az életedből.

Mosolygott volna? Niki nem tudta eldönteni, mert alighogy felvillant az a mosoly, el is tűnt.

– És veled mi van?

– Hiányzol.

– ...

– Vagy mire vagy kíváncsi?

– Mintha olyasmit mondtál volna telefonon, hogy belekavartam a dolgaidba... a kurvázó politikusokról írt cikkemmel.

– Most erről nem akarok beszélni.

– Lehallgatnak?

– Látom, hogy felcsillant a szemed. Nem nyughatnál végre egy kicsit? Vannak női magazinok, tudod, írhatnál a hajóutadról meg a szempillafestékekről.

– Szempillaspirál. Vagy szemhéjfesték.

– Igen, és?

– Nem jól mondtad. Olyan nincs, hogy szempillafesték.

– Aha, ez érdekes. Akkor a körömlakkokról. Olyan van, nem igaz?

– De igaz. Szóval lehallgatnak? Követnek?

– Húha, te túl sok krimit olvastál. Vagy írtál. Nem hallgatnak le, de most nem beszélhetek erről.

– Miért nem?

– Mert nem.

– Hazaviszlek.

– Jár a HÉV.

– Ez jó hír, ismerve a BKV helyzetét, de én akkor is szeretnék hazavinni.

– Oké. Megfagynék a megállóban.

– Akkor gyere.

Ballagtak egymás mellett a koci felé, és Niki arra gondolt,

alakulhatott volna máshogy is ez az egész. Egészen másképp. Vajon van-e visszaút? A szüleinek – nagyon úgy tűnik – nincsen. És nekik? Ha ki tudna mondani dolgokat... akkor talán. De minek kimondani olyasmit, amit a másik úgylis letagad? Mi volt az, amikor ott ült András azzal a nővel, és ő benyitott az irodába? Egy kósza gondolat? Megérzés? A női megérzés mindig beigazolódik. És aztán ott volt az az e-mail is a névtelen feladótól, hogy Andrásnak volt másik barátnője akkor, amikor ő úgy tudta, hogy csak egymást szeretik.

Beült a kocsiba, és amikor elindultak, maximumra állította a fűtést, de még így is fázott. Lehet, hogy csak a kialvatlanságtól, lehel, hogy a szomorúságtól. Vége van, ezen nincs mit agyalni.

Hajnali négy óta lesben állt. Örjítő volt a várakozás, ráadásul egyre jobban feszült a seb a hasán. Még nem szedték ki a varratokat – ez némi bonyodalmat okoz majd, de megoldja. Megoldott már ennél nehezebb ügyeket is. Gyerekkora óta fel kellett találnia magát. Nem erre számított persze, hogy így végzi, börtönre ítélve, de azzal azért mindig számolt, hogy esetleg lesznek hónapok, amiket a sötétben kell majd eltöltenie.

Úgy kellett várakoznia, hogy meglepje a látogatóját – az őrt, aki időről időre benézett éjszaka, hogy minden rendben van-e. Most kell cselekednie, mert már hallotta, ahogy a rendőr azt kérdezte az egyik nővértől, hogy mikor bilincselhetik meg. Szerencsére a nővér azt mondta, hogy még nincs olyan állapotban, és „nincs is értelme egyelőre”. De már legfeljebb egy-két nap...

A párnáját és a paplant úgy igazította el, hogy első látásra ne tűnjön fel: nem fekszik senki sem az ágyban. Az infúziós kanült kivette már, semmi szüksége rá.

Halkan nyílt az ajtó, előbb látta meg a fénycsíkot, mint ahogy

meghallotta a hangot.

Az őr belépett, még nem vett észre semmi különöset, ő pedig előlépett az ajtó mögül, váratlanul elkapta a férfit, a nyaki ütőeréhez nyomta az ollót, és ugyanakkor becsukta az ajtót a másik kezével.

– Ne mozdulj. Szike van nálam – suttogta. – Emeld fel a kezed és maradj csendben, különben átvágom a torkodat.

A férfi gondolkodott, Verbovszky azonban megnyomta az ollót. Az őr lassan feltette a kezét. Verbovszky egyik kezével gyorsan áttapogatta, és lecsatolta róla a fegyvert. Igyekeznie kellett, bármennyire feszüli és hasogatott is a sebe. Lerakta a fegyvert, és az előre letépett ragasztóval – a tekercset a kötözésnél lopta – egy gyors mozdulattal beragasztotta a rendőr száját.

– Tedd a fejed mögé mindkét kezed – utasította, és a másik tekercset először egy kézzel rátekerde, majd mindkettővel megszorította a rendőr csuklóját. Ezután felkapta a fegyvert, az ágyra lökte a rendőrt és összefászlizta a lábát is, hogy ne tudjon azonnal felkelni és zajt csapni, aztán már ott sem volt. Kívülről bezárta az ajtót, zsebre vágta a kulcsot, és szinte futólépésben, pizsamában a lépcsőház felé indult. Szerencse, hogy korábban párszor áttolták a kötözőbe, és bekerülésekor is felmérte a terepet, már amennyit látott belőle. Igyekeznie kellett, mert ugyan egyelőre az őr nem tudja használni a telefonját, de nyilván előbb-utóbb oda vonszolja magát és rugdosni kezdi az ajtót. Attól kezdve csupán pillanatok kérdése, hogy rendőrautók lepjék el a környéket – márpedig ő pizsamában és mezítláb meglehetősen feltűnést fog kelteni januárban.

Egyetlen ötlete volt, vagy működik, vagy nem. De működnie kell. A földszintre érve a mentőbejárat felé vette az irányt.

II.

A telefon. Meg kéne találni rajta a „szundi”-t, és lenyomni. Niki nehezen mozdult, és hunyorogva ült fel az ágyban. Akkor jött rá, hogy ez nem is az ébresztés, hanem csöng a telefonja. Abban a pillanatban meg is rémült: talán Fanni hívja, mert kitört náluk a balhé. Vagy ami még rosszabb, egyenesen Anita telefonál, Fanni anyja, hogy számon kérje, miért árulta el a nagy titkot a kislánynak, és egyben jelzi, hogy eltiltja őt Fannitól. Kezébe vette a telefont, és rámeredt. A kijelzőn meglátta az anyja fotóját. Fogalma sem volt, hány óra lehet, de odakint még sötét volt.

- Jó reggelt, anya – szólt bele Niki rekedten.
- Nem az anyád vagyok, hanem a nagyanyád.

Húha. A nagyanyjával nagyon ritkán beszélt telefonon, bár már ő maga is tudta kezelni a mobilját – még ha el is játszotta, hogy nem ért hozzá –, és a jelek szerint az anyját is.

– Nagymama? – ennél értelmesebb kérdést nem tudott feltenni a rémálom után, amiből kirángatta a hívás.

- Igen, a nagyanyád. Görög Jánosné, született Komáromi Ilona.
- Mi történt? – Nikinek nem volt türelme nagyanyja humorához. Valaminek történnie kellett, ha az anyja mobiljáról hívja.
- Idejöhetnél. Anyád nem hajlandó felkelni, csak zokog. Én már nem tudok mit tenni. Tönkremegy az élete, és én csak nézem – erőtlenedet el a nagyanyja hangja. Niki arra gondolt, vajon miért jár át hajnalban az anyjához, de nem tette fel a kérdést. Kicsit megkönnyebbült, hogy nincs nagyobb baj, de meg is ijedt. Azt hitte,

az anyja erősen és fegyelmezetten viseli, hogy az apja elhagyta, legalábbis a hétvégi pakoláskor inkább dacos volt, kemény.

- Oké. Hamarosan ott vagyok.
- Ne motorbiciklivel gyere. Ülj fel a HÉV-re.

Igenis, mormolta magában Niki, és elmosolyodott a motorbicikli szó hallatán. Esze ágában sem volt betartani a nagyanyja utasítását. Kapkodva fogat mosott és felöltözött, vastag garbó, sál, kötött sapka, most a lila bakancs is jó lesz, abba legalább belefér két vastag zokni, kesztyű, és a bukósisak alá felhúzta a sálat is. Kifelé menet ránézett a konyhai órára. Fél hét. Mit keresett a nagyanyja hatkor az anyjánál?

- Mondtam, hogy ne ülj a motorbiciklire.
- Felnőtt vagyok, nagy! Hogy van anyu? – kérdezte, ahogy belépett a házba.

- Egyszer még esel egy nagyot, és levágják a lábadat – közölte az öregasszony komor arccal. Niki elnevette magát. – Ne neved ki. Egy lánynak nem kell motorbiciklivel járnia. Olyan makacs vagy, mint az apád...

- Uhhh. Őt ne keverjük bele, jó?

- Mondtam én, megmondtam neki, amikor az apádat választotta, hogy bizony ennek nem lesz jó vége.

Múltkor láttam egy krimet, amiben szinte pontosan így történt az egész, mint anyádéknál, csak ott a férj, amikor a barátnőjét választotta, és nem tudott kiszabadulni a házasságából, eltette láb alól a feleségét. Pedig addig normálisnak látszott. Na, hát apád már a kezdetektől nem volt az.

- Ennek a beszélgetésnek semmi értelme – sóhajtott Niki, miközben lehúzta a bakancsát. A nagyanyja követte, ahogy ment a hálószoza felé. Óvatosan benyitott. Az anyja mozdulatlanul, összegömbölyödve feküdt az ágyban, mellette a földön kupacban összegyűlt egy csomó gyűrött papír zsebkendő. Niki egy pillanatig

tanácstalanul állt az ajtóban, és az ajkába harapott Váratlanul, szinte sokkszerűen érte, hogy egy csapásra megcserélődtek a szerepek, és nem a lányt vigasztalja az anyja, hanem anyát a lánya. Nem volt biztos benne, hogy elég felnőtt ehhez.

– Anya – szólította meg. Kis hüppögés. Legalább él, hál' istennek. – Ne sírj, anyu.

Semmi válasz. Óvatosan közelebb araszolt az ágyhoz, zavartan megállt mellette, majd lassan leült a szélére. Csak az anyja sírástól vörös orra látszott ki a paplan alól.

– Ne sírj – simogatta meg ügyetlen mozdulatokkal 3 paplant, ahol az anyja karját sejtette.

– Nem sírok – jött a rekedt válasz valahonnan a mélyből.

– Akkor jó. Majd jobb lesz.

– Ühüm. És mikor...?

– Hát... még egy kis idő.

– Adj egy nyugtatót.

– Milyen nyugtatót?

– Ott van a gyógyszeres szekrényben. Valami iksz van a nevében.

– Xanax? Nem adok.

– Én sem adtam – kotyogott bele a nagyanyja. Niki szelíden hátrafordult.

– Nagyi, megtenned, hogy... egy kicsit kettesben hagysz minket?

– Azt már nem. Beköltöztem. Amíg anyád jobban nem lesz, és biztos nem leszek benne, hogy nem öli meg magát amiatt a kutyaütő apád miatt, addig én innen el nem megyek – hallatszott a nagyanyja mindenre elszánt válasza.

– Beköltözött? – suttogta Niki az anyja felé.

– Be – jött a válasz ismét a kút mélyéről.

– Oké, nagyi – fordult ismét hátra Niki –, megígérem, hogy amíg itt leszek, addig nem lesz semmi baj. Nyugodtan pihenhetsz.

– Hogy bízhatnék meg bármelyikötökben is? – nézett a plafon felé a nagyí. – Te motorbiciklivel mászkálsz és kockáztatod, hogy levágják a lábadat. Anyád kábítószereket akar szedni és nem kel fel az ágyból, nem megy dolgozni, aztán majd kirúgják a munkahelyéről. Nem is eszik. Hát most mondd meg, hogy hagyhatnálak titeket, kettőtöket magatokra?

Niki máskor elröhögte volna magát, de most érezte, hogy kezd felmenni benne a pumpa.

– Egy nyugtató az nem kábítószer, nekem meg makkegészséges mindkét lábam. Kérek tíz percet kettesben anyuval.

– Csak akkor, ha megígéritek...

– Mit?

– Hogy...

– Mama, kérlek, hagyj minket egy kicsit kettesben! – ez a felszólítás meglepő határozottsággal a kút mélyéről jött. A megszólított meglepve nézett az ágy irányába, majd vállat vont és elindult kifelé.

– Rendben, van énnekem más dolgom is, például meg kell nézнем a *Helyszínelők* tegnapi részét – morogta sértődött hangon az öregasszony. – De később itt leszek a konyhában. Főzni is kell valakinek.

Amikor becsukódott az ajtó, az anyja felült az ágyban. Vörösre volt bőgve a szeme, és egy papír zsebkendőt gyűrögetett a kezében.

– Nem bírom – hüppögte, de már könnyek nélkül.

– A nagyit... vagy aput? – simogatta meg finoman a vállát Niki.

– Egyiküket sem. Nagyanyád tönkretesz, figyeli minden rezdülésemet és szidja apádat, meg mindenféle krimikből ellesett megoldásokkal áll elő.

– Miért nem mész dolgozni? Jobb lenne...

– Te talán tudod – vetette oda az anyja kicsit ellenségesen, majd

mintha megbánta volna, megszorította Niki kezét. – Betegszabadságon vagyok. Három nap, nem is kell hozzá orvosi igazolás. De arról fogalmam sincs, hogy fogok bemenni holnap... Felkelni sincs kedvem.

– ...

– Beszéltél apáddal?

– Tegnap hívott, de csak pár percet beszéltünk. Találkozom majd veled, de vissza kell hívnom, nem maradtunk semmiben.

– Milyen volt a hangja?

– A hangja?

– Hát az. Büntudatos? Szomorú? Boldog? Vidám?

– Jaj. Hát nemtom. Inkább büntudattal teli – ráncolta a homlokát Niki, bár fogalma sem volt, mi lenne most a jó válasz. Hallgattak.

– Osonj ki a gyógyszeres szekrényhez, és hozz egy iksz betűs gyógyszert.

– Dehogyan osonok. Nagyi figyel.

– Mondd neki, hogy alacsonyan szállnak a repülők, akkor kiszalad a kertbe, hogy megnézze, mi a helyzet – sóhajtott az anyja. Niki elmosolyodott. A nagyanyjának mániája volt, hogy a felettük elhúzó repülőket figyelte, jegyzetelte az időpontokat, és mindenféle hatóságokat bombázott a kérvényeivel és felszólításaival, hogy szüntessék meg fölöttük, illetve Budakalász és Budapest felett a légi forgalmat.

– Szerintem főleg éhgyomorral gyógyszereket szedsz.

– Szerintem neked fogalmad sincs arról, hogy min megyek keresztül éppen.

– Egyél valamit. Utána mindenféle iksz betűs dolgot hozok neked. *X-akták*at, DVD-n.

– Azt mindig utáltam.

- ...
- Akkor hozz a bárszekrényből valami italt.
- Anyu, még reggel nyolc sincs.
- Gondolod, érdekel, hogy hány óra van?
- ...
- Kell valami, amivel semlegesítem ezt a rohadt világot. Apád lelépését. A nagyanyád intézkedéseit. Itt maradtam abban a világban, ahonnan apád elment. Ötvennégy éves vagyok – lábadt könnybe a szeme. – Nekem már reszeltek, vagy hogy is mondjátok manapság.
 - Anvu. Állati jól nézel ki, erős vagy, újrakezdhetsz mindent...
 - Na persze. Hagyjál a hülyeségeiddel. Engedj, megyek a fürdőszobába.
 - Nem mehetsz a gyógyszeres szekrény környékére.
 - Ugye nem néztek annyira hülyének, hogy megölöm magam? Nyugodj meg. Menj dolgozni nyugodtan. Csak ha kérhetlek, vidd magaddal a nagyanyádat is.Végre mindketten elnevelték magukat.

- Végül is neked van a legszuperebb állásod a világon – állapította meg Niki, miközben tömte magába a mikrobán felmelegített kétnapos croissant-t, amit persze nagyon gyorsan meg kell enni, mert ha kihűl, megkeményedik. Szisszent is egyet, ahogy a forró tészta megégette a nyelvét. – Fincsi – tette hozzá. – Kóstold meg.
 - A legszuperebb állásom? – kérdezett vissza az anyja.
 - Hát igen. Mindent megkóstolhatsz, amit csak akarsz – bólogatott. Az anyja egy élelmiszeripari importőr cégnél dolgozott, és az volt az egyik és legfontosabb feladata, hogy tesztelje a különböző termékeket, vagyis kóstolja meg és véleményezze őket, mielőtt leadnak valamire egy nagyobb megrendelést.
 - Mondjuk azért a salátaöntet-kóstolás meg amikor nonstop

balzsamecetet és fűszereket kóstolok, nem annyira felemelő.

– Mégis, nézd a jó oldalát: van itthon egy csomó salátaönteted, balzsamecetted és fűszered. Nem beszélve a csokikról – merengett Niki.

– Csokiteszt ritkán van, tudod. Az emberek ragaszkodnak a hagyományos svájci, osztrák, német csokoládéhoz, újat alig-alig hozunk be.

– Jó, ne mentegetőzz. Azért szoktál csokit kóstolni. Akkor is, ha nem hozzátok be – nézett rá figyelmesen Niki.

– Oké, néha berendelünk ezt-azt - suttogetta az anyja, mint akit rajtakaptak. Elvigyorodtak. – De ha kérsz balzsamecetted, olívaolajat, beleértve a szüzet és az extra szüzet, illetve salátaöntetted, valamint levesport, szószport, pudingport, cukorkát és nyalókát, csípős vietnami szósz, szardíniát, kagylókonzervet vagy bármit, akkor keresgélj a spájzban. Valamit biztos találsz majd. Valami adalékanyagokkal és tartósítószerrel teli cuccot.

– Mondom, hogy a tiéd a világ legszuperebb állása.

– Hahaha. Néha már az evés gondolatát is utálom. Saláta csak öntet nélkül, konzerv sosem, a levesporra ránézve öngyilkossági gondolataim támadnak.

– Hm – nyugtázta Niki, és igyekezett nem tudomást venni az utolsó félmondatról. – Akkor edd ezt a fincsi croissant-t.

– Ami nem az Unióból jön, bevizsgáltatjuk. De azt gondolom, az uniós croissant-ra is ráférne egy vizsgálat.

– Jesszusom, de harcias hangulatban vagy. Akkor egyél májkrémet. Párizsit. Virslit. Dinnyés joghurtot. Mit tudom én, mit, de valamit egyél.

– Elmeséljem, mi van a májkrémbe? A párizsiban? A virsliben? A gyümölcsös joghurtban?

– Juj, ne. De azért valamit enned kéne. Talán azért a tiéd a világ legszuperebb állása, mert ösztönös diétázásra készted.

– Hát igen. Csodálkozom is, hogy képes vagy ebbe a

tartósítószerrel teletömött lekvárba mártogatni a sütidet, ahelyett hogy nagyanyád lekvárjába mártogatnád.

– Nem szeretem, ha darabos egy lekvár – fintorodott el. – Én már csak maradok az ilyen műanyag dolgoknál.

– ...

– De azért neked is kéne valamit enned. Fogytál.

– Nem megyünk moziba?

– Neked nem kell dolgoznod?

– Szabadúszó vagyok.

– Jó, de januárban, reggel kilenckor nem mehetnék moziba veled, még akkor sem, ha egy picurka kedvem is lenne hozzá.

– Már miért nem?

– Egyrészt azért, mert megláthatnak, és betegszabin vagyok.

Másrészt mert nem járunk délelőtt moziba.

– Mi az, hogy nem járunk?

– Hát... a mozi az este van.

– Ezzel vitába tudnék szállni, mert ugye délelőtt is van előadás.

De akkor nézzünk DVD-t.

– De mit? Ne gyere nekem nyálas és romantikus filmekkel.

Nem akarok lávsztorit nézni.

– Mit szólnál, ha hazaszaladnék a *Banditákért*?

– Az mi? Nem nézek akciófilmet.

– Az egy film, amiben a csaj két pasit választ, és mindketten elfogadják a választását, vagyis hogy ketten vannak az életében. Két szuper pasi. Bruce Willis és Billy Bob Thornton.

– Az a Billy Bob nem Angelina Jolie férje volt?

– De.

– Akinek a nevét magára tetováltatta?

– Igen.

– De hát az egy unalmas fickó, nem?

– Nem tudom. Nekem jobban bejön így ránézésre, mint Brad Pitt – vont a vállát Niki. – Valahogy izgalmasabb. Mélyebb. Nem olyan sármos szépfű.

– És Bruce Willis meg Billy Bob harcol ugyanazért a nőért a filmben?

– Igen.

– Angelina Jolie-ért?

– Nem. Meg akarod nézni? Szerintem jó film.

– De hát ezt sem az élet írta, nem igaz?

– Érdekel vagy sem?

– Nagyanyád idegei kikészülnek, ha motorra ülsz.

– Adjunk neki egy bogyót abból az x-betűsből.

– Szentelen vagy.

– ...

– Mit vigyorogsz?

– Akkor hozzam azt a filmet?

– Azt álmodtam, hogy apád lát a tévében, ahol az ázsiai tréningemről nyilatkozom – mondta az anyja, amikor visszaértek a nappaliba és Niki a DVD- lejátszót kezdte búvölni.

– Úgy érted, tréningruhárol?

– Nem. Úgy értem, meditációs kurzust tartottam álomban. Érted ezt? Pont én, akitől aztán hihetetlenül távol áll a meditáció meg Ázsia, kivéve persze a csípős szószokat és a fekete fafűl gombát, amiből egyre többet hozunk be Magyarországra.

– Jó neked.

– Úgy gondolod? Ha kérsz, találsz a spájzban fafűl gombát. Vihetsz, én úgysem használom.

– Nem érdekel a fafűl gomba, hiszen nem főzök, nem emlékszel? Arra mondtam, hogy trendik az álmaid. Az én trendi anyám trendi álmai. Akkor el sem mesélem, hogy én mit álmodtam.

Ha meghallanád, letagadnád az ázsiai tréninged résztvevői előtt, hogy közünk van egymáshoz.

– Miért, mit álmodtál?

– Azt, hogy Verbovszky a falhoz szorít, és fegyver van nála. Éreztem a nyakamon a fegyver csövének hűvös érintését.

– Kikészített ez a történet, drágám. De most már megnyugodhatsz, mert elfogták. Így már nem olyan vészes ez az álom.

– Azért én elfogadnám a te trendi álmaidat.

– Nekem épp most megy tönkre az életem, ezekben a napokban és órákban – emlékeztette drámaian az anyja.

– Elmondjam, hogy szerintem mit jelentett az álmod?

– Hát persze.

– Szerintem hamarosan olyan kisimult leszel, hogy tanítani fogod. A tévébe is elhívják, mert hiteles szakértő leszel.

– Jó volt ez a film. Visszaadja a hitet minden nőnek, akinek a fiúja két nővel kavar. Mondjuk nekem nem... engem elhagyott az apád.

– Ezt mondtam – siklott el az utóbbi közlés felett Niki. – Helyes film.

– Nem is tudom, hogy a hősnő helyében én Bruce Willist vagy Billy Dob Thorntont választottam volna.

– De anyu, az a poén, hogy nem kellett választania közöttük.

– Ja tényleg. Na látod, mégis életszerűtlen az egész. És az a legutolsó jelenet...

– Vicces volt. Rendeljünk egy pizzát ebédre?

– Nagymamád főz ebédet. Egyébként is ki tudja, milyen szószt raknak rá... Házi, főzött paradicsomot? Olasz paradicsompasztát? Kínai piros pürét, nyolcvanszázalékos pirosfesték-tartalommal?

– Jaj, ne kezd!

- Nézzük meg, mi fő a nagy varázskonyhájában.
- Oké, de a te konyhádban főz. Csak emlékeztetek. Ez a te varázskonyhád. Még ha nemigen használod is mostanában.

- Tudod, az apád volt az utolsó férfias férfi a világon.
- Ó, igen? És miért mondod múlt időben? – hökkent meg Niki, mert már előre elképzelte, hogy olyan részleteket fog hallani a szülei házasságáról, amire soha az életben nem volt kíváncsi, és amiket most sem kívánna meghallgatni.

- Például egy férfias férfi megeszi a vörös húsokat.
- Igen – bólintott Niki. Eddig elfogadható volt számára a vallomás, és egyet is értett vele. Sosem volt vegetáriánus fiúja, és azt is nehezen tudta elképzelné, hogy egy férfi kizárólag párolt csirkemellen, salátán meg fácánlevesen éljen.

- Nem használ ráncaltalanító krémekeket.
- Igen – bólintott. Így könnyű lesz. Azonos platformon vannak.
- Nem festeti a haját.
- Oké.
- Nem járkal kis táskával.
- Naná, hogy nem. Kistáska nincs. Legfeljebb csak hátizsák meg nagy táska. De a legjobb, ha semmilyen nincs nála.

- Csókolommal köszön egy nőnek, és nem „jó napot”-tal.
- Még jó hogy. Hacsak nem tegeződnek, ugye.
- Nem festeti a szempilláját, nem szedeti ki a szemöldökét, de levágja a túlbujánzó szálakat. Nem nyúzza le a szőrt a hasáról, de azért nem úgy néz ki, mint egy gorilla. Nem járkal mackónadrágban. Mozgalmat hirdet az atlétikók ellen.

- Azt ma izompólónak hívják – javította ki a lány, majd folytatta. – Nem növeszt puha és ritkás szőrből borostát. Nem visel sapkát mínusz tíz fok fölött és kocsiban sosem. Nem hord gyűrűt. Nem eszik gyümölcsös joghurtot.

- Azt te se egyél – bölintott szórakozottan Niki anyja.
- Nem sok kedvvel, de eljön segíteni bevásárolni.
- Azt a nem sok kedvvel én nem pártolom. Jöjjön csak, vagy intézze el egymaga – rázta a fejét. – És valamennyire házias is. Csak hogy ne támadják meg a patkányok és a csótányok a házat, ha egy hétig nem vagyok itthon.
- Egyetérték. Nem hord szandált, zokni nélkül sem, és néha ugrik egyet ejtőernyővel – helyeselt Niki. Kezdt belejönni.
- Azért az az ejtőernyőzés kihagyható – szólt közbe az anyja. – De érted, ugye, hogy mire gondolok? Egy férfi, aki kinyitja előtted az ajtót, kimutatja az érzéseit, nem úgy néz ki, mint egy meleg fiú, nem a saját külseje a legfontosabb neki... sorolhatnám. Na, ilyen nincs. Több nincs.
- De van – ellenkezett Niki, és Andrásra gondolt. – Csak esetleg nem éri be egyetlen nővel. Amúgy anyu, elképzelhető, hogy az a te régi Grottid kutya szőrből készít bundákat?
- Miről beszélsz?
- Grotti, az a fiú, aki melletted áll azon a régi fotón. Nem szűcs Nápolyban?
- Mit tudom én, mi van vele – vont a vállát Niki anyja.
- Szűcs vagy sem?
- Azt sem tudom, él-e, hal-e. Egyébként szabó volt, és az másik szakma.
- Jó, de mégiscsak közel áll a kettő egymáshoz. Szűcs és szabó.
- Hogy jutott eszedbe ez a hülyeség? Csak remélni merem, hogy nem varr kutyaszőrből bundákat. Nem olyan fiúnak ismertem.
- Elkaptak egy magyar kutyacsempészt, aki Nápolyba vitte volna a hosszú, dús szőrű kutyákat, és feltételezik, hogy talán egy Gotti vagy Dotti nevű szűcs, illetve a családja is kapcsolatba hozható az ügyel.
- De ő Grotti. És fogalmam sincs, mi van vele. Nem hinném, hogy kutyákat mészároltat le. Akkoriban volt egy kutyájuk, és nem

úgy nézett ki, hogy télre már bunda lesz belőle. Egyébként sem csinál senki, érted, senki kutyaszőrből bundát, kivéve egy Disney-film szereplőjét. De te abból már kinőttél, drágám.

– Akkor mesélj róla. Grottiról.

– Miért mondd ezt az egészet? Most meg már kutyacsempészek után nyomozgatsz? Nem volt elég ez a... Verbovszky-ügy?

– Ma beszéllek valakivel, aki ismeri az egyik csempészt. Aztán még az is lehet, hogy kimegyek Nápolyba. Az online-nál kíváncsiak a sztorira, fizetnek egy fapados jegyet, ha van valami konkrét tervem. Gondoltam, megkeresem ezt a Grotti családot...

– Elképesztő, hogy találsz egy régi fotót a padláson, és két napra rá már elutazol egy másik országba, hogy megtaláld a fotón szereplő embert.

– Három.

– Mi három?

– Három nap, nem kettő.

– Jó. Mindegy.

– ...

– Felejtsd el ezt a hülyeséget.

– ...

– Nem akarok még miattad is aggódni, újra és újra. Miért nincs normális munkád? Keresned kéne valami mást. Vagy többet írni a *Madmoiselle*-be. Meg több krimi írnod. Fejből és nem az életből.

– Te is kezded... – sóhajtott Niki.

– Miért, még ki? Apád? – kérdezte élesen az anyja.

– Nem. András.

– Ó. Találkoztatok?

– Igen.

– Örülök.

– ...

– Tényleg örülök. Ó olyan rendes... rendes fiú.

– Ühüm. Nagylány vagyok, és el tudom dönteni, mit akarok. Jelenleg leginkább Nápolyba utazni – felelte Niki, aztán elővette a mobilját, ami rezegni kezdett a nadrágzsebében. A kijelzőn András neve látszott. Aztán felvette.

– Hol vagy?
– Szia András. Neked is klassz napot
– Figyelj rám, és válaszolj. Hol vagy? Otthon? – szólt bele feszülten a férfi.

– Miért? Le vagyok tartóztatva?
– Hol vagy? – András egyre idegesebb volt.
– Anyunál.
– Történt valami?
– Igen, megnéztük a *Banditákat*. Beszélgettünk egy régi fotóról. Megkóstoltuk a nagyí rántott levesét.

– Ne mozdulj onnan. Zárd be a bejárati ajtót, ne nyissátok ki senkinek, és várj, amíg megérkezünk.

– Megérkeztek?
– Én csak később. Előbb a lakásodra megyek egy kollégámmal. Még szerencse, hogy nem vetted vissza a kulcsodat.

– Mi történt? – kérdezte Niki, és érezte, hogy a torkában dobog a szíve.

– Verbovszky megszökött éjjel a kórházból.
– Milyen kórházból?
– Néhány napja megoperálták bélelzáródással, és éjszaka megszökött egy szál pizsamában. Elkötött egy mentőautót. Egy óbudai kollégám megy majd oda anyádhoz, akit megkértem, hogy járjon arra, őt beengedheted.

– ...

– Hívj azonnal, ha szokatlant észlelsz.

– Az is egy kicsit szokatlannak minősül, ha leparkol a ház előtt

egy rendőrautó – nyögte Niki.

– Ne hősködj. Nyugtasd meg anyádat Hamarosan találkozunk és mindent megbeszélünk.

– Mi történt? – nézett rá aggódva az anyja.

– Verbovszky megszökött – Niki igyekezett nyugodt hangon beszélni. – András azért hívott, hogy zárkózzunk be, és hamarosan jön egy rendőrautó. – Már elképzelte, hogy kiborul a nagyanyja, ha azt hiszik majd róluk a szomszédok a kis utcában, hogy valami főbenjáró bűnt követtek el, és ezért szállt ki hozzájuk a rendőrség.

– Akkor én bezárok mindent. Ez a vadállat talán tényleg rád vadászik újra – mondta az anyja, és határozottan az előszoba felé indult. Akkor lépett be a nappaliba Niki nagyanyja csodálkozó tekintettel, de a lánynak semmi kedve nem volt magyarázkodni. – Niki mániása megszökött. Hamarosan itt lesz a rendőrség – mondta az anyja kifelé menet a nagyanyjának. Na hiszen, az anyja nem fárasztja magát felesleges hazugságokkal, gondolta Niki. Próbálta összerakni magában a hallottakat. Most akkor nem mászkálhat szabadon? Bujkálnia kell? Nem írhatja meg a cikket a netes híroldalnak Verbovszky elfogásáról, ahogyan ő a távolból megélte? Egyáltalán, mi lesz ezután?

Hirtelen lüktetően élővé vált az emlék, amikor annak idején, a cikksorozata megírásakor Verbovszky megtámadta őt a sötét lépcsőházban. Akkor csak figyelmeztetni akarta, és nem bántotta. Ám legutoljára, amikor Niki újra felelevenítette a sajtóban, hogy Verbovszky megszökött az ítélethirdetés elől, és azóta is bujkál, a bűnöző feldühödött, rátalált Fannira, rátalált Rolandra, és végül Niki lakásában húzta meg magát a tüsszával. Niki akkor a Karib-tengeren hajózott – jó ég, már egészen távolinak tűnt számára az egész, holott csak néhány hete történt és ott „világosodott meg”: Verbovszky-t nála, az ő lakásában kell keresni. El is kapták a lakásában, a tüsszal

együtt. De egészen más volt a távolból Verbovszky fejével gondolkodni, mint most, amikor esetleg itt van egy kőhajításnyira tőle. Dideregni kezdett. Bármennyire vagánynak tűnt is az olvasói szemében, most egyáltalán nem érezte magát sem bátornak, sem hősnek. És elképzelése sem volt arról, hogy mitévő lehetne.

Összerándult, amikor újra megrezdült a zsebében a telefon. Idegesen előhúzta, és amikor meglátta, ki a hívó, lehunyta a szemét. Már csak ez hiányzott. Fanni anyja, Anita kereste. Nem érzett elég erőt magában ahhoz, hogy felvegye a telefont.

DINNYEFÜZET

1976. június 30. (szerda) - július 2.

Hosszú volt a buszozás. A sofőrök hárman voltak és váltották egymást, így megspórolhattuk a szállásköltséget. Szerintem mindannyiunknak kolbászt és paprikát csomagoltak otthon, mert délutánra betöltötte a szaguk a buszt, amitől felfordult a gyomrom. Még nem állok készen az evésre, mondtam Marinak és Julinak, akik ebből rögtön leszúrték, hogy még mindig szerelmi bánatom van. Nem nagyon, mondtam, csak a gyomrom liftezik, ha a kolbász szagát megérezem. És a paprikáét. Miután tisztáztuk, hogy nem vagyok terhes (mivel még sosem feküdtem le senkivel, ezért ez eléggé egyértelmű volt), Mari azzal kezdett zsarolni, hogy bemószerol az edzőknél, ha nem eszem. Szóval elnyammogtam egy kenyérhéjat magában, de a nyelés problémát okozott.

– Na látod. Megy ez – anyáskodott Mari, akit néha áldásnak tartottam, néha viszont megőrültem a gondoskodásától. Tehát azért, hogy ne az evéssel foglalkozzon, inkább elárultam neki és Julinak, hogy nekirohantam párszor a ház falának.

– El akartad törni a kezed? Te öncsonkító vagy hüledezett Juli.

– Normális vagy? Ki akartad hagyni az utazást? Ki tudja, valaha eljutsz-e még Olaszországba..?

Mivel hallgattam, mondott még valami érdekeset.

– Vissza kell ülnöd a lóra, tudod.

Ezen elgondolkoztam, hogy is értette pontosan. Vajon indulás előtti nap westernfilm volt a tévében? Nyilván nem élő lóra gondolt. Talán arra, hogy vissza kell zökkennem a Váradi Csaba előtti életbe? De hát már évek óta biztos voltam benne, hogy Váradi lesz a férjem. Ha vissza akarnék térni a Váradi előtti életembe, az azt jelenti, hogy újra tizenkét éves vagyok, és ehhez egy csepp kedvem sem volt. Inkább elképzelttem magam egy igazi lovon, ahogy belesüvít a hajamba a szél, és vágózunk. Elaludtam, és azt álmodtam, hogy csak egy kézzel tartom a szárat, mert a másik gipszben van.

Arra ébredtem, hogy Juli rázogató. A többiek visítva énekelték újra a Piramis-dalt.

– Mi van?

– Meg kell tisztítanod magad ettől a Váradi- dologtól.

– Miről beszélsz?

– Mostanáig Editkettővel beszélgettem az anyja tanításairól. – Editkettő anyja pszichológus volt a felnőttválogatott mellett. – Tudod, hogy engem is érdekelnek ezek a dolgok... Például holdtöltekor mindig kimegyek a teraszra és kívánok valamit... – informált Juli furcsa szokásáról. De mielőtt ezt alaposabban átgondoltam volna, folytatta. – Azt kellene mondogatnod magadban, heteken keresztül, hogy elfogadom a szerelmet.

– Normális vagy?

– Naponta háromszázszor.

– Oké – bólintottam, és lehunytam a szemem. *Juli bekattant. Ki lesz az új balszélsőnk, ha ő elmegyógyintézetbe kerül?*

– És mivel bántod magad, csonkítani akarod magad, azt is el

kéne mondanod magadban naponta háromszázszor, hogy szeretem magam, bízom magamban.

– És mit mondogassak a nap maradék három és fél percében? – nyitottam ki az egyik szememet, óvatosan, figyelve, mikor válik közveszélyessé az örülete.

– Nem tart sokáig. Edítkező szerint ez az egész napi kábé két óra, de én az előbb kipróbáltam. Mértem az időt. Ha gyorsan hadarod magadban, akkor a szeretem magam, bízom magamban lemegy bő tíz perc alatt – magyarázta. – Ennek megfelelően az elfogadom a szerelmet, ha elég gyorsan csinálsz, öt perc.

– És mi fog történni, ha ezeket mondogatom?

– Átállnak a dolgok a fejedben. Szeretni fogod magad, és nem próbálkozol öncsonkítással. Bízni fogsz magadban, ezért megfelelően alakítod az életedet. És elfogadod majd egy igazi srác szerelmét, nem egy... izé... Segíteni szeretnék rajtad, tudod. Ez a módszer lesz a mentőöved. Tudod, amikor a fuldokló hirtelen kap egy mentőövet a viharos tengerben.

– Oké. Klassz. Megpróbálom. Köszönöm – bólintottam. *Na húzzál vissza az ülésedre.* Nem volt energiám az örültekhez. Éppen elég volt megbirkóznom a saját örületemmel, ami – úgy látszik – újra visszatért, mert egyfolytában magam előtt láttam Váradit és Mariannát, amint kimondják az igent az anyakönyvvezető előtt.

Néhány ébredés, pisiszünet és kényelmetlen, de ájult alvás után arra eszméltem, hogy Viva Italiát kiabálnak a többiek, majd Adriano Celentano kazettáját dugták be a lejátszóba. Olaszország! Elképesztő, kiabálta Mari. Hamarosan egy Gianni Morandi-szám szólalt meg. *Térden állva jövök hozzád.* Olyan tizenkét éves lehettem, amikor a szüleim megnézték a majdnem friss filmet a moziban. Akkoriban kezdtem kézilabdázni, onnan emlékszem rá. Aztán később velem is megnézte anyu. Röviden arról szólt, hogy Gianni Morandi, a főszereplő megcsalta a szerelmét, aztán térden állva kért tőle bocsánatot. Nagyon megható volt, de a dal újra Váradit juttatta

eszembe és azt, hogy talán van még remény.

– Mondogattad már? – huppant mellém ismét Juli. *Jézusom, újra kezd.* Elgyötörten bólintottam. Hadd higgye, hogy már jó úton járok. – Van egy másik ötletem is – tette hozzá. Nem akarok több ötletet.

– Igen?

– Képzeld el, hogy boldogan sétálsz az utcán.

– Nagyszerű ötlet. El fogom képzelni.

– De ne csak úgy. Képzeld el, hogy boldogan sétálsz egy nápolyi utcán. Vagy a nápolyi tengerparton.

– Még sosem láttam nápolyi utcát vagy tengerpartot, így nehéz lesz elképzelnem.

– Hát a tengerpart az tengerpart – vonta meg a vállát.

– Még sosem jártam tengerparton. – Már csak azért is meg akartam fűzni az ötletét.

– Én se. De a Balatonnál csak jártál?

– Az tó.

– Igen, de van partja.

– Kösz. – *Légyszi szállj le rólam.*

– Képzeld el, hogy valami nagy víz partján sétálsz boldogan.

– Tehát mosolygok.

– Igen. És érzed, hogy boldog vagy.

– Remek.

– És közben, amíg ezt képzeled, mondogasd azokat, amiket mondtam.

– Megpróbálom – erőltettem a mosolyt. Juli kísérleti nyula lettem. Persze eszem ágában sem volt vízpartra képzelni magam és bűvös mondatokat kántálni. Julit valószínűleg úgyis beviszik valami diliházba még a kísérlet befejezése előtt.

Az utazás maradék részében – ami nem volt rövid – megpróbáltam kerülni Julit, de mindig rám kacsintott, ahányszor megálltunk valami benzinkútnál pisilni. Igyekeztem inkább a többiekkel beszélgetni, vagy Marival diskuráltam.

És végül, időtlen idő után azt duruzsolta mindenki, hogy mindjárt megérkezünk. Már elhagytuk Nápolyt – a szüleim azt mondták, kész szerencse, hogy nem ott fogunk lakni, mert ott megkéselhetnénk minket és ki is rabolhatnának. Figyelmeztettek, hogy soha ne sétáljak Nápolyban egyedül, mert akkor egészen biztosan meg is fog valaki ölni, aki tagja a maffiának. Lassan kanyargóssá vált az út, és egyre csak felfelé tartottunk valami szerpentinén. Alattunk mélység húzódott, és bár már szürkület volt, egyszer csak felbukkant alattunk a tenger. Most láttam először, csodálatos volt. Valami óriási, hatalmas víztömeg, a partközeiben tele apró csónakokkal – Mari szerint nagyobb hajók azok, és nincsenek is olyan közel a parthoz, csak onnan fentről gvufásdoboznyinak látszottak.

Aztán befordultunk valahová, a busz már nem is tudott rendesen bekanyarodni, oldalvást beállt egy parkolóba, és nekünk a csomagjainkkal egy szűk lépcsőn kellett felcapatnunk a vendégházig. A ház előtt kőkert húzódott, a kis kertben egymás mellett dézsákba ültetett színes virágok sorakoztak, és onnan egyenesen a tengerre lehetett látni! Alattunk egy csomó másik ház volt, fölöttünk is, színesek, még a sötétedésben is ki tudtam venni rózsaszín(!), piros, sárga és zöldre vakolt házakat is. Atyaég, hát itt aztán nem bánnak szűkmarkúan a színekkel!

A vendégházban a tizenhat fős csapatunk négy darab, egy-egy emeletes ágygal és egy különálló ágygal felszerelt szobát kapott, az egyikbe beköltözött még Kisgyörgyi, az edzőnk, és KÁBÉ (Kovács Béla), a csapatvezetőnk kapott egy külön egyágyasat. A mi szobánk a hátsó frontra nézett, és az én ágyam az ablak melletti volt, fölül. Pont a szűk utcára láttam rá az ágyam tetejéről. Ott ültem fönt, ruhában, és egy időre még azt is elfelejtettem, hogy valaha is volt

bármiféle lelki zűröm. Positano, így hívják ezt a várost.

Később, amikor lementünk, hogy még a teljes besötétedés előtt felfedezzük egy kicsit a környéket, megláttam valakit a recepciónál, amint a pultossal beszélgetett. Ingben volt és öltöny nadrágban, fekete dús a haja, nem volt nagydarab, de széles a válla és keskeny a csípője. A zakóját a kezében tartotta. Háttal állt nekem, és én elnéztem a formás alakját. Biztos sportoló. Aztán megfordult. Mintha csak megbűvöltem volna, hirtelen hátrafordult, és egyenesen a szemembe nézett.

Húha. Ha úgy fogalmaznék, hogy villámok csapkodtak körülöttem, azzal semmit sem mondanék erről a pillanatról. Úgy éreztem, hogy szikrázik az arcom, az ujjaim, a bőröm.

Ez a fiú, A sportoló nagyon jóképű volt. Egészségesen barna az arcára, meleg és kíváncsi a pillantása, magas, vaskos ajkú, nem olyan rémisztően, mint az a Jagger abban a zenekarban, de azért nem is egy csík a szája, és a haja közepesen hosszú, sűrű, sötétbarna. Az orra karakteresen görbe, nem úgy, mint egy bokszolónak, de van benne egy kellemes kis görbület

Hát nem mondom, hogy beleszerettem vagy ilyesmi, mert az azért furcsa lett volna a Váradí-féle csalódás után, meg ma már elővigyázatos is vagyok, de átfutott rajtam, hogy talán jobb is így, ahogy alakult. Engedjük csak a Váradit megnősülni, nem ő az egyetlen fiú a világon.

A sportlóról másnap kiderült, hogy nem sportoló, hanem a divatvilágban mozog (vagyis szabó, de most szándékosan akartam nagyképű lenni), és Alessandrónak hívják.

Ha Váradí nem játszotta volna el előttem a férfiak becsületét, akkor elgyengültem volna. De azért így is folyamatosan magam előtt láttam Alessandro arcát az edzésen, ahol szórtam a gólokat.

Maga sem hitte volna, hogy ilyen egyszerű lesz. Száguldott az ereiben az adrenalin, a fájdalmat sem érezte. A mentőbejárónál éppen egy baleseti sérültet vittek be hordágyon, infúzió csöpögött a sebesültbe, nagy volt a kavarodás, ő pedig egyszerűen kisétált a kapun, pizsamában, úgy, hogy senki sem foglalkozott vele. A mentő a kijáratnál parkolt, a sofőr még benne ült és valamit írogatott. A másik ajtó nem is volt teljesen becsukva, úgyhogy egy pillanat alatt ott ült a mentőben, és nagyon összeszedetten cselekedett. A férfi felnézett, valószínűleg arra gondolt, hogy egy alvajáró beteg szállt be mellé, de Verbovszky a sofőr nyakához szorította az imént zsákmányolt pisztolyt.

– Induljon. Ne merjen dudálni. Lassan guruljon ki a főútra, és onnantól teljes gáz, sziréna nélkül, csak villogóval – utasította, és egy cseppet sem remegett meg a hangja. Még ő maga is felfigyelt rá, mennyire higgadtan beszél. Erőt érzett a hangjában, és ez jó érzés volt. Kezd magára találni.

A sofőrtől a városszéli erdőnél szabadult meg, miután levetette vele a nadrágját, valamint kikapcsoltatta és az ülésre rakatta a mobiltelefonját. A kabátja és egy mentősdzseki ott maradt az első ülésen. Verbovszkyt egyáltalán nem érdekelt, hogy mi lesz a sofőr sorsa, megfagy-e az erdőszélen, vagy sikerül leállítania egy arra járó autót.

Továbbhajtott, és egy másik útra fordult, nem mert a város felé menni, de tudta, hogy az országút is veszélyes lehet, ezért hamarosan ki kell szállnia a kocsiból. Nem mehetett végig a másik irányba, úgyhogy továbbgurult, aztán egy ösvényen behajtott az erdőbe. Gyorsan felvette a sofőr nadrágját és sima, rövid, sötétkék bélelt kabátját, hátrament és a kezelő részből elhozott mindent, amit talált:

fájdalomcsillapítót, pár szem antibiotikumot, némi kötszert, valamint steril ollókat.

A fegyver nála volt, a sofőr táskájába bedobálta, amit magához vett, a mobilból kivette a kártyát, de a telefont otthagya.

Most már csak pihenőhelyet kell találnia, gondolta, olyat, ahol meleg van és nyugodtan lábadozhat, ahol biztonságban van.

A legközelebbi lakott területig jó húsz percig sétált, és amikor meglátta a kis utcát a néhány ott parkoló kocsival, arra gondolt, milyen jó lenne... de még húsz perc, mire egy nagy parkolóba ér, ahonnan, ha szerencséje van, el tud kötni egy kocsit anélkül, hogy napfelkelte előtt észrevennék.

Egy régebbi típusú Ford Ka-t választott. Ha mázlija van, a tulajdonos egy idős házaspár vagy egy idős nő, aki talán aznap nem is akarja használni a kocsit, talán fel sem tűnik neki még egy ideig, hogy eltűnt az autója. Mire beült a vezetőülésre, már a kabátban is nagyon fázott, de a kochi fütése nem akart beindulni.

Volt egy korábban kitalált úti célja, szeretett volna mielőbb átvágni a budai hegyeken és eljutni abba a rehabilitációs otthonba, de egyelőre mégis jobb lenne megerősödni. Úgyhogy, bármennyire nem fűlött hozzá a foga, meg kell látogatnia valakit. Sajnos rá kell kényszerítenie, hogy néhány napra adjon neki szállást és meleg ételt, mielőtt továbbáll. Ehhez fel kellett volna autóznia a Rózsadombra, de a lopott autót inkább leparkolta a Kolosy térnél, a piac melletti kis utcában, letörölgette a kormányt, a sebességváltót és a kilincset, hogy ne hagyjon ujjlenyomatot, aztán összeszedte magát és felbotorkált a buszvégállomáshoz. Már nagyon kimerült, és az adrenalin sem hajtotta. Szerencsére bent állt a busz, és amikor felszállt, elégedetten nyugtázta, hogy működik a motor és megy a fütés. Rátört az álmoság, de tudta, hogy semmiképpen sem alhat el.

Miután leszállt a buszról, sétált egy utcányit, és behúzódott az

egyik kőből készült kukatároló takarásába. Amikor kigördült a ház kertjéből az ismerős sötét autó, várt pár percet, majd átkelt az úton. Reggel hét óra is elmúlt, amikor a kaputelefonon becsöngetett.

Eddig minden simán ment, gondolta.

– Szóval elmész. – Antonio feltekert egy adag tésztát a villájára, és elnézett a lagúna felé. Épp egy vízitaxi tolatott ki a stégtől, hogy a kikötőben helyet adjon a vaporettónak. A pályaudvarnál ültek. Antonio imádta az ilyen helyeket, ahol nyáron tülekedtek a turisták, lapos, kitaposott szandálban, vizesflaskával a kezükben, és fényképezőgép lógott a nyakukban. Giacomo majd megőrült ettől, bár igyekezett függetleníteni magát a borzadályos, rikító színű műanyag Crocs papucsok és a slampos turisták látványától, akik muránói üvegsecsebecsére vadásztak, hosszan ácsorogtak a Rialtonál, hogy oda férjenek a híd korlátjához, és rengeteg fotót készítsenek és készíttessenek magukról. Most, január végén is sok turista volt Velencében, de ilyenkor a helyiek legalább a rémes szandálok és az izzadó, közszemlére tett testek látványát mellőzhették. Giacomót elkeserítette, hogy a turisták a környező éttermekben felszolgált színvonalatlan olasz kajáról azt hitték, hogy ez az igazi olasz konyha. Ő a kisvendéglőket szerette, amelyek megbújtak a lagúnák mélyén, és csak néhány helybeli járt oda, de az ízek tökéletesek voltak. A paradicsom savanykásan édes, apró, és roppant, ahogy beleharapott, mégsem volt vastag a héja. A tészta nem volt szétfőve, a házi bigoit, a vastag tésztát egyszerűen készítették, csípős olajjal és egy kis fokhagymával, mellé egy pohár bor... A gasztronómiában a varázslatos ízeket kereste, amelyek mégis egyszerűséggel párosultak, és ugyan nem volt ellenére, ha egy-egy különleges alkalommal elegáns étteremben találkozott ügyfeleivel,

de leginkább mégis a hangulatos, „titkos” vendéglőket kedvelte, amelyeket még nem kaptak fel.

– Úgy érzem, meg kell próbálnom – mondta Giacomo.

– Tudom – mosolyodott el a másik. – Nem érezted jól magad ebben az egészben. De ne reménykedj, nem fogom kivásárolni a részedet. Társak maradunk – szögezte le Antonio. – Továbbra is megtartjuk az ügyfeleidet, legfeljebb majd kitalálok, hogy mikor jössz fel. Repülhetsz is, hatszáz kilométer nem sok. Számítok rád, Giacomo.

– Köszönöm. – Nemigen tudott mit mondani a barátjának. Nézte, ahogy az felgyűrt ingujjban eszi az ételét, nézte a kifogástalan Ferragamo inget, amit Antonio magának választott, pedig az egyetemen mennyire, de mennyire nem alakult még ki az ízlése... Néha úgy öltözött, mintha amerikai turista lett volna, színes ing, fehér bermuda, papucs, Giacomo akkor azt hitte, rá kell szabadítania az ízlés rendőrséget.

– És a stílustanácsaidra is – vigyorgott Antonio, mintha csak olvasott volna a gondolataiban.

– Megvagy már nélkük.

– Kikupálódtam, de ha továbbra is az ügyfeled leszek – nevetett Antonio –, akkor hamarosan a divat előtt fogok járni.

Giacomo később, otthon azon gondolkozott, hogy mit vigyen magával. Fogja az egész életét, és költöztesse vissza Nápolyba? És ha megbánja? A lakást csak bérelte, bár a tulajdonos most, jó hat év után felvetette, hogy esetleg el is adná neki. Időt kért. Vajon csak azért, mert horribilis áron kínálják errefelé a lakásokat, és az övé a történelmi városközpontban szinte megfizethetetlen? Csak az volt az oka, hogy nem akart eladósodni? Vagy talán lelke mélyén pontosan tudta, hogy nem marad itt örökre, tudta, hogy tovább fog állni...?

Kibontott egy üveg brunellót, belélegezte a pohárból kipárolgó

meggyes, fűszeres karakterű, meleg, kicsit karamelles illatot, aztán kóstolás nélkül letette a poharat az asztalra. Kinyitotta a gardróbját, és nagy levegőt vett. Elérkezett a válogatás ideje. Először csak néhány holmit vigyen, vagy utazzasson el egyszerre mindent, számolja fel itt az életét?

Visszament a nappaliba és belekóstolt a borba. Megállt az ablaknál, rálátott oldalról a Teatro La Fenice Színház bejáratára. Egy köpésre tőle ott a Grand Canale és a Szent Márk tér. Valójában örült, hogy visszamegy Nápolyba. De az ajánlat, amit az apja elé tárt, számára visszautasíthatatlan volt. Tudta ezt az apja. És persze az első percben tudta ő maga is. Kihívás... álmok. Azok Nápolyba szólítják. Még akkor is, ha Nápolyban ott várja a jövő mellett a múlt is – a saját múltja, amit nem ártana a helyére tennie önmagában.

Talán az lesz a legjobb, ha elkezd selejtezni, és végül egy teherautóval majd Nápolyba szállíttatja a holmijait.

A fiú hazatér, mosolyodott el. Sosem hitte, hogy ez lesz a vége. De talán mindig ebben reménykedett.

A nyomozók végül ketten érkeztek, és egyszerű rutinellenőrzésnek nevezték a látogatást, de ezt elég nehéz volt elhittetniük a budakalászi házban tartózkodókkal. Nem szolgáltak információkkal, végignézték a környéket, a házat, és csak azután távoztak, hogy András megérkezett. A nagy egészen magára talált, azt mondogatta, hogy tudta: ennek nem lesz jó vége, és végre jó kézbe kell kerülnie az ügynek.

- Mégis minek nem lesz jó vége, nagy? – kérdezte végül Niki.
- Hát annak, hogy örült gyilkosokat szabadítasz magadra.
- Nem gyilkos.
- Még! Még nem az! – forgatta a szemét az asszony.

– Ennek a veszekedésnek nincs értelme – szólt közbe Niki anyja. – Bízunk benne, hogy valóban rutindologról van szó.

– Igen? Hát én olvastam olyan bűnözőkről, akik évekig szökésben voltak. És roppant nagy tévedésben vagytok, ha azt gondoljátok, hogy egy túszejtő nem válhat egyik pillanatról a másikra gyilkossá. Tudom, mert olvastam annak az FBI-os nyomozónak a könyvét, amiben sorozatgyilkosok személyiségét elemezte. Ha valaki elkezdi, beszippantja az erőszak és a bűn világa, és onnantól nincs megállás – fejtegette a nagyfi harciasan.

Végszóra toppant be András, és mondott egy rövid, de megnyugtató beszédet.

– Nem valószínű, hogy Verbovszky Niki nyomába ered, mert azt tudnia kell, hogy az első Niki és környezete, ahol őt keresnék – vázolta. – Ez valóban csak rutin, de néhány biztonsági intézkedést meg kell tennünk. Mindannyiunknak.

– Nekem van pisztolyom – közölte a nagyfi, és mindannyian döbbenten meredtek rá.

– Pisztolyod? – ismételte meg Niki.

– Igen. Apád hozta régen. Anyádnak – magyarázta az unokája felé fordulva. – Én meg eltettem. Sosem hittem, hogy valaha használni fogom, vagyis visszavonom: amikor apád elköltözött, fontolóra vettem, hogy búcsúzóul beledurrantok a seggébe.

– Anya. Kérlek. – Niki anyja a fejét ingatta.

– Nem tudom, milyen pisztolyról van szó, de nem javaslom a használatát. Esetleg megtekinthetném? – kérdezte András higgadtan. Mire a nagyfi belenyúlt a szoknyája zsebébe és kivett egy kicsi, de nehéz, sötétkék kartondobozt. Kinyitotta, és ott volt benne egy tenyérszerű méretű pisztoly. Niki szeme elkerekedett, az anyja valamit dünnvögött.

– Riasztópisztoly – állapította meg András. – Hat milliméteres, nincs megtöltve. Tartani lehet, de a viselése engedélyköteles.

– Van engedélyed, nagyfi? – kérdezte Niki.

- Már honnan lenne?
- Akkor nem viselheted.
- A zsebemben tartom, az nem viselés.
- Folyton a zsebedben hordod? – A meglepődés kiült Niki anyjának arcára.
- Mióta a férjed itthagyt a csapot-papot, azóta igen.
- Jobb lenne, ha nem tetszene kivinni az utcára. A történet külön kell tartani a szabály szerint – mosolygott András.
- Ne neved, fiam... Azt mondom, hogy azért, mert riasztópisztoly, nem is lehet vele senkit fenébe durrantani?
- Nem – ingatta a fejét a férfi. – Viszont olyan a hangja, hogy Szentendréig meghallják.
- Hát az már valami, nem igaz? De mondd már meg nekem, hogy mit ér az egész, ha a történet külön tartom?
- Ezt írja elő a szabály.
- Ez aztán az örültség. Semmi értelme az egésznek. Segítenél megtölteni?
- Jesszusom – rázta a fejét Niki.
- Te ne szólj bele! Magadra szabadítottál egy örültet, és nekünk kötelességünk megvédeni téged – intette a nagyanya.
- Mi lesz most? – kérdezte Niki anyja. – Mi várható?
- Nem tudjuk. Verbovszky megszökött de előbb- utóbb orvosi ellátásra lesz szüksége, nemrég operálták. Még a hasában vannak a varratok. Elvette az ő fegyverét, azzal kényszerítette a mentőautó sofőrjét, hogy vigye el őt. Ezért aztán néha erre fog kanyarodni egy rendőrautó. Niki, el kell döntened, hogy hol akarod tölteni a következő pár éjszakát: itt, vagy esetleg... nálam.
- Megnyugtató, hogy te vezeted a nyomozást, fiam – véleményezte a helyzetet nagyfi.
- Az a helyzet, hogy nem én vezetem. Én már ügyészégi nyomozó vagyok, de... hmmm... érintettség okán mégis bekapcsolódhattam.

– Jól van. Akkor Niki is itt lakik, elolvastatok vele néhány krimi, amiből okulhat, hogyan védje meg magát, te pedig megtaníthatnál engem löni – vette át Niki nagyanyja az irányítást, ami ellen Niki és az anyja egyszerre lázadt fel.

– Azt már nem!

– Nem lakom itt, és nem kell lövöldözést tanulni. A krimiket pedig én írom, legalábbis van egy krimi rovatom...

– Akkor Niki nálam lakik, motorozás helyett pár napig autóban utazik, és ma délután a sofőrje leszek.

– Azért mielőtt elmennétek, mutasd meg, hogy kell megtölteni ezt a vacakot.

Niki füstölgött magában, de közben érezte, hogy ez szükséges biztonsági intézkedés, és nem András ellene szóló merénylete. Utálta, hogy mások döntenek helyette, és hogy nem élheti úgy az életét, ahogyan szeretné.

– Hány napról van szó szerinted? – fordult Andráshoz. – Rengeteg dolgom lenne.

– Voltam a lakásodban. Nem hiszem, hogy arra járt volna, de eszébe juthat végső esetben, búvóhelyként. Úgyhogy arrafelé is időnként járőrözni fognak a rendőrök. Nem tudom, mennyi idő, mire kézre kerül. Valószínűsítik, hogy a szökés okozta fizikai megterhelés miatt belázasodik, szövödmények is felléphetnek. Most már szökött bűnöző, valamint emberrablásért is ülnie kell, szóval nagy erővel keresik.

– És Fannival mi a helyzet? – Niki csüggedten nézett maga elé. Nem érezte, hogy készen áll arra, hogy Anita-nak, Fanni anyjának meséljen Verbovszkyról, meg egyáltalán: hogy elé álljon. – Anita már hívott, de nem vettem fel. Tegnap nyilván beszéltek Fannival.

– Elmegyünk hozzájuk. Ketten beszélünk a szüleivel, aztán kitalálunk valamit – nyugtatta András. – De nem hiszem, hogy

sebesülten bosszút akarna állni. Most az a legvalószínűbb, hogy olyan helyet keres, ahol felépülhet. Egy nyugodt, biztonságos helyet. A szülei már nem élnek, gyereke nincsen. Szerintem mindannyian biztonságban vagytok, de mivel veszélyes és szökött bűnöző, ezért védelmet kapsz. Azt gondolom, pár nap alatt előkerül.

– Fegyver van nála.

– Nem írhatod meg a sztorit, ennyi. Ne nézz rám ilyen sötéten. Nem provokálunk, a mi dolgunk, hogy elkapjuk, és hogy téged megvédjünk. – András határozottan beszélt, de a pillantása lágy volt. Nagyon imponált Nikinek. De persze nem hagyhatja, hogy ez a hülye helyzet összehozza őket anélkül, hogy András megváltozzon. Márpedig melyik férfi képes arra, hogy megváltozzon? Egyáltalán, megváltozhat-e egy felnőtt ember? Hát nem. Na ugye.

– Pár nap múlva Nápolyba megyek – közölte Niki, – És azt hiszem, anyut is magammal viszem.

– Emlegettél? – Niki anyja a konyhából kiabált.

– Igen. Csak azt mondtam Andrásnak, hogy szeretném, ha te is eljőnnél velem Olaszországba. Megnézzük, mi van azzal a kutya kereskedővel meg a szüccsel, és megnézzük a várost is. Olcsó a repjegy, januárban senki sem indul nyaralni Olaszországba.

– Dehogyan megyek! És legjobb lenne, ha...

– Olyan vagy, mint a nagyi.

– Engem nem zavar – szölt közbe a nagyanyja –, lehet, hogy jobb is, ha nem vagytok itthon. De tudnod kell, Niki, hogy az ilyenek miatt, mint te vagy, szállnak el fölöttünk a repülők. Te utasként támogatod a zajszenyezést.

– Lívia, igaza van a lányodnak – fordult András Niki anyjához. – Jobb lenne, ha kimaradnátok ebből az egészből. Nézzétek csak meg, hogy mi a helyzet Nápolyban. Járjátok végig a kutya kereskedőket...

– Nápolyban székel a maffia, nem igaz? – Niki nagyanyja harciasan állt meg a szoba közepén. – Egyik életveszélyből a másikba sodródsz.

– Az már csak legenda.

– Naná, hogy legenda. Kirabolják a turistákat, elszedik a táskájukat, kitépik a fülükből a fülbevalót, letépi a nyakukból a fényképezőgépet...

– Nincs fülbevalóm, sem fényképezőgépem – intette le Niki.

– Az nekik nem számít. Akkor legéppisztolyoznak a nyílt utcán, fényes nappal. Szíven lönek, és neked annyi – közölte drámaian a nagyfi, majd diadalittasan elhallgatott. Niki anyja a beállt csendet használta ki, hogy ő is tegyen egy közlést.

– Azt hiszem, elutazom veled.

– Tudtam. Jó fej vagy, anya.

– Megszökött a mániásod. – Tamás, az internetes híroldal főszerkesztője köszönés nélkül szólt bele a telefonba. Niki András mellett ült a kocsiban, most fordultak rá a Szentendrei útra, és amikor meghallotta Tamás hangját, azon tűnődött, vajon miért is szoktak le az emberek arról, hogy köszönjenek, ha valakit felhívnak. Továbbá: miért lett Verbovszky hirtelen az ő „mániása”.

– Szia, Tamás. Nem az én mániásom.

– Mondd csak, mikor láthatom a cikket, amit a múltkori elfogásának körülményeiről írsz egyes szám első személyben, kvázi érintettként, mint személyes történeted? Ismét elindulhatsz forró nyomon. Rovatot kapsz.

– Nem írhatok róla.

– Most ez már megint micsoda? Könyörögjek? Azt akarod?

– Nem akarom. Ne könyörögj.

- Jó, ha azt akarod, könyörögni fogok.
- Mondom, hogy nem akarom.
- Oké, könyörgök. Rovatot adok. Odarakom mellé a fotódat. És nem, nem azt a pocsék portréi, ami miatt már reklamáltál, hogy bandzsítasz rajta. Csinálunk rólad másikat. Még hozzá Vargabé csinálja majd, na, mit szólsz? Ő nem riportfotós, nem kell félned. Igazi portréfotós. Még sminkest is szerzünk, ha akarod. Meg fodrászt. Kibaszott nagy loknikat süttetünk a hajadba. Ha akarod, műtermet is bérelünk. Amit csak akarsz, de írd meg azt a rohadt cikket, még ma!

- Nem írhatom meg – mondta Niki nyugodtan, bár azért mocorgott benne a kisördög. Milyen ütős anyagot írna az egészről... De Andrásra pillantott, aki a fejét rázta.

- Mi az isten van veled? Már a Bahamákon is könyörögtem a cikkért. Most meg megint kezdted.

- Nem a Bahamákon voltam.

- Mindegy, a lényeg, hogy valami pálmafa alatt ücsörögtél, míg mi itt beleszakadtunk, hogy legyen elég kattintásunk, hogy az olvasók velünk kezdjék a napot és ne a konkurenciával. Elég, ha azt mondom, hogy napi harcot vívunk, olyan százalmasan, mintha fakarddal kéne megvívnom a csatákat a legjobban felszerelt ellenség ellen – nyilván a többi híroldalra gondolt, bár Tamás mindig eltúlozta a dolgokat. – És akkor van egy remek riportos újságíró, aki olyan rohadtul mázlista, hogy egy szökött bűnöző beköltözik a túszával az ő üresen maradt lakásába, a nyaralása idején, és akkor ez az újságíró nemet mond. Majd amikor már elfogják a mániást, végre megrendelem a cikket, igent mond az újságíró, de a bűnöző újra lelép, és az újságíró újra betojik, és nem hajlandó írni. Hát mit tegyek, hogy megírd? Térdeljek eléd? Adjak szerenádót? Mit csináljak?

András kikapta Niki kezéből a telefont.

- Zsoldos András vagyok. Nyomozó. Amit most mondok, azt

tilos közölniük. Nem írhatja meg, nem utalhat rá egyetlen cikkben sem, ez magánbeszélgetés, és azért mondom el, hogy megértse, miért mond nemet Niki. Elképzelhető, hogy a szökött bűnöző esetleg ismét a nyomába ered. Ha Verbovszky kézre kerül, utána valószínűleg Niki is megírhatja a cikkét, ha akarja. De csak akkor. Most visszaadom neki.

- Itt vagyok – vette át a telefont Niki.
- Meg kell ígéred, hogy amint elkapják, megírod ezt a történetet. Nagyon durva. Tudsz vigyázni magadra?
- Persze. Próbálok.
- Hát az az élményanyag kell, nem igaz? Gyűjts belőle minél többet, érted? Jegyzeteld le, mit éreztél, amikor megtudtad, hogy megszökött. Legyen benne félelem és könny, az nagyon kell. Egyébként visszaköltöztél anyádékhoz?... Tudom, az nem a legjobb, de legalább néni ingerszegény a környezet meg az egész.
- Nem. Nem az.
- Ígérd meg, hogy nekünk írod meg.
- Megígérem.
- Rendben. Szavadon foglak. És... akkor riportokat sem írhatasz?
- Egyelőre elemzem a helyzetet – mosolyodott el.
- De mi lesz a kutyacsempészekkel? Azzal hívtál fel még tegnap, hogy van benne „valami”, hogy kimennél Olaszországba, forró nyomon, ha kapsz elég információt. Most ezzel mit csináljunk? Átadod az ötletet, odaadjam valaki másnak? Vagy meg tudod csinálni?
- Úgy néz ki, hogy mindenki örülne, ha most egy ideig nem lennék itthon. Nézek majd repjegyet.
- Jól van, menj csak – sóhajtott Tamás. – Kérj számlát a jegyről és a szállásról a cég nevére. Költőpénzt nem tudunk adni, ne is reménykedj.
- Gondoltam.
- És fapadossal menj.

- Tudom, és ne luxushotelt foglaljak.
- Legfeljebb három csillag. Viszont reggelivel – sóhajtott újra a főszerkesztő. – Tudod, már mindenen spórolunk. De a cikkért dupla honort fizetek. És a vacsoraszámláidat is rakd el, majd kifizettetem.

- Jó kérdés – fordult Andráshoz Niki. – Hogy fogok dolgozni? Hogy fogok bemenni a *Mademoiselle*-bel

- Úgy tudom, elutazol. Nézd meg a telefonodon, mikor van járat. A *Mademoiselle*-be szerintem nyugodtan bemehetsz, csak a netes szerkesztőségének környékét kerüld.

- Oké, de szeretnék felugrani Csillához. Beteg, meg akarom látogatni. Ráadásul beszélnem kéne az egyik kutyagazdával, akinek eltűnt a kutyája, és talán... na mindegy. Ezt a részét úgyis leövik előlem más kollégák. Először megnézem majd kint, hogy mi a helyzet. Hol vannak a kutyák, melyik menhelyen?

- Nem tudom. Nápoly közelében valahol, ha jól emlékszem. Majd utánanézek.

- Oké, de Csillához muszáj beugranom.

- Ma a sofőröd vagyok – mosolygott. – Na, mit láatsz?

- Pénteken és hétfőn van járat – nézegette Niki a telefonját. – Tízezer forint egy jegy. Lefoglalom mindkettőt, csak megnézem, itt van-e a bankkártyám – mondta. – Ma szerda van, pénteken mennénk... szerintem egy hétvége nem elég. Hétvégén semmit se lehet csinálni.

- Van olyan jegy is, ami kicsit drágább, de nyitott.

- Szóval akkor megveszem egy héttel későbbi hazaérkezéssel, aztán majd meglátjuk. Szabad szoba nyilván van januárban.

- Persze.

- Te örülsz, hogy elmegyek – közölte Niki. Kicsit furcsa volt

számára, hogy a férfi nem is próbálja itthon tartani.

– Hát hogy a fenébe ne örülnék?

– ...

– Legalább lefoglalod magad, és nem leszel veszélyben. Ha Verbovszky előkerül is, nem veszélyeztet téged. Szívem szerint azt mondanám, hogy Fannit is vidd magaddal.

– Ezt mondd az anyjának, bár kötve hiszem, hogy a tények ismeretében az anyja elengedné velem.

– Na de anyád is ott lesz.

– És ez érv valamire?

– Hát arra, hogy ott lesz egy felelősen gondolkodó, nem vakmerő, felnőtt ember.

– Harminckét éves vagyok.

– Igen, és a nyomodban van egy elmebeteg, akit folyamatosan provokáltál.

– Ne kezdjük újra. Ráadásul az imént azt állítottad, hogy kisebb dolga is nagyobb most annál, mint hogy megint rám szálljon.

– Igen. Ennek örülök. Nem bánám, ha elvinné egy szepszis.

– Hm. Amúgy Fanni biztosan örülne, ha eljöhetne velünk, de suli van, meg nyilván áll a bál náluk.

– Itt az ideje, hogy felhívd az anyját. Meg kéne látogatnunk. Az lenne a jó, ha Fanni még nem lenne otthon.

– Az anyja dolgozik.

– Nem baj. Azt mondtad, hogy hívott, nem?

– ...

– Hívd vissza. Most. És értesítsd anyádat, hogy kezdet csomagolni.

– Még apuval is kéne találkoznom... Ha ma találkozunk, eljössz velem?

– Hogy miért nem moziba hívsz, vagy mit tudom én... végighallgassam, hogy miért hagyta el anyádat? Nem rám tartozik.

– De te vagy a testőröm.

- Bazmeg.

– Nem tudlak napokra elszállásolni! – A nő szeme könnyörgött. – A férjem bármikor bejöhet ide. Vagy a gyerekek. Akkor mit mondok?

– Hát, akkor az igazat – sóhajtott Verbovszki. Rosszul nézett ki a nő, nem volt olyan sugárzó és egészséges külsejű, mint amikor utoljára látta. – Azt hiszem, a férjed nem tehet semmit, nem igaz? A rendőrséghez egészen biztosan nem fordul majd.

– Azt te csak hiszed. Tele van veled az internet. A híradóban is mutatták az arcodat.

– Mennyi időnként nyitnak be ide a családtagok?

– Nem tudom. Nem szoktak bejönni, de bármi előfordulhat. Bármikor benézhetnek.

– Ez a te gardróbod, nem igaz? Tele ruhákkal, cipőkkel. Fényes életet élsz. Nem is gondoltam, hogy ennyi ruhád van, persze gondolhattam volna...

– Pénteken jön a takarítónő. Mit mondjak neki? Hogyan tartsam távol a gardróbótól? És mi van, ha rád jön éjjel a vizelhetnék? Átmész a hálósobán?

– Ha jól láttam, külön hálóban alszotok.

A nő elgondolkozott. Hát ennyire látszat már a házasságuk, hogy egy beteg, üldözött ember, miközben átmegy a lakáson, felméri a helyzetet?

– Bármikor bejöhet éjjel a kicsi, mert rosszat álmodik. És bármikor bárki benézhet a gardróbomba. A férjem is. Rádásul időnként vendégséget kell adnunk, ilyenkor is benyithat valaki.

– De senki sem szokott benyitni, nem igaz? – kérdezte Verbovszky. Semmi mást nem akart, csak aludni. Örült, hogy a nő előkerített neki egy régi matracot a garázsból, ami régen a nagy

gyerek szobájában volt. Tudta, hogy a nő nem fogja elárulni. Nem árulhatja el, úgyhogy biztonságban van. Ez pillanatnyilag az egyetlen hely, ahol biztonságban érezheti magát. Senki sem feltételezi, hogy ebben a házban lehet. Nincs olyan ismert szál – legalábbis tudomása szerint –, ami idevezetne bárkit is.

– És mit mondok majd a takarítónőnek?

– Mindig pénteken jön?

– Igen.

– Akkor mondd azt, hogy most hagyja ki a hálódát, a gardróbát és a fürdőt, mert rosszul érzed magad. Pénteken dőlj ágynak, amikor itt van. A következő péntekre meg remélem, hogy felépülök és már itt sem leszek.

– Istenem.

– Mi történt veled? Olyan... furcsa vagy. Ez a smink, meg minden...

– Van elég gondom. Most meg te is. Nincs kedvem beszélgetni. Inkább azt mondd meg, mit hozzak enni, inni...

– Leves jó lenne. Itthon vagy egész nap? Még mindig nem dolgozol?

– Nem a te dolgod.

– Itthon vagy?

– A nap nagy részében igen. Vásárolni elmegyek, a gyerekekért az iskolába, meg ilyenek. De ha arra vagy kíváncsi, nem vagyok állásban.

– Nagyszerű. Húsleves vagy erőleves... az remek lesz. És hozz egy lázmérőt. Van lázcsillapítód?

– Van. A gyerekek négy óra után itthon lesznek.

– De nem járnak be ide, ugye?

– A gardróbba nem. De a hálóba benyithatnak.

– Akkor is ügyelj rájuk. Néha ki kell mennem a fürdőszobába.

– Örülnék, ha nem mennél, csak ha muszáj. Itt egy váza. Ebben gyűjthetnéd. Négy után nem lenne jó, ha lehúznád a vécét.

- Tegyéél oda egy teli kancsót vízzel. És hozd azt a vázát, bár nem vagyok biztos benne, hogy bele tudok célozni, tekintve az állapotomat.
- Miért csinálod ezt, mondd meg? És miért is engedtelek be? Miért nem doblak fel?
- Mert ezt *kell* csinálnod. Nem is tehetnél mást.

Alessandro Grotti izgatott volt. Bár valóban reménykedett, hogy a fia igent fog mondani, nem lehetett biztos benne. Csak érezte, hogy Giacomo nem változott, nem változhatott meg teljesen. Amiatt, hogy a fiú elment, hogy elhagyta Nápolyt, önmagát okolta. Nem volt biztos abban, hogy valaha is képes lesz-e megbocsátani magának azt, ami Giacomóval köztük történt. De most hazajön a fiú, és talán elmondhatja neki, hogy ő hogyan élte meg.

Giacomo hamarosan hazatér, és ő mindent odaad neki. És mindketten jócskán profitálnak majd a hazatéréséből.

Bár ezzel semmit sem hozhat vissza, és semmit sem tehet jóvá.

- Nem tudom, miért nem lehet kettesben megbeszelnünk ezt az egészet. Miért kell, hogy itt legyen a... barátod. – Anita elutasítóan nézett Nikire. – De bánom is én – legyintett. – Sietnünk kell, mert Fanni hamarosan hazaér az iskolából. Mondd el a védőbeszédedet.
- Nincs szükségem védőbeszédre – szegte fel az állát Niki. – Fanni okos kislány, és magától kitalált mindent.
- Tegnap óriási botrány volt – hajtotta le a fejét Anita. – A férjem... végül megtört. És mindent elmondott Fanninak. Bevallotta az igazat. Hogy ki az apja, ki az anyja, és mi nem a vér szerinti szülei

vagyunk.

- Helyesen tette.
- Nem tette helyesen. Szerintem nem.

Anita sírva fakadt, és Niki tehetetlenül nézte.

Később Andrással elmesélték Anitának, hogy mi történt Fannival: amikor meglátogatta Rolandot, kifigyelte őt Verbovszky, aki valahonnan megtudta, hogy Niki régi szerelme a súlyosan sérült és ennek következtében gondolkodásra és önellátásra, önálló életre képtelen Roland egy idősek otthonának lakója. Verbovszky becsalta a kislányt az autójába és hazavitte, szerencsére semmi más nem történt... akkor. Anita annyira sokkban volt az előző nap történetek újraélésétől, hogy csak nehezen értette meg, amit Niki és András akart mondani: azt, hogy Verbovszky megszökött és Fanni ezért esetleg veszélyben van.

– Niki, a fene vigye el, bánom azt a napot, amikor megismertelek, meg amikor Roland megismerkedett veled – omlott össze a nő. – Most akkor mit tegyek? Nincs elég bajunk? Nem elég baj az, hogy Fanni mérhetetlenül dühös és csalódott? Még az is megeshet, hogy egy elmebeteg bűnöző kezébe kerül? Hát mit vétettem?

– Nyugodjon meg. Van egy ötletem - kezdte András.

– A nyomozóknak ne ötleteik legyenek, hanem kapják el a szökésben lévő bűnözőket! – A nő dühös pillantást vetett rá könnyei közt.

– Hogy Fanni biztonságban legyen, elutazhatna pénteken Nikivel és Niki édesanyjával egy hétre Olaszországba. Ott biztonságban lenne, és az alatt az idő alatt szinte biztosan elfognánk Verbovszkyt.

– Szó sem lehet róla! – Anita felháborodva nézett rájuk. – Ha Fanni ellóg egy hetet az iskolából, és külföldre utazik, akkor nem Nikivel fog elmenni, hanem... az apjával és velem. Mert mi vagyunk a szülei, dacára annak, hogy nem a mi biológiai gyerekünk.

– Hát nem úgy nézem, hogy megbocsátott – mondta Niki, amikor már az utcán voltak.

– Majd megbocsát. Most meglehetősen össze van zavarodva.

– Vajon mit érez, mit gondol Fanni? Miért nem hívott még fel? Hiszen tegnap megtudta a teljes igazságot.

– Majd felhív. Gondolom, először magában próbálja elrendezni a dolgokat.

– Nápolyba már biztos nem jön velünk.

Nikit felzaklatta az Anitával való találkozás. Úgy érezte, hogy már megint ő a bűnös. Mint ahogyan Roland balesetéért is sokáig felelősnek érezte magát, és csak a Carol Santos-féle szigeten halványult el a büntudata, most megint gyötörni kezdte.

Carol Santos emléke valahogy megnyugtatta. Hirtelen belehasított, hogy mi történt: amikor Carol (vagy az utódja) énekelt, ő látta magát Andrással, amikor Verbovszkyt megbilincselve beültetik egy rendőrautóba. Akkor, ott, a kis karibi szigeten azt hitte, hogy ez csak mese, hiszen akkor már elkapták Verbovszkyt, méghozzá az ő lakásában. Csakhogy most megszökött... A Carol Santos által közvetített kép, amit a nő éneke alatt látott maga előtt, ezek szerint akár igaz is lehet. Melegség járta át. Ezek szerint talán egyszer vége lesz... vagy vége lehet ennek a Verbovszky-féle rémálomnak. Ha hihet Carol Santosnak és a „jövő emlékképeinek”.

– Felhívtad apádat? – kérdezte András.

– Igen. Holnap találkozom vele.

– Akkor ma este nem kell sehová menned?

– Nem.

– Mit csináljunk?

– Megvan neked a Térden állva jövök hozzád?

– Az valami Gianni Morandi-dal.

– Igen. De a filmet kérdezem. A dal a film betétdala.

– Nincs, de...

- Megszereznéd?
- Mindent megteszek, úrnőm, hogy jól teljen az estéje – vigyorgott András.

Na ne vigyorgj, gondolta Niki, és igyekezett komoly képet vágni.

- És mit fogunk enni?
- Vacsorára?
- Például.
- Csináljak kaját?
- Hát – bólintott Niki bizonytalanul, és azonnal beindult a nyálelválasztása, ahogy András fokhagymás bundáskenyérére gondolt, rumos teával.
- Bundáskenyér?
- Nyerő.
- Oké. Megszerzem azt a filmet. Várj meg otthon. Hazaviszlek, bezárkózol a házba, nem engedsz be senkit, és nemsokára hazaérek. Addig internetezgess, vagy csinálj, amit akarsz, csak ne mozdulj ki a lakásból.

DINNYEFÜZET

1976. július 4.

- Mellbőség – diktálta érzelemmentes arccal a fiú, és körbetekerte rajtam a centit úgy, hogy éreztem, ahogy megkeményedik a mellbimbóm. Most igazán sajnáltam, hogy nem tanultam nagyobb odaadással az angolt. A középiskolában csak angol szakkör volt, oda jártam, és mindig a szomszéd sráccal csináltuk meg a feladatokat. Amúgy valamennyit elkezdtem kotyogni angolul, de mivel nem kaptunk jegyeket, nem vettem túl komolyan a tantárgyat. Ezeket az adatokat pedig direkt miattunk mondták angolul, hogy értsük, ha akarjuk. Ha olaszul beszéltek volna egymással, akkor végképp nem

érték egy kukkot sem belőle, de így is nagyon oda kellett figyelnem. A Kábé tud olaszul és angolul is (ő a csapatvezetőnk), de ő férfi. Ezzel nem tudom, mit akartam mondani. A csapatunk formaruhája készült, ehhez vettek rólunk méretet. Alessandro a szalaggal ott babrált a testemen, óvatosan, ügyelve arra, hogy ne érjen hozzám a kezével, és ez hihetetlenül izgalmas érzés volt. Nem is jegyeztem meg, mennyi a mellbőségem (nem lehet túlságosan nagy szám), mert egyszerűen nem tudtam ezzel foglalkozni. Arra készültem, hogy valamilyen módon egy újabb találkozót sikerüljön elérnem. Mondjuk azért, mert az a másik fiú, akinek diktált, elírja az adataimat. Nagyon komolyan szuggeráltam – hórihorgas, félrefésült hajú, kicsit fontoskodó, húsz év körüli fiú volt –, hogy tévessze el a számokat. És Alessandro jöjjön vissza ellenőrző mérésre, akkor, amikor már kettesben lehetünk, és nem az egész csapat.

Na persze, amilyen a formám, éppen méretvételnél szaladt be Kisgyörgyi, a recepcióról hívták, hogy táviratot kaptam. Micsoda? Kifutott a vér a fejemből Kisgyörgyi közölte, hogy nem kell megijednem, neki kötelessége volt a csapat morál meg mit tudom én mi miatt felbontania a táviratot, és nincs okom aggodalomra. De ezt hiába mondta, nekem elég volt annyi, hogy táviratot kaptam, és elsötétült előttem a világ. A tejszerű homályban, ami körülvett, mégis kristálytisztán láttam, hogy otthon oltári nagy a baj, apám nyilván szívinfarktust kapott, mert ez ma minden ötven feletti férfit veszélyeztet, olvastam róla többször az újságban.

Ha nem áll mellettem Alessandro, akkor a földre rogytam volna, de ő finoman elkapott és leültetett egy székre. Éreztem az illatát, kicsit édeskés volt, kicsit napszagú.

– Felolvasom, nyugodj meg, Dinnye – hallottam meg később Kisgyörgyi hangját. Akkor már újra kezdtek az arcok, a körvonalak kibontakozni előttem, oszlani kezdett a tejfehér köd, és már a kávéscsészét is láttam, amit Alessandro nyújtott felém. Egy húzásra megittam (otthon csak ritkán kávézom, de ilyen finomat még sosem

ittam), és sóhajtottam.

– Kislányom – kezdte Kisgyörgyi a felolvasást, és akkor már szinte minden csapattársam érdeklődve, csendben körénk gyűlt –, vigyázz azokkal az olaszokkal, és ne menj be Nápolyba, mert nem akarjuk, hogy megöljenek. Stop. – Több csapattársam elröhögte magát. – Itthon minden rendben. Stop. Hiányzol. Stop. Anyu és apu, ez már az aláírás – az edzőm bocsánatkérően nézett rám. (Gondolom azért, mert a többiek előtt képes volt felolvasni egy ilyen táviratot.) Kapd be, hát leginkább csak ezt tudtam volna mondani, egyes, de inkább többes számban, a többiek felé ugyanezt, de nem vagyok tiszteletlen az edzőmmel, és normális esetekben nem beszélek csúnyán, úgyhogy továbbra is leforrázva és némán ültem azon a széken, ahová Alessandro ültetett, miközben azon tűnődtem, vajon a többiek szülei miért nem küldözgetnek táviratokat a maffiáról meg ilyesmikről, amiken meg én röhöghetnék.

Szerencsére valóban elírták az adatokat. Nem a mellbőségemet, hanem – azt hiszem – a karom hosszát, valami olyan számot jegyzetelt a stréber fiú, ami hihetetlennek látszott a magasságomhoz és egyéb adataimhoz viszonyítva.

A délutáni edzésre érkezett meg Alessandro. Positano, mint már rájöttünk, csalóka hely: kicsinek tűnik, de mivel hegyi völgyhasadékban helyezkedik el, rengeteg kanyargós, keskeny utcája van, és bár légvonalban a kézipálya is közelinek tűnt, meredeken kellett felfelé gyalognunk a szűk utcákban, hogy odaérjünk. (A tornát azonban, mint megtudtuk, Nápolyban rendezik, remélem, anyámékhoz nem jut el a hír.) Szóval kis város Positano, de nem annyira kicsi, mint gondoltam, egy hangulatos városka színes házakkal a sziklás hegy hasadékában, kanyargós, keskeny utcákkal, fagyizókkal, és lelátni a tengerre, ami váltja a színét: néha olyan mélykék, mint a Balaton vihar elolt, máskor meg egészen világos. A

vízen picinek tűnő bárkák és vitorlások ringatóznak – de akármilyen apró is a város, mégsem lehet egy-két nap alatt bejárni vagy felfedezni. Az egyik szállodához futballpálya tartozik, és egy kanyarral feljebb ott a két aszfaltos kézilabdapálya, és mindkettő mellett néhány soros lelátót alakítottak ki. Hát az egyik lelátón bukkant fel egyszer csak Alessandro a délutáni edzésen. Fogalmam sem volt, mióta ül ott, egyszerre csak futás közben megláttam feltűrt ujjú kék ingben és farmernadrágban ott üldögélni, és akkora kapufát löttem indításból a hatos vonalról – ahonnan egyszerűen nem lehet téveszteni hogy Juli és Editkettő megtapsolt, pedig egy csapatba osztottak be minket. (Ami azt jelentette, hogy nekünk kellett a mezünkre ráhúznunk azt a rém ronda fehér férfi atlétatrikót, amivel Kisgyörgyi megkülönbözteti a két csapatot.)

Ettől kezdve nagyjából le is mondhatott rólam a csapat, mármint a góljaimról, mert csak az járt a fejemben, hogy meg kéne szabadulnom ettől a szörnyen idétlen atlétatrikótól, és hogy miért jött el az edzésünkre Alessandro.

- Meg kell ismételnünk a mérést.
- Meg kell fürdenem.
- A tengerben?
- Az öltözőben.

Ez a párbeszéd zajlott le közöltünk, természetesen csak a levezetés után, amikor már irtó kínos volt a futás végén megcsinálni a fekvőtámaszokat és a lebegőüléseket úgy, hogy ő is ott volt a lelátón. Rohamos tempóban javul az angolom, például rájöttem, hogy a measurement az a mérést jelentheti, és ugyan mindenképpen a bath-t ismételgettem, de Alessandro gyorsan rájött, hogy az öltözőben nem fogok ütőfürdőt venni.

Aztán már ott álltam előtte a kihalt, barátságtalan öltözőfolyosón, amikor rájött, hogy nincs nála a mérőszalag. Kisétáltam vele a

robogójához, amin volt egy doboz, abban a mérőszalag, és ott helyben, a sporttelep parkolójában elkezdett méricskélgni. Esküszöm, olyan méreteket is levett, amiket korábban nem. Például megmérte az ujjaim hosszát. Gloves, ez a kesztyűt jelenti angolul, hát ezt is megtanultam. Gőzöm sem volt róla, milyen kesztyűt emleget, de ahogy hozzáért az ujjaimhoz, úgy éreztem, hogy bizseregni kezdenek az ujjhegyeim, és legszívesebben megérintettem volna a haját velük vagy bármit. Jesszuskám, most aztán nagy bajban vagy, Livi. Ezt mondtam magamnak, miután rádöbentem, hogy egész nap egyáltalán nem gondoltam Váradi Csabára. Életem elmúlt öt és fél évének minden egyes napja úgy telt el, hogy nem volt olyan óra, amikor ne gondoltam volna Váradira meg arra, hogy egyszer majd, nem is olyan sokára, a felesége leszek. Most meg... itt egy idegen olasz divattervező (na jó, szabó), és nekem a lélegzetem is elakad, amikor meglátom. Hát valóban rettenetes nagy bajban vagyok, gondoltam. És még csak nem is bántott, hogy hajba kerültem, hanem határozottan élveztem.

– Szeretnéd látni a műhelyünket? – Alessandro ezt kérdezte, én meg azonnal, gondolkodás nélkül bólintottam. – Akkor holnap.. megmutatom.

– Nem mehetek. Az... edzőm nem engedi.

– Dehogynem. Majd elintézem. Ez az én dolgom. – Ezt felelte. (This is my business, bella – valami ilyesmit mondott, csak a ténszerűség kedvéért. A bella szépet jelent, hahh. Lassan olaszul is megtanulok.)

Robogón érkeztem vissza a szálláshelyünkre, de a többiek már lementek a strandra, úgyhogy Alessandro oda is elszállított. Már csak bikinit viseltem és rajta egy nyári ruhát. Hogy ne szálljanak a szemembe bogarak, odaadta a napszemüvegét, és rajtam is hagyta, azt mondta, elég, ha másnap visszaadom.

– Látod, a mondataim már most segítenek – lelkendezett Juli a vízben, amikor elmeséltem neki, Editkettőnek és Marinak, hogy mi történt, és hogy egészen meg vagyok zavarodva.

– Nem jó ötlet beleugrani egy vadidegen fiúval valamibe – intett Mari. – Képzeld el, mi történik, ha nem tudod megvédeni magad.

– Egy kézilabdás meg tudja védeni magát – szólt közbe Editkettő. (Persze ő alkatilag sokkal erősebb, mint én vagyok, bár kétségtelen, hogy Mari a legemberesebb mindünk közül, de hát neki beállós-ként annak is kell lennie.)

– Persze, de nem egy olasz maffiózóval szemben – szállt vitába Editkettővel Mari. Már ő is kezdi ezt a maffiózós szöveget, mintha a szülei ügynöke lenne. – Szerintem Dinnye teljesen össze van zavarodva, és ebben a helyzetben nem kéne kettesben elmennie motorral valahová egy ismeretlen fiúval. Ez olyan, mintha egy csalódásból azonnal, gondolkodás nélkül beleugranál egy másik kapcsolatba – fordult felém. A parton hevertünk, törölközőinken feküdtünk. Kisgyerekek kergettek a homokban egy focilabdát, gyönyörű lányok sétáltak a parton, többen pedig vízibiciklit béreltek. Szemben velünk a tenger, tele fürdőzőkkel és vízibiciklikkel, mögöttünk a hegyhasadék a színes házacskákkal. A parton kis éttermek sorakoztak, felénk hozta a sült hal illatát a szél.

– De hát nem volt soha senki az életemben – védekeztem.

– Erről beszélek. Nem egy nápolyi fiúval kell kezdened. – Mari könnyen beszélt, mert két fiútestvére van, és az egyikük barátjával esett szerelembe, túl vannak már sok mindenen, és ha minden igaz, össze is fognak majd házasodni. Vagyis Mari egyszer azt mondta, ha mindketten keresnek majd pénzt, akkor összeházasodnak. Mostanában nem sokat mesélt Zsoltról, de Mari akkor is a legtapasztaltabb mindannyiunk közül, legalábbis azt hiszem.

– Oké. A szerelemnek nem tudsz parancsolni – mondtam ábrándosan, Editkettő szerint ezt a mondatot biztos valami

romantikus könyvben olvastam.

– Ez nem szerelem – szögezte le Mari.

– Hát én a magyar fiúkkal végeztem – nyögtem ki váratlanul. Erre mind elcsodálkoztak. Csend lett, gondolom, eltűnődtek azon, hogy akár nekik is lehetne okuk ilyen döntést hozni (kivéve persze Marit).

– Szerintem a mondatok segítenek, látjátok? – Juli vidáman vigyorgott, és nem akartam bevallani neki, hogy egyetlenegyszer sem mondtam el a bűvös mondatokat magamban.

Arra gondoltam, hogy hamarosan lesz igazi olasz ruhánk, amiben részt vehetünk azon a fogadáson, amit a városvezetők rendeznek a tiszteletünkre. Ezért kellett a mérés is – a ruha a helyiek ajándéka lesz a magyar csapat számára. Aztán beugrott, hogy másnap egy jóképű olasz fiúval randevújom. Életem első randevúja, ráadásul Olaszországban. A szüleim fennhatóságán kívül eső területen. Hát nem tökéletes ez az egész?

– Mondogasd azt, hogy elfogadom a szerelmet – súgta a fülembe később Juli. – Most növény hold van, hamarosan csinállok veled egy különleges szertartást, este, lámpaoltás után. – Uramisten, Julit biztosan be fogják zárni a diliházba, gondoltam, de most még órá is csak álmodozón mosolyogtam. Bármilyen szertartásba beleegyeztem volna, ha azt idézi elő, hogy Alessandro haját és bőrét – mondjuk a nyakán – megérinthesem.

– Mi történt az arccoddal? – kérdezte András a ház ajtajában, amikor a nő ajtót nyitott.

– Éjjel... pisilnem kellett, és a sötétben nekimentem az

ajtófélfának.

András finoman megölelte a nőt.

– Miért nem gyújtottál villanyt?

– Mert nem akartam felébreszteni senkit. Álomban is tudom az utat, de most elszúrtam. Tudod, tizenöt lépés a fürdőszobáig.

– Beengedsz?

– Adélért kell mennem. Balettórán van.

– Akkor gyere velem, Laura. Elmegyünk érte együtt.

A nő vágott egy grimaszt, de végül becsukta a kaput, ellenőrizte, hogy bezáródott-e, aztán beült András mellé az anyósülésre.

– Mondd, hogy miért jöttél – szegezte neki a kérdést a férfinak.

András nem szólt, csak miután kikanyarodott az utcából.

– Nem jó ez így. Olyasmiket tapasztalok veled kapcsolatban, ami kiborít.

– Te jöttél el hozzám.

– Mert valamit tennem kell. Az nem megy, hogy látom, nem stimmelnek a dolgok, és én, mint egy hülye, hallgatok. Nekem annál sokkal fontosabb vagy, mint hogy engedjem... engedjem, hogy boldogtalan legyél.

– Mi a jó istenért jöttél ide? Hogy büntudatot kelts bennem?

– Hogy megkérjelek. Hagyd el őt. Hagyd el, mert tönkremész. –

András azon gondolkozott, megemlíts-e a kurvákat, de amikor a nő szomorú, könnyes szemébe nézett, tudta, hogy nem képes megtenni. Pedig fel kellene nyitnia a szemét. – Szereted őt?

– Nem tudom... Pillanatnyilag sok a fájdalom.

– Nem vagy boldog.

– Gondolod, ha elhagynám, boldog lennék? Te tényleg azt hiszed, hogy ez ilyen egyszerű? – A nő kifakadt, mintha minden dühét Andrásra akarná levezetni. – Fasz, akkor tegyük fel, hogy elhagyom. És akkor mi lesz velem? Mi lesz Adéllal? A gyerekekkel? Mi lesz velünk, akik nélküle kezdenék új életet?

– Odaköltöztök hozzám.

– Csodálatos ötlet. Gondolod, hogy elengedne minket? Gondolod, hogy kísértálhatok ebből a házasságból úgy, hogy viszem a gyerekeket? Gondolod, hogy azt mondom nekik: oké, akkor most elhagyjuk a papát, és vegyük úgy, hogy András a pótapátok? Gondolod, hogy ő hagyná ezt? Nagyon nagy tévedésben vagy ha ezt gondolod.

– Feldobhatod őt. Van elég titkolnivalója, ami, ha kiderül.. Segítetek.

– Eszedbe ne jusson! – A nő szeme kitágult, és András félelmet olvasott ki belőle. – Nem teheted ezt.

– Én itt vagyok és segítetek. Várom rád. Várom arra, hogy lépj. És meg foglak védeni.

– Nem... Ne védj meg. Nem tudsz megvédeni. Hát nem érted, hogy engem senki sem tud megvédeni?

– ...

– Miért csinálod ezt velem? Miért kínozol?

– ...

– Mondd meg, miért?

– Mert... szeretlek.

András rámosolygott Adélra. Milyen helyes, milyen érett kis arca van, de mégis babás azzal a nagy szemével, a durcás kis ajkával.

– Helló, Andris.

– Helló, szépségem.

– Rég láttalak. Hiányoztál.

– Te is nekem. Gyere, pattanj be hátra.

Attól a pillanattól fogva, hogy beült az autóba, Adél folyamatosan csicsereggett a hazaúton, ők hallgattak.

András néha odapillantott Laurára. Gyönyörű, szomorú. Olyan, mint Adél, még a szeme is olyan babában hatalmas. Csakhogy a nő szemében nincs benne 32 a remény, ami Adéléban. Szereti, nagyon

szereti ezt a nőt, de egyelőre semmit sem tehet érte, ha Laura nem hagyja. Később pedig talán már túl késő lesz.

– Tegyéél ki minket a sarkon – szólalt meg váratlanul Laura. – Beugrom a boltba, elfogyott az öblítő.

– Megvárlak.

– Ne várj meg – a nő szinte könyörgött, pedig még csak arra sem számíthatott, hogy a férje ilyen korán hazaérkezik. „Sok a dolga.” Hát persze, az ország megmentésén fáradozik.

– Szia, kicsim, vigyázz magadra – fordult hátra a gyerekhez András.

– Szia. Jöhetnél gyakrabban – adott egy puszit az arcára a kislány, hátulról előrehajolva. Aztán András megsimogatta Laura arcát, és magához húzta őt. Nem érezte rajta azt a kellemes illatot... még azét a parfümét sem, amit tőle kapott ajándékba karácsonyra. Nem meri magára fűjni? Nem tetszik neki? Vagy csak nem érdekli, hogy milyen az illata? Belesajdult a szíve, ahogy ez utóbbira gondolt. Bárcsak kiszabadíthatnálak ebből az egészből, gondolta, amikor belenézett a nő szomorú szemébe.

Ő maga is szomorú volt, mélységesen szomorú, dühös és elkeseredett. Most újra úgy érezte, hogy Laura miatt nem teheti meg azt, amit tervezett. Hiszen talán Laurának van igaza: nem történne semmi, csak az, hogy a nő még nyomorultabban érzi majd magát, ráadásul vele sem találkozhat majd, ez szinte biztos. Nem bírta volna elviselni, hogy ne találkozzanak.

– Valamikor... kettesben? – kérdezte a nőt.

Laura nagy levegőt vett.

– Igen. Csak adj egy kis időt – fogta meg András kezét. A férfi ekkor érezte meg aznap először, hogy Laura valóban él, van benne élet, és hogy talán szereti is őt.

– Oké. Várom.

– Én is. Tudod, hogy szeretlek – búcsúzott a nő, és Andráséhoz érintette az arcát. Aztán kiszállt, vissza sem nézett, és bement Adállal

a kis élelmiszerboltba.

András majdnem megpördült a kocsival az úton, ahogy nagy gázzal visszafordult, és elindult az egyik kollégájához, aki megígérte, hogy kölcsönadja neki azt a DVD-t az óriási gyűjteményéből. Hazaviszi, és megnézik Nikivel. Most kapóra jött, hogy Verbovszky után is szaglászhat, mert különben megőrült volna. Fogalma sem volt, mit tegyen, hogy Laura elszabaduljon, a férje megkapja a büntetését, és ő maga végre normális életet élhessen.

Niki egészen ellazult, mire megették a bundáskenyeret, és a rumos teát kortyolgatták a tévé előtt. András iszonyúan feszült volt, amikor hazaért, de mire a végére jutottak a filmnek – ami 1962-ben, fekete-fehérben készült ő is felengedett Néha öszemosolyogtak: egy helyes kis limonádé film, egy nagy sláger, amire még Niki is emlékezett gyerekkorából, holott sok évvel később született, mint a film, amiben egy valaha nagyon sármos énekes-színész játszott.. Niki a film közben rákeresett a Gianni Morandival magyarul készült interjúkra a neten, és elképedt: az énekes utólag kristálytisztán látta, hol hibázott, miért állt be törés a karrierjében: annyira imádták – többek közt ebben a filmben – a rajongói hogy a filmek sikere után elhitte, hogy nem énekes, hanem színész. Annak ellenére elhitte, hogy énekesi képessége messze túlszárnyalta színészi tehetségét

András Nikire pillantott, Niki pedig érezte, hogy ez talán egy bocsánatkérő pillantás.

De hát ez nem elég.

Hiába a bundáskenyér és a meghitt pillanat, ez kevés. És talán nincs is értelme az egésznek, ennek a nosztalgizálásnak, ennek az

éjszakának... semminek.

– Niki - kezdte András, de nem tudta befejezni, mert megcsörrent a lány telefonja. Niki dühös lett, nem is tudta, kire: a hívóra-e, mert megzavart egy ilyen pillanatot, amikor András valószínűleg valami fontosat akart mondani neki - vagy önmagára, amiért ellágyult., és amiért végig akarta hallgatni, amit András mondani akart neki.

– Jó estét, Tamás. – Niki kicsit ingerülten szólt bele a telefonba. A főszerkesztője hívta. – Mi ilyen fontos este tízkor?

– Elképzelhető, hogy lakik anyádéknál egy örült nő? – kérdezte a főszerkesztő. Már megint nem köszön, sóhajtott Niki. Közben András telefonja is csörögni kezdett, és a férfi felvette.

– Ismersz valami Káldonyi Tibort? – súgta András. Niki bólintott. Hogy is ne ismerte volna. A legidiótabb újságíró az online híroldalnál – Bevitték – suttozta András. Hurrá, gondolta Niki. Arrogáns, nagyképű fickó, akit tartalékként eresztettek rá bizonyos ügyekre, de többnyire mindent elszúrt. Tamás valamiért mégis látott benne fantáziát. A főszerkesztő a vonalban várakozott.

– Hallod, amit kérdeztem?

– Igen, persze. Nem tudom, miféle örült nőről beszélsz, ilyet nem ismerek.

– Anyádéknak van lakótársa?

– A nagyanyám lakik közös telken velük, de külön házban. Miért?

– Előfordulhat, hogy a nagyanyádnak fegyvere van?

Niki szeme elkerekedett.

– Nem tudok róla – nyögte.

– Hát akkor mondom, hogy én mit tudok. Egy öregasszony, aki anyád házában tartózkodott, lövöldözni kezdett az utcáokban.

– És te honnan tudsz erről?

– Mert kiküldtem Káldonyit, hogy nézze meg, mi a helyzet, nem ólálkodik-e a lakásod, illetve anyádék környékén Verbovszky vagy valaki, aki hasonlít rá. Erre az az örült nő rálőtt.

– Mi van?

– Érthetően elmondtam, nem? Szerintem értékelhetnéd, hogy vigyázok rád.

– Van, aki vigyázzon rám. Egyáltalán, honnan tudod a szüleim címét?

– Te mondtad egyszer, hogy a céged oda van bejelentve. Megnéztem a számláidat, megtaláltam a betéti társaságod címét, és ennyi. Nem kellett hozzá nagy ész. De nem is ez a gond, hanem az, hogy egy örült nő lövöldözni kezdett, amikor Káldót észrevette, aztán fél perc se telt bele, rendőrök kapták el szegény fiút. Most meg bevitték.

– Ühüm – bólintott Niki, és magában jót kuncogott. Végre valami jót tett a nagyanyja. Bízott benne, hogy legalább egy éjszakára bent tartják azt a seggfejet.

– Mit ühümöazol? Ki az a nő?

– Feltételezem, hogy a nagyanyám – vigyorgott Niki.

– És fegyvere van?

– Hát úgy tűnik – felelte nyugodtan.

– ...

– Sajnálom – tette hozzá, miután a másik mély csendben volt, de hallatszott a hangján, hogy egyáltalán nem sajnálja.

– És van a családotokban normális ember is? Vagy ez nálatok természetes, hogy fegyverrel rohangáltok és lövöldöztök, ha olyanok van éppen?

– Szerintem csak riasztópisztoly volt.

– Nagyszerű, hogy a nagyanyád lövöldözik, és az újságírómat viszik be a síttre. Ez nagyjából mindent elmond a hazai állapotokról.

– Na ja – préselte ki magából Niki, de közben tovább vigyorgott, ahogy maga elé képzelte a nagyanyját, amint ráfogja a

fegyvert Káldonyira. Remélte, hogy Káldonyi össze csinálta magát, legkésőbb akkor, amikor lerohanták a rendőrök.

– Na ja?! Ennyi? Nálatok tényleg nincs ki mindenkinek minden kereke.

– Káldonyira ráfér egy kis pihenés.

– Nem tudom, örülnél-e, ha ezt megírnánk – fújtatott Tamás a telefonban.

– Nem tudom, örülnél-e, ha azt mondanám, hogy a Verbovszky utáni nyomozás miatt nem írhatjátok meg, továbbá annak is örülnél-e, ha ezek után én sem írnám meg egyik sztorit sem. Nem hiszem el, hogy azt a seggfej Káldonyit véded.

– Mert kattintást kell produkálnom. A szakadék szélén táncolok nap mint nap. És ha nem hozom a várt számú kattintást akkor először le kell építenem a szerkesztőséget, már így is alig vannak belsősök, egyre kevesebb pénzzel gazdálkodhatom, aztán kirúgnak engem is, ami nagyjából azt jelenti, hogy az egész stáb munkanélkülivé válik, mert nem hiszem, hogy egy következő főszerkesztő velük akarna dolgozni, hanem hozza majd a saját stábját. Egy csomó egzisztenciáért felelek...

– Akkor hagyd békén ezt az ügyet. Megígértem, hogy neked fogom megírni, de ehhez neked is meg kell ígéred, hogy nem nyomoztatsz utánam és a családtagjaim után.

– ...

– Tényleg.

– ...

– Na?

– Rendben. Kivárom, amíg megírhatod. De azért a nagyanyádat állítsd le. Nem normális, amit csinál. Vetesd gyámság alá.

Miután Tamás beleegyezőleg mormogott valamit, Niki bontotta a vonalat, és átbeszéltek Andrással a fejleményeket. András büszke

volt Niki nagyanyjára, láthatóan tetszett neki, hogy elég volt megmutatnia, hogy kell megtölteni a pisztolyt, és a nagyfi ilyen jól bánik vele. Niki a száját húzta, szerinte erre semmi szükség nem volt, de persze azért nem bírta abba hagyni a vigyorgást. Hívta is az anyját, aki csak a sokadik csengésre vette fel a telefont.

– Gondolom, már tudsz róla – szólt bele. Ez örület, futott át Niki agyán, már az anyja sem köszön, amikor felveszi a telefont.

– Szia.

– Szia. Nagyanyád lövöldözött. Nyilván tudod.

– Igen. Klassz. Pont jókor csinálta, tudod, Káldonyi ólálkodott a környéketeken.

– Örülök, hogy nincs igazi fegyvere.

– Én azért jobban örültem volna, ha Káldonyit egy igazi pisztollyal seggbe durrantja.

– Niki!

– A nagyfi mondta így. Én csak őt idézem.

– Hát mindenesetre mondtam neki, hogy töltsse a saját házában az éjszakát. Duzzogva átvonult, bár előtte közölte, hogy örködni fog, és hogy egészen jó szakma lehet magánnyomozónak lenni.

– Ne adj a kezébe több kimit.

– Van tévéje.

– Igaz. Rakass rá gyerekzárát.

– Ma este rájött, hogy én már jártam Nápolyban, tudod. Előbukkant az összes maffiatörténet az emlékeiből, amiről valaha is olvasott vagy amit filmen látott. Ha nem néz ki az utcára, hogy „minden rendben van-e” – ezt mondta akkor még mindig a *Keresztapát* mesélné meg sóhajtozva, hogy milyen jóképű fickó volt Marion Brando.

– Ó, anyu – sóhajtott Niki, mert komolyan megsajnálta az anyját. – Azt hiszem, akkor jársz a legjobban, ha holnap már bemész dolgozni. Legalább erre az egy napra, amíg nem utazunk el.

– Igen, én is erre jutottam.

Még ült egy kicsit a telefontal az ölében a kanapén, majd közölte, hogy azon akar aludni.

– Aludj a hálóban – rázta a fejét András. – Nagy az ágy, akár ketten is elférünk, de ha nem akarod, inkább kijövök én a nappaliba.

– Nem, jó lesz itt nekem – hunyta le a szemét Niki. András képe elfancsalodott, és amikor Niki felnézett, azt látta, hogy a férfi tanácstalanul ráncolja a homlokát

– Mi baj? – kérdezte.

– Majd amikor... túljutunk ezen az egészen, ha elkapjuk Verbovszkyt, és te is hazajössz, akkor lenne valami... egy-két dolog, amit meg kéne beszélnünk – felelte András. – Szeretnék elmesélni valamit.

Niki lassan bólintott. Először megbántottnak érezte magát, amiért a férfi nem rukkolt elő semmivel, nem próbált magyarázatokat gyártani – igaz, Niki sosem közölte, hogy miért szakított vele, sosem mondta el neki, hogy látta, ahogyan arra a másik nőre nézett az irodájában, és a névtelen e-mailről sem mesélt de aztán rájött, hogy jobb ez így. Annyi minden történt, akár csak ezen az egy napon is, hogy nem volt kedve kérdőre vonni a férfit. Nem akart kételkedni benne, de ahhoz meg túlságosan csalódott volt, hogy hihessen neki. Most, éjfél körül semmi másra nem vágyott, csak arra, hogy aludjon egy jót. Tudta persze, hogy nem fog másnap úgy ébredni, hogy Verbovszky szökése csak rémálom volt, de most, hogy biztonságban érezte magát András otthonában, talán kipihenheti magát és holnap újra átgondolhatja mindent: Verbovszkyt, az anyjáékat, na meg a nápolyi kutyás sztorit.

– Kösd át – suttogott Verbovszky. – Letörlőd jóddal, és új kötést raksz rá.

– Nem bírom. Hányini fogok – mondta a nő, és elfordult, hogy ne is lássa a férfi hasán a kötést.

– Le kell tépned. Határozottan. Nem fordulhatsz el. Nem hagyhatsz cserben.

– Értsd meg, hogy nem bírom. – Bár a nő is suttogott már könnyes volt a szeme. Verbovszky látta, hogy a hiszti határán van.

– Dehogynem. Nézz rá és rántsd meg a ragtapaszt... Na, csináld. Határozottan. Gondolom, nem akarod, hogy egy hullát találjanak a gardróbodban.

– Bassza meg – sziszegte a nő, és nem törődött vele, hogy rondán beszél. Végül odanyúlt, keresgélte a ragtapasz szélét, és kicsit megrántotta.

– Mondom, hogy határozottan!

– Maradj csendben! – felelte a nő, aztán végül leküzdötte az émelygését, és egy nagyon határozott mozdulattal letépte a ragtapaszt. Meglátta az összevarrt sebet, és levegő után kapkodott Mit tettem, gondolta magában, hogy ez történik velem? Mit tettem? Nem elég, hogy annyi a baj, akkor még ez is...?

– Önts rá a steril gézlapra abból a sárga trutyiból – utasította Verbovszky. – Töröld át a sebet, és rakj rá másik kötést.

A nő megcsinálta, aztán szó nélkül kiment. Kiürítette a vizeletes vázát a hálószobája mellett, a fürdőjében, a vécében. A vázát és egy palack ásványvizet – amit már odakészített a hálóba – bevitte a férfinak, a kötszereket elpakolta a szatyorba, és felrakta az egyik polcra, a használt kötszert pedig bedobta egy zacskóba, és az ágya mellé rakta. El ne felejtse reggel bedobni a kukába, valahogy a szemét aljára kell varázsolnia. Az üres tányért, amin nemrég a férfi vacsorája volt, otthagya a gardróbban – majd másnap leviszi a konyhába. Odaadta a férfinak a fájdalom- és lázcsillapítót, a maradék antibiotikumot, majd halkán becsukta maga mögött a gardrób ajtaját, és beosont a gyerekszobába. A kicsi már aludt, leoltotta a lámpát, aztán igyekezett úgy lemenni a nappaliba, mintha mi sem történt

volna. A férje tévét nézett, vagyis inkább bóbiskolt előtte. Arra gondolt, hogy most egy ideig nem fogja leszúrni semmiért – talán. Remélhetőleg. Ha jól alakulnak a dolgai a munkahelyén, akkor vele sem fog kötözködni. Berakta a vacsoráról az asztalon maradt tányérokat a mosogatógépbe – ahhoz már nem volt ereje, hogy le is öblítse őket előtte –, és amikor felnézett a férje, búcsút intett neki. Még egy halvány mosolyt is megengedett magának.

– Jó éjt – préselte ki magából, de nem várta meg, hogy a férje válaszoljon. Felment a hálóba, és belépett a fürdőszobába. Hosszan zuhanyozott, nem mintha a víz lemoshatta volna róla azt a rengeteg bűnt, amit el sem követett. Nem, valóban nem követte el őket, de hallgatott, és ez majdnem ugyanakkora bűn volt, mint ha ő maga is tettes lett volna.

Törölközőbe burkolózva jött ki a fürdőből – már ahhoz sem volt energiája, hogy bekrémezze az arcát, a testéről nem is beszélve: most majd száraz lesz a lábszárán a bőr és radirozgathatja, de nem volt annyi energiája, hogy bekenje magát testápolóval és leült az ágy szélére. Lassú, szaggatott mozdulatokkal felvett egy pólót és egy bugyit – évek óta ilyen szerelésben aludt: nem csipkés tangában, hanem a színét vesztett, kényelmes, nagy bugyijai egyikében és egyik-másik agyonmosott, kinyúlt pólójában – és bebújt a takaró alá. Milyen szerencse, hogy külön hálóban alszanak...

Még le sem oltotta a lámpát az éjjeliszekrényen, amikor nyílt a hálószoa ajtaja. Összerezzent. Az ajtóban a férje állt, félmeztelenül... és álló farokkal. Jesszusom, gondolta. Mi a francot követett el, hogy most... ez következik...

Összeszorított szájjal csinálta végig.

– Halljam, ahogy élvezed – suttopta a férfi a fülébe. Kipréselt magából valami hangot, nem mintha élvezte volna, igazság szerint sosem élvezte vele, talán csak az első egy-két alkalommal, de hát milyen régen volt az már... Most meg Verbovszky itt van, az ágy túloldalán, a gardrób padlóján, egy matracon. Csak nehogy

horkoljon, vagy ilyesmi... és nehogy a férje elaludjon majd itt rajta... Rettegett.

– Gyerünk, bogaram – mondta a férje. Mikor szólította utoljára bogaramnak? Mi történhetett ma vele? Utálta, ha bogaramnak szólította, de sosem mondta meg neki. – Gyerünk, mert jövök... mindjárt... Gyere, bogaram!

Aztán vége lett.

Hála istennek, vége lett. Azt hitte, sosem lesz már vége.

Aztán a férje sírni kezdett, majd zokogott, ami az utóbbi egy-két évben már legalább háromszor-négyszer előfordult egy-egy kósza együttlét után. Mint egy gyerek. A nő megrémült. Ha a férje szex után sírva fakad, az azt jelenti, hogy koránt sincs vége ennek az egésznek. Ó, bassza meg.

– Büntess meg, bogárka. Nem vagyok jó hozzád – mondta a férfi. – Vedd elő az egyik övedet vagy bármit, és büntess meg.

Jaj, ne. A gardróbba nem mehet be. Bár ilyenkor tiltakozni szokott, most rémülten és csendben nézett körbe a hálóban. Mi a francot csináljon? Nem nyithat be a gardróbba. Hirtelen meglátta a magas sarkú fekete cipőjét – még a múlt vasárnap volt egy összejövetel, ahová kénytelen volt elkísérni a férjét –, ott hevert a szoba sarkában, elfelejtette elrakni. Pánikban lelökte magáról a férfit, és szinte rávetődött a cipőre. Meztelen lábbal belelépett, és a férfi ránézett. Sírt még, de meglepetés is volt a szemében.

– A földre – parancsolta neki szinte gondolkodás nélkül. Csak legyenek túl ezen a kibaszott estén. Jézus isten – futott át az agyán a gondolat, amikor a férfi megmozdult, és szinte csodálat vegyült a tekintetébe a büntudat mellé mit teszek? Mi a szart teszek? Hová vezet ez az egész? De egyre csak az járt a fejében, hogy a gardrób ajtaját nem nyithatják ki. Nem nézhet be oda a férfi, aki közben engedelmesen lemászott az ágyról és lefeküdt a földre, az ágy előtti kilépőre.

Ő pedig felemelte a lábát, és ráhelyezte a túsarkat a férje

mellkasára. Először csak óvatosan, aztán keményebben. Belemélyesztette a vékony bőrbe a sarkat. Nem szeretett fájdalmat okozni, de nem tehetett mást. Túl akart már lenni ezen az egész szerencsétlen, borzalmas estén.

– Ne bánts! – nyögte a férfi, de közben persze azt akarta, arra vágyott, hogy bántsa.

Perverz állat, gondolta a nő, aztán még azt is, hogy ő maga is csak azt kapja, amit érdemel. Mindketten azt kapják.

Még erősebben megnyomta a lábát, és érezte, ahogy a tűsarok végighasítja a férfi bőrét.

Ha ez kell neki, megteszi, csak legyen már vége mielőbb ennek az egész szörnyűségnek.

Később a férje azt mondta, alhatnának újra együtt. Ó nem válaszolt, de megmerevedett a teste. Azt sem tudta, hogy a mostani alkalomra célzott-e a férfi, vagy azt akarja, hogy költözzenek újra közös hálószobába – mint házasságuk első két évében... Úgy tett, mint aki nem hallja.

– Elképesztő, mit tettél ma velem – suttogta a férfi, az asszonyt meg rázta a hideg. Láta, hogy vérzik a férje mellkasa. Nem akarta elhinni, hogy ezt ő maga tette vele.

Aztán végre felállt a férje és elindult. Belebotlott egy zacskóba, felemelte, és megnézte a tartalmát. Ó majdnem elájult félelmében. Most, igen, most... le fog bukni. Kiderül, hogy valakit rejteget a házban, akit át kellett kötözni. Hogy lehetett ilyen hülye, hogy a használt kötszeres zacskót nem dobta ki, hanem csak lehajította a földre?

A férje belenézett a zacskóba, majd visszafordult feléje, és látható volt, ahogy a rémülettől és a bűntudattól kikerekedik a szeme. Úgy rogyott térdre az ágy előtt, mint egy marionettfigura.

– Ó, istenem. Ezt tettem veled. Ne haragudj. Bocsáss meg

nekem. Bocsáss meg – esdekelt a férfi, és újra könnyes volt a szeme. Ott térdelt az ágy előtt, révült tekintettel, és a nő térdét nézte, meg a térdén az előző nap keletkezett sebeket, amelyeket ő okozott egy megveszekedett, megvadult, agresszív pillanatában. – Bocsáss meg. Rohadék vagyok, akit meg kell büntetned.

Kezdte úgy érezni, hogy ez már több, mint amit el tud viselni. Csak menjen már a másik a saját ágyába. Nem kíváncsi a műsorra.

Am aznap éjszaka a férje nem ment sehová. Egy darabig az ágy mellett feküdt a padlón, mint egy örkutya, reszketve, aztán késő éjjel felmászott a nő mellé az ágyba, és ráfonódott, hogy ő mozdulni sem tudott. Ilyen már sok-sok éve nem fordult elő.

Az asszony végigrettegte az éjszakát. Alig mert levegőt venni, a teste zsibbadt a férje súlyától, és közben figyelt, Verbovszky nem ad-e ki hangokat, nem horkol-e, és rimánkodott magában, hogy ne higgye azt, hogy ő egyedül alszik, és ne támadjon szüksége vagy kedve használni a fürdőszobát.

Reggel fél hétkor a férje végre felkelt, és elment a saját fürdőszobájába. Később, amikor Verbovszky éppen a nő fürdőszobáját használta – vizet nem folyathatott, a vécét nem húzhatta le, csak leönthette a kancsó vízzel, amit még este készített be a zuhanyfülkébe –, ő lement, hogy elbúcsúzzon a férfitől, és reggelit adjon a gyerekeknek. Az ajtóban a férje megcsókolta a száját. Ilyet már nem tett nagyon sok éve.

A nő úgy érezte, hogy ettől a csóktól csak mocskosabb lett. Ennél még az is jobb volt, amikor a férje nem vett róla tudomást. Az nem volt jobb, amikor eljárt a keze, de az, amikor átnézett rajta, határozottan jobb volt, mint amikor megdugta vagy megcsókolta. Ráadásul mindazok után tette ezt, ami két napja történt... A két

nappal korábbi dührohama után, amikor a szart is majdnem kiverte belőle, a feleségéből, a gyerekei anyjából.

Beleborzongott. Rettenetes érzés volt, hogy belecsöppent egy nyomasztó filmbe, és nem tud kiszállni belőle.

DINNYEFÜZET

1976. július 4. éjjel

– Megvárjuk, amíg elalszanak – suttogott Juli –, aztán kimegyünk a szálloda teraszára. Pont rálátunk majd a tengerre és a holdra is.

A vállamat vonogattam, de nem voltam olyan elmeállapotban, hogy egyenesen a szemébe mondjam: hülyeséget talált ki. Így aztán megvártuk, amíg a többieket elnyomja az álom, majd egy szál pizsamában kísértáltunk a folyosóra, és az oldalsó ajtón kilibbentünk a teraszra, ahol reggelizni szoktunk. Juli lerakott a műanyag asztalra egy kistányért (a reggelinél vette kölcsön, bár erről senkinek sem szólt), és ráhelyezett egy fehér gyertyát. Hogy honnan szerezte, arról elképzelésem sem volt. Meggyújtotta, aztán kitett az asztalra egy füzetet és egy tollat.

Felnézett a holdra, ami megvilágította a sötét égboltot és a fénye visszatükröződött a tengeren, aztán hozzám fordult.

– Mondd utánam, amit mondok. – Szuggerált egy kicsit, aztán visszanézett a holdra, megköszöri a torkát, és ünnepélyes képet vágva beszélni kezdett

– Istennóm, üdvözöllek, és köszönöm, hogy itt vagy velünk ma éjjel ezen a gyönyörű helyen. Köszönöm, hogy eljöttél segíteni. – Ezek után elhallgatott, és rám nézett. Késő, már belementem, hogy egy bedilizett csajjal istennőket idézzek meg. Úgyhogy halkán mormolva, de elismételtem a szöveget. Juli bólintott. – Akkor most

megteremtjük a kapcsolatot – közölte, és maga elé húzta a füzetet. Kinyitotta az első oldalon, és rajzolt egy kört. – Azt nézd, amit rajzolok, semmi mást – figyelmeztetett. Bólogattam. Erre rajzolt egy másik kört, éppen az előzőbe bele. És így tovább, egyre kisebb köröket rajzolt, és meg is mondta, mit csinál. – Most arra koncentrálnunk, hogy az igazi társadat vonzzad magadhoz. Istennő, segíts, hogy Dinnye megtalálja a lelki társát. – *Basszuskulcs, ez olyan, mintha Juli máris a diliházban lenne.* – Mondd te is, hogy istennőm, segíts, hogy megtaláljam a lelki társamat

– Istennőm, segíts, hogy megtaláljam a lelki társamat – ismételt meg szkeptikusan.

– ...azt a társat, aki testileg is a társam lesz... és elvarázsolja a testemet.

– Igen. Varázsolja el a testemet is. – Kezdtem lelkesedni, bár persze hülyeségnek tartottam az egészet, de nagyon jó érzés volt közben Alessandróra gondolni meg arra, hogy elvarázsolja a testemet. – És csókoljon meg – tettem hozzá. Juli a homlokát ráncolta, valószínűleg túlságosan kisstílúnak tartotta ezt a kérést, de nem szólt rám.

– Most lélegezz lassan – mondta egy kis hallgatás után. – Szívbe mélyen az éltető, világos fényt.

– Micsodát?

– Képzeld el, hogy a levegő, amit beszívsz, világos, ezüstszerű fény. Olyan, mint a hold. A gyertya sugározza feléd.

Hüha. Be kell szívnom a holdat. Jó szórakozás meg minden, de azért egy kicsit túlzás. Mindegy. Beszippantottam.

– Érezd, hogy milyen megnyugtató, ahogy áthalad a testeden ez az ezüstös fény. Ez segít abban, hogy ma elkezdődjön az életedben valami nagyon fontos, nagyon – nagyon nagy jelentőségű dolog – nézett rám talányosan Juli. – Most fogod magadhoz vonzani az igazi társadat. Kérd meg az istennődet, hogy segítsen bevonzani ezt a társat – befejezte, és elhallgatott. *Ez nevetséges.*

- Istennőm, kérlek...
- Folytasd.
- De mit mondjak?
- ...segíts, hogy bevonzhassam az életembe az igazi társamat.
- Istennőm, kérlek segíts, hogy bevonzhassam az életembe az igazi társamat, Alessandrót.
- Jézusmária – Juli hangja elcsuklott, és úgy látszott, hogy rögvest elájul. – Elfelejtettem mondani. Nem kérhetsz konkrét személyt.
- Miért?
- Mert nem.
- De miért nem?
- Jaj, meg kell próbálnod visszavonatni – egészen kétségbeesett volt a hangja.
- Hogy érted?
- Mondd utánam: istennőm, kérlek, felejtsd el ezt a nevet, amit az imént kimondtam. Ne haragudj rám emiatt, és felejtsd el.
- De miért mondanék ilyet?
- Azért, mert különben bevonzod Alessandrót, akkor is, ha nem ő az igazi társad.
- De ő az. Érzem.
- Dinnye, ne szórakozz. Nagyon kérlek, a kedvemért kérd meg az istennőt, hogy felejtse el ezt a nevet. Ne akarj magadnak rosszat.
- Oké – bólintottam. – Kérlek, istennőm, felejtsd el a nevet, amit az imént kimondtam. – Várakozón néztem Julira, de közben arra gondoltam, az istennő elfelejtheti Alessandro nevét, kit érdekel, ha elfelejti, de én nem felejttem el.
- Jól van. Remélem, működni fog. Remélem, megbocsát – hajtogatta Juli. Mániákus.
- És most?
- És most itt egy új lap – toltá elém a füzetet. – Az istennő kérése, hogy írj le részletesen, milyen legyen a társad. Mit vársz tőle,

és milyen legyen.

– Ó – vigyorodtam el. Aztán fogtam a tollat és írni kezdtem. Juli dudorászott közben, de hát ő már úgymint megörült, ezért fel sem tűnt különösebben, hogy magában danászik, miközben a holdat bámulja.

Legyen jóképű. Szeressen. Legyen sötétbarna a haja és izmos a teste. Legyen egy kis görbület az orrában. Szeressen engem egész életében. Szeressem én is egész életemben. Varázsolja el a testemet. Varázsolja el a lelkemet.

Letettem a tollat, és Julira néztem.

– Kész? Akkor nézz a gyertya lángjába, és olvasd fel hangosan.

– Rendben – feleltem, és lassan felolvastam. Mire a végére értem, Juli a kezébe temette az arcát.

– Ugye tudod, hogy már megint Alessandróra céloztál ezzel a fizikai leírással? Legyen egy kis görbület az orrában?!

– Jó, mert az tetszik.

– Remélem, hogy intelligens az istennőd – nézett mélyen a szemembe Juli. – Mert ha nem az, akkor ha nem Alessandro az igazi, akkor majd az utadba sodor egy másik görbe orrú fiút. Például egy bokszolót...

– Húha.

– Ugye.. És most nézz tovább a lángba, és képzelj el ezt a fiút, akit leírtál. De könyörgök, ne Alessandrót lásd magad előtt, csak elnagyoltan egy fiút. Erezd az illatát, az érintését, lásd, ahogy megcsókol, ahogy sétáltok, ilyesmik.

Ez már jobban tetszett. Persze most is Alessandrót láttam magam előtt, hát mit tegyek, nem olyan óriási a fantáziám, hogy meg tudjak jeleníteni magam előtt egy vadidegen fiút. És Alessandro édeskés illata maradt meg az orromban, más fiúét fel sem tudtam volna idézni (kivéve Teszáét, aki az utolsó két évben kellettem ült a suliban, de neki mindig olyan szúrós fiúszaga volt, amit ki nem állhattam).

Amíg Alessandróról ábrándoztam, Juli nem maradt tétlen, és egy

másik lopott (kölcsonvett) reggelizőtányérban meggyújtott egy pár szál elszánt növényt és az orrom alá tolta.

– Lélegezd be. Gyógynövény – közölte. – Ahogy leszívod, érezd, amint az istennő varázserejének egy részét is beszippantod.

– Rohadt bűdös – motyogtam.

– Nem baj. Varázsereő van benne. Bűvfelhő.

Szörnyen bűdös varázsereőt szívtam a bűvfelhőből, majdnem megfulladtam, csak egy köhögőroham segített.

– Most mondd utánam – szólalt meg Juli. Ő lehetne főállásban valami eskütétel-vezető, gondoltam,

– Istennöm, köszönöm, hogy meghallottad a kérésemet, és elhozod nekem azt az embert, aki az én igaz társam lesz.

Elismételtem, aztán Juli kitepte a füzetből a papírt és a kezembe nyomta, hogy égessem el a gyertya lángjával. Két körmöm vége bánta az esetet, és egy kicsit a kisujjam ujjbegye is megégett, de nem foglalkozhattam ezzel, mert közben a lángokat kellett bűvölnöm és arra gondolnom, hogy az istennő elhozza hozzám a megrendelt fiút.

– Engedd már bele a tálba azt a papírt, mielőtt szétég a kezed! – szólt Juli. Hála istennek. Nem tudom, holnap hogy érek majd labdába. – És most adj hálát az istennődnek, hogy meghallgatta a kéréseidet.

Hálát adtam. Azzal Juli felállt, és engem is magával húzott.

– Most elfújod a gyertyát, és elássuk az elégett gyógynövények hamuját.

– Micsoda? – Hiába érdeklődtem, ő akkor már a tányért tartotta a kezében. Elfújtam a gyertyát, aztán el kellett kaparnom a növény hamvait az egyik dézsában, a leander alatt. Sok hülyeségben vettem már részt, de most határozottan Tom Sawyer kalandjai jutottak az eszembe. Azt hittem, ilyesmi tényleg csak regényekben létezik. Reméltem, hogy nem kap szerepet a mai szertartásban egy döglött macska vagy patkány is.

– Kész? – kérdeztem.

– Most táncolni fogunk – jelentette be Juli. *Jesszuskám, te aztán tényleg kész vagy. A Lipótban már biztosan tárt karokkal várnak rád.*
– Gyere – húzott magával. – Nézz fel a holdra, és járj el egy táncot az istennődnek.

Hát így történt, hogy az éjszaka közepén, Positano egyik vendégházának teraszán az ég felé nézve, pizsamában, zene nélkül rángatóztunk.

– Jól van. Elég – mondta hirtelen Juli. – Akkor gyere, ülünk vissza.

Azt hittem, rosszul hallok. Egész éjjel tart egy ilyen szertartás? Vagy ami még rosszabb: egész életemben tartani fog? Súlyos kételyek merültek fel bennem a saját elmeállapotomat illetően is.

– Mit fogunk csinálni?

– Most írni fogsz – tolta elém ismét a füzetet. – Hallgasd, milyen tanácsokat ad az istennőd. Figyelj befelé, és írd le, amit magadban hallasz.

– Amit magamban hallok? – ismételtem meg

– Igen. – Most figyelj befelé, és írd le, amilyen gondolatok bejönnek az agyadba.

Azt mégsem írhatom le, hogy Julit mielőbb a zártosztályra kell juttatni. Tanácstalanul ültem a füzet fölött, Juli pedig várakozón rám szegezte a teletel. Ha nem írok valamit, akkor itt ülünk egész reggelig.

– Hallgasd meg, az istennő szerint mit kell tenned azért, hogy találkozz az igaz társaddal.

Oké, hallgatom.

Semmit sem hallok.

A világon semmit.

Rohadtul nagy csend volt a fejemben, pedig ilyen sosem szokott előfordulni, mindig úgy érzem, hogy rohangálnak benne a gondolatok, általában teljes a káosz ott bent.

Csend, örületes csend.

Még mindig csend.
Még mindig.
Juli figyel.
Csend van odabent.
Csend. Nem is lesz más. Elfogytak a gondolataim.
Talán nem örökre.
Lehet, hogy örökre.
Írni kezdek. Pedig még csend van, nem tudom, honnan jön ez az egész.

*Kinyitni az ablakot. Csokit enni. Másnak is csokit adni Nem félni.
Dupla csokit enni.*

Letettem a tollat. Hát nem valami remekmű, de legalább írtam valamit. Biztos éhes vagyok. Meghalok egy kis csokiért.

– Dinnye, ez csodálatos! – nézett rám ámultan Juli miután elolvasta, mit írtam. – Benned egy igazi spirituális lélek lakik. Büszke lehet rád az istennőd.

– Igen? – *Hűha, drágaságom, nem fognak örülni anyukádék, amikor hazamegyünk innen és meglátják, mi történt a fejedben, amióta nem találkoztatok.*

– Igen. Elmondjam, mit jelent vagy tudod pontosan?

– Hát... inkább mondd el. A te értelmezésedre vagyok kíváncsi.

– Ki kell tárnod a lelkedet, és nem szabad elutasítanod, ami közeledik. Megérdemled a jót – ezt szimbolizálja a csoki – de el is kell tudnod fogadnod azt, és a másoknak, vagyis a leendő társadnak is odakínálni. Nem szabad félni a változástól, mert a legtöbben ott szúrják el, hogy változást kérnek, ugyanakkor félnek is tőle – magyarázta gyorsan, nem is igazán bírtam követni. – És ha elfogadod a csokit vagyis a boldogságot, ha nem félsz a változástól, ha kinyitod a lelkedet az újra, akkor mindkettőtöknek megadatik a jó, amit te csokiként látsz, de nyilván sokkal több ez, mint csoki.

- Hmmm...
- És azért bölcs az istennőd, hogy ilyesmit súgott neked, mert a következő lépés...
- Lesz következő lépés? – sóhajtottam. Hogy a fenébe fogunk felkelni a reggeli edzésre?
- A következő lépésnek benned kell megtörténnie. Kértél valamit, egy változást az életedben, de nem elég kérted, hanem el is kell fogadnod, érted? Ha eljön ez a változás, akkor a legtöbben félnék tőle, bármilyen jót kínál is. Mert mégiscsak változás. Na, neked az a következő lépés, hogy azt mondd magadban, naponta...
- ... háromszázszor – dűnnyögtem.
- Igen, háromszázszor, hogy szeretem a változást, elfogadom a változást.
- Így már egész nap varázs mondatokat mormolhatnék.
- Most már elég a szeretem magam, bízom magamban, illetve a szerettem a változást, elfogadom a változást.
- Rendicsek. Kész vagyunk?
- Igen.
- Hát köszi.
- Azt javaslom, írd naplót erről az egészről. Akkor fogod meglátni tárgyilagosan a saját fejlődésedet. Ha akarsz, adok egy füzetet.
- Oké – bólintottam. Már nem akartam vitatkozni. Késő éjjel volt, és meghaltam egy kocka csokiért.

A vaksötét szobánkban megosztottunk egy tábla Boci csokin Julival (mert azért tényleg rendes velem, még ha bolond is), rögtön utána fogmosás nélkül lefeküdtem és elaludtam, és másnap semmi, de semmi kedvem nem volt felkelni.

Aztán az istennő elhozta nekem Alessandrót.

– Be kell mennem a munkahelyemre.

Niki arra ébredt, hogy ismerős hang dörög hozzá, és ismerős érintést érez az arcán. Felpattant a szeme. András volt az. Azonnal rájött, hogy milyen jót aludt, pedig a férfi kanapéján éjszakázott, annak nappalijában. De az előző éjszaka rémálmai eltűntek, szertefoszlottak, nyilván a biztonságérzet adta, hogy most végre normálisan aludt. András folytatta.

– Ha akarsz, bejöhetsz velem.

– Máskülönb szobafogságban vagyok? – Niki rekedten szólalt meg.

– Nem vagy szobafogságban. A környéken minden rendben van. Tettek itt egy kört a... kollégáim. Ha nem mész Tamásék szerkesztősége felé, meg haza sem, akkor mászkálhatsz a városban, persze nem robogón.

– Azon nem is tudnék. Anyunál maradt.

– Igen. De ne menj ki érte.

– Dehogyan megyek. A végén lepuffant a nagyanyám.

Nevettek.

– Mit tervezel mára?

– Meglátogatom Csillát. Próbálok szállást keresni a neten. Apámmal találkozom, de megígérted, hogy oda elkísérsz...

– Csak akkor, ha délután vagy este találokotok – felelte András lemondóan. Szíve mélyén örült, hogy Niki egy kicsit még mindig családtagként tekint rá, és elhívja egy ilyen eseményre, de borsózott a háta attól, hogy végighallgassa Niki apjának vallomását, miért hagyta ott a feleségét.

– Fannival kéne beszélnem, valamint be kell csomagolnom a

cuccaimat. Rolandot is szerettem volna meglátogatni...

– Roland most tabu. Ne menj hozzá. Tegnap körülnéztek arra a kollégáim, ma is megteszik, de nem örülnék, ha felbukkannál a környéken. Ott az erdő, jobb az óvatosság. Verbovszky sebesült, valahol bujkálnia kell, ha túl akarja élni. De természetesen haza se menj nélkülem a lakásodba. Majd este elviszlek és összepakolsz.

– Rendben – bólintott Niki. András milyen jól megszervezi a dolgokat.

– Reggeli a konyhaasztalon. A kulcsot vidd magaddal.

– Milyen reggeli?

– Zsömlé, felvágott, sajt. Kemény tojás, zöldpaprika, májpástétom. Körözött, de az a hűtőben, mint a felvágott és a sajt.

– Úristen, te tényleg ilyeneket reggelizel? Még mindig...?

– Nem, de neked odakészítettem.

– És a főtt tojás?

– Tegnap főztem. Az is a hűtőben van.

– Minek főztél tojást? Továbbá ki készítette a körözöttet?

– Azért főztem tojást, mert éhes voltam, de aztán amikor meg tudtam, hogy mi a helyzet Verbovszkyval, elment az étvágyam. A körözöttet a boltban vettem.

– Szuper. De csak kávéf fogok reggelizni.

– Javíthatatlan vagy. Csörögj rám, ha tudod, mikor találkoznál apáddal. Továbbá hívj, ha bármi gyanúsat észlelsz.

– Az mi lehet?

– Nem tudom. Követnek, rejtett számról hívás, ilyesmik. De ezt csak elővigyázatosságból mondom, nem hiszem, hogy egy frissen operált ember a mínusz tíz fokban utánad ered.

– ...

– Hívlak, ha végzek. Ha te végeznél előbb, nyugodtan gyere haza. Vagy maradj itt. Vannak még filmek, amiket tuti nem láttál.

– Például?

– Ott egy Almodóvar-díszdoboz.

- Még nem láttam *A bőr amelyben éleket*.
- Én sem, ezek közül egyiket sem. Csak megvettem.
- Minek, ha meg se nézted?
- Azt reméltem, hogy együtt fogjuk megnézni – közölte a férfi tárgyilagosan, majd az órájára pillantott.

András pusztit adóit az arcára. Nikit megcsapta a 1 millió édeskés illata. Szerette ezt az illatot, valami jóra emlékeztette. Valamire, aminek csalódás lett a vége.

Miután a férfi elment, Niki felhívta Csillát, megbeszélte vele, hogy délelőtt meglátogatja, lezuhanyozott előkészítette az előző este viselt cuccait (kivéve a testre simuló felsőt, ahelyett elővadászott András ruhásszekrényéből egy pólót, és azt vette a pulóvere alá, tiszta fehérneműt pedig talált a táskájában), jól beöltözött, amikor meglátta, hogy odakint apró szemekben szállingózik a hó, és kilépett a ház ajtaján.

Kellene ide egy kutya, gondolta. Mennyivel melegebb lenne az egész. Kisértelt az utcán, megszámolta a fákat, amelyeket András a szakításuk után ültetett, eltűnődött, vajon túlélik-e a kemény telet az ősszel ültetett csemeték, aztán húsz percet várt a buszra. De a buszon legalább jó meleg volt.

Csilla Niki kolléganője volt a *Madmoiselle*-nél. Néhány közös vonással rendelkeztek, de még több volt a különbség kettejük között. Csilla is szabadúszó újságíró, tehát ő is több lapba és magazinba ír, mert csak így tud megélni a pénzéből, különös tekintettel arra, hogy bolondul a nőies cuccokért. Külsőségeiben a szöges ellentéte Nikinek, ráadásul imádja a csillogó, felszínes témákat. A férje most éppen egy kevésbé nézett kulturális tévémagazin főszerkesztője, de ennek a karriernek Magyarországon bármikor váratlanul vége szakadhat, és akkor eljön az idő – mint ahogy már párszor meg is történt – amikor Csilla egy ideig egyedül tartja el a családot. Vagyis

a férjét és a két gyereket: a tizenhat éves lányát és a tizenhárom éves fiát.

Csilla a rengeteg szépségápolási cikknek köszönhetően, amit különböző női lapokba írt, már kipróbálta az összes létező szépség manufaktúra és kozmetika csúcscsolgáltatását, a csokoládés testmasszázszt, az ultrahangos zsírbontást (amire Niki meglátása szerint egyáltalán semmi szüksége nem volt), a villanófényes bőrkezelést, a bőrcsiszolást és így tovább: a feltöltőinjekciókon meg a botoxon és persze a műtéteken kívül *mindent*. Kizárólag prémium-termékekkel kencézi magát, és Nikinek fogalma sem volt róla, hogy a csúcsmínőségű kozmetikumoknak, a különféle kezeléseknél vagy a genetikai adottságainak köszönheti-e, de mindenesetre jó tíz évet letagadhat a korából, szóval úgy harminc körülnek látszik. Amennyiben nagyon megszorulnának, a férje megjegyzései szerint legalább fél évre fedezné a teljes megélhetésüket, ha Csilla összes repikencéjét, repikölnijét és sminkcuccát eladnák. A fiuk, Zoli folyton a régiségkereskedéseket járja, szinte mindet ismeri, galériákba bejáratos, amolyan művészlélek.

A lány Lilla költőnek és politológusnak készül, és havonta egyszer főhősnőt alakít egy privát szerelmi drámában, amibe természetesen bevonja az egész családját, de nem szereplőként, hanem nézőként. Nikinek tetszett, hogy Csilla nem misztifikálja a gyereknevelést, és van benne annyi őszinteség, hogy bevallja, néha totál elege van, és alig várja, hogy felnőtté váljanak és kirepüljenek a gyerekei, máskor viszont azt szeretné, ha a gyerekek mindig az ő kis „babái” maradnának. Niki a kapuban sorra vette Csilla családtagjait, tanakodott, vajon ki lehet otthon, aztán becsöngetett a Bartók Béla úti ház kapucsengőjén.

– Hogy te milyen jó fej vagy! Meglátogatod a beteget... – Csilla fürdőköpenyben állt az ajtóban, zilált hajjal, álmosan, de így is szép volt és üde. – A rohadt légkondi a repülőn – magyarázta, amikor betessékelte Nikit. – Mindig megfázom a hazaúton. Az egyik

pszichológus szakértőm szerint ez azért van, mert valójában sosem akarok hazajönni. Szerinte a tudatalattim valamelyik egzotikus országban akar élni.

– Vagy csak egy szál topban utazol – válaszolt szkeptikusan Niki. Mindannyiuknak vannak szakértői, így teljesen természetesnek találta, hogy Csilla több pszichológus szakértőt is a magáénak tudhat – egy női magazinnál dolgozó újságíró egyebek közt pszichológust, pszichiátert, kardiológust, fogorvost, szépségsebészt, kineziológust, nőgyógyászt, urológust, jógaoktatót, aerobiktrénert, asztrológust, grafológust, különböző spirituális gurukat, valamint esztétát és kriminológust tudhat „saját” szakértőjének, és persze valamennyiüket bármikor felhívhatja szakmai segítségért valamelyik cikkéhez.

– Vastag garbóban repültem haza Brazíliából – magyarázta Csilla, és intett Nikinek, hogy szolgálja ki magát a konyhában. Keksz és tea – ez volt a választék. Csilla és Niki jutalomként kapták a külföldi sajtóutat a főszerkesztőjüktől, aki ezzel tudta díjazni egész éves munkájukat, mivel külsősöknek nem adhatott jutalmat: Niki elmehetett a Karib-tengerre hajózni, Csilla pedig egy brazil csodátévő nyomába szegődhetett. Mindketten úgy érezték, hogy Anna, a *Mademoiselle* főszerkesztője szándékosan kiszúrt velük egy kicsit: Niki ugyanis sokkal szívesebben nyomozott volna a brazil gyógyító után, Csilla pedig elhajókázgatott volna... De végül Niki örült, hogy így alakult, és hogy utazás előtt megismerkedhetett Carol Santos legendájával, így az útja nem unalmas hajókázás volt, hanem egy titkos sziget és egy emlékgyógyító nyomait kereshette a két hét során.

– És milyen volt Brazília? – kérdezte Niki.

– Szuper. Ez a pasi... nem tudom, mit tud valójában, de sármja van. A saját szememmel láttam, hogy egy mankós ember mankó nélkül ment el tőle.

– A hit ereje. Vagy szemfényvesztés az európai újságírónak.

– Nem szemfényvesztés volt. De te is mesélhetnél a

mániásodról.

– Fiad? Lányod? Mi van velük?

– A fiam szobrokban utazik. Állandóan bronzszobrokat nézeget, meg persze festeget, mostanában többnyire hárommellű nőket. Tehát érdeklődik a lányok iránt, de a múltkor bizalmasan elmesélte, hogy egy barátjával összemérték a farkukat ernyedt és... izé... szóval izgalmi állapotban. Ez az én kicsi fiam. Borzalmas belegondolni, hogy nemrég még pelenkáztam, most meg már nemiidentitás-problémája van.

– Uhhh. De hát ennek most van itt az ideje.

– Én is azt gondolom, ha coming outolni akar, akkor tegye meg már most. Ne várjon még tíz évig.

– Tizenhárom éves. Nem hiszem, hogy a nemi identitásával van probléma, egyszerűen csak kíváncsi. Egyébként is nőket fest, most mondtad.

– És szerinted az normálisnak tekinthető, hogy valaki hárommellű nőket fest, mármint abban az esetben, ha nem Picasso? Igen, kiskamasz még, de én nem bírom idegekkel. Akkor tudjam meg most, hogy mi van. Meleg lesz-e vagy heteró. Velem fog-e tartani a ruhavásárlásaimra öt év múlva is, vagy leszarja. Velem fogja-e nézni akkor is az *Így jár lám anyátokkalt*, vagy sem. – Csilla elmosolyodott majd komolyan folytatta. – Tudom, hogy Magyarországon nem könnyű melegnek lenni... szóval abszolút önzetlenül, az egóm kizárásával azt kívánom, hogy inkább legyen heteroszexuális, mert úgy nem tapasztalja majd meg a kirekesztést. De biztos nem lehetek benne, hogy heteró lesz. Bárhogyan is, csak boldog legyen. Ha meleg lesz, akkor inkább éljen külföldön. Mondjuk Los Angelesben, és oda fogunk járni télen nyaralni hozzá. Az egész telet a nyakán töltjük majd. Az apja szerint persze totálisan hülye vagyok, amiért egy ilyen faroknézegetésből arra következtetek, hogy a fiúk érdeklík.

– Tényleg hülye vagy.

– Most ezt miért mondd?

– Az a gyerek még csak tizenhárom éves. Nem hagynád békén, hadd haladjon a nemi érése a normális tempóban?

– Ma már egy tizenhárom éves sokkal többet tud, mint gondolnád. A múltkor nemi szerveket festett egy kartonpapírra, nőit és férfit egyaránt, és amikor rákérdeztem, hogy ugyan mi ez a pillangó meg ez a rémisztőén nagy bráner, azt mondta, hogy híres festők munkáiból merít ihletet a vázlatához. Teljesen beszippantotta a szextémakör, félek, hogy ez beteges. Fest mást is, de most a test érdekli.

– Michelangelót viszonylag sokáig érdekelték a testek. Te tényleg egészen biztosan hülye vagy. Miért nem mutattad meg magad annak a brazil embernek?

– Megmutattam – legyintett Csilla. – És tudod, mit mondott? Azt, hogy makkegészséges vagyok, de hajlamos arra, hogy a lelki problémákból testieket csináljak.

– Jaj de nagyon okos. Ezt mindenki tudja. És mindenkire igaz.

– A lányom meg újabban egy alternatív zenésszel jár. Valami borzalmasan letargikus zenét játszik a zenekarával, és csak fekete cuccokat hord. Azt hittem, már rég lejárt ez az emodolog, már ezer éve írtam róluk riportot – legyintett. – A fiú néha elsírja magát. Csak úgy. Mert eszébe jut egy szomorú dallam. Hát kábé ez van. Azt reméltem, most már vége a problémáknak, felnőnek, már csak a sulival kell megküzdeni, aztán jön az egyetem, és egy időre minden klassz lesz.

– Minden klassz, nem igaz? Egészen normális családot van.

– Nem ez a normális. Az a normális, amikor a lányodnak kiegyensúlyozott, férfias fiúja van, aki nem pityereg és nem használja a lányod epilátorát. Az a normális, amikor a tizenhárom éves fiad pilótának készül és... mit tudom én... valami szupersztár csajról álmodik. Elméletileg poszttereket kéne kiraknia a szobája falára világhírű modellekről.

– Jézusom. Nálad melyik évet írják? Kétezer-tizenkettő van,

feltűnt neked is? A poszttervilág véget ért. Cirka huszonöt évvel ezelőtt. De húsz éve már az autószerelő-műhelyekből is rendelettel kitiltották a csajos poszttereket.

- Most viccelsz.
- Igen. De akkor is.
- ...
- Mondta, hogy nem készül pilótának?
- Nem.
- Na hát akkor... Minden rendben.
- Mesélj most te. Mondd el, mi volt a hajóúton...

– Na akkor meséld még el az üldözösdit is. A mániásodat.

– Nem az én mániásom! Mindenki azt hiszi, de nem az enyém.

– Azért mondasz valamit a történetről? Annától tudom, hogy milyen jó, hogy elutaztál.

– Van ez a beteg agyú fickó, Verbovszky. Úgy találkoztam vele, hogy riportot írtam egy kis faluból elrabolt lányról, Grétiről, és az öccse történetesen velem osztotta meg Verbovszky személyleírását...

– Tudod, mi az érdekes? – Csilla töprengve nézett Nikire. – Hogy a fenébe lehet, hogy eljutott hozzá a naplód? Egyáltalán, van olyan újságíró, aki naplót ír?

– Természetesen nem írtam, és nem is írok naplót. Amióta az írásból élek, nyilvánvalóan nem fárasztom magam naplóírással. Ezt a részét én sem értem. Nem meséltem sokaknak Rolandról, Fanniról pedig pláne nem. Anyámék tudják, és a két legjobb barátnóm, te vagy az egyik, és persze András. Tőlem más nem tudja, és nem hinném, hogy Fanni szülei bárkinek is elmesélték volna... Legfeljebb persze a szűk családjuk tudja, de hogy a fenébe jutott volna el

hozzájuk Verbovszky?

– Na várj, én azt sem tudom, hogy néz ki ez a férfi. Látod, most is külföldön voltam, lemaradtam a hírekről.

– Megnézheted, újra elfogatóparancs van ellene...

– Jesszusom, mennyi képtalálat – nézte a kereső találatait a laptopján Csilla. – Párat megnézek – nyitotta meg az elsőt. Aztán hallgatott, és elsápadt.

– Rosszul vagy?

– Aha.

– Tényleg?

– Niki... Azt hiszem, valamit el kell mesélnem...

András elég nagyot tévedett, amikor azt mondta, hogy Niki nyugodtan bemehet a *Mademoiselle* szerkesztőségébe, mert Verbovszky csak az internetes szerkesztőséggel köti össze a nevét. Csilla elmesélése szerint az a férfi, akit a négy első képtalálat közül kettőn is határozottan felismert, sőt még a tetoválása nyomát is, néhány hónappal korábban bent járt a *Mademoiselle* szerkesztőségében. A recepcióról szóltak fel, van-e még bent valaki. Már a titkárnő is elment. Csilla még az egyik anyagát írta át a gépben. Felengedték hozzá a férfit, aki lent azt mondta, hogy csomagot hozott Annának, a főszerkesztőnek, és csak személyesen adhatja át a magazin egyik munkatársának. Valóban volt nála egy könyvcsomag, és elkezdett beszélgetni Csillával. Csilla szimpatikusnak találta, és a férfi, amikor meghallotta, hogy Csilla éppen a nyílt örökbefogadásról ír cikket, elmesélte, hogy őt is adoptálták, ha nem is nyílt örökbefogadással. Mesélt egy árvaházról, és Csilla szíve megszakadt

– Hazudott – mondta Niki. – Ő ebből él, hogy hazudik.

– De nekem észre kell vennem a hazugságot. Ha egy újságíró nem tud olvasni a metakommunikáció jeleiből, akkor vége. Akkor

soha többé ne írjon le egyetlen sort sem – felelte ingerülten Csilla, aki önmagára volt dühös.

Mert aztán Csilla is mondott valamit Verbovszkynek arról, hogy van olyan barátnője, aki... és név nélkül elmesélte nagyjából Niki és Roland, illetve Fanni sztoriját.

– Nem mondtad meg a nevemet?

– Dehogyan mondtam!

– Akkor csak megpróbálta. Kicsit nyomozgatott utánam, és szimatot kapott. Kapóra jött neki, hogy beszédes vagy...

– Jót beszélgettünk, mert megsajnáltam. Milyen idióta vagyok! Tégy velem, amit akarsz. Megérdelem.

– Milyen büntetést képzelsz el? – mosolyodott el halványan Niki, és arra gondolt, hogy most már olyan mindegy. Így, hogy a barátnője név nélkül tálalta a történetet, megbocsátható, de persze nem jó ez az egész. Senki más nem jött volna rá, csak egy mániás. Az ő mániása. Most már nincs mese, el kell fogadnia, hogy Verbovszky tényleg az „ő mániása”. Furcsállotta, hogy Verbovszky nem vallotta be a kihallgatáson, hogy Csillától szerezte az információkat, hanem azt hazudta, hogy Niki „naplóját” olvasta. Niki a homlokát ráncolta. Valami... valami fontos felett elsiklott, ezt érezte, de aztán Csilla mártír hangon folytatta.

– Vess a tigrisek elé, megérdelem. Szerintem el is tudom intézni, hogy bemenjünk az állatkertben a kulisszák mögé. Majd azt mondjuk, hogy cikket írunk. Aztán megszerezzük a kulcsot, és önként besétálok a ketrecükbe. És talán a gyerekeim is örülni fognak. A fiam nyugodtan gyárthat hárommellű nőkről képeket, rajzolgathat farkakat és pinákat, nem lesz, aki fegyelmezze. A lányom meg majd elsirat az emós barátságával, és másnapról éli vidáman az életét. Van rá egy fogadásom, hogy még a krémeimet is el fogja használni – próbált mosolyogni Csilla.

– Jaj, ne csináld ezt. Nincs semmi baj. Csak tudod, ez eléggé bizalmas történet, említettem az előbb, hogy csak két barátnőm

- ismeri, és kicsit erős, ha egyikük továbbmeséli, még ha név nélkül is.
- Igazad van. Nem tudom, hogyan tehetném jóvá. Pedig nem is vagyok annyira pletykás.
 - Tudom. Nálad sokkal pletykásabbak vannak ebben a szakmában.
 - Kurva szarul érzem magam.
 - Ne érezd. Inkább ígérd meg, hogy ezentúl nem meséled tovább azokat a sztorikat, amiket bizalmasan osztok meg veled.
 - Persze. Megígérem. Ezt se meséltem volna el, de... Niki, tudnod kell, hogy ez az ember ismeri az emberi viselkedést. Ez az ember ott úgy viselkedett, hogy képes volt kiszedni belőlem azt az egyetlen titkot, ami veled kapcsolatos. Nem tudom, hogyan csinálta, de azt mondom, veszélyes. Olyan, mintha összeköttetésben lenne a feje a tiédde.
 - Túl sok Harry Pottert olvastál. Voldemort a sötét oldalam, nem igaz?
 - Verbovszky, Voldemort...
 - Na jól van, fejezzük be, ez nem a Roxfort, Csilla. Nincs köztünk semmiféle összeköttetés.
 - Te mondtad, hogy a szökése éjjelén azt álmodtad, hogy megtámadott. Megérezted, hogy elszökött a kórházból.
 - Azt sem tudtam, hogy kórházban van. Azt hittem, börtönben ül.
 - Nem arról beszélek, hogy mit tudtál, hanem arról, hogy mit álmodtál. A tudatalattid tudta, hogy Verbovszky kiszabadult...
 - Ó, ne.
 - Nem beszélve arról, hogy megszerezte a számodat – nem tőlem, ebben biztos lehetsz –, beköltözött a lakásodba azzal a túsul ejtett nővel, míg te a hajóúton voltál... Kell lennie valamiféle földöntúli, nem racionális, spirituális magyarázatnak mindegyre. – Csilla értetlenül rázta a fejét. *Na ne, baszki. Ne magyarázd be nekem, hogy ő az én rossz énem*, kapta fel a vizet Niki, de nem szólt. – Ha

megtalálnád ezt a magyarázatot, akkor ő is a helyére kerülne. Vissza, a börtönbe.

– ...

– Gondolkodóba estél?

– Nem, csak egy kicsit megrendített, hogy gyakorlatilag a spirituálismese-kategóriába helyezted ezt az egészet, ami velem történik – Niki halkán válaszolt, mert nem akarta, hogy indulatosnak tűnjön. – Az a helyzet, hogy Verbovszky azért kattant rám, azért vagyok én a legfőbb, „megsemmisítendő” ellensége, mert én kezdtem el írni róla, én készítettem az online magazin költségére az első fantomképeket róla, és én nem hagytam, hogy megszökjön. Gyakorlatilag rá kényszerítettem a rendőrséget arra, hogy erősítsenek rá a nyomozásra. És amikor lelécelt az ítélethirdetés előtt, akkor is én voltam, aki ezt megírta. Újra és újra. Aztán a hajóút előtt beletenyereztem abba a kurvázós ügybe, amiben befolyásos közéleti szereplők is érintettek. És persze Verbovszky benne volt ezzel keresett egy kis mellékest. Szóval azért lett a „mániásom”, mert valójában én folytatok ellene keresztes hadjáratot. Megvan rá az okom: nőket bántalmaz, nőket erőszakol meg és nőket kényszerít prostitúcióra – sorolta egyre indulatosabban. – Szóval nem vagyok én semmiféle lelki köldökzsinórra kötve vele, hanem csak azon igyekszem egy ideje, hogy végre leülje a büntetését. És ez neki nyilván nem tetszik

– Majdnem biztos, hogy én haragudnék a helyedben – szólalt meg bűnbánóan Csilla.

– Ha névvel mesélted volna el neki az egészet biztosan haragudnék, de így nem. Most amúgy sem Fannit fenyegeti ez az állat, hanem megpróbál megszökni. Végül is nem ártott sem Fanninak, sem Rolandnak. Még a lánynak sem, akit túsul ejtett. Különben is elutazom Nápolyba, de ezt légy szíves ne mondd el

senkinek, még Annának sem. Az online szerkesztőségben Tamás tudja, de nem kell, hogy másokhoz is eljusson a hír.

– Nápoly. Az egy csoda. Imádom. Még télen is jól fogod érezni magad.

– Kutyacsempészek után nyomozgatok.

– Akkor is.

– ...

– Van fényvédős kréméd? Nápolyban télen is szükség van rá.

– Nem tudom. Maradt még naptejem a karibi utamról, de nem hiszem, hogy mostanában szükség lesz rá Európában.

– Na gyere, istenit fogunk most turkálni – mondta Csilla, és kézen fogva maga után húzta Nikit a fürdőszobába. A kis helyiségben a mosógép mellett egy hatalmas hűtőszekrény állt. Niki már nem lepődött meg azon, hogy szokatlan helyen van, és hogy ebbe sosem kerülhet felvágott: ez bizony a kencéknek volt fenntartva. Biztosan megesett, hogy Csilla konyhai hűtője üres volt, ám ugyanez valószínűleg sosem fordult elő a fürdőszobai szépségfridzsiderrel. – Lilla szerint ez nem normális – mutatott Csilla a hűtőre – de a fiam simán rájár. A múltkor méregdrága szérummal kente a vélt pattanásait. Kiütött rajtam a hideg veríték, amikor megláttam. Szóval ne csodálkozz, ha kétségeim vannak...

– Miért nem adsz neki pattanás elleni krémet?

– Nincsenek pattanásai. Nem akarom, hogy metroszexuális legyen. Tizenhárom évesen még semmi szükség ilyesmire. Már gondolkoztam rajta, hogy lelakatolom a frigót, de akkor folyton nyitnom és zárnom kéne, mint egy biciklilakatot.

– Nem lehet könnyű egy ilyen anyával az élet – vigyorgott Niki. – Túlságosan magasak az elvárásaid. Ne legyen meleg, vagy ha igen, költözzön Los Angelesbe. Ne legyen metroszexuális. Ne fessen testeket. Ne méregesse a farkát. Ne legyenek pattanásai. Hát így nehéz.

– Igen. Lehet. Na, válogassunk – tárta ki a hűtő ajtaját Csilla.

Karácsony előtt általában jó buli volt, amikor a barátnők ellephették a szűk kis fürdőszobát, és válogattak a kencék között. Ilyenkor Csilla férje tüntetően késő éjjelig távol maradt, a lánya pedig lebiggyesztett ajakkal nézte a lángoló tekintetű, örült nőket, akik megrohamozták a fridzsidert. – Te sosem viszel semmit magadnak. Legfeljebb testápolót.

– Megveszem a patikában – vonta meg a vállát Niki. – Nem hiszek ezekben a kencékben. Bár... amilyen jól nézel ki, lehet, hogy tévedek.

– Megsúgom neked, hogy én a bőrradírban hiszek.

– Na persze. Meg a hiperszuper krémben.

– Egyik-másikban... – nevetett Csilla. – Amúgy munkaköri kötelességem kipróbálni az újdonságokat. Itt van például ez a szájnagyobbítós gél... – vett elő a sok bontatlan doboz közül egyet. – Neked adom.

– Jaj, ne. Már így is túl nagy a szám.

– Nem *úgy* nagyobbítja. Ha úgy nagyobbítaná, ne félj, nem adnám oda – vigyorgott. – Teltebbé teszi. Vidd el. Még szükséged lehet rá.

– Oké. De krémből csak egy fényvédőset nézzünk, valami olyat, ami nem állatkísérletes, tudod. Amihez állatkísérletet használtak, olyat elvből nem használok.

– Hmmm – nézett rá jelentőségteljesen Csilla, de aztán nem folytatta, hanem a kezébe nyomott egy rózsaszín tubust. – Ez tizenöt faktoros fényvédős. Nem állatkísérletes, ha hihetünk a híreknek, és nem tölti fel a ráncokat, csak hidratál. Ez alá kéne még szérum, és esetleg rá valami feszesítő...

– Nem. Nem akarok több réteget – tiltakozott Niki. Mindig elcsodálkozott rajta, hogy mi mindent fejlesztenek ki a cégek, és hogy milyen hiszékenyek az emberek.

– Akkor itt van anyukádnak pár termék... például egy szuper krém. Eltünteti a pigmentfoltokat, bár igazság szerint ez csak a

szlogen, mert anyám kipróbálta és nem tünteti el, csak halványítja, de ha valakinek is elmondod, hogy tőlem hallottad, lelőlek. Mellékesen hidratál és ránctalanít. Elvileg. Aztán itt van egy éjszakai ránctalanító meg egy szérum érett bőrre...

– Nem hiszem, hogy ő ilyen... kezegetős.

– De most az lesz! – Csilla határozottan jelentette ki, és a hangjából Niki kiérezte egy kis fenyegetést, úgyhogy inkább megadta magát. – Elhagyta az apád. Most majd kezegetni fogja magát, és rá is fér egy kis kényeztetés. Ezeknek a krémeknek pszichológiájuk van...

– Majd megmondom neki.

– Várj – Csilla benyúlt a hűtőben egészen hátra, a tégelyek mögé, és lassan előhúzott egy celofánba csomagolt dobozt. Olyan áhítattal és óvatosan fogta a kezében, mintha a Kohinoor gyémántot tartaná. – Ez a tiéd – jelentette ki ünnepélyesen. – Tudom, hogy nem lehet egy ilyennel bocsánatot kérni, de... ezennel neked ajándékozom.

Niki hülyén nézett Csillára, attól tartott, hogy mindjárt a megkoronázása következik.

– Mi ez?

– Hát a híres kaviáros krém – suttogta Csilla. – Mindig szerettem volna kipróbálni, de nem volt szívem... halogattam.

– Akkor használd. Nekem tényleg nem kell semmi.

– Nem. Te nem érted. Ha nem fogadod el, ha nem fogod magadra kenni, persze csak óvatosan, beosztva, akkor az nekem olyan, mintha nem fogadnád el a bocsánatkérésemet, amiért Verbovszknak... elárultalak.

– De hát nem is nevezted meg!

– Az mindegy. Kiadtam a titkot, amit csak velem osztottál meg. Vedd már el! Nem érted? – Csilla szemében furcsa fény csillant. – Neked adom.

– Ó.

– Ne ajándékozd tovább. Neked kell elhasználnod.

Niki úgy érezte magát, mintha valami misztikus szertartáson venne részt

– Sejtszinten avatkozik be a bőröregedés folyamatába – tette hozzá suttogva Csilla, és várakozón nézett barátnöjére.

– Csodálatos. De nekem ez.,, nem jelent annyit, mint neked, mert eddig mindig kihagytam az efféle cikkek elolvasását.

– Fogadd el a bocsánatkérésemet – mélyítette el a hangját Csilla grófnő. – Ha nem fogadod el a krémet, akkor az olyan lenne, mintha fognád magad, és visszaköltöznél a tanvára a szamaraidhoz.

– Sosem éltem tanyán – dűnnyögött Niki. – Bár néha elgondolkozom rajta, hogy jobb lenne ott.

– Na menj már, kend össze magad, de beosztó legyél, és írd sms-t Nápolyból! És a hűtőben tartsd a prémet! Megígéred? Nehogy kint hagyd, mert a meleg lakásban megromlik, tedd be a hűtőbe!

Miután kilépett a fagyos, barátságtalan hidegbe, Niki erőt vett magán és felhívta az apját. Elővezette, hogy este találkozhatnak.

– Nekem ma este nem jó – mondta az apja, aki kocsiban ült, és a lány alig hallotta a rossz minőségű kihangosító miatt. Niki a homlokát ráncolta, de meg is könnyebbült. – Nem szaladsz ide a délutáni edzésre?

– Ott nem tudunk beszélgetni.

– Dehogynem. Majd edzőmeccset játszanak a lányok. Ha akarod, felveszlek valahol. Merre jársz?

– A Móriczon vagyok. A villamosra várok.

– Én meg a Délinél. Tíz perc és ott vagyok.

Az apja az egyik felnőtt női röplabdacsapat edzője volt, és amióta csak a lány ismerte, sporttelepeken élte az életét. Anyjával is a sportpályán ismerkedett meg, pont aznap, amikor az anyja átlövőként bemutatkozott az NB I.-es felnőtt kézilabdacsapatban.

Negyedóra múlva Niki meglátta az ismerős autót, és nagyot

dobbant a szíve. Most érezte először, mióta a rossz hírt megtudta, hogy mennyire jó lesz találkozni az apjával. Bepattant mellé a kocsiba és arcon puszilták egymást. *Akkor is az apám és szeretem.*

- Milyen volt a hajózás?
- Jaj. Erről ma már annyit beszéltem. Beszéljünk másról.

Szóba került Csilla meg a Nápolyba csempészett kutyák, apja barátai és a hétvégi röplabdaeredmények, de gondosan kerülték azt a témát, amiről eredetileg beszélni szerettek volna.

Nikit a pályán örömmel üdvözölték a lányok – ismerték őt, néha elment a meccseikre is – aztán elkezdtek a bemelegítést, ő pedig leült a padra az apja mellé.

- Gondolom, utálsz. Vagy legalábbis magyarázatot vársz.

Hopp, egy labda. Pont Niki irányába érkezett. Ösztönösen felállt és visszaütötte.

- Nem tudom.
- Jó a labdaérzéked. Anyádtól örökölted. Mégiscsak ragaszkodnom kellett volna hozzá, hogy lejárj az edzésekre.

- Volt idő, amikor lejártam.

– Persze, amikor a serdülő fiúcsapatot edzettem – mosolyodott el az apja. Visszamosolygott rá. Hát igen, általános iskolás volt, és amikor Lőrinci Gábort meglátta a pályán... na mindegy, rég volt. Igaz, hogy lement párszor, de az edző lánya titulus nem előnyt jelentett, hanem inkább hátrányt. Persze fiúkkal röplabdázni, meg velük emelkedni a magasba... Niki hamar lemaradt, elment a kedve, a lányok közé már be sem állt

- Rég volt.
- Haragszol rám?
- Ma mindenki ezt kérdezi tőlem – sóhajtott Niki. – Nem haragszom, de... azt hiszem, valahol mégis.
- Ha haragszol, azt ki kell mondanod.

Az apja azóta értett a konyhapszichológiához, amióta időnként pszichológus segítette a munkáját

– Jó, akkor haragszom. De azt is tudom, hogy nem az én dolgom. Felgőttek vagytok, ti tudjátok. Azért nagyon haragszom, mert anyu szomorú – mondta Niki. – És amiatt is, hogy felnőt emberek sem tudják kezelni az életüket – jött rá hirtelen, hogy mi bántja. – Azt hittem, a szőleim egygőtt őregezenek meg, és egygőtt maradnak. Nehéz szembeesőlni azzal, hogy ez nem így van.

– Nem voltam boldog,

Niki érezte, hogy ősszerándul a gyomra.

– Nem mindenki boldog, tudod. Csak úgy magától nem jön az a rohadt nagy boldogság – felelte. Tudta, hogy közhely, de ez jött a szájára.

– Anyád sem volt boldog. Megpróbáltuk újra és újra... de nem ment – közölte az apja halkan. Nikit ez váratlanul érte. Ezek szerint már régóta gondok voltak a szőlei házasságával? Ezt nem is feltételezte. Nem látta rajtuk. Vajon ő volt figyeletlen, vagy csak gondosan eltitkolták előle?

– Van valakid – szegezte neki az apjának.

– Van.

– Huhh. Hogy lehet megpróbálni újra és újra valakivel úgy, hogy közben van valaki más az életedben?

– Ez hosszú történet

– Igen, minden hosszú, ami magyarázatot igényel, amikor szembe kell néznőnk magunkkal.

– Elhagytam a... barátnőmet, hogy újakezdzem anyáddal. De nem ment. Minden reggel úgy ébredtem, hogy ma majd csak történik valami jó. De nem történt.

– Szerelmes voltál.

– ...

– Szerelmes vagy.

– Igen.

– A harmadik akkor jön, amikor nincs rendben minden két ember között – gondolkodott hangosan Niki –, de azért alapból nagy

kihívás úgy újraépíteni a kapcsolatot, hogy közben valakid van... egy harmadik...

– Nem tudom, milyen magyarázatot vársz, de bármit elmondok, hogy neked jobb legyen. Hogy megérts egy kicsit.

– Egyszer csak eltűnsz anyu életéből. Harmincevalahány év után. Ezt elég nehéz feldolgozni. Neki is, így nekem is – válaszolta őszintén Niki. – Aggódok miatta, és nem tudom... nem tudom, hogy lesz. Hogy lesznek majd a karácsonyok...

– Utálod a családi karácsonyokat. Látom rajtad, hogy utálod. Alig várod, hogy történjen már valami. A legutóbbi karácsonyt is inkább egy hajón töltötted.

– Huhh...

– Úgy huhogsz, mint egy bagoly.

– Na nehogy már elmagyarázd, hogy miattam lépted ezt – folytatta Niki. – Hogy változatosság legyen a karácsonyaimban.

– Nem miattad.

– ...

– Magam miatt.

– ...

– Önző vagyok?

– ...

– Önző vagyok.

– Azért szeretlek.

– Én is. Gyere el... gyere el hozzánk, Niki. Látogass meg minket.

– Huhh. Édes istenem.

– Nem vagy kíváncsi rá?

– Nem tudom.

– Nem vagy már kislány. Felnőttél.

– Ja. Igen.

– Gyereketek is lesz?
– Nem.
– ...
– Nem hiszem.
– ...
– Nem tudom.
– Huhh... Uramisten, ez is benne van a pakliban? Nem tudom,
mit mondjak.

– ...
– Valld be, hogy terhes!
– Nem terhes.
– Tuti?
– Tuti.
– De dolgoztok rajta?
– Arra vagy kíváncsi, hogy védekezünk-e szeretkezés közben?
– Huhh.
– Ügy huhogsz, mint egy bagoly.
– Mindig ezt mondod. Ez a szavam járása.
– Az enyém meg az, hogy úgy huhogsz, mint egy bagoly. Csak
már egy ideje nem mondhattam neked.

– ...
– Huhogj nyugodtan.
– Jaj. Ne röhögtesd. Nem vagyok vicces kedvemben.
– Én sem. Szóval azt akartad kérdezni, hogy védekezünk-e...
– Nem akartam kérdezni semmit. Visszavonom.

– Nagyon dühös vagy?

– Ószintén?

– Nem tudom.

– ...

- Igen. Igen.
- ...
- De nem tudom, kire. A helyzetre. Azt hiszem.

– Mi bánt legjobban?

– Talán... talán az, hogy megyek haza, Budakalászra, és a Szentendrei úton még úgy érzem, hogy minden a régi. Hogy majd te jössz ki elélem a kapuba. És amikor odaérek, már az utcában tudom, hogy nem fogsz kijönni elélem. Aztán... meglátom anyu arcát, és tudom, hogy ki van borulva. És hogy már semmi sem lesz ugyanolyan, mint volt.

– Neki is jobb lesz. Elege volt már belőlem, nem is ritkán, hidd el.

– Erről én semmit sem tudok.

– Nem is kellett tudnod róla.

– Hmm... hát... nem tudom.

– Jól ütöttem vissza?

– Úgy tartod az ujjaidat, mint aki sosem röplabdázott.

– Bocs, hogy nem ütök vissza egy váratlanul érkező labdát szabályos ujjtartással

– Te kérdezted. Én csak válaszoltam.

– Elmegyek. Fannival is beszélne kéné.

– Most mi van ezzel a Verbovszkvval?

– Hadd ne meséljek hosszan. Annyi, amennyit elmondtam.

Megszökött, sebesült, valahol bujkál, keresik.

– Andrásnál alszol?

– Igen.

– Akkor jó. Mondd meg neki, hogy üzenem: vigyázzon rád.

– Oké. Holnap elutazom anyuval Nápolyba. A nagy pedig

riasztópisztollyal lövöldöz boldog-boldogtalanra, és azt képzei, hogy te vagy ott. Vagyis szívesen ledurrantana. Csak hogy tudd.

– El tudom képzelni. Majd akkor hozom el a cuccokat, ha hazaértek.

– Talán anyunak jobb lenne, ha nem látná a költözködésedet.

– Oké. Megfontolom.

– Nem retteghetsz ennyire a nagytól.

– ...

– Tényleg félsz tőle? Ez vicces – mosolyodott el Niki.

Megpuszilta az apját és felállt.

– Egyébként nem – szólt utána az apja.

– Mi nem?

– Nem védekezünk.

– Uhh.

– ...

– Mondd, hogy úgy huhogok, mint egy bagoly...– szólalt meg zavartan, aztán mintha üldöznék, kirohant a teremből.

– Az apám súlyos válságban van. Gyereket akar. Ez nem életközép-válság, hanem férfi klimax. Kapuzárasi pánik. Vagy mit tudom én – sorolta Niki a telefonban a pszichológusnak a tüneteket. Persze csak a szakértő üzenetrögzítőjére, mert Móni biztosan rendelt éppen. Niki nagy levegőt vett. – Segíteni kell rajta. Nem védekeznek. Elhagyta anyámat, és védekezés nélkül szexel a csajával. Harminckét éves vagyok, idén harminchárom leszek, és lehet, hogy hamarosan születik egy testvérem. Elég hülyén hangzik, nem igaz? Mit csináljak?

Bontotta a hívást. Megőrültem, gondolta. A szakértőm elő fog írni nekem egy tízalkalmas terápiát. Vagy tizenkettőt.

Felszállt a villamosra, aztán pár megállóval később leszállt, és megszorította a lépteit, mert ismerős alakra lett figyelmes az utcán.

– Mi volt ez az éjjel? Ez nálatok normális?

A nő lehajtotta a fejét. Hogy jön ahhoz Verbovszky, hogy ilyeneket kérdezzen... Örüljön, hogy befogadta, hogy mindent kockára tesz azzal, hogy bújtatja.

– Nem tartozik rád.

– Nem, tényleg nem. De azért ez meglehetősen furcsa. Valahogy pont a fordítottját képzeltem el.

– Nem vagyok kíváncsi rá.

– Azt gondoltam, hogy ő az, aki agresszív a kapcsolatokban – folytatta zavartalanul Verbovszky, majd kivette a hónaljából a hőmérőt, és a nő kezébe adta.

– Harmincnyolc-három – olvasta le a nő.

– Kellene valami más antibiotikum. Erősebb.

– Nincs itthon semmi. Ezerszer elmondta a gyerekorvos, hogy ne tároljunk megmaradt antibiotikumokat.

– Menj el a házi orvosokhoz, és kérj tőle valamit.

– Ugyan mit mondanék neki?

– Azt, hogy a férjednek kell.

Hallgattak. Aztán a férfi újra megszólalt.

– Fog írni, ne félj. Kezét-lábát törni, hogy írhasson.

– Ne gondold.

– Mindenképpen fontos lenne, hogy szerezz valamit, hacsak nem akarod, hogy hetekig itt dekkoljak. És át kéne kötni a sebemet.

A nő úgy érezte, hogy nem képes megint végigcsinálni. Leragadt a szeme, egész éjjel éberén várta, mi fog történni... Most meg a kötözés, az orvos, a gyógyszer... Főzni is kell. Fájt a térde, fáradt volt és összevissza kavartak a gondolatok a fejében. Furcsa volt az előző éjszakára gondolni. Most nem alázták meg őt. Nem. De amit ő

tett, az megbocsáthatatlan. Átfutott az agyán, hogy talán ez az egy mód lenne arra, hogy biztonságban éljen ő és a gyerekek, és hogy még szeressék is. A hideg rázta a gondolattól.

– Nem akarsz beszélni arról, hogy mi folyik itt? – zökkenetette vissza a gardrób sötét valóságába Verbovszky.

– Nem. Gondolom, te sem akarsz arról mesélni, hogy nálad mi folyik.

– Ha érdekel...

– Nem – vágott közbe a nő. – Nem érdekel. Minél kevesebbet tudok, annál jobb. Meddig akarsz maradni?

– Amíg jobban nem leszek. Ne felejtse el, hogy holnap nem engedheted fel a hálósobádba a takarítónőt.

– Hogy is felejthetném el... Igyál.

– Nem kívánok inni.

– De igyál, mert a végén elpatkolsz. Nem tudok infúziót beadni. Meg kell innod legalább két flakon vizet naponta, ha el akarsz menni innen. És remélem, hogy el akarsz.

– Nem tudom – tűnődött Verbovszky. Láta, hogy az asszony keze, amivel vizet tölt neki, megremeg. – Na jó, csak vicceltem.

– Rossz vicc volt.

Főzni kell. Rendet rakni. A kukába dobni a használt kötszert. Elmenni az orvoshoz. Tiszta ágyneműt húzni a hálóban. Gondolkodni. Összeszedetten gondolkodni. És aludni. Legalább egy órát.

Nápolyban, újra. Giacomo az apjával szemben ült az irodában, és a nyitott ablakon keresztül érezte az összetéveszthetetlen Nápoly-illatot, a paradicsomszósos pizzatészta illatát, a frissen őrölt kávéét,

de még a halászhálók szagát, a tenger sós páráját is. A gyerekkor illatát, amikor még mindent itt képzelt el, a jövőt, a felnőttkort, az egész életet. Hát most visszatért, de bármikor elmehet újra. Ez adta neki a magabiztosságot.

– Szóval azt mondd, hogy egész életedben erre vágytál – mondta az apjának.

– Igen.

– Mindenki saját márkáról álmodik. A te vágyad mindent túlszárnyal, legalábbis az én fantáziámat bizonyosan.

– Én olyan saját márkáról álmodtam, amit csak azok ismernek meg, akik pont ezt keresik. Amikor az ő álmaik az enyémeikkel találkoznak.

– Suttogókampány, csak nem úgy, ahogyan régen a szeszcégek és a politikusok használták. Az elégedett fogyasztó viszi a hírt a barátainak – bölintott Giacomo.

– Igen. Vagy nem tudom, nevezd, aminek akarod. A „Grotti”-ről évekkel ezelőtt leálltam, szinte észrevétlenül. Levettük a márkajelzést a modellekről, egyre jobb minőségű anyagokat használunk, ennek megfelelően az árakat is feljebb vittük. Mindig éreztem, hogy el fog érkezni a váltás ideje, de... Őszintén szólva... – nézett egyenesen a fia szemébe – ...mindig azt terveztem, hogy ezt csak akkor teszem meg, ha visszatérsz a fedélzetre. És akkor mi ketten történelmet fogunk írni. Divattörténelmet. Nem mellékesen pedig hamarosan annyi pénzt keresünk, amennyiről sosem álmodtunk.

– Összefoglalom, hogyan értem én ezt az egészet – szólalt meg kis hallgatás után Giacomo. – Egy olyan márkáról beszélünk, aminek nincs lógója, nincs neve, Prémiummárka ingyenceknek, olyanoknak, akik unják a híres márkák limitált kollekcióját is, de meg tudnak, sőt meg is akarnak fizetni olyasmit, ami drága, nagyon jó minőség, egytől-egyig különleges darab.

– A múltkor jónak találtad a tervet.

– Persze. Jónak találom, bár elsőre, valljuk be, eszelősségnek vagy legalábbis jó nagy őrültségnek hangzik. Mert miért is adna valaki több ezer eurót egy márkajelzés nélküli öltönyért vagy ruháért, ha annyiért már Versace haute couture-t is vásárolhat? És hogyan terjed a híre, ha nincs márkaneve, ha nincs lógója? A Facebookra hogyan fogjuk feltenni? Mit fognak lájkolni?

– Azt hittem, érted, mire gondolok – ingatta fejét az apja.

– Értem, de muszáj feltennünk ezeket a kérdéseket.

– A parfümiparban már van hasonló. Luxustervezők álltak össze, és olyan illatszereket készítenek, amelyeket egyszerű üvegben árulnak. Alig lehet hozzájutni ezekhez a kozmetikumokhoz. Gyakorlatilag pár héten belül elfogy egy-egy termék, mert tudják az emberek, hogy ugyan drága, de jó minőségű, és hogy véges. Készül mondjuk ötszáz vagy ezer üveg parfüm, és annyi. Aztán jön valami más. Ezért exkluzív, és ezért nagyon drága. És haszon is van rajta.

– Igen. Tudom, miről beszélsz. Titkos nárciszmezők, kis termésű, különleges jázminföldek és a többi. Bár meg kell mondjam, az egyik kis cég vezetője járt nálam pénzügyi tanácsért, és ők is kirakják a márkajelzésüket.

– Ők igen. De vannak olyan cégek, amelyek nem. Utóbbiak igazán nagyot álmodnak. Ők az igazi ínycsekhez szólnak.

– Miért nem a „Grotti”-t akarod befuttatni? – kérdezte Giacomo. – Önmagában jó márkanév lenne, persze akkor is rengeteget rá kellene fordítani, ha mondjuk az „Alessandro Grotti”-t akarnád prémiummárkává emelni. Miért nem valósítjuk meg az ötletedet úgy, hogy a márkanév is megmaradjon?

– Mert én nem azokhoz akarok szólni, akik a márkákat keresik – felelte csendesen az apja. – Még akkor is inkább a „Giacomo Grotti”-t javasolnám. De nem. Lassan hatvanéves leszek, jól működött eddig a cég, de nem durrant elég nagyot. Bevallom neked, fiam, unom is már így az egész, változtatni és váltani akarok. Most jött el annak az ideje, hogy megpróbáljam megvalósítani azt a régi

álmot. És igazán nagy pénzt fogunk ezzel keresni. Te is, én is – nyomatékosította az apja.

Giacomo lehajtotta a fejét, és a cipőjét nézegette. Nem akarta elhinni, hogy ennyire egyformák. Ó meg az apja. Ez a hasonlóság üldözte el a városból, és most ez a hasonlóság húzza vissza ide, tapasztja ebbe az irodába, ezért tért vissza valójában Nápolyba. Csakhogy az apja erőszakosabb nála, mindig is erőszakosabb és erősebb volt, mint ő. Az apja nem riadt meg a stikliktól, ha pénzt látott valamiben, ellentétben vele.

– A lógó és a márkajelzés csak az azonosításra szolgál – idézte fel Giacomo, amit marketing-előadásokon már ezerszer hallott. – Végül is igazad van, még ha iszonyúan veszélyes is, amibe belevágsz. De ösztönös zseni vagy, hogy megtetted ezeket a lépéseket. A márka nem a lógó vagy a vizuális elemek összessége, hanem a tartalom és a minőség együtt, beindíthatjuk a suddogókampányt, de valójában a fogyasztónak kell ajánlania... – tűnődött Giacomo. – Amikor valaki megsúgja egy fogadáson a barátnőjének, hogy honnan van a ruhája... Ehhez persze az kell, hogy a barátnője rákérdezzen.

– Ezért is hívtalak vissza. A te szemed és a te ötleteid kellenek ahhoz, hogy a konzervatív „Grotti”-ből lendületes, kicsit fiatalosabb, különleges márka váljon. Csak éppen márkajelzés nélkül – magyarázta Alessandro. – Olyat akarok adni, amiről nem is álmodnak a vevőink, érted?

– Tehát szenvedély, misztikum, érzékenység, álom és mese... lovemark. Egy igazi történetet kell adnunk a márkajelzés nélküli márkához – töprengett hangosan Giacomo.

– Történet, az van... – merengett el az apja.

– Hmm...

– Hozzuk létre ezt a szeretetmárkát. Szervedéllyel, érzékenységgel, misztikummal és mesével.

– Nem kis felelősség.

- Nem kis feladat.
- Vannak emberek, akik... akikkel együtt dolgozom. Láttad az új műhelyt. Négy év alatt újítottuk fel, négy év alatt kibővült és tökéletesedett. Mostanra minden megvan.
- Jó, de ez még mindig rengeteg befektetést igényel.
- Eladtam a positanói hotelben a részemet. És ha egyetértesz, fiam, akkor akár felmerülhet a positanói ház eladása is.
- Nem tartom jó ötletnek. Nem csak érzelmi okból. Inkább kellene egy befektetőt keresni, ha nem megy másképp. Vagy kisebb kampánnyal elindulni, úgy értem, kevesebb „professzionális suttogással” rábízva ezt, vagyis a kampányt a vevőkre – tűnődött Giacomo. – A lényeg, hogy élményt kell kínálni, nem ruhát. Színvonalat kell adni, és tartani az ígéreteket. És különleges bánásmódot adni az ügyfeleknek.
- Azt mondd inkább, hogy mi az az érzelmi ok.
- Positanóhoz jó emlékeim kapcsolódnak. Nyarak, családi nyarak... – hallgatott el Giacomo. Sosem hitte volna, hogy ennyire fontos volt neki Positano. Volt idő, amikor azt kívánta, bár sose kellene oda visszatérnie.
- Nekem is – felelte egyszerűen az apja.
- Akkor mi legyen? Megpróbáljuk közös befektetéssel, a meglévő infrastruktúrával, a meglévő ügyfélkörrel és új kollekcióval?
- Igen. Jónak tartom az elgondolást.
- Rendben – mosolygott az apjára Giacomo. – Beszállok én is a cégbe. Van egy kis tőkém... és továbbra is részt veszek – ha nem is napi szinten – az Antoniával közös cégünk életében.
- Kollekciónak fogsz tervezni nekünk, ugye? – kérdezte némi tépelődés után Alessandro.
- Megpróbálom. Igen.
- Menni fog. Én tudom, hogy sikerülni fog.

- Hol fogsz lakni? – kérdezte Alessandro a fiát.
- Bérelek valamit... eleinte.
- Van egy javaslatom. Költözz be a házba egy időre, és utána majd veszel egy lakást. De ha jobban tetszik, akkor a positanói házat is rendbe lehet rakni, csak tavaly nem használtam. Nem olyan nagy távolság, még kacskaringós is az út.
- Még nem tudom.
- Ne szórd el a pénzt lakásbérletsre – nevette el magát az apja, de egy kis figyelmeztetés is kiérződött a hangjából.
- A gyerekszobába már nincs kedvem visszaköltözni.
- Akkor Positano?
- Hétfvégéig kitalálom. Addig elfogadom az ajánlatodat, utána pedig úgyis költözködnöm kell. Hozzák a cuccaimat, el kell döntenem, hova vitessem őket.

- Giacomo, van még itt valami. Eddig nem beszéltem róla.
- Micsoda?
- Ez – húzott elő egy üvegezett keretet az apja az íróasztalfiókból. Az üveg alatt sárga papiros lapult.
- Mi ez?
- Egy recept. Egy régi Grotti-recept.
- Éttermet is nyitunk?
- Nem – rázta a fejét az apja. – Ez is a luxusiparhoz kapcsolódik. Receptúra. És, ha minden igaz, működik. Este vacsorázzunk együtt, és elmesélem.

- Valamit már régóta szeretnék megbeszélni veled, Giacomo.
- ...
- Biztosan tudod, miről van szó. Nem lehet lezáratlan ügy

kettőnk között, ha ebbe belevágunk. Ma este ezt is...

- Ne ma. Még csak most jöttem vissza.
- Tudom. De enélkül nem kezdhetünk bele.
- Igen. Lehetséges. De adjunk magunknak még néhány napot.
- Rendben

– Most hová fogsz menni? Kimész a műhelybe?

– Nem. Azt hiszem, megnézem a Via Calabbritót, végigmegyek a Via Toledón...

– Szóval benézel a Gucciba, az Armaniba... És megnézed, mi a különbség Velence, Róma és Nápoly között?

– Őszintén szólva csak körül akarok nézni. Lesétálni a kikötőbe, ilyesmik.

– Felhívod Stefanót?

– Most még nem – Giacomo felállt. – Itt hagyom a bőröndömet, aztán majd délután, ha otthon vagy...

– Várj. Itt a kulcs – nyúlt be zavartan ismét az íróasztalfiókba az apja. Giacomo tétovázott egy kicsit. Mindketten emlékeztek arra a pillanatra, amikor a kulcsosomó Alessandróhoz került... és akkor, abban a pillanatban mindketten biztosak voltak benne, hogy soha többé nem fog visszakerülni Giacomóhoz. Alessandro meredten nézte a kulcsot, kerülve Giacomo pillantását. Hosszú pillanat volt, szinte megmerevedtek mindketten, mire Giacomo lassan megmozdult. Elvette, majd határozott mozdulattal zsebre tette a kulcsot. A régi kulcsosomóját.

Hát megpróbálja. Visszajött, és megpróbálja. Olyan kihívással állt elé az apja, amire nem mondhatott nemet.

És nem is akart. Már amikor először meghallotta a tervet, akkor is tudta, hogy az apja jól kalkulált. Igent fog mondani, tudnia kellett. Hiszen ha külsőleg nem is annyira, de belül elképesztően hasonlítanak egymásra.

Aztán majd kiderül, hogy mit kezdenek ezzel a hasonlósággal most, hogy Giacomo felnőtt. Tudnak-e együtt létrehozni valamit, vagy megölik egymást Hamarosan kiderül.

– Szia. Az lehetséges, hogy a nagy ünnepelők között kórzik a városban? – érdeklődött Niki, miközben a fülére szorította a telefont.
– Hogyhogy mit értek ünnepelők között? A fekete szövet téli kabátját meg egy kalapot... Igen, kalap... Nem fekete, hanem lila. Komolyan beszélek... Nagy. Igen, elég nagy. De a járása az rettenetesen hasonlít. És az a ronda táska, tudod... igen, a brekis... Nem tudom, lehet, hogy a te kalapod. Széles karimája van. Olyan, mint amiket a filmsztárok hordtak a hatvanas években... De miért, te hordasz kalapot?... Nem. Az nem létezik. Ennyire nem lehettem hülye tíz éve sem, hogy egy ilyen kalapot vettem neked ajándékba. És mintha ezüst lenne a csizmája, nem látom jól... Na mindegy, követem... Hogyhogy miért? Mert kíváncsi vagyok. Majd hívlak.

Bontotta a hívást, és éppen csak elrakta a zsebébe a telefont, amikor az újra rezegni kezdett. Az anyja hívta vissza.

– Most jut eszembe, amikor eljöttem reggel, valami olyasmit mondott, hogy találkozik a barátnőivel – hadarta a telefonban. Senki sem köszön, gondolta Niki lemondóan. Ő az egyetlen ebben a rohadt városban, de talán az egész világon, aki még köszön, amikor felhív valakit. Lehet, hogy mialatt a Karib-térségben hajókázott, lemaradt arról, hogy egy államközi rendelettel megtiltották a mobilhasználóknak a köszönést?

– Milyen barátnőivel?

– Hát a barátnőivel.

– És kik azok? – Niki legjobb tudomása szerint a nagyanyjának két barátnője volt, de rendszeresen összeveszett velük, az egyikük az

utcájukban lakott, a másik Hatvan környékén élt.

– Nem tudom. Élhet társasági életet, nem igaz? Nem mindenki antiszociális.

– Nem mindenki, egyetértek, de ő igen – bólogatott Niki, ahelyett hogy magára vette volna a célzást.

– Azért, mert riasztópisztolyt hurcol magával?

– Anya, átestél egy agymosáson? Nem csupán hurcolja, hanem lövöldöz vele!

– Tegnap még kifejezetten örültél ennek.

– Ma meg már nem örülök, mert kezd lefagyni a járdára a hó, és én a megszállott, lövöldözős, tiltott fegyverviselés nagyanyám nyomában caplatok, aki a le lila kalapodban parádézik, amit állításod szerint tőlem kaptál egy karácsonyra. Ha így volt, nyilván megháborodott állapotban vásároltam.

– Tőled kaptam, de nem értem, miért vagy ettől kiborulva.

– Nem attól vagyok kiborulva, hogy anno dívás kalapot vettem neked, hanem attól, hogy követnem kell a nagyanyámat, aki valószínűleg sántikál valamiben.

– Ne kövesd, nem kell követned. Biztos valami cukrászdába megy, ahol a barátnőivel találkozik.

– Hallottál valaha arról, hogy a barátnőivel találkozott?

– ...

– Na? Igen?

– Igen.

– Mikor?

– Hát... Mondjuk ezerkilencszáznolcvanban, amikor...

– Annak harminckét éve.

– Jó, de a barátságok általában átívelnek évtizedeket.

– Oké anya, te most engem nyugtatsz, vagy beszded az x-betűs dilibogyót?

– Beszedtem, de amúgy téged nyugtatlak. Alapvetően nincs okod az idegeskedésre, mert az elmúlt pár hónapban többször is

találkozott a barátnőivel. Nem mondta, kikkel, én meg nem kérdeztem. Volt más problémám.

– Oké. Többet ne vegyél be abból a drogból. A nyomában maradok.

Megszakította a hívást, és újra zsebre vágta a telefont. Bár eredetileg Fannival akart még összefutni, írt is egy sms-t a lánynak, és remélte, hogy sulis után tud vele találkozni, de most a saját nagyanyját követte. Biztosra vette, hogy valamiben mesterkedik, mert a nagyit az utóbbi húsz évben – tudomása szerint – legfeljebb a békásmegyeri piacig merészkedett el.

Aztán, amikor már azt hitte, hogy lesétálnak a Budapest-térképről, a nagyit irányt változtatott és célba vette egy kulturális intézmény főbejáratát. Niki lassan haladt a nyomában. A bejáratnál tábla hirdette: „Ma délután: W.I.P.D. Galéria festmény aukciója.” Többször hallotta már ennek a galériának a nevét, óriási forgalmat bonyolított, és a tulajdonos nyilatkozatait gyakran látta és olvasta a sajtóban. Lassan beóvakodott, és észrevette, hogy a nagyanyja már leadta a ruhatárban a kabátját. A lila kalapot és a brekizöld táskát, amit még Niki hordott gimnazista korában, magánál tartotta. És tényleg ünneplőben volt: az otthonkát kötött szoknyára és sűrű pulóverre cserélte, a lábán pedig... Niki régi, ezüst hótaposója pompázott. Hát ezért nem csúszkált a fagyos járdán. Hirtelen melegség öntötte el a lány szívét. Ezek szerint a nagyanyja itt találkozik valakivel... Talán van egy férfi, egy öregúr, akivel randevúzik. Remélhetőleg otthon hagyta a riasztópisztolyt.

Feltűnés nélkül igyekezett elvegyülni a tömegben. A következő meglepetés akkor érte, amikor a nagyanyja elé odament egy elegáns férfi, és odaadott neki egy kis táblát egy könyvvel. Azt a mindenit. Ügynöknek állt volna a nagyanyja?

Niki megszaporázta a lépteit. A lépcső egy nagyteremhez vezetett, amelynek az ajtajában eltűnt a nagyanyja.

– Üdvözlöm. Óhajt licitálni? – lépett hozzá egy öltönyös férfi.

Niki csodálkozva nézett rá.

- Én nem... öööö... csak nézelődöm. Azt lehet, nem?
- Ha szeretne katalógust venni, még megetheti az aulában.
- Nem, köszönöm. Én csak...
- A ruhatár lent van.
- Fázós vagyok.
- Értem. Akkor fáradjon be.

Belépett a terembe, ami leginkább egy színházterére hasonlított. A leghátsó sorban ült le, és nem volt nehéz dolga, hogy merre keresse a nagyanyját, mert a lila kalap messziről üvöltött. Középtájon ült, és szemmel láthatóan még csak várta az öregurat, mert mellette kétoldalt szabadok voltak a helyek. Niki el sem tudta képzelni, mit keres itt a nagyanyja. Talán beadta árverésre a hálósobájában lógó szentképet? Nem hitt a szemének.

Kezdett megtelni a terem. Valaki odahuppant mellé a sor szélén lévő üres székre. Ismerősnek tűnt a fiatal fiú világosbarna bozontja.

- Zoli?
- Á, helló. Hazajöttél? Anyu mondta, hogy nyaraltál te is – köszönt meglepve a srác, Csilla tizenhárom éves fia. Nikinek fegyelmeznie kellett az arcvonásait, hogy ne arra gondoljon, amit ma Csilla mesélt neki a fiáról... a hárommellű nőket meg a farokméregetést. Sikerült rezzenéstelen arccal, vigyorgás nélkül válaszolnia.
- Igen. Pont ma voltam nálatok.
- Anyu még mindig hisztuenzás, igaz?
- Hisztuenzás?
- Mindig ez van, amikor hazajön valami meleg helyről. Hisztis és influenzás.
- Mit keresel itt?
- Érdekelnek a képek – vontta meg a vállát a fiú. – Van egy srác, aki nemrég végzett, kíváncsi vagyok, megveszik-e a képeit és mennyiért. Jó képek – magyarázta, és Niki minden szavát igyekezett

megjegyezni. Jó képek, huszonéves srác... húha. Lehet, hogy tényleg Los Angelesben fogja tölteni Csilla a teleket. Édes, helyes, vékony kis arc. Sokat vesztenek a csajok, ha Zoli nem őket választja majd. – És te? Írsz róla?

– Nem. Én... öööö... megfigyelek.

– Megfigyelsz? Nem voltál még árverésen?

– Hát... nem.

– No pára, jó lesz.

– Én valójában... valakit figyelek.

– Nyomozol? – kerekedett el a srác szeme.

– Anyád tudja, hogy itt vagy? – kérdezett vissza Niki.

– Nem tudja. Gondolod, gáz, hogy egy képaución töltöm a délutánt? Vállalhatatlan?

– Nem. Nem az. Csak érdeklődtem.

– És kit figyelsz meg? Valami bűnözőt?

– A nagyanyámat.

– Megcsalja a nagyapádat, vagy mi?

– Nem. A nagyapám már rég nem él.

– Akkor?

– Fogalmam sincs, mit keres itt.

– Hol van?

– Az a lila kalapos, látod? Ott, középen – suttogta Niki, mert közben elsötétült a terem és megkezdődött az árverés. Az első festményt két megtermett fiú hozta be, a pulpituson pedig ott állt egy férfi, ő vezette a licitet. Elmondta a festő nevét, a kép címét, és megjelent a festmény a nagy kivetítőn is.

– A kikiáltási ár háromszáznegyvenezer forint... – mondta, és a magasba lendült egy tábla valahol az ötödik sor környékén. Aztán egy másik, hátrébb. Háromszázhatvenezer... Háromszáznyolcvanezer... Háromszáznyolcvanezer? ...Háromszáznyolcvanezer először... másodsor... Senki többet, harmadszor!

És folytatódott tovább. Niki gyorsan rájött, hogy százezer forinttól kétszázezerig tízezerrel, kétszázezer és ötszázezer forint között húszezerrel, egy millióig ötvenezerrel ugrik a licit. Kétmillióig százezerrel, ötmillióig kétszázezerrel lehet licitálni és így tovább. A kezdeti lelkesedés után jött egy kép, amelyre nem érkezett licit. A kikiáltási ár ötszázezer forint volt, majd valaki végül felemelte a sorszámozott tábláját, aztán villámgyorsan rálicitált valaki. Aztán csend. Az első licitáló visszatért. Csend. Niki döbbenten látta, hogy a nagyanyja körül néz, majd felemeli a táblát.

– Hatszázötvenezer forint, hétvennégyes tábla – kiáltotta az ár verés vezető. Nikinek hevesen vert a szíve. Hatszázötvenezer forintot fizet a nagyanyja egy festményért? Mit fog csinálni vele? Nem is sejtette, hogy műgyűjtő a nagy. De nem volt szerencséje: megindult újra a licit, és végül nyolcszázezer forint lett a vételi ár.

– Már majdnem megállt a szívem. Azt hittem, kiad érte hatszázötvenezer forintot – suttogta Zolinak. Aztán jött a következő festmény, nagybányai, gyönyörű olajkép, szellős kertel ábrázolt sárga napernyővel és kerti székekben pihenő nőekkel. A kikiáltási ára nyolcszázötvenezer forint volt. Niki nem hitt a szemének: a nagyanyja ismét beszállt a licitbe, igaz, csak egyvalaki pályázott rajta kívül a képre. De ami még döbbenetesebb volt: nála ütötték le a kalapácsot. A nagyanyjáé lett a kép. Egymillió-százezer forintért! Még magához sem tért a döbbenetéből, amikor pár perc múlva a nagyanyja volt az egyetlen, aki licitált egy festményre. Újabb egymillió.

– Honnan a fenéből van ennyi pénze? És mi ez a festmény-boltkor? – súgta fölindultan Zolinak.

– Nem tudom. Figyeljünk, aztán meglátjuk. Van egy tippem – válaszolta a fiú.

A nagy rettenetesen beindult, egy óra alatt licitált vagy tíz képre, és megvett négyet.

– Le kell állítanom – mondta Zolinak. Érezte, hogy csurog a

hátán az izzadság. – Tényleg gyámság alá kell vetetni. Szerintem nincs is pénze. Csak szórakozik.

– Aláírja a papírt. Biztos kártyával fizet.

– Ne szórakozz már. A nagyanyámnak sosem volt bankkártyája.

– Hát akkor...

– Akkor most felhívom anyut. Vagyis nem őt. Valami pszichiátert kéne, aki azonnal gyámság alá veteti. Az egyik szakértőmet kell értesítenem.

– Nyugodj már meg.

– Nem valami megnyugtató – suttogott Niki dühösen, miközben látta, hogy a nagyanyja újra felemeli a tábláját. Megint licitálni kezdett. Ráadásul valami érthetetlen absztraktra. – Tegnap riasztópisztollyal lövöldözött, ma meg elkölt egy hatalmas vagyont, amit eltitkolt az egész család előtt. Ha egyáltalán tényleg van pénze...

– Nyugi – rázta meg a karját Zoli. – Ó csak felhajtó.

– Micsoda?

– Az árverező alkalmaz pár ilyen embert. A telefonos licit meg ez a néhány ember, aki látszólag teljesen eltérő munkákra licitál... ők csak felhajtók. Ezért kapják a pénzüket. Magasabb árat érnek el egy-egy képnél.

– És ha náluk ütik le? Mi van akkor, ha egy „normál” vevő is licitál, és mégis az árfelhajtóé lesz a kép, mert a vevőnek már nem ér meg annyit?

– Az több dolgot jelenthet. Egy: elcseszték. De ez nem valószínű. Kettő: be van jelölve a felhajtók katalógusában, hogy milyen összeg alatt nem mehet el egy kép. Ilyenkor inkább ők licitálnak rá.

– És akkor megmarad a kép az aukciósháznak?

– Általában bizományba veszik be a képet. Elég durva, de vannak olyan árverező cégek, akik akkor is egy csomó költséget felszámolnak a beadónak, ha nem megy el a kép. Mondjuk ötventől

akár ötszázezerig is: a tisztításért, újra keretezésért, rendbe hozásért. És csak ennek kifizetése után adják vissza a képet, ami persze csomót veszít az értékéből, mert amit nem adnak el egy árverésen, az utána általában évekre eladhatatlanná válik. Nyoma van a katalógusban, hogy bevették az aukcióra, bárki követheti az útját. De az árverező keres rajta így is, ha elkéri az újrakeretezési és egyéb költségeket.

- Tényleg ennyibe kerül rendbe hozatni a festményeket?
- Néha, de többnyire nem. De hát ezt amúgy sem tudja ellenőrizni a beadó.
- Baszki. És a nagyanyám részt vesz ebben?
- Hát nagyon úgy néz ki.
- Ez bünszövetkezet!
- Ne túlozz! Inkább örülj, ha a nagyanyád tényleg csak felhajtóember.

Niki elővette a lenémított mobilját.

A nagyanyám bűnöző. Bizonyítékom van rá. Le kell tartóztatnod. Gyere értem, elkapjuk, amikor elmegy.

Megírta a címet is, és elküldte az sms-t Andrásnak. Közben látta, hogy András is, Fanni is hívta már. Gyorsan küldött Fanninak egy üzenetet, hogy később visszahívja. Aztán kevésbé idegesen, de még mindig hitetlenkedve végignézte, ahogy a nagyanyja licitált további jó néhány festményre, amiből kettőt meg is vett.

- Mi baja van a férjének? – kérdezte együttérzéssel a hangjában a doktornő. Az asszonynak uralkodnia kellett magán, hogy ne kezdjen bogni. Valakinek végre elmesélt volna mindent, de nem tehetett.

Uralkodj magadon.

– Lázás. Fáj a... mandulája – préselte ki magából a szavakat. Tudta, hogy valami olyat kell mondania, muszáj olyasmit mondania, amire antibiotikumot ír az orvos. – És az arcürege. Bedurrant – magyarázta. Majdnem hozzátett még valami mást is, hogy bizonyosan adjon valami gyógyszert a doktornő, de aztán elhallgatott. Túlzásba sem viheti.

– Jobb lenne megvizsgálnom. Nyugodtabb lennék – vetett rá aggodalmas tekintetet az orvos. – Beugorhatok este is, hazafelé.

– Nagyon későn jön haza.

– Sokáig rendelek, és úgyis van még egy betegem, akit hazafelé meg akarok látogatni.

– Nem – a nő hangja határozottan csengett, még az orvos is felfigyelt rá. Bocsánat kérően nézett a doktornőre, és hozzátette: – Nem akar orvost látni... Tudja, milyenek a férfiak. Meg akar gyógyulni valami tablettától.

– Igen, ezt ismerem – sóhajtott az orvos. – A férfiak utálnak orvoshoz menni. Még akkor is nehezen veszik rá magukat, ha nagy a baj.

– Igen – bólintott a nő, és tudta, hogy nyert ügye van.

– Jó. Írok antibiotikumot és lázcsillapítót. Jó lennem ha inhalálna, az segít. Forró kamilla, bebújni a törölköző alá, meleg teát inni... A legjobb az lenne, ha otthon tudna maradni pár napig.

– Az lehetetlen.

– Hát igen. Mindig ezt mondják – legyintett a doktornő és kinyomtatta a receptet, aztán visszanézett a nőre. – Nem néz ki valami jól. Fáradtnak látszik. Adnék egy laborbeutalót...

– Nincs semmi bajom.

– Azért mérjük meg legalább a vérnyomását.

– Jaj, ne most. Millió dolgom van.

– ...

– Ígérem, hogy hamarosan visszajövök, és részt veszek azon a

laborvizsgálaton.

– Már tavaly is ezt mondta. Minden rendben van? Jól érzi magát?

– Persze. Leszámítva, hogy... mindig azt mondják, hogy könnyű neked, otthon vagy. Hát nem könnyű. Folyton rohanok, gyakran figyelmetlen vagyok... – igyekezett magyarázatot adni arra, amit a doktornő is észrevett. Nincsenek rendben a dolgok. – És elég rosszul alszom. Nyugtalanít egy csomó minden. Örülnék, ha a férjemnek más... más állása lenne.

– Megértem. Ha gondolja, felírok egy enyhe nyugtatót, de ez nem megoldás hosszú távon.

– Persze. Tudom. Azért megköszönöm, ha felírja.

– Jól van. Pár hét múlva emlékeztetni fogom az ígéreterre, és megejtjük azokat a vizsgálatokat. Rutinellenőrzés az egész.

– Rendben.

– És ha nem javul a férje állapota, hívjon fel. Akkor muszáj lesz megvizsgálnom, és esetleg továbbküldenek a fül-orr-gégészetre.

Nagy levegő, elcsúszkálás a gyógyszerházig, aztán beült a kocsiba. Nagyjából elintézte, amit muszáj volt. A gyerekekért is el tud menni, hogy ne kelljen a hidegben buszozni meg gyalogolniuk. A kaja kész, a gyógyszer megvan. Csak ne gyötörnék folyton a gondolatai. Csak ne emlékezne folyton arra, hogy mit tesz éppen. És miért teszi mindezt? Miért? Azért, hogy benne maradjon valamiben, ami ennyire gyűlöletes? Azért. Azért, mert nem akarja elveszíteni a gyerekeit. Ha már önmagát elveszítette.

Niki látta, hogy a nagymama elvonul az egyik sötét kosztümöt viselő,

komoly tekintetű nővel egy szobába. Zoli már elbúcsúzott tőle, és Niki észrevette, hogy a fiú hosszan néz egy tizenhat év körüli lány után. Hát akkor Csilla mégsem fog Los Angelesben telelni, gondolta. Aztán fel is hívta.

– Betetted a krémet a hűtőbe? Mondd, hogy nem felejtetted el.

– Légy szíves, és köszönj nekem – mondta Niki, kihangsúlyozva minden egyes szótagot. – Legalább te köszönj, ha felveszed. Mi ketten a kommunikációból élünk.

– Ittál?

– Nem, de mondd azt, kérlek, mondd, hogy „Szia, Niki”

– Szia. Niki.

– Köszönöm – sóhajtott megkönnyebbülten. – Szia.

– Na mondd már, betetted a hűtőbe a kaviárost?

– Még nem értem haza. Eddig egy festményárverésen voltam.

Ahol találkoztam valakivel...

– Verbovszky? Csak nem előkerült? – Csilla hangja ijedt volt.

– Nem. Itt volt a fiad, és sokat tanultam tőle.

– Ó.

– Remélem, nem árultam be.

– Nem, folyton galériákba járkal.

– De nem ezért hívtalak, hanem mert azt hiszem, lesz egy riporttémám, és felajánlom neked. A nagyanyám is érintett benne... – kezdte Niki, és gyorsan vázolta, mi történt.

– Miért nem írod meg te? Ez a te pályád. Az ilyen témákat imádod.

– A saját nagyanyám is benne van...

– Ne hülyéskedj – nevette el magát Csilla. – Részéről ez csak egy kis pénzkereset.

– Majd meglátjuk. Inkább neked adom a témát, ha érdekel. A fiad sok apró titkot el tud mesélni. Apropos... szerintem egyértelműen heteroszexuális.

– Ezt honnan veszed?

- Láttam, ahogy végigmért egy lányt.
- Lehet, hogy csak a ruhája tetszett neki.
- Bolond vagy.
- Lehet.
- A lányt nézte meg. És érdekli a művészet.
- ...
- Szerintem büszke lehetsz rá, mert nem hülyeségekkel tölti az idejét, hanem a festészet érdekli.
- Azért inkább sportolhatna.
- Most látom, hogy megjött András. Majd beszélünk.
- Rakd be a krémet a frigóba!
- Okés. Te megszállott vagy. De azért elrakom.
- Mielőtt találkoztok, kenj egy kis gélt az ajkadra az ajaknagyobbiból. Csodát tesz.
- Gyógyulgass. Puszi.

Niki felhúzta a dzseki cipzárját, a nyaka köré tekerte a sálját, és kiszaladt az ismerős autóhoz, amit az ablakból pillantott meg. Mire pár mondattal elmagyarázta, mi a helyzet, feltűnt a kijáratban a nagyanyja, fején a hatalmas, dívás lila kalap. Niki messziről integetett neki.

– Szia, nagy! Gyere, hazaviszünk – sietett elé, és betessékelte a kocsiba. Az első ülést kínálta neki, mert úgy érezte, lélektani előnyt jelent majd, ha hátulról beszélhet hozzá, és András is a jó ügy mellett áll. Mert amellé kell állnia, ez tiszta sor.

– Hát ti? Mit kerestek itt?

– Ó, nagy! Elmondhatatlanul boldog vagyok, amiért feltártad előttem, hogy mégis létezik olyan családi vagyon, amiről mindenki csak álmodik – kezdte Niki. – Tudom, hogy szerénytelen kérés, de... nem adnád nekem az egyik festményt, amit ma vettél? Az a sárga napernyős... azt annyira szeretném. Sejttem, hogy felháborító a kérésem, de... istenem, mindig arról álmodtam, hogy egy ilyen festmény díszítse a nappalim falát – mondta Niki elérzékenyülve.

Egy kicsit még szipogott is, de amikor meglátta András rosszalló pillantását a belső tükörben, abbahagyta.

– Miről beszélsz?

– Jézusom, nem is emlékszel, milyen festményeket vettél?

Ejha! Ez aztán igazi dolce vita.

– Te ott voltál az árverésen?

– Ott ám. És mit látok? Azt, hogy a nagyanyám sorra vásárolja a milliós festményeket. Nahát, gondoltam, milyen jó ízlése van a nagyinak – folytatta, nem törődve azzal, hogy András jeges figyelmeztető pillantást vet rá a visszapillantó tükörben. Ez az én műsorom. Ennyi jár nekem azért, hogy a nagyanyám rám hozta a frászt. – De aztán arra is gondoltam, nehogy a nagyfi meggorroljon, ha valamelyik képet nem szerzi meg, és elkezdjen lövöldözni, mint tegnap este...

– Niki, elhallgatnál egy kicsit? – vágott közbe a nagyanyja. – Nem saját magamnak vettem a képeket. Az az igazság, hogy nem is vettem meg...

– Nem? – kérdezte ártatlan képpel Niki. – Akkor mit csináltál? Lehet, hogy káprázott a szemem?

– Én – köszörülte meg a torkát a nagyanyja, és mélyen a fejébe húzta a kalapot – a galéria munkatársa vagyok.

– Micsoda?

– Igen. – A nagyfi kihúzta magát az ülésen. – Engem ezért fizetnek.

– Pontosan miért?

– Hát azért, hogy ne adják el az eszmei értéküknél alacsonyabb áron a képeket. Én védem a szellemi termék értékét.

– Ó. – Niki elképedt, amikor meghallotta nagyanyja olvasatát. Arra gondolt, hogy a nagyfi egész jó politikus lehetett volna, mindent képes megmagyarázni-

– Én ezt egészen másképp látom. Úgy látom, hogy beárazzák a képet egy olyan értékre, amiért ma megéri eladni, de azért ez olyan

limit legyen, hogy a vevők ne érezzék úgy: túl magas az ár. Magyarul: megállapítják az „eszmei értéket” ami alatt nem lehet eladni. Aztán amikor elkezdenek licitálni a vevők – vagy nem kezdenek el – akkor te feljebb vered az árat azzal a néhány másik emberrel, akik minden második képre licitáltak. A galériának mindenképpen megéri: ha drágábban adják el, magasabb a jutalékuk, ha nem adják el, akkor beszedik a beadótól a kép felújítási költségét.

- Nagyon beleástad magad a témába.
- Igen, volt időm a két órán át tartó árverés alatt.
- Mit akarsz ezzel mondani? Pénzt keresek azzal, hogy néha a magasba lendítem a táblámat.

– Persze. Csak ezzel leviszed a nem eladott képek eszmei értékét, felvered viszont azok árát, amit valami lúzer mégis megvesz – és többé sosem tudja „árán” eladni valamint segítesz abban, hogy az árverezők minél több pénzt lenyúzzanak a vevőktől és a beadóktól egyaránt.

– Valami bajod van azzal, hogy ezt csinálom? Szépen felöltözöm, karban tartom a szellememet remek műalkotásokat látok, melegben vagyok.

- Nagyi, én ennek nem örülök. Miért csinálsz? Pénzkereset...?
- ...

– Nézek neked valami mást. Komolyan.

– Tudod te, hogy milyen volt otthon lenni folyton azzal a két emberrel, akik marták egymást?

– ...

– Az apádról és az anyádról beszélek – fordult hátra a nagyanyja. – Hiába van külön házam, mégis egymás nyakán éltünk, és folyton azt láttam, hallottam és éreztem, hogy vágni lehet a feszültséget köztük.

– Apu már elköltözött!

– Igen, de mostanra megkedveltem ezt az egészet. Jó egy éve kezdtem, egy karácsony előtti árverés volt az első. Több galéria is

felfigyelt rám, milyen ügyesen csinálom. Úgyhogy ezzel legalább kikapcsoltam a fejem abból, amit odahaza láttam.

– Nekem senki sem szólt, hogy bajok vannak otthon – dünnyögte Niki, és egy kicsit szégyellte is magát, amiért nem vett észre semmit.

– Előtted mindig összekapták magukat, és eljátszották, hogy minden a legnagyobb rendben.

– De miért? Felnőtt ember vagyok. Fel tudom dolgozni, ha az anyámék külön utakon folytatják.

– Nem tudom. Kérdezd meg tőlük. De a lényeg, hogy tehetséges vagyok ebben az... üzletben. A képaukciónban. Megkedveltem ezt a dolgot.

– Hmmm... – Nem lehetne mégis valami mással kiváltani?

– Mire gondolsz?

– Nem tudom. Mit tudnál elképzelni?

– Az sajnos már nem elképzelhető, hogy táncosnő leszek a párizsi Moulin Rouge-ban vagy delfinidomár Mexikóban, szóval semmit.

– De mi jelentett örömet számodra az elmúlt időben a galériás bizniszen kívül? – erősködött Niki. Hirtelen sürgető vágy töltötte el, hogy kitaláljon a nagyanyjának valami elfoglaltságot. Úgy gondolta, ez talán azért lenne fontos neki, mert annyi nyomasztó dolog van az életében, hogy kifejezetten üdítő lenne valami máson törnie a fejét és nem Verbovszky szökésén, nem Fannin és nem is az Andrással való kapcsolatukon.

– Hát nem is tudom – tűnődött a nagyanyja. – Tegnap este például kifejezetten jólesett, hogy használhattam azt a pisztolyt.

– Khm... – András most először jelezte feléjük, hogy ő is ott van. Ennyi volt, egy krákogás, és Niki bánatosan elmosolyodott.

– Nagyi... nem tudunk neked fegyveres testületben állást szerezni. Valami mást kell kitalálnod.

– Nem talállok én ki semmit, te kérdezted, hogy mi jelentett

örömet. Annak is örültem, amikor letetted végre azt a motorbiciklit. De ez a pisztoly... jó, hogy velem van – mutatott a zöld békát formázó táskára. – Jó érzés. Erőt ad.

– A viselése engedélyhez kötött – szólt közbe András, és lefordult a kocsival a Szentendrei útról.

– Nálad van a riasztópisztoly? Nem lenne szabad magaddal hordanod – háborgott Niki.

– Nálam, mert ha jól tudom, még mindig nem került elő a mániásod – vetett rá szemrehányó pillantást a nagyanyja. – Meg egyébként is jó érzés – tette hozzá halvány mosollyal.

– Nem örülök.

– Majd elgondolkozom azon, amit mondtál. De tudnod kell, hogy ez a galériázás nekem... olyan, mint mondjuk Miss Marple-nak a bűnügyek felderítése. Szórakoztat és kikapcsol. Ráadásul pénzt keresek vele.

Niki képtelen volt tovább érvelni. Csak bámult kifelé az ablakon, és tudta: az, hogy András nem kezdte a találkozásukkor valami nagy bejelentéssel, azt jelenti, hogy Verbovszky még mindig szabadon jár-keel. Talán itt van egy köpésre tőle, és arra vár... *Á, nem várhat arra, nem a bosszún jár a feje. Meg akar gyógyulni és le akar lépni, hogy sose találják meg.*

– Azt mondta, hogy Miss Marple-nak érzi magát! Azt képzelem, megvéd engem, anyut meg mit tudom én, az egész emberiséget a riasztópisztolyával! Miközben csak egy szerencsétlen hülyét ijesztett meg, aki önnön hülyesége miatt az egész estét a rendőrségen tölthette! – Niki harapdálni kezdte az öklét, néha ezt csinálta tehetetlenségében. – Mondjuk az a hülye megérdemelte, hogy a nagyanyám a rendőrségre juttassa. Határozottan.

– Ne aggódj a nagyanyád miatt. Kicsit... bohókás. Sok Agatha Christie-t olvasott.

- Ez nem bohókásság. Itthon marad egyedül, ki tudja, mit fog művelni... Ráadásul Fanni sem veszi fel a telefont, hiába hívtam vissza. Idegesít, hogy mi történhetett náluk.
- Az anyja ma felhívott.
- Téged? Honnan tudta a számodat?
- Anyádtól.
- Nagyszerű. Anyu nem is mondta. És mit akart?
- Csak beszámolt róla, hogy aggódik, és elutaznak a férjével és Fannival két hétre. Kikérte a kislányt az iskolából.
- És ezt neked jelentette be? Háromszor, ha találkoztatok.
- De tegnap én javasoltam neki, hogy teljesen biztonságban lennének, ha elutaznának. Gondolom, szerette volna, ha tőlem tudod meg. És nem beszélsz Fannival.
- Ez... – Niki lehajtotta a fejét. Képtelen volt folytatni.
- Nem azt jelenti, hogy eltiltotta tőled. Egyszerűen csak idő kell neki... nekik. Idő, arra, hogy feldolgozzák ezt az egészet – vizsgáltta András.

Vacsoráztak, együtt. Már rég fordult elő utoljára, hogy a férfi időben hazaért és együtt tudott vacsorázni a gyerekekkel. Természetesen a telefonja most is ott volt mellette, és amikor megcsördült, automatikusan felvette.

– Halló... Igen. Ó, csókolom, doktornő. Hogyan...? – hallgatott, és közben a feleségét figyelte. A nő sápadtan elfordult. – Ó, igen... igen, most már jobban. Kicsit... Igen, köszönöm. Be fogom venni a lázcsillapítót. Nem... megpróbálom. Ne fáradjon, semmi szükség rá... Nagyon köszönöm még egyszer.

A nő nem nézett a szemébe. Nem mert a szemébe nézni.

- Papa, te beteg vagy? – kérdezte a nagyobbik gyerek. – Mi bajod?
- Sem... Megfáztam, ennyi.

– Nem is vagy taknyos – nézett rá csodálkozva a kicsi. A nő felállt az asztaltól és átment a konyhába.

– Az ember úgy is megfázhat, hogy nem folyik az orra – magyarázta a nagy. A nő eddig hallotta a beszélgetést, aztán már csak távolról jöttek a hangok, és érezte, hogy elsötétül előtte minden. Sikerült megkapaszkodnia a sütő ajtajában, aztán nekitámaszkodott a hatalmas, dupla ajtós hűtőszekrénynek.

Mindennek vége, gondolta.

DINNYEFÜZET

1976. július 5.

Álltam a teremben és éreztem a finom kelmek meg a szabászkréta és a varrógépolaj illatát, de csak úgy láttam a műhelyt, mint amikor egy teremben levetítenek gyorsítva egy filmet, ám az igazi látnivaló nem a vásznon van. Aztán miután bárgyú mosollyal körbejártam a műhelyt, Alessandro megfogta a kezemet és magával húzott. Csak rövid ideig fogta, amíg kiértünk az utcára, de mialatt hozzám ért, azt éreztem, hogy reszket a lábam. Jobb is volt, hogy elengedett, mielőtt összerogyok, mert alig bírtam el a súlyomat

Aztán vett két tölcser fagyit, én ilyen finomat még nem ettem, de ezt csak utólag mondhatom, mert miközben nyalogattam, nem tudtam az ízére figyelni.

Mire megettük a fagyit, már leértünk a partra, Nápoly tengerparti sétányára. Csak akkor figyeltem fel arra az érdekességre, hogy nem gyilkoltak meg, és még csak nem is raboltak ki, bármennyire is ezt vetítették előre a szüleim. (*Egyelőre!*, mondaná az anyám, és figyelmeztető pillantásokat lövellne felém.)

– Bene?

– Tutto bene – válaszoltam Alessandro kérdésére. Ahogyan már említettem, váratlanul kiderült, hogy tudok olaszul Na jó, csak ilyesmiket, de pontosan ezt sem tudnám lefordítani, és kicsit az is kétséges, hogy helyesen írtam-e le. Alessandro valami olyasmit kérdezett, hogy finom volt-e a fagy, és én biztosítottam, hogy minden az. Egyszerűen süttött a teste, a bőre a hosszú ujjú ing alatt. Ezt onnan tudom, hogy hirtelen hozzám hajolt és megsimogatta a derekam, aztán lassan felfelé húzta a kezét az oldalamon... végighúzta a nyakamon, akkor már egészen libabőrös voltam, és végül közel hajolt hozzám és szájon csókolt. Éreztem a testemen, hogy éget a teste, olyan forró. És most éreztem meg, hogy milyen rettenetesen nagy veszteség volt, hogy eddig sosem csókolóztam. (Csak a tükörrel, de ez más történet, hát valahol gyakorolni is kellett a Nagy Napra, nem?) Persze Alessandróra volt szükség ehhez a pillanathoz, de átsuhant a fejemen az a gondolat, hogy talán nem a sport a MINDEM, hanem van még egy-két fontos dolog az életben.

Végig andalogtuk a nápolyi tengerpartot, csókolóztunk, angolul beszélgettünk (én időnként belecsempésztem a mondanivalómba valami jó hangzású olasz szót, például ilyeneket, hogy indirizzo meg numero telefonico meg ragazzo és amica, ő nevetett és mondta, hogy inkább maradjunk az angolnál), és biztos voltam benne: a tegnap éjjel megidézett istennő rájött, hogy mi egymásnak vagyunk teremtve Alessandróval.

Ez a nap volt a legeslegjobb eddig az összes hatezernyolcszázegy közül. (Ja, persze, kiszámoltam. Ennyit éltem eddig. A hatezernyolcszázmásodikon csókolóztam először. 6801 nap, csók nélkül. Elég hosszú idő, nem?)

– Ezt elfelejtettem berakni otthon a hűtőbe. Betehetem a tiédbe? –

nyúlt be Niki a táskájába.

– Kaja? – kérdezte András.

– Nem egészen. Valami kaviáros arckrém. Csilla tukmálta rám, bocsánatkérésként, miután elmesélte hogy...– hallgatott el.

– Mit?

– Hát azt, hogy... hogy ő árulta el Verbovszkynek, mi történt annak idején Rolanddal – vágott egy grimaszt Niki, majd megosztotta Andrással, amit Csillától hallott.

– Rád szállt – ráncolta a homlokát András. – Tényleg a mániája lettél. Örülök, hogy elmész. Azt mondta a kezelőorvosa a kórházban a nyomozóknak, hogy pár napig biztosan nem lesz képes egyedül mászkálni a városban, és feltehetően valakinek gondoskodnia kell róla. A varratokat elvileg egyedül is ki tudja szedni, vagy akár laikus segítséggel: a belső varratok felszívódnak, a külsőket kiszedheti, szóval, ha nem fertőződik el a sebe, nem biztos, hogy orvoshoz megy.

– Nagyon kedves, hogy ilyen pozitív jövőképet vetítesz elém. Tehát néhány nap múlva akár a nyomomba is eredhet?

– Szerintem bujkálni fog. Az lesz a célja, hogy külföldre menjen, hogy valahol meghúzza magát, ahol nem jelenik meg a fotója rendre a bűnügyi hírekben. A bankszámláját zárolták, bár nem volt rajta sok pénz, tehát valószínűleg továbbra is bűnelkövetésből fog pénzt remélni.

– Nem érdekel. Hazajövök és folytatom az életemet. Nem fogok menekülni, nincs mi elől.

– Hmmm...

– Mi ez a hmmm?

– Talán az, hogy tagadás...? Tagadod a helyzetet.

– Francokat tagadom. Csak már nagyon unom.

– Kajálunk? Van a frigóban mindenféle...

– Tudom. Reggel is volt.

– És utána megnézhetnénk *A bőr, amelyben éleket*.

– Ez a film... miért kellett Banderasnak George Clooney-ra vennie a figurát? – érdeklődött Niki három órával később, a kanapén ücsörögve.

– Érett férfiként jelenik meg benne.

– Jó, nekem sosem jött be.

– Banderas?

– Ühüm.

– És George Clooney?

– Hát ő... jobban.

– Na, akkor miattad és a hozzád hasonlók miatt lett Clooney-hasonmás.

– Baszki. Ez a sztori neked bejött? Mondd, egy nyomozó tudja, hogy mi lesz egy thriller vége? Már az elején tudod?

– Én is néző vagyok. Csak néző. Nem nyomozóként nézem a filmeket, tudod.

– Mindjárt elalszom.

– Gyere a hálóba... Átadom az ágyat.

– Nem. Már egészen megszoktam a kanapédat.

András váratlanul egészen közel hajolt Nikihez.

A lány nem tudta, mi következik, aztán kapott egy pusztit az arcára. Hirtelen egészen furcsán érezte magát: fojtogatta András hiánya, úgy, hogy a férfi ott volt kellelte. A jelenlét és a hiány felfoghatatlanul intenzív ereje egyszerre érintette meg, szinte fulladozott, ahogy András közeledett felé. Rátört a vágy, nem is annyira szexuális vágyról, mint inkább arról szólt ez a vágyakozás, hogy szerette volna, ha nincs közöttük az a szakadék, ami eltávolította őket egymástól. Abban a rövid pillanatban még bízni is képes lett volna Andrásban – elfelejteni mindent, ami akkor, néhány hónappal ezelőtt kiborította, és újra bizalmat szavazni neki. De aztán

hirtelen belelátott a szakadékba. Sötét és mély volt, nem is tudta, mi van lent, a legalján, újra eszébe jutott, hogy mi történt pár hónapja, ismét maga előtt látta azt a bizalmas és szerelmes pillantást András és az idegen nő között, és ez visszatérítette a valóságba. András, bár ott van mellette, egészen még sincs ott. És félig ne is legyen. Vagy egészen, vagy sehogyan sem.

– Jó éjszakát – mondta neki, és nem nézett rá.

Később, amikor visszatért a fürdőből szórakozottan odapillantott András íróasztalára, és észrevett egy kézzel teleírt cédulát. Óvatosan maga felé húzta és elolvasta. Egy szó és egy szám, egy kód megragadt benne, bár tudta, hogy sürgősen ki kell törölnie a memóriájából. Kényszeríteni fogja az elméjét, hogy ne jegyezze meg. De ha megjegyzné is, majd Nápolyban elfelejti.

Rettegve ült a fürdőszobában, a lehajtott vécédeszkán. Alighogy elaludt a kicsi, ő csendben felment a hálószobába, nem bírta a férfi szemébe nézni. Benyitott a gardróbba, és látta, hogy Verbovszky alszik. A vacsorája még érintetlen volt a matrac mellett, a vizespalack is félig tele volt. Csendben becsukta a gardrób ajtaját és visszament a fürdőszobába.

Vége mindennek, most már csak azt kell kívánnia, hogy kitörjön a vihar, a botrány, hogy elcsattanjon jó pár pofon, erőt kell gyűjtenie, hogy csöndben kibírja, ahogy a férje megrugdossa, amikor a földre kerül... Csak a gyerekek ne hallják meg. Verbovszky ne hallja meg.

De most ennyivel nem fogja beérni. Most már tudja a férje, hogy becsapta, hogy rejteget valakit a házban, tehát nem elégszik majd meg azzal, hogy megalázza őt, hanem el is fogja kergetni, mehet

innen, és a gyerekeket soha, de soha nem kaphatja meg. Még talán láthatásra sem. Ebben száz százalékig biztos volt. Hogy a fenébe adna neki igazat, netán hitelt bármelyik bíróság? Még a vallomását sem vennék fel a rendőrségen, ha feljelentést akarna tenni. Rettegve néznék a férjét, ijedten pillantanának a nevére, és minden úgy lenne, ahogy a férje akarná. Minden. Még azt is eltussolnák, ha a férfi megölné őt. Egyértelműen a férje van nyertes pozícióban, tudta a nő ezt már régen. És most már abban is biztos volt, hogy a férje el fogja szakítani tőle a gyerekeket.

Nagy levegő, nyugalom.

Csak lenne olyan nővédelmi szervezet, ahol neki hinnének. Csak akadna bárki, aki hinne neki. De senki sem fog: ilyet csak a nagy fantáziával megáldott forgatókönyvírók találhatnak ki.

A kezébe temetett arccal ült a vécédeszkán, és elképzelése sem volt, hogyan tovább.

Aztán felnézett és rémülten látta, hogy lassan nyílik az ajtó.

III.

Tavaszi volt a nápolyi tél, nem olyan friss, mint a velencei január-február. Napközben akár tizenöt fokra is felmehet a hőmérséklet, ami már előrevetíti a napos, langyos tavaszt. Giacomo gyorsan készülődött igyekezett nem felidézni azt a napot, amikor utoljára zuhanyozott le ebben a házban. Sietett, és inkább arra gondolt, hogy előző nap milyen benyomások érték. Bár az apjának azt mondta, hogy a Via Toledót járja végig meg még egy-két utcát, a végén mégis a spanyol negyedben találta magát. Ez volt az a része a városnak, ahol annyira szeretett bókászni gyerekkorában, és ahonnan egy időre kitiltotta az apja, mert féltette akkoriban. Nem sok minden változott, legfeljebb a közbiztonság lett jobb. Giacomo végre ott sétált a szűk utcákban, mállott a vakolat a falakon, összegyűlt a szemét is a macskakövön, és sötét volt, mert a házak annyira közel voltak egymáshoz, hogy csak szűk sávban tört be a fény. Ahogy felnézett, látta a színes, száradó ruhákat – szinte minden kis erkélyen és ablakban frissen mosott ruhák lengedeztek. A piachoz érve érezte a gyümölcsillatot, igaz, nem volt olyan intenzív ez az illat, mint nyáron, de ismerős volt az orrának... Talán ezért kedvelte annyira a velencei kis zöldség- és gyümölcspiacot is a csatornák között, mert visszacsempészett számára egy kis Nápolyt anélkül, hogy veszélyes irányba kalandoztak volna közben a gondolatai. A redőnyökön spalettákon, zsalugátereken keresztül is belátott egy-egy lakásba, itt-ott fiatal srácok ültek tejesládákon, hátukat a házfalnak támasztva és

beszélgetlek, robogók húztak el a szűk utcácskákban Giacomo mellett. Néhol az utca lépcsősorban ért véget, ott fel- vagy lesétált a lépcsőn. Nem zavarta a szemét – hajnalban majd úgyis összeszedik – és az sem, hogy nem költöttek túl sokat mostanában a házak felújítására. Látott egy-két csótányt is az úttesten. Egy kicsi étterem szomszédságában tizenhat év körüli, copfos fiú gitározott. Fából készült ládán ült, és nemigen zavarta, hogy csak kevesen támogatják a zenei pályafutását, ugyanis a dizájnos kalapban, amit kirakott maga elé a macskakőre, alig volt néhány euró.

Nápoly. Jó volt újra látni, de legfőképpen érezni. Ha jobban belegondol, egészen *addig a napig* szeretett itt élni. Szerette a délolasz nap tüzes erejét, az itt élő embereket, akik elfogadták a múltjukat és a jelenüket is olyannak, amilyen. Giacomo viszont nem tudta elfogadni a múltját. Szerette a várost, szerette a lány, odaadó lányokat, szerette, hogy mindenki teljes szívével csinálta, amit csinált, még az utcaseprők is (bárha ez utóbbi nemigen látszott meg a városon). Szerette a nápolyi ételeket, szerette a rövid kávé, ami itt volt a legjobb egész Olaszországban, szerette a pizzát, ami egészen más állagú volt, mint például Velencében: akárha finom szőnyeget tartott volna a kezében, olyan omlós és puha, de vékony volt a tésztája, és csak a széle ropogott. Nem volt rajta sonka vagy más feltét: csak a szaftos, gusztusos paradicsom és sajt, esetleg még friss, illatos bazsalikomlevelek. És mégis a világ legjobb pizzája. Még a déli borvidékeken is megtalálta azokat a borokat, amelyek majdnem vetekedtek az északiakkal, bár kétségtelen, hogy kétszáz év hátrányban volt dél északkal szemben, többek közt a prémiumborokat illetően is. De a nápolyiak életszemlélete a leges-legközelebb állt hozzá: a szabadság, a gondtalanság, a finom kaják, a szerelem... Capri, Procida, Positano, Amalfi a szomszédban, és itt a tenger... Hát megérte hazajönni.

A Via Toledón lesétált a kikötőbe, onnan elment egészen a dell'Ovo-kastélyig. A legenda szerint a Tojáskastélyban egykor

Vergilius függesztett fel egy üveget, benne egy tojással, mondván, addig áll a vár, amíg nem éri baj a tojást. A tojás állítólag már rég eltörött, bajok is érték utána az uralkodócsaládot, mindenesetre a vár még ma is áll. Giacomo a kastélynál fogott egy taxit és hazament. Haza.

Posillipóból gyönyörű kilátás nyílik a tengerre. Itt megszűnik a nápolyi zaj, nem halmozódik fel az utcákon szemét, és egészen más körülmények között laknak az emberek, mint a történelmi városközpontban. Árnyas fasor szegélyezte az utat, ahol a taxi megállt. A Grotti-villa nem volt túlságosan nagy, de az egyik legjobb helyen állt a Via Catullón. A rafinált tervezésű villa két csúsztatott szintből állt, még réges-régen így tervezte Giacomo nagyapja. Az alsó szint buja, mediterrán pálmáktól árnyékos teraszra vezetett, és kert is tartozott a villához. A felső szint hatalmas teraszát a tenger felé tájolták. Maga a ház nem volt túl nagy, mégis elfértek itt mindannyian annak elején... Az apja felújíttatta, mióta Giacomo utoljára itt járt. Belépett, és ösztönösen a saját régi lakrészébe tartott, anélkül hogy különösebben körülnézett volna. Túlságosan fájdalmas lenne, ha most visszatolulnának az emlékek. Érzékelte, hogy a nappali ablakai nyitva vannak, és átjárja a házat a tavasziasan friss levegő. Az apja szellőztetett. A nap, bármilyen napszak volt is, valahonnan mindig besütött a nappaliba, és ezért reggeltől sötétedésig világos volt odabent. Az apja ott állt a tágas nappaliban, levelet olvasott, de csak egy ciaóval üdvözölte Giacomót, és elmosolyodott. Láthatóan ő is zavarban volt.

Alighogy átöltözött, szólt az apja, hogy indulhatnak. A Voce 'e Nottéba mentek, vissza a belvárosba, taxival, hogy ihassanak bort a vacsora mellé, és nem utolsósorban azért, mert parkolni sem egyszerű a belvárosban. Még ha találnak is helyet, sokszor éri az a meglepetés az autóst, hogy meghúzták a kocsiját – de hát ez Nápoly, nyugtázta magában Giacomo. A kis éttermek, a szűk utcák és az összetört, meghúzott autók városa. Meg még csomó minden másé,

ami ide köti, de legalábbis visszahúzza az embert, gondolta.

– Mi ez a régi recept? – tért a tárgyra már a borjúcarpacciónál Giacomo.

– Ennek volt egy eredetije – magyarázta az apja. – Positanóhoz kapcsolódik, a régi templomban találták a receptúra eredetijét, egy festmény hátsó oldalára ráerősítve. A leírások nem pontosak, én azt tudom, hogy a dédnagyapám elbeszélése szerint a receptúra valamikor a tizenyolcadik századtól biztosan a Grottik kezében van. A templomot a tizenharmadik század környékén újítták fel, akkor talált rá valaki, és nem tudjuk, milyen kalandos volt az utazása, amíg a dédnagyapámhoz eljutott. A leírás szerint egy restaurátor találta meg, és a feleségével kipróbálták a receptet. Egy időben ők látták el a szépségkészítménnyel a környékbeli asszonyokat. Az a legenda járja, hogy ennek köszönhették a szép, hibátlan, fiatalos bőruket a nők akkoriban. A restaurátor családjának egész életét megváltoztatta a recept, állítólag sosem remélt gazdagság köszöntött rájuk.

– Jó történet. Jó mese. A mese fontos.

– Állítólag nem mese.

– Miért nem hallottam még sosem erről?

– Mert... nem volt az enyém a recept.

– Hát kié volt?

– Hivatalosan az enyém, de csak nemrégiben került hozzám.

Megvásároltam.

– Honnan?

– Paolótól – felelte némi csend után Alessandro. Giacomo eltűnődött. Paolo az apja bátyja volt, és mindent lehetett mondani a viszonyukról, csak azt nem, hogy harmonikus. – De erről most nem akarok többet mondani. Abban maradtunk, hogy... úgyis megbeszélünk mindent és lezárjuk a lezáratlan ügyeket néhány nap múlva. Paolóék ráérnek, már amit éppen mondhatnék róluk, mert

nem tartjuk a kapcsolatot, tudod.

– De mi áll a receptben?

– A sorrentói citrom és még sok más egyéb természetes anyag felhasználásával egy bőrápoló szert készítettek, ennek a leírása alapján fejlesztette tovább a készítményt a dédnagyapám, de aztán nem foglalkozott vele, mert elvette az idejét az újonnan nyílt szabóság. Úgy gondolom, vetekszik a mai csodakrémekkel... Apám mesélt róla annak idején, de nem vette komolyan, és nem vitte tovább a hagyományokat

– És...? Mit tud ez a szer?

– Azért is kezdtem keresni, mert találtam néhány levelet, amit annak idején a dédnagyapám írt, és ezekben utal a „krémre”. És ismersz, milyen vagyok... Szeretek kísérletezni – mosolygott az apja. – Két kozmetikai iparban dolgozó vegyészt bíztam meg azzal, hogy próbálja meg létrehozni részint az eredeti, másrészt a dédnagyapám receptje alapján. Kérdés, hogy a mai alapanyagokból mit tudunk beletenni, mit lehet pótolni, tartósítószer nélkül egyáltalán van-e létjogosultsága... Most zajlik a kipróbálás – fejtegette, és elmesélt egy-két történetet. Giacomo leesett állal hallgatta. Az apja sokkal inkább kísérletező kedvű, szabadabb és kreatívabb, mint ő. Ámulattal nézett rá.

– És mi a terved vele?

– Nem tudom... Gondoltam, előbb meg kellene nézni, hogy működik-e. Aztán majd kitaláljuk.

– Érdekel a történet. A recept története. Már ha valóban igaz a mese, amit mondtál

– Kutakodj egy kicsit, ha érdekel – somolygott az apja.

– Ez is egy „történet” lehetne, ami a szeretetmárkát erősíti. Ugye, van más okod is a Grotti márka elhalványítására? – Giacomo most értette meg, hogy az apja miért is akar változást.

– Mire gondolsz?

– Paolo is Grotti. Miatta nem akarsz használni a nevünket mint

márkát.

– Túl sokat képzelsz rólam. Nem vagyok ilyen rafinált. Paolo a bátyám.

Késő este, a Posillipón, a régi lakrészben örült képek gyötörték.

Egy kis nosztalgia. Rettentően fáj, a vörösbor hatása sem segít.

Nem mehetsz a műhelybe, Giacomo, csak miután megcsináltad a leckédet. Menj el Patriziáékkel arra a kirándulásra, jó lesz. Helyes ez a sapka, de harminc fok van odakint. Nem mondhatsz semmit apádnak. Nem mondhatsz semmit Patriziának. Ez az egész meg sem történt. Ne hazudj nekem, az apád vagyok. Amíg az én kenyeremet eszed, itthon kell lenned vacsoraidőben. Paolo csak jót akar neked. Nem beszélhetsz így Júliáról, ne traktálj hazugságokkal. Nem hiszek neked. Tudom, hogy csak manipulálsz. *Gyere, Giacomo, add a kezed, érints meg... megmutatom hogyan, jó?* Ne hazudj. Nem segíthetek rajtad. Te is olyan vagy, mint Paolo. Egyedül nem fogsz tudni boldogulni. Mikor jön meg a józan eszed? Ne menj el, könyörgök! Akkor menj.

Zavart álmok kavarnak, de minden ébredés után ugyanabba az álomba zuhan vissza.

A nápolyi hegyről, gyerekkora helyszínéről, Posillipóról el kell menni, ezt tisztán látta az egyik felkavaró álmából ébredve. Át kell költöznie Positanóba. Itt a falakat is megmérgezték az emlékek, hiába festették át őket azóta többször is.

DINNYEFÜZET

1976. július 5.

– Na és mi volt? Mesélj már! – Juli, Mari és Edítettő szinte rám tapadtak. Majdnem elkéstem a délutáni edzésről, és holnap már

meccset is játszunk, pedig Alessandro rendesen húzta a gázt a robogóján. És nyilván letörölhetetlen volt a vigyor az arcomról. Most pedig a csapat öltözőjében csoportosultunk öten. A többiek már lementek a vendégházba, mert még strandolni is akartak egyet. Persze mi is, csak én rettenetesen lelassultam, és – Mari szerint – olyan ábrándos képet vágtam, mintha begyógyaszereztek volna.

– Nagyon... eredeti volt – hallottam a saját hangomat, és rögvest el is csodálkoztam: hogy a fenébe jutott ez eszembe? *Eredeti?* Hát valami kifejezőbbet is kitalálhattam volna.

– Eredeti? Eredeti mint... Terence Hill? – kérdezte Mari.

– Mint Nino Manfredi? – kíváncsiskodott Editkettő.

– Mint Adriano Celentano? – így Juli.

– Nem. Eredeti, mint... Alessandro Grotti – mondtam ki a nevét lassan, szinte élvezve minden mássalhangzó kiejtését.

Csend. Súlyos hallgatás.

– Ó, anyám, te aztán jó nagy pácban vagy – szólalt meg végre Juli. – Ha senki máshoz nem tudod és nem is akarod hasonlítani, csak önmagához... Akkor hát... beleestél.

– Bele én. De ezért csináltuk éjjel azt a... – kezdtem, aztán nem folytattam. Ne gondolják már a többiek is, hogy teljesen megbolondultunk, Juli meg én. Én biztosan nem.

– Dinnye, ez a kutyaharapást szőrivel módszer – figyelmeztetett Mari. – Semmi értelme.

– Akkor jó – feleltem derűsen. Szemmel láthatóan senki sem értette, mi van. Hát pedig az van, hogy egymásra találtunk, *mert egymásra kellett találhunk.*

Elmeséltem a csókokat, meg hogy eperfagyi ízű volt a nyelve, és nyögtem valamit arról is, hogy milyen felkavaró érzés volt szorosan mögötte ülni a motoron. És hogy elénekelt nekem azt a régi slágert a *Térden állva jövök hozzádot*, és el is játszotta, hogy térden állva jön, aztán felállt és átölelt... Mari mélyet sóhajtott és a fejét ingatta, Juli elgondolkozva harapdálta az ajkát, Editkettő pedig valami

olyasmit prüntyögött, hogy ilyenkor előntik a hormonok az ember fejét, és megbénítják a gondolkodását.

Később strandoltunk, ott lubickoltunk a langyos tengerben, de érdekes módon én nem Positano színes házait, meg nem is a sülthalszagú étterem teraszokat és nem is a piros napernyőket vagy a kék-fehérré festett kis csónakokat láttam magam előtt, ha a part felé néztem, hanem az ennél sokkal sivárabb nápolyi tengerpartot, és persze Alessandrót.

Sosem lesz vége ennek az egésznek, már most tudom.

Nem állhat közénk senki és semmi.

Hajnalban ébredt, még teljesen sötét volt odakint, és nem hitte el, hogy a férfi mellette alszik. Már megint Sorosan átölelte, húzta magához. Jesszusmária, hová vezet ez az egész? Volt idő, amikor bármit megadott volna érte, hogy a férje így átölelje, hogy érezze, mennyire ragaszkodik hozzá. De azóta annyi minden történt, annyi fájdalmas dolog, és neki már semmi köze nem volt ehhez az emberhez, azon kívül, hogy gyerekeket szült tőle. Csak papíron tartoztak egymáshoz.

De most merőben ismeretlen terepre merészkedtek. Ő azért, mert nem tehetett mást, a férje pedig... erre nincsen ésszerű magyarázat.

Borzongva gondolta végig újra és újra, hogy mi történt előző este. A fürdőszobában, a lehajtott vécétetön ült, teljes pánikban. A férjét felhívta a házi orvosuk, és ő lebukott, hogy antibiotikumot íratott vele – ráadásul volt olyan hülye, hogy azt hazudta, hogy a férje mandulagyulladás miatt van szükség a gyógyszerre. Nem is feltételezte, hogy a doktornő – aki nyilván aggódott, hogy „csak úgy”

bemondásra, vizsgálat nélkül antibiotikumot írt – felhívja a férjét és érdeklődni fog az állapota felől. Az, hogy a férfi nem csinált botrányt a vacsoraasztalnál, hogy nem mondta az orvosnak, hogy neki ugyan semmi baja, még idegesítőbb volt számára. Hiszen majd amikor kettesben lesznek... akkor kéri számon rajta.

Fogalma sem volt, mitévő legyen, amikor nyílt a fürdőszoba ajtaja. Először azt hitte, hogy Verbovszky érzi jobban magát, és ő jön, hogy használja a vécét – ennek sem örült volna – de meglátta a férje alakját az ajtóban. Összerázkódott, és ösztönösen maga elé kapta a kezét, hogy védje a testét. Ami most jön, azt majd megemlegeti. A férje nyilván rájött, hogy bűjtat valakit, akinek gyógyszer kell. Talán összerakta az egészet a hírekből... miért is ne?

Lassan felemelte a fejét, és belenézett a férfi szemébe.

És el sem akarta hinni, mi történik.

A férje tekintetében zavartság tükröződött, aztán egészen váratlanul térdre roskadt előtte, és a szeme megtelt könnyel. Ó, ne, bassza meg. Mi történik itt?

– Drága kis bogárkám. Hát ennyire... – kezdte a férfi, és az ő térdére hajtotta a fejét. Ő felszisszent, még a farmernadrág alatt is húzódtak a sebek mindkét térdén. – Ennyire... bántottalak, hogy még... gyógyszert is kell szedned... És te nem árultad el, hogy én... – már hüppögött, mint egy gyerek. – ...hogy én tettem ezt veled, inkább kitaláltál egy mesét... Mondj valamit! Kérlek, mondd, hogy megbocsátasz!

Az asszony hirtelen úgy érezte, mintha váratlanul hatalmas ereje támadt volna. Felállt. Nem gondolta végig, hogy mit kellene mondania, csak azt akarta kinyögni, hogy rendben, megbocsát, de valami egészen más csúszott ki a száján, ami őt magát is meglepte.

– Vedd le az ingedet. Maradj térdelve. Öleld át a csészét – határozottan, mégis rekedten szólt a hangja. Mintha valaki más beszélne belőle. – És ne mozdulj – tette hozzá szigorúan, amikor a férfi, kerülve a pillantását, kibújít az ingből és lehajította maga mellé

a földre. Azután a nő, mintha robot lenne, kinyitotta a mosógép ajtaját, amiben már egy ideje lejárt a törölközőmosó program. Szinte önkívületben előhúzott egy citromsárga frottír törölközőt, monoton mozdulatokkal összesodorta, és odahúzott vele a férfi hátára. *Istenem, mit csinálok? Hiszen ez nem én vagyok! Mit tettél velem?!* Keményebben megismételte az ütést. És újra. És újra. Még keményebben. Minden dühe benne volt az ütésekben. Odacsapott a férfi hátára, aki a végcsésze előtt görnyedt, finoman feljajdulva, újra és újra. Vagy ötöt ütött, mire az esze megálljt parancsolt, mire képes volt engedelmeskedni a belső parancsnak.

Rettenetesen szégyellte magát. Mindannak ellenére, amit a férfi vele tett korábban, éveken át, szégyellte magát és folyt a könnye. Eddig szinte nem volt a napoknak egyetlen olyan órája sem, hogy ne tolult volna fel emlékeiből egy-egy olyan pillanat, amikor a férfi megalázta őt, lelkileg, testileg. Nem volt olyan nap, hogy ne gondolkodott volna el azon, hogy akkor, az ismeretségük hetedik hónapjában kellett volna faképnél hagynia. Hogy nem kellett volna bedőlnie az ígéreteknek... Az első két hónap tökéletes volt, gyönyörű, szerelmes, felejthetetlen. Aztán egyre több érzelmi zsarolás következett, egyre erőszakosabbá vált féltékenység, jött a beszámolási kötelezettség – ki tudja, hogy a férfi várta el tőle, vagy ő igyekezett így megelőzni a fenyegetéseket –, amikor mindig megmondta, hová megy, hánykor, és meddig marad. És a hetedik hónapban... jött az első pofon.

Ott kellett volna hagynia, abban a pillanatban, és soha többé nem találkozni vele.

Ehelyett két nap múlva hajlandó volt vele leülni beszélni.

Szakítás helyett érkezett a szerotoninhullám, ami elborította az agyát, amikor a férfi megkérdezte, lesz-e a felesége.

Szakítás helyett feleségül ment hozzá, és máris jött a gyerek. Majd a megalázottság. Már minden férfi telefon számát kitörölte a noteszából, tekintet nélkül a korukra, a családi állapotukra és arra,

hogy rokonok vagy távoli ismerősök-e. Nem tette le az államvizsgát, mert az egyik professzora – a férje szerint – gyanúsán jóindulatú volt vele. Ő mindent elkövetett, hogy megfeleljen a férjének, hogy ne legyen veszekedés, hogy ne tegyen úgy a férfi, mintha nem is látná őt. Hogy ne boruljon el az agya.

De így is jött még pofon, a terhessége alatt. *Részeg voltam, bocsáss meg.* Így esedezett a férfi. Hozott egy új gyűrűt, az ujjára húzta, elvitte vacsorázni, elvitte hétvégére Bécsbe. És ő elhitte, hogy csak beivott, és megbocsátott. Aztán amikor a gyerek megszületett, jött egy nagy verés, az első, amikor már nyomok maradtak a testén... Nem kívánta a férjét, a gyerek beteg volt, nem akart együtt lenni a férfival, a gyerek mellett akart lenni éjszaka. Ekkor igazán megkapta a magáét. *Már nem szeretsz, akkor ezt neked, te kibaszott kurva.*

De ő ezek után is megbocsátott, hinni akarta, hogy minden másképp lesz, és nem hagyta el. Sosem hagyta el, pedig az a verés csak a kezdet volt. Akkor a férfinak még nem volt ilyen hatalma. Akkor még nem ismerték ennyien a nevét, és nem rettegtek tőle. Csak ő rettegett és talán a közvetlen munkatársai. Hogy miért nem hagyta el akkor...? Hát hová is ment volna a gyerekekkel...? Gyáva volt, és ennek most fizeti az árát. Aztán jött a második gyerek, és ő már egészen megtört. Ha elvetette volna, talán meg is öli a férje. Aztán titokban mégis volt egy abortusza, mert már nem akart több gyereket, még nagyobb kiszolgáltatottságot.

Uramisten, mennyi minden történt még... Mennyi minden, amiről soha senkinek sem beszélhet.

De most, hogy kapcsolatuk során először verte meg ő, sőt fizikailag komolyan bántalmazta a férfit, ráadásul úgy, hogy az hagyta, mi több, akarta ezt, rettenetesen szégyellte magát. Rájött, hogy valami újat talált.

Valami újat, ami védelmet adhat számára a férje ellen, és így védelmet a gyerekeinek is. Csak hát képes lenne-e erre hosszabb távon? Kihozhatja-e magából az állatot? A férfi most előcsalogatta

belőle. Mi lesz így most?

– Felállhatok? – suttogta a férje. Felnézett, de nem a nő szemébe, tekintete a távolba révedt.

– *Most* igen – felelte a nő. Megijedt a benne lakó démontól, aki ennyire tisztán érzi, hogy egyetlen hangsúly mit jelenthet. Ráadásul a férje is megérezte. Lassan felemelkedett, és büntudatosan megállt előtte. Aztán a szemébe nézett, letörölte a nő könnyeit, és lágyan szájon csókolta. Az asszony hideg ajakkal tűrte, de nem viszonzta a csókot.

– Bocsáss meg – súgta a férfi, és ő tudta, érezte, hogy sír a férje. – Nem tudnék nélküled élni. Senki sem kell nekem... csak te.

Ó, jaj. A nő nem válaszolt.

– Tudod, mit kell tenned velem – mormolta később a férje. – Senki más nem tudja, csak te.

Attól félt, hogy újra együtt kell lennie vele, de a férfi lefeküdt mellé az ágyba, átölelte, és szinte rögtön elaludt. *Ez most már mindig így lesz?*

Éjjel hallotta, ahogy Verbovszky a fal túloldalán, a gardróbban csurgat valamit, nyilván a vázába vizelt. Alig mert mozdulni, nehogy felébredjen a férje, de az mélyen aludt, kicsit horkolt, és fél testével ránehezedett. Ő még azt is hallotta, hogy Verbovszky matat valamit, fólia csörgött, tehát bevette a gyógyszert és evett is valamit. Vajon mit tenne a férje, ha kiderülne, hogy az ő házukban bujkál? A nő tudta, hogy volt valami ügye a férjének Verbovszkyval, és Verbovszky utalt is rá néhányszor, hogy a férjének „van vaj a fején”, ami valahogyan hozzá is kapcsolódhat. Mégsem feltételezte, hogy a férje beleegyezne, hogy az otthonukban rejtegessenek egy szökött bűnözőt. Ha köti is Verbovszkyhoz valami, annál sokkal fontosabb a férjének a pozíciója, a „jó hírneve”, amelyen nem eshet csorba. Csak javulna már annyit Verbovszky állapota, hogy elmehessen, gondolta.

Hogy hová, az már nem az ő gondja.

A Britannique Hotelről az jutott Niki eszébe, ahogy a hallban álldogáltak, hogy olyan, mint egy korosodó hölgy. Elegáns, decens, kimért, távolságtartó, ápolt még hanyatlásában is, és azt sem bánja, ha rohan az idő.

A recepciós azt ajánlotta, kávézzanak egyet, amíg elkészül a szobájuk. Még el sem kortyolták a cappucinót, máris felmehettek a szűk lifttel az emeletre. Az épület újabb csodával szolgált: a szobájuk tágas volt, magas a mennyezet, amelyen régimódi ventilátor függött. Niki az ablakhoz lépett, és elé tárult a nápolyi öböl látványa. Azürkék tenger, azon néhány hajó, a parton pedig vörös tetők, vöröstéglás és fehér épületek álltak.

- Ezt nézd! – kiáltott fel Niki.
- Látom – meredt a távolba az anyja.
- Eljössz velem a menhelyre? – kérdezte Niki, hogy kizökkentse kicsit a révületből.

- Nem bírom elviselni a szenvedő kutyák látványát. Inkább... maradok a városban, sétálok, körülnézek egy kicsit.

Niki zavarban volt, mert rengeteg kérdése lett volna, de azt is tudta, ha felteszi őket, félig-meddig a tilosba téved.

- Akkor menjünk. Lekísérsz a központba? Semmit nem tudok, hol van. A parton, a dell'Ovo-kastély előtt találkozom a menhely egyik emberével, aki elvisz.

- Tudom, de már... én sem emlékszem semmire. Szinte semmire.

A recepciós megmutatta, hogy hogyan tudják lerövidíteni a városközpontig az útjukat. Nem a szerpentinon kell legyalogolniuk,

hanem a kociút túloldalán van a szálloda saját kertje, amelyet hatalmas fák lombkoronája árnyékol még ilyenkor, január végén is, és nagyon egyszerűen átvághatnak rajta. Niki lehúzta a dzsekije cipzárját, mert melege volt. Sütött a nap, és tavaszi illatot hordott a szél. A kertben megbújt egy mohával benőtt régi, keskeny, kacskaringós lépcsősor a magasra nőtt fák és a mediterrán pálmák között, és mire legyalogoltak rajta, újabb kapuhoz értek. Ezzel – ha hihettek a recepciósnak – jelentősen lerövidítették az útjukat. Egy főútra érkeztek, és arra mentek, amerre az lejtett. Fagylaltozók, kis pizzériák, majd lejjebb márkás üzletek mellett haladtak el, a végén egy térre értek, és átszelve egy forgalmas utat, máris a tengerparti sétányon találták magukat.

A kastélynál, a parti sétánynál a tengert és a várat bámulva ácsorogtak vagy negyedórát, mire örült dudálással megállt mellettük egy ütött-kopott Fiat Punto. A vezetőülésről fiatal nő integetett mosolyogva. Niki elbúcsúzott az anyjától.

Körülbelül tíz perc alatt kiderült, hogy a bájosan vad külsejű, mini szoknyás, orrpiercinges Marcy Angliában nőtt fel, az apja angol, anyja félig olasz, félig angol. Marcy élete első nyaralásán, úgy ötévesen eldöntötte, hogy Olaszországban fog élni, ahogy azt is, hogy lesz három nagytestű kutyája. Igaz, hogy eltelt huszonöt év, mire minden álma megvalósult: Olaszországba költözött végzett jogászként, a jogi pályát utálta, úgyhogy elvégzett egy egyéves gyógymasször-tanfolyamot, és kezdetben az egyik sorrentói szállodában dolgozott masszörként. Beszerzett először egy testes ebet – persze milyen kutyát is szerzett volna be: egy nápolyi masztiffot, egy kant majd amikor meghallotta, hogy az egyik kollégájának az ismerőse menhelyre akar adni egy masztiff szukát, őt is bevállalta. Meg akarta várni a szuka első tüzelését, és csak azután ivartalanítani, de az első tüzelés annyira „sikerés” volt, hogy Marcy hamarosan nyolc kölyök gazdája lett. Persze a bérelt lakásából kirakták az ebekkel együtt, és hamarosan a munkahelyén is

figyelmeztették, mert általában késve érkezett és korán ment el – sok gond volt az állatokkal. Az utolsó pillanatban talált egy lerobbant nyaralót, amit bérbe adtak neki annak fejében, ha fizeti a rezsit, és kifesti a kis házat. Végül a kölyköknek sikerült jó gazdát találnia, de egy rajta ragadt, és mivel minden idejét igénybe vette, hogy ellenőrizze, hogyan érzik magukat a kutyák az új gazdiknál, kirakták az állásából. Ott állt a bérelt nyaralóban három kutyával, és nemhogy nem kezdett hozzá a nyaraló kifestéséhez, de még festékre sem volt pénze. Ekkor belefutott egy vállalkozóba, aki házak és nyaralók felújításával foglalkozott, és miután tisztázták, hogy momentán még arra sem futja a lánynak, hogy önerőből kifesse a házat, a kankutya – ahogy Marcy mondta – „karmikus fordulatként” belekapott a vállalkozó hátsójába. Niki alig bírta követni, hogyan fordultak az események ezután mégis jóra: a vállalkozó, bizonyos Carlo tomporának összesztoppolása után Marcy rengeteg bocsánatkérő sms-t írt, mire Carlo összeszedte a bátorságát, és újra megjelent a helyszínen jó néhány vödör színes falfestéssel és egy festékfoltos létrával. Közösen kifestették a házat, a kutyák megszokták a pár nap alatt, hogy Carlo is oda tartozik, aztán harmadik este a frissen festett lakásban, a narancssárga-zöld sarokban Marcy és Carlo egymásnak esett, miközben a kutyák bolondul ugattak a kertben. Carlo másnap szólt egy ismerősének, aki egy nemzetközi alapítvány állatmenhelyén dolgozott ügyintézőként, hogy van itt egy lány, aki megszállott kutyabarát, és momentán nincs munkája. Hát így lett Marcy a menhely koordinátora, nemzetközi kapcsolattartója. A festés után három héttel elhagyták a nyaralót, és azóta Carlóval egy másik, nagyobb és barátságosabb, színes falú házban élnek, amit már közösen bérelnék, és fel is újították – ezt levonhatják a lakbérből. Az egyetlen vitára okot adó tényező Carlo kicsi terrierje, akinek óriási a hangja, és mindig provokálja a masztiffcsaládot. Marcy viszont szereti a pizzát, a halat, a tengert, Carlót, a görényeket (ja igen, görényük is van, de a terrier tőle is kiborul) szereti Nápolyt, Caprit,

az olaszokat, a napfényt és a kis Fiatját, aminek már kétszer kiesett az első kereke. Nem szereti viszont azokat, akik kirakják a kutyákat az út szélére (pedig sokan vannak ilyenek errefelé is, ahogy mondja), gyűlöli a kutyacsempészeket és mindenkit, aki képes ártani az állatoknak. Továbbá háborút akar indítani minden olyan környező menhely ellen, ami csak az EU-támogatás miatt működik, és szörnyű állapotok uralkodnak náluk. Niki csak bólogatott, és abban reménykedett, hogy a lány ijesztően laza vezetési stílusa ellenére (indexet szinte egyáltalán nem használt, viszont százméterenként dudált, és fék helyett inkább a gázra lépett, hogy átszisszoljon a másik sávba) épségben megérkeznek a menhelyre.

– A te kutyáid is hozzánk érkeztek, mondhatom, ez a szerencséd – parkolta le az autót egy jó húszperces utazást követően Marcy. Egy egykori várépületben kapott helyet a menhely, elkülönítővel, lábadozóval, igazán jó körülményekkel.

– Valójában nem az én kutyáim – szögezte le Niki. A fene tudja, lehet, hogy félreértette a lány, hogy miért van itt, és őt is kutyabántalmazónak tartja. – Újságíró vagyok.

– Jóban vagyok az újságírókkal, mert mindig segítenek nekünk – tette hozzá békülékenyen Marcy. – Na gyere.

Amíg eljutottak a kölykökig, akiket egy tágas kertészben különítették el, Marcy vázolta Nikinek, hogyan csálnak azokon a menhelyeken, ahol csak az EU-támogatásra pályáznak, és Niki iPhone-jába már be is került két menhely címe és telefonszáma, ahová „el kell mennie”. Meg kell írnia az igazságot, még akkor is, ha ez semmit sem segít.

Puha, hideg volt a kutyák orra, finom a szőrük, Niki érezte, hogy elveszett. Négyen a „klinikán” vannak, mondta Marcy, mert kiszáradva, legyengülve érkeztek meg. A többiek azóta erőre kaptak.

Meglátogatták az ivarérett ebeket is, Niki lefotózta őket a telefonjával, és végül csak kicsúszott a kérdés a száján.

– Létezik, hogy tényleg kutyaszörbündának csempészték ide

őket?

– Á. Nem hiszem – ingatta a fejét Marcy. – Utoljára sok-sok éve fordult elő ilyen eset, amikor háziállatok, kutyák és macskák szőrméjéből készítettek kabátra prémet. Szerintem ekkora kockázatot nem vállalnak. Inkább üzletből hozták őket. A fajtisza kutyák Olaszországban nagyon drágák.

– Hallottál valami Dotti vagy Gotti vagy Grott nevű szűcsről? Vagy kutyakereskedőről?

– Kisállat-kereskedő? Nem tudom. A szűcsöket nem ismerem, igazán a kereskedőket sem. De utána nézek majd.

– Holnap találkozom egy nyomozóval.

– Majd meséld el, mit mondott. Mi itt még azt sem tudjuk, mi lesz az állatok sorsa. Nyilván maradnak, és megpróbálunk majd jó gazdákat találni nekik.

– Voltál már Nápolyban? – kérdezte a visszaúton Marcy.

– Most vagyok itt először. De még nem láttam a városból semmit.

– El kell jönnöd hozzánk! Carlo örülni fog. Meg a masztiffok. A görény is. És a terrier. Meg persze én.

– Ó, ez kedves tőletek – nyögte Niki, és megpróbálta szuggerálni Marcyt, hogy két kézzel fogja a kormányt. Vagy legalább egyel. És még egy kis energiát a kerekek felé is kellett sugározni, hogy ne essen ki egyik sem ezen az istenverte lejtős, kanyargós úton.

Livia a nápolyi Posillipo-hegyen sétált. Nem tudta, van-e értelme eljönni ide, ki tudja, felismerné-e az egykori villát... Mintha egy évezred telt volna el azóta. Harminchat éve járt itt, örületes,

felkavaró volt az egész. Sosem tudta elfelejteni azt a találkozást, azt a fiút.

Arra gondolt, az önsajnálata hozza erre felé most, biztosan a lelke akarja ápolni, gyógyítani saját magát azzal, hogy elsétált Posillipóra, meg egyáltalán: azzal, hogy elkísérte Nikit Nápolyba. Ráadásul a lánya meg is fogja keresni a Grotti családot, ebben Livia biztos volt. De ami akkor történt, ugyanúgy jóvátehetetlen, mint ami nemrég történt vele. Úgy látszik, a drámai befejezések nem véletlenül jellemzőek az életében. Talán ez az egész a karmájában van.

Alessandróval a szerelme elmúlt. És ahogy az elmúlt, úgy véget ért a házassága is. Most majd valami egészen másféle életre kell berendezkednie, olyan életre, amelyben nincs férfi. Csak a filmekben találunk magukra ilyenkor a nők, és élvezik az életet. Ő legalább nem áltatta magát effélével.

- Beengedsz?
- András, Mit keresel itt?
- Látni akartalak. Felmerült bennem... azt hiszem, hülye voltam, hogy csak most jöttem rá...
- Most nem tudunk beszélni.
- Már hogy a fenébe ne tudnánk...
- Nem. Itt a takarítónő.
- Értsd meg, beszélni akarok veled! Egyébként miért vagy pongyolában? – A férfi igyekezett fékezni az indulatait, de nehezen sikerült.
- Nem jó az időpont. Fürdőköpenyben vagyok, mert nátha bujkál bennem, és pihenni akarok.
- Akkor hát bejöhettek, nem? Nem félek a náthavírusoktól.
- Nem... ööö... persze, bejöhetsz. De nem most.

– Nem hiszem, hogy ne találnánk egy olyan zugot, ahol csöndben beszélgethetnénk, anélkül hogy a takarítónő hallhatná.

– Nem jó ez most.

– Van nálad valaki, aki... mit tudom én...

– Mire gondolsz? – kérdezte a nő gyorsan.

– Hát arra, amire te.

– Nem értem. Én arra gondolok, hogy most van egy csomó dolgom, és hogy ez most a lehető legalkalmatlanabb időpont arra, hogy beszéljünk. – A nő elnézett valamerre a távolba, kerülve Andrással a szemkontaktust.

– Szóval van nálad esetleg egy... férfi?

– Ó, ne – szakadt ki a nőből.

– Titkos randevú, ilyesmi...

– Ugye teljesen hülyének nézel? Pont ebben a házban randevúznék, azt gondolod? Sehol sem randevúznék, tudod te azt nagyon jól.

– Akkor bejövök – szánta el magát András, és a nő mellett egyenes tartással bement a házba. A nappaliban valóban ott tett-vett a takarítónő, éppen a dohányzóasztalt törölgette. – Csókolom – köszönt.

– ... napot kívánok.

– Menjünk a télikertbe. Ott nem zavarunk – dünnyögte a nő, majd a szorgoskodó asszonyhoz fordult. – A fenti hálót hagyja ki, rendben? Nemsokára felmegyek lefeküdni.

– Ne húzzam át az ágyneműt?

– Nem, köszönöm. Maradjon csak úgy.

Bementek a télikertbe, leültek a nádfotelekbe. A nő várakozón nézett Andrára.

– Itt vagyunk. Mondd, miért jöttél?

– Mit rejtegetsz a hálószobádban? Talán vérnyomokat?

– Te megőrültél. Mindenhol bűnügyeket látsz.

– Nem. Csak... hallottam a hangodon.

- Mit hallottál? Szeretnék lefeküdni.
- ...
- Szeretnék veled beszélgetni, de nagyon fáradt vagyok.

– Tudom, hogy... bántott

– Nem.

– De igen. Sajnálom, hogy ilyen rohadt lassan állt össze bennem a kép. Mondhatod, hogy hülye vagyok, egy érzéketlen, hülye alak, aki még nyomozónak sem alkalmas. De végül csak összeállt a kép.

– Nem tudom, miről beszélsz, fogalmam sincs, mi bánt. Túlterhelt vagy.

– Igen, most már tudom, mi volt az a kék folt az arcodon. Most is látszik, halványan. – A férfi hangja elhalt. Még ő szégyellte magát, amiért szóba hozta, amiért nem bírta magával. De ez az egész már annyira feszítette, a titkok, a szégyen, amiért nem tud segíteni, amiért elmenekül ebből az egészből... Tovább már nem menekülhet. Nagy levegőt vett, és a nő szemébe nézett

– Tudom, hogy bántalmaz – mondta ki végül. – Laura, tudom, hogy megütött, és biztos vagyok benne, hogy ez nem először fordult elő. Tudom, mert az utóbbi években rendszeresen elszenvedtél valamilyen „balesetet”, és mindig a saját ügyetlenségedre fogtad. Holott... dehogy vagy ügyetlen. Csak még most is véded őt.

– Ez csak egy sokat látott nyomozó feltételezése, András. Én gyerekkoromban is sokat estem, mindenbe bevertem a fejem, mindennek nekimentem. – A nő hevesen érvelt, de közben nem nézett a férfi szemébe.

– Miért nem nézel szembe a helyzetteddel?

– Miért nem szállsz le rólam?

– Mert szeretlek és szeretném, ha boldog lennél.

– ...

– Szeretném, ha ki tudnál jönni ebből a borzalmas helyzetből. Itt vagyok melletted, és mindig is itt leszek. Hát miért nem bízol bennem, miért nem hiszed el, hogy tudnék rajtad segíteni?

– ...

– Miért...?

– Azzal segítesz, ha békén hagyysz.

Áttörhetetlen volt az akadály. Laura hidegen pillantott rá, bár mintha egy pillanatra könyörgést látott volna a nő szemében. András sejtette, hogy meg tudná törni, ha még egy kicsit feszítené a húrt, és faggatná, az asszony beszélni kezdene. Vagy mégsem beszélne? András érezte, hogy tovább kellene mennie, egészen a falig, de közben munkált benne egy nagyon komoly erkölcsi gát. Megteheti-e vele, hogy „vallomásra” kényszeríti? Persze hogy nem. És azt sem mondhatja el neki, amit megtudott – a férj kurvázásairól. Mások majd szépen kimossák a férfit, akinek ott a DNS-mintája legalább egy prostituálnál. És azt sem mondhatja el Laurának, hogy éppen mostanában mosdatják ki a férfit egy korrupciós ügyből valahol „fent”. Lemerte volna fogadni, hogy az asszony erről sem tud. Laura egy bántalmazott nő, aki nem mer tenni semmit, mert nem hiszi, hogy kiszállhat ebből az egészből. És ő vajon mit tehet? Nem árulhat el semmit a férjéről Laurának, mert ezzel úgyszem éri el, hogy a nő megbízzon benne.

– Szólj, ha segíthetek. Tudnod kell, hogy melletted állok, és ki fogok találni valamit, hogy...

– Túlságosan gyanakvó vagy, a szakmádból adódóan – felelte a nő makacsul. – Hidd el, hogy minden rendben van.

András nem válaszolt. Felállt és indulni készült. A bejárati ajtóban átölelte a nőt, hosszan magához szorította, és arra gondolt, hogy nem ilyen életet képzelt el neki. Egyáltalán nem ilyen.

Már a Szépvölgyi úton autózott, hullani kezdett a hó, és eszébe jutott, hogy valamit azért mégiscsak tehetne. Bár ezzel a saját gyanúját erősítené vagy cáfolná meg, de fel kellene hívnia valakit, aki esetleg utánajár ennek az egész mocskos történetnek anélkül, hogy az ő neve képbe kerülne.

Elővette a telefonját és felhívott valakit, akivel már rég nem beszélt.

Kicsit később, már nyugodtabban, az irodájából írt a nőnek egy e-mailt a privát címére, amiről Laura egyszer azt mondta, hogy csak ő látja, senki sem tud róla.

Drága Lau,

tudom, hogy megviselt a mai beszélgetésünk, de csak azt szeretném, ha mosolyogni látnálak. Bárcsak képes lennék vigyázni rád... Tégy nekem egy szívességet: ha már nekem nem engeded, vigyázz magadra helyettem is. Bármikor hívhatsz, jöhetsz...

Csók,

András

– Miben segíthetek? – A férfi gyanakvóan nézte az öregasszonyt, aki ezüstszínű hótaposóban és egy olyan óriási karimájú lila kalapban ácsorgott az előszobában, amit a világ bármely transzvesztita showjának fellépői elirigyeltek volna tőle.

– Dohányzik?

– Igen, dohányzom.

– ...

A férfi egyik kezével feltúrta az ingujját, és elnyomta a cigarettát a hamutartóban.

– Segíthetek?

– Bizony – bólított az asszony, és kigombolta hosszú, fekete télikabátját, majd akkurátusan felrakta a vállára, ami a fogason lógott, és szépen felakasztotta. A kalaptól nem vált meg. A hótaposójából latyak szivárgott a parkettára. – Le kéne szoknia a bűzrudakról – nézett rosszallóan a hamutartó felé, majd elhessegette a füstöt maga előtt.

– Nem emlékszem rá, hogy időpontot egyeztettünk volna.

– Valahányszor árverésre megyek, nézegetem a tábláját a kapun. Érdekel a magánnyomozás. Állásra jelentkezem – húzta ki magát a lilakalapos hölgy.

– Nem hirdetem meg állást Pillanatnyilag nem is igen tudnék fizetni senkinek, magam takarítok. Mindenki behozza a latyakot – intett a férfi lemondóan.

– Hát nem is takarítónőnek jelentkezem.

– Semmiféle állásajánlással nem szolgálhatok.

– Egyelőre nem kérek fizetést. Bármilyen megfigyelést vállalok. – Miután az asszony ezt kimondta, egy kicsit a fejére csapott, hogy lejjebb csússzon a kalap. – Bemegyünk végre az irodájába, vagy itt fogunk ácsorogni az ajtóban?

– Milyen megfigyelést?

– Mondtam. Bármilyet.

– ...

– Maga magánnyomozó, nem igaz? Ezt hirdeti a táblája a kapuban.

– Igen.

– Hány éves?

– Harminchat.

– És miért lett magánnyomozó?

– Miért kellene válaszolnom? Beront ide, összelatyakolja a lakást, nem tágít, holott érthetően megmondtam, hogy nincs betöltendő állás nálam. Aztán még faggat is olyasmiről, amihez, már elnézést, de senkinek semmi köze.

– Csak érdekel – vonta meg a vállát az asszony. – Egyébként megígérem, hogy felmosok, mielőtt elmegyek.

– Azért lettem magánnyomozó, mert eljöttem a rendőrség kötelékéből, és ez az egyetlen pálya, amihez valamennyire értek.

– Hát akkor hasonlóak vagyunk – mosolyodan el a hívatlan látogató.

– A rendőrségi móltra céloz?

– Nem. Sosem dolgoztam a rendőrségnél. Ennek ellenére azt hiszem, hogy én is értek valamennyire a nyomozáshoz, rendkívüli a kombinációs készségem. Például kinyomoztam a nyáron, ki lopta le a sárgabarackot a ház előtti fáról. Ha érdeklik a részletek, hát a...

– Nem érdekelnek.

– ...a második szomszédból Piri volt, a kofa. Vagyis az unokája. Másnap megismertem a barackomat a békásmegyeri piacon.

– Miről lehet megismerni, hogy a saját barackja?

– Arról, hogy az én barackom későn érik, nagy szemű és még picit zöld volt. És volt még egy nyomós ok. A vejem... a volt vejem ugyanis kifestette a kerítést. És amilyen tehetségtelen festő, hát egy kis festék rá-rácséppent a fára. Megláttam a kerítésfestésből származó apró festékpöttyöket a leveleken. Mert az a gyerek ráadásul levelestől szedte, tépte, ahogy érte. Éjjel történhetett – bólogatva magyarázott. – Én megismertem a saját barackomat, higgye el. Festékpöttyök nélkül is megismertem volna.

– Gratulálok, de nincs szükségem megfigyelőre.

– Már hogyne lenne. Nem kérek fizetést. Egyelőre. Jutalékra gondoltam, ha sikerül megszerezni a bizonyítékot.

– A bizonyítékot... mire?

– Hát arra, amivel a kliense megbízza.

– Nem – ingatta a fejét a férfi, miközben tünődve nézte az öregasszonyt. Vajon valaha is megszabadul tőle? Vagy beült ide, azt képzelem, hogy az alkalmazottja, és a végén ki kell majd tennie? Ki kell vezetnie? Kirázta a hideg a gondolattól.

– Nézze, fiam. Egészen biztosan van olyan helyzet, amikor jól jön egy magánnyomozónak egy öregasszony. Egy öregasszony, aki cseppet sem gyanús, és senki sem gondol arra, hogy ez a néni megfigyel valakit. Még maga a célszemély sem – hallgatott el. Valójában saját magának is tetszett, hogy megfelelő szót használt. Célszemély. Jó hangzású szó. Valamelyik krimiben hallotta a tévében, de eddig sosem használta.

– Jelenleg nem sok ügyem van – vallotta be a férfi.

– Az mit jelent?

– Fogalmazzunk úgy, hogy több mint egy, de kevesebb, mint három.

– Mindkettőnél rám bízhatja a megfigyelést. Éjszakai munkát nem vállalok, sötétedés után nem dolgozom, és délután öttől is csak pótlékért.

– Az előbb még azt mondta, hogy ingyen dolgozik.

– Jutalékért, de az első ügyet teljesen ingyen vállalom, hogy meggyőződjön arról, hogy nem tett rossz lóra.

– Csak úgy besétál az irodámba...

– Felmosok magam után. Holnap is. Legalább próbáljon ki. Itt a személyim meg az egyéb irataim – pakolta ki az okmányokat az asszony az íróasztalra. – Győződjön meg róla, hogy én vagyok a foton, világítson át, vagy amit akar.

– De miért jött ide? – A magánnyomozó hangja kétségbeesettnek tűnt. Az elmúlt fél év eléggé gyengén sikerült – előtte kétségtelenül akadtak remek hónapok – időnként jóformán alig volt dolga, a megcsalásokat unta, néha egy-egy hétig sem volt munkája, és ilyenkor a rezsijére is alig futotta. – Miért akar... „megfigyelni”?

– Mert unatkozom. Valamit kezdeni akarok az életemmel, és miután már delfinidomár nem lehetek, talán még lenne valami, amiben hasznos lehetnék. Egy nénike a lehető legjobban álcázott megfigyelő, nem igaz? Eddig a vejemet figyeltem, de mivel

elköltözött mostanában unatkozom. Egyébként Ilona vagyok. Ili néni. De semmiképpen sem Ilonka.

A férfi a homlokát ráncolta. Milyen szurreális ez a beszélgetés! Besétál hozzá Ili néni, és ingyen akar másokat megfigyelni. Nem mintha ne lenne jó ötlet, de hogyan bízhatna meg egy habókos öreg lányban, aki lila kalapban és ezüst hótaposóban jár?

– A lila kalap... hogy úgy mondjam... Ahhoz a tevékenységhez, amit szeretne ellátni, kevésbé feltűnő ruházat és táskára – sandított a zöld, békát formáló táskára.

– Meglesz. Van énnekem váltóruhám - replikázott az öregasszony. - Mikorra jöjtek holnap? Korán kezdünk?

– Legyen kilenc óra.

– Szóval későn.

– ...

– Itt leszek, ne aggódjon.

– ...

– És a cigarettáról le kellene szoknia.

DINNYEFÜZET

1976. július 15.

Annyi minden történt. Azt hiszem, már mindig Positanóban szeretnék élni. És Nápolyban is. Vállalva a veszélyeket. Amelyek alatt – a szüleim elképzeléseivel ellentétben – nem a közbiztonsági veszélyeket értem, hanem az Alessandróval járó veszélyeket.

Teljesen felesleges lenne most arról írnom, hogy milyen volt a fogadás, hogyan állt rajtam életem első normális, elegáns ruhája (ilyenem nem is volt még, ha jobban belegondolok), és hogy milyen helyen áll a csapat a tornán.

Mert az egészből semmi más nem jut el hozzám, csak az, ahogy Alessandro néz rám, és a szemében egyszerre látom meg az ártatlanságot és a csibészséget, annyit fogok fel a külvilágból, hogy megsimogat, hogy az ujjbegyeivel megérinti a bőrömet, és én szó szerint felgyulladok. Csak azt érzékelem, ahogy Alessandro közel hajol hozzám és keményen bedugja a nyelvét a számba, és átölel; érzem, hogy izmos a teste, hogy kíván, és érzem a nadrágján keresztül is, hogy mennyire akar... Ahogy a nápolyi házban, ott fönt azon a hegyen, aminek a neve hasonlít Positanóéhoz, de mégsem az, szóval a házukban, a szobájában lehúzza a ruhám cipzárját és finoman végighúzza a kezét az oldalamon, aztán a hasamon, ahogy közel hajol a mellemhez és ajka közé szorítja a mellbimbómat, aztán lehúzza rólam a bugyit és végül ő is kibújik a nadrágjából... Csak a kezével és a nyelvével ért hozzám, aztán másnap az edzőpálya öltözőjében... Harmadnap Nápolyban rájöttem, hogy van a testemben egy olyan pont, amit csak Alessandro ismer, és ha ő megkeresi azt a pontot az ujjával, eléri, hogy áramütésszerűen átéljek valami gyönyörűséget – egyszerre a testemben és a lelkemben.

Mi volt ehhez képest Váradi Csaba... Éveken át ábrándoztam valakiről, aki tudomást sem vett rólam, de legalább ezzel megvédtem magam attól, hogy valaki mással bele menjek egy langyos kapcsolatba. (Azóta vagyok ilyen spirituális gondolkodású, hogy Juli megmutatta az „istennős” arcát.) Megőriztem a testemet és a lelkemet is egy nagy találkozásra, ami őszintén szólva megrémít. Mármint a nagy találkozás és az, hogy mi történne velünk egymás nélkül. Mert azért mégiscsak tudomást kellene vennem arról, hogy jó két hét múlva hazamegyünk, és a fene tudja, mikor kapok legközelebb olasz vízumot, ha kapok egyáltalán.

A lényeg, hogy az istennő igazán kegyes volt hozzám azon az éjszakán, amikor Julival elvégeztük a szertartást. Sajnos a lányoknak

is folyton Alessandróról mesélek, de egyszerűen semmi más nem érdekel. A gólokat lövöm szépen sorra, nem is tudom, hogyan, amikor még a pályán is Alessandróra gondolok. Kár, hogy itt kell aludnom a lányokkal, kár, hogy csak a szabadidőmben találkozhatom vele, és hogy nem hozhat el egészen a bejáratig (nem akarom felheccelni az edzőmet, jobb, ha nem tudja, hogy ez már szerelem...). Fogalmuk sincs róla, hogy néha még éjjel is kijárok ide az utcasarokra, hogy Alessandróval lehessek.

A múltkor Alessandro bevitt Nápoly belvárosába várost nézni, és egyszer csak ordítózást hallottunk, aztán valami durranást, és ő lenyomott a földre. Ott, az utcán a földön fekve, a járdához szorított fejjel éltünk át egy bankrablást. Szerencsére senkinek sem esett baja. Sem kint, sem bent. Amúgy Alessandro szerint Nápolynak rosszabb a híre, mint ami a valóság.

Nem tudom, mit gondoljak. Nagyon megijedtem, de végül is senki sem sérült meg.

Azt hiszem, mindennek ellenére tudnék itt élni.

Vagyis sehol máshol nem tudnék már élni, csak itt, Alessandro mellett.

A szüleim ezt még nem tudják.

De talán majd ők is kiköltöznek, ha én disszidálok. Azt még nem tudom, mit mondjak nekik, hogy megszerettessem velük Nápolyt. A bankrablás sztorit biztosan nem fogom elmesélni.

Ja, és még egy érv a közelgő nápolyi életem mellett. Egyik nap elmentünk egy piacra, ahol megkóstoltam egy zöld bogyót, és azóta is vágyom az ízére. Olíva, Alessandro azt mondta. Olajbogyó, még hozzá többféle ízesítéssel. Citromos-kakukkfűves, hát az valami savanykás-kesernyés csoda! És a szarvasgombás... Csodálatos, omlós, pikáns olíva költemény. Még sosem ettem szarvasgombát, de azt hiszem, az a kedvenc gombám.

- Nos, mit vár ettől a lépésétől? – kérdezte a nő Andrást. Ismét a rendelőben ült, de legalább most már történt valami.
 - Bármit Nem tudom. Bármit ami elindít bennem valamit. Ami kihúz a passzivitásból.
 - Gondolkozott már a jövőjén?
 - Hogy érti?
 - Úgy, hogy miként látja magát, ha netán „kijön a passzivitásból”
 - ...
 - Maga mondta. Gondolkozott már azon, hogy aktívvá válik. Akkor nyilván a következményeket is átgondolta.
 - Igen, vagyis nem teljesen. Gondolom, az a szemétláda mindenképpen kimossa magát. Nekem vagy el kell hagynom a testületet, vagy nem. De ha nem, akkor is elképzelhető, hogy tovább fogok lépni. Mocsokban nem akarok maradni.
 - És a személyes sorsán is gondolkozott? Mit kezd majd magával?
 - Nem tudom. Nyitok egy lángossütőt. Eladom a házamat és veszek Portugáliában egy kis házat a tengerparton, és pecázni fogok.
 - Igen, persze. Vélhetően egyiket sem gondolja komolyan.
 - Akkor elveszem feleségül a szerelmemet, és gyerekeket csinálunk.
 - És miből fognak élni?
 - Lottót vásárolunk, sokat. Hátha nyerünk.
 - Most csak hárít és viccelődik, vagy mond majd valami komolyat is? Nem keveset fizet nekem egy óráért.
 - ...
 - Ráadásul átváriáltam a heti beosztásomat, hogy adhassak

magának időpontot.

- Azt hiszem, azt csinálom, amihez értek.
- Vagyis?
- Vagyis jó nekem, hogy nyomozó vagyok.
- De attól függetlenül belegondolt, hogy...?

– Igen. Nem tudom. Talán megpróbálnék harcolni. Talán elmennék mégis a magánszektorba, de másképp, mint a többiek. Töprengek rajta.

– Nem nagy ár, amit fizet... Laura szabadságáért? Ha egyáltalán szabaddá válik.

– Nem... Nem tudom. De. De igen. Úgy általában véve nem nagy ár, de ha ezért engem kicsinálnak, akkor kétségem sem marad, hogy ez az egész romlott és mocskos, és minden összefügg a politikával. És ha kinyírnak egy nyomozót azért, mert a kiváltságosok korrump és erkölcstelen ügyeit felderíti, ha a bántalmazást is megpróbálják eltussolni, akkor nincs helyem ebben a szarban.

– És mit gondol? Kinyírják a kiváltságosok, ahogy ön fogalmazta, azt a nyomozót, aki utánaered az ügynek?

- Attól függ.
- Mitől?

– Hogy milyen okos az a nyomozó – mosolyodott el András. – És hogy mennyire szerencsés...

- A másik ügyről nem akar beszélni?
- Milyen másik ügyről?
- Nikolettéről.

András sóhajtott. A pszichológus nyilván észrevette, hogy minden mondatában benne volt Niki is, de ez nem volt elég neki. Rá is kérdezett. Pedig tudhatná, hogy ez az egész Nikivel is összefügg.

– Elutazott egy cikk miatt. Most biztonságban van – felelte, aztán, mivel a nő kérdően nézett rá, röviden elmesélte az előzményeket, az igazságszolgáltatás elől bujkáló, majd váratlanul

felbukkanó és Nikit fenyegető Verbovszkyval, az elkapásával és a megszökésével együtt. Megemlítette, hogy Roland Niki szerelme volt, és Niki a mai napig úgy érzi, ő az oka annak, hogy a fiút annyira megverte és megrugdosta néhány suhanc, hogy csak vegetál egy rehabilitációs otthonban. És most Verbovszky szabadon van, még ha betegen is, de bármikor megjelenhet Niki körül.

– Szóval még ez a teher is a magáé. Teljesen érthető, hogy nehezen kezeli a helyzetet.

– Niki vagány és provokatív. Azt hiszi, hogy tud magára vigyázni, de egyáltalán nem tud. Nem is méri fel igazán, hogy mit indít el olykor azzal, ha belenyúl egy témába.

– Mit érez ilyenkor?

– Dühös vagyok, mert félttem őt. És...

– És?

– És valahol mégis irigylem a bátorságáért.

– Meséljen még róla. Hogyan talákoztak?

– Még bűnügyi nyomozó voltam, amikor mindenáron beszélni akart velem. Én vezettem egy nyomozást, két lány tűnt el nyomtalanul, egy fővárosi szórakozóhelyen látták őket utoljára. Már öt napja nem tudott róluk senki semmit. Elakadt a nyomozás, mert nyomtalanul felszívódtak, és ami furcsa volt, hogy a mobiltelefonjukat is otthon hagyták. Nikinek nem volt elég az a közlemény, amit a sajtosunk kiadott, és egyik este ott várt a kapuban. Megtudta, hogy én vezetem a nyomozást. Helyes volt, kedves, de határozott. Azt kérdezte, mit éreznék, ha a barátnőm tűnt volna el, és vajon mivel biztatnám a szüleit. Beszélgetni kezdtünk, és őszintén elmondtam, hogy egyelőre nem jutottunk előrébb, pedig a lányok barátnőit is kihallgattuk és persze a szórakozóhelyen néhány embert, az alkalmazottakat és olyasvalakiket, akikkel a lányokat utoljára látták. Így indult a kapcsolatunk, eleinte ő faggatott, aztán egyre többet elárultunk magunkról is. Két vagy három hónap telt el, mire moziba hívtam.

- Tartott a visszautasítástól?
- Nem adta jelét, hogy vonzódna hozzám. Hivatalos volt a kapcsolatunk, eleinte még a vicceimre sem reagált.
- Vicceket mesélt neki?
- Nem – nevette el magát –, de azért néhány szórakoztató történetet elmeséltem az életemből. Aztán a mozi után beültünk vacsorázni, közben elhagyta a cipőjét...
- A cipőjét? Mint Hamupipőke?
- Nem sokkal korábban kezdte az újságírást, előtte PR-os volt egy lemezkiadónál, ahol mindig elegánsan, kosztümben, magas sarkú cipőben járt. Amint újságíró tett, ahogy ő mondta, „leszámolt a túsarkú cipőkkel”, és laposakat hordott. Azon az estén – mint később kiderült – imponálni akart nekem, szóval a moziba túsarkúban jött. Az étteremben nyomta a lábát, titokban kibújt belőle, és a cipő, mire hazaindultunk volna, szőrén-szálán eltűnt. Négykézláb kerestük, de sehol sem volt.
- Szórakoztató lány lehet.
- Igen. Végül az étteremtulajdonos kerítette elő, ő fogott gyanút. A lakásuk az étterem fölött van, és a kislánya néha lejött az étterembe. Egyik kedvelt szórakozása volt, hogy négykézláb végigment az asztalok alatt. Így gyűjtötte be Niki cipőjét, mert nagyon megtetszett neki.
- Majd adja meg az étterem címét – mosolyodott el a nő.
- Aznap este megcsókoltam. Így indult a kapcsolatunk.

- Miért beszélt a múltkor múlt időben a kapcsolatukról?
- Azért, mert Niki szakított velem. Véglegesen. Még tavaly.
- Miért?
- Nem tudom.
- ...
- Tényleg nem tudom. Persze sokat dolgoztam, sokszor

ígértem, hogy időben ott leszek, érte megyek, hogy későn kelünk másnap, hogy elmegyünk pár napra ide vagy oda... de mindig történt valami, és ott kellett lennem a helyszínen, az irodában. Tehát megértettem, hogy elege lett.

– Nem is próbálta vagy próbálja visszahódítani?

– Dehogynem. Elsősorban miatta változtattam állást. De úgy látszik, sokkal eltökéltebb... azt hittem, hogy a legfőbb problémája az volt velem, hogy nem tudunk normálisan, előre programokat egyeztetni. De most... nem is tudom. Nincs senkije, abban biztos vagyok. És időnként úgy érzem, hogy ő is szeretné folytatni. Nem tudom. Időt adtam neki és magunknak.

– Valahogy sántít nekem ez a magyarázat. Valami oka biztosan volt annak, hogy szakított magával. Gondolkozzon. Próbálja felidézni, hogy mi történt előtte... aznap, az azt megelőző napon vagy héten...

– Sokat gondolkoztam rajta.

– Azért majd próbálja meg újra. Valami olyat mondott...? Mondjuk, ami a jövőjükre vonatkozik? Esetleg olyasmit, hogy nem akar elköteleződni, nem akar gyereket... ilyesmit. Egy nőt ezek az odavetett félmondatok nagyon megviselnek.

– Miért mondtam volna ilyesmit? Szeretem őt.

– Jó, azért gondolkozzon, hátha eszébe jut valami.

– Mondja, Niki és Laura ismeri egymást?

– Dehogyis.

– Hogyhogy nem?

– Úgy, hogy Laura sebzett, és mostanában inkább... olyan magának való.

– És Niki...? – kérdezte a pszichológus, mire András elnevette magát.

– Hát igen, egy kicsit ő is. De ő inkább vad lett, és a fájdalmát

levezeti ezekben az oknyomozós cikkekben.

- Maga szerint hogyan vélekednének egy másról?
- Nem tudom. Lehet, hogy kedvelnék egymást, de valószínűbb, hogy inkább utálnák a másikat.
- Talán azért, mert hasonlítanak...?
- Nem tudom. Ezen még sosem gondolkoztam.

- Nem tartja furcsának, hogy sosem mutatta be egymásnak Laurát és Nikit? A két legfontosabb nőt az életében...?
- Nem. Nem tudom.
- Mit gondol, hányszor mondta ma ötven perc alatt azt hogy „nem” és hogy „nem tudom”?
- Fogalmam sincs.
- Nagyon sokszor.
- Maga nem olyan ember, aki „nem tudja” András. Maga pontosan tudja.
- Mit?
- Mindent. Csak néha egyszerűbb azt mondani, hogy „nem tudom”. Akkor nem kell mélyebben foglalkozni a dologgal, újra és újra átgondolni, megvizsgálni többféle szempontból, nem kell arra figyelni, hogy mit üzennek a megérzései.
- A munkámban szükség van a megérzésekre és arra, hogy több szempontból nézzem meg a dolgokat.
- A munkájában használja is ezeket. De a magánéletben is szükség van rájuk. És arra is szükség van időnként, hogy mélyebb rétegekbe menjünk, és megnézzük, mi lehet ott, amire most azt mondjuk, hogy „nem tudom”.
- ...
- Érti, ugye?
- Nem tudom – bólintott mosolyogva a férfi, majd hozzátette: – Igen, hogyne érteném.

– Akkor rendben. Gondolkozzon el azokon a kéréseken, amelyekre szíve szerint azt felelné, hogy „nem tudom”. Írja össze őket. Ez a házi feladata. Jövő héten újra találkozunk.

– Elég lesz az öt alkalom?

– Nem tudom – nézett rá derűsen a nő. – Lehet, hogy igen. Lehet, hogy nem. Majd megbeszéljük, amikor eljön az ideje.

– Mi baja lett a takarítónőnek? – kérdezte Verbovszky, amikor a nő elvette tőle az ételmaradékot. Most nyugodtan adhatta neki a vacsorát, mert a gyerekeket a férje elvitte a saját szüleihez. Bár egyik sem akart menni túlzottan, a kicsit meg lehetett győzni azzal, hogy simogathatja a nagyszülei kiskutyáját, a nagyot pedig azzal, hogyha normálisan viselkedik, akkor szombat este elmehet az osztálytársnőjéhez bulizni, és az apja csak vasárnap megy majd értük. A nő nem értette, miért kell egész szombatra megszabadulniuk a gyerekektől, de tartott tőle, hogy ez kapcsolatban van azzal, hogy megváltozott a viszonyuk. *Istenem, inkább bele sem gondolok.*

– Kificamította a bokáját. Zokniban akart leszáguldani az emeletről, és rosszul lépett. Be sem tudta fejezni, a ház félig van kitakarítva. Kifizettem a jövő heti bérét is, és mondtam, hogy nem kell jönnie jövő pénteken – mentegetőzött az asszony, mintha az ő hibája lett volna. – Aztán hívtam neki egy taxit. Jobban vagy?

– Igen, kicsit jobban.

– Már nincs lázad.

– Ki kell venni a varratokat, mielőtt begyulladnának.

– És ki fogja kivenni?

– Te.

– Én aztán nem.

– De igen. – A férfi hangja határozott volt. – A csomagomban

van egy olló és steril kötszer. Vedd elő, és fertőtlenítsd az ollót. Ott a spray. És kell egy csipesz is. Azt is fertőtlenítsd le.

- Nem tudod magadnak megcsinálni?
- Nem. Mozdulj már, mielőtt hazajön valaki. Van laptopod?
- Van.
- Akkor hozd ide.

A nő odavitte, aztán előszedte a szemöldökcsipeszét és az ollót és megpróbálta fertőtleníteni az eszközeit, közben Verbovszky rákeresett a YouTube-on a varratszedésre. Odafordította a nő felé a monitort. A nőnek felfordult a gyomra, ahogy meglátta a videót, pedig egy egyszerű varratszedés volt, valakinek a karjából szedték ki olló és csipesz segítségével a varratokat. Az egész nem tartott másfél percig sem, de úgy tűnt, mintha már órák óta ezt kellene bámulnia.

– Fújd le fertőtlenítővel a sebet, és töröld át óvatosan a steril gézzel.

– Jaj – nyögött fel a nő, de a kezébe vette a kötszereket.
– Kezdheted – mondta végül Verbovszky, és lecsukta a laptopot. – Jobb lenne erősebb fénynél.

– Itt a telefonom – lépett vissza a hálóba, és elővette az éjjeliszekrényről a mobilját. Bekapcsolta a zseblámpa-funkciót. *Csak legyünk már túl rajta.* Odaadta Verbovszkynek a mobilt, és mellé térdelt.

– A csomó alatt fogd meg az ollóval, ott vágd el. Emeld ki a csomót, hogy alatta vághasd el a cérnát.

Ahogy az olló pengéje közrefogta az első varratot, az asszony émelyegni kezdett.

– Határozottan! Vágd el, és húzd ki a csipesszel! Vágd el!
– Jó. Nyugalom – felelte a nő, leginkább azért, hogy önmagát bátorítsa. Érezte, hogy izzad a keze.
– Vágd már el!

És akkor elvágta. Nem is volt olyan egyszerű, még egyszer, erősebben meg kellett ismételnie a műveletet.

– Most fogd meg a csipesszel, és húzd ki az egész varratot. A csomónál fogd valahol.

– Ezt én nem...

– Dehogynem. Ha arra képes vagy, amit éjszakánként művelsz a férjeddal, akkor ezt is meg tudod csinálni.

A nő elvörösödött. Szíve szerint otthagytta volna Verbovszkyt, tegyen, amit akar – de akkor sosem szabadul meg tőle. Márpedig minden egyes nap, amit náluk tölt, növeli a lebukás veszélyét.

Lassan, óvatosan dolgozott. Az elején remegett a keze. Az első varrat eltávolítása sok-sok percig tartott, egyszerűen nem merte határozottan kihúzni a fonalat.

Bár a következő már jobban ment, a harmadik megdolgoztatta, nagyon nehezen tudta csak elvágni a cérnát, pedig az olló pengéje éles volt. Bele sem akart gondolni, honnan szerezte Verbovszky.

Mire az összes varratot eltávolította, lemerült a telefonja. Pont jókor végzett.

– Kész – törölte meg kézfejjével a homlokát. Alaposan megizzadt. Az órájára nézett: nagyjából egy órát töltött a művelettel. Hamarosan hazajön a férje. Szerencse, hogy a szüleinél vacsorázik. Azok a szerencsétlenek büszkék rá. Ó, a fenébe.

– Most hozz egy whiskyt.

– Nem ihatsz a gyógyszerre.

– Szedd össze a szemetet, és hozz egy whiskyt. Az ollót hagyd itt. Meg a kötszert is.

– Meddig maradsz még? Most már jobban vagy – lépett be újra a gardróbba egy pohárral a kezében. – Nem maradhatsz itt örökre.

– Azt mondtad, hogy a takarítónő nem jön a jövő héten.

– Szent ég, ezt nem teheted! – Ijedten nézett a férfira. – Nem maradhatsz itt még egy hétig. A férjem is bármikor bejöhet a gardróbomba. Vagy rád nyithat a vécén.

- Ez a te fürdőszobád.
- Attól még használhatja.
- Tudom. Tegnap is használta.
- ...
- Hamarosan elmegyek.
- ...
- Jobban jársz, ha hallgatsz erről az egészről.
- Tudom.
- De még egy kicsit maradnom kell.
- Mi az a „kicsit”?
- Van valami jármű a garázsban? Olyan, amit nem használtok télen – hagyta figyelmen kívül a nő kérdését Verbovszky.
- Nincs – rázta meg a fejét a nő. Még csak az hiányzik, hogy eltűnjön a férje sport motorja. Abból lenne aztán igazi ereszd – el – a – hajam. Mostanában, már vagy két éve nemigen használta a férje, mert úgy gondolta, hogy árt az „imidzsének”. Esett is vele egy nagyot valahol, akkor elment a kedve az egészszől. Félt, hogy megírják a bulvárlapok, hogy benézte azt a kanyart.
- A motorral mi van? Eladtátok?
- Eladta, igen – vágta rá a nő.
- Akkor kellene valami kocsi.
- Ebben nem tudok segíteni. Adok pénzt, menj el busszal, aztán fogj taxit. Csak könvörgök, ne hívj taxit a házhoz.
- Majd még átgondolom, mit tegyek. Kellene valami jármű. Viszont... van itthon hajfestéked?
- Hajfesték?
- Igen. Valami világos szín, hogy ne ismerjenek rám.
- Nincs. Látod, milyen színű a hajam – mutatott a saját fejére. – Miért tartanék itthon világos hajfestéket?
- Akkor vegyél valamit. Világosbarnát vagy inkább szökését, ami befogja a sötét hajamat. Nem mehetek így az utcára, nem akarom, hogy felismerjenek.

Végre. Leöblítette a tányért és berakta a mosogatóba a whiskys pohárral és az evőeszközökkel együtt. Olyan érzése támadt, mintha elszívták volna a gondolatait. Tűnődött a konyhapultnál ácsorogva, majd megfogta a whiskys üveget, hogy elrakja az italok közé, de meggondolta magát. Elővett egy másik poharat, és töltött bele egy ujjnyit az italból. Egy húzásra megitta. Vágott egy grimaszt, de remélte, hogy hamarosan átjárja a testét a forróság. Kezdett ellazulni, és elképzelte, hogy nem itt, ebben a házban él, hogy a gyerekeivel van kettesben valami tengerparton, akár egy télies tengerparton, ahol fúj a szél és hullámoz a víz. Egy olyan világról álmodott, amiben nem ismeri Verbovszkyt. És amiben már csak a múlt része a férje, a gyerekei apja. Láta magát a tengerparton ülni egy óriási, puha, kötött kardigánban, és szinte érezte, ahogy hozzábújnak a testéhez a gyerekei. Ezek az ábrándozások voltak az utóbbi idők legszebb pillanatai. Bárcsak ne kellene visszatérnie a valóságba.

– Hasonlónak láttad Nápolyt, amikor itt jártál? – Niki csak óvatosan hozta szóba újra az anyja régi utazását. Furdalta a lelkiismeret a titka miatt: a Dinnyefüzetet, amit az anyja padlásán megtalált, már végigolvasta.

– Nem egészen – ingatta a fejét Lívia, és belenyúlt a kis tálba, ami tömve volt olajbogyóval. Egy bárban álltak, proseccót ittak és olajbogyót ettek mellé. Séta közben bukkantak rá a kis kávézó-bárba, ahol mind a hat bárszéken helyiek ücsörögtek, és nagy hangon magyaráztak egymásnak. Ők a bárpult pici sarkában szorítottak helyet maguknak. – Vannak ismerős részek, biztos, hogy az óvárosban ugyanezek az épületek álltak, de a hangulata nem volt

ennyire... nem is tudom, hogyan fogalmazzam. Akkor a nyers erőt és a fiatalságot éreztem ebben a városban. Most olyan... vegyes. Felnőtt lett ez a város, és sokkal... megbízhatóbbnak látszik. Mint egy nő, aki már nem csinál annyi marhaságot, mint tinédzserkorában.

– Hmmm – Niki kérdően nézett az anyjára, de nem kapott további magyarázatot.

– Akkor, régen sokkal szegényesebb volt minden. Mint egy csóró tinilány, akiben azért ott a vagányság, és ki akar törni.

– Szóval szerinted Nápoly nőnemű.

– Nem tudom – nézett derűsen a lányára Livia. – Amíg nem kérdeztél rá, addig talán nőneműnek gondoltam volna. De az is lehet, hogy csak magam miatt.

– ...

– Talán én voltam az a csóró tini, aki idejött, és rácsodálkozott mindenre.

– Mi az, ami először eszedbe jutott Nápolyról, amikor leszállt a gépünk? – faggatta Niki.

– Ez nem ér. Erre nem válaszolok.

– Jó, akkor milyen íz volt a szádban? Milyen illat volt az orrodban? Milyen érzés volt a szívedben?

– Na látod. Tudnál te főállásban is dolgozni egy női magazinnál.

– Ezzel mit akarsz mondani?

– Hát a kérdéseid... azok egy női magazinba illenek.

– A számban éreztem a szarvasgombás olajbogyó ízét. Az orromban a varrógépolaj és a nyers hal szagát. És a szívemben... maradjunk annyiban, hogy a pulzusom – ahogy ti mondanátok – elérte a zsírégető célzónát.

- Ki az a „mi”?
- Hát a fiatalok, akik konditerembe járnak.
- Anyu, ne viccelj, te is jársz konditerembe!
- De nem afféle divatos helyre, ahol csodagépek meg személyi edzők vannak. Igen, járok: a budakalászi sorstársaimmal öregcsaj tornára – nézett rá lesújtón az anyja. – Mi nem használunk steplépcsőt meg fitneszlabdát – tette hozzá, mintha ezzel akarná igazolni, hogy a kőkorszakból érkezett.
- Milyen az a szarvasgombás olajbogyó?
- Finom. Csodálatos. Széptomlik a szádban, mint a trüffel, és egyszerre sós, pikáns, kicsit kesernyés, és még egy pici édeskés utóíz is hagy a szádban.
- Miért nem szerzel be? Végül is ki más tudna ilyet beszerezni Magyarországra, ha nem te? Mindig elfelejted, hogy a tiéd az ország legjobb állása.
- Ez hülyeség. Borzalmas dolgokat is kóstolok.
- Azt a szarvasgombás olajbogyót miért nem szerezteted be? Legalább pár üveggel... magadnak.
- Mert annak... mert az már múlt idő – rázta meg a fejét az anyja. – És mert csak most jutott eszembe.
- Ez az olajbogyó is finom – mutatott Niki a tálra.
- Mmmm... Nem rossz.
- Igyunk. Nápolyra – emelte koccintásra a poharát Niki. Az anyja arca megdermedt egy pillanatra, de aztán elmosolyodott és felemelte a poharát.

Kicsit később találtak egy szűk, meredek utcát, ahol minden pici boltban betlehemes szobrokat, faragványokat árultak. Miniatűr betlehemes szobrok és kicsit nagyobbak, végestelen-végig, jászollal, Jézussal, külön-külön és egyben megvásárolható változatban, a néhány centis alkotásoktól a súlyos szobrokiig. Még betlehemes

hűtőmágnes is volt, mindez vegyes keveréke az egykori és a huszonegyedik századi Nápoly hangulatának. Lenyomata mindannak, ahogy a modern kor a régmúlt emlékeit és szimbólumait görcsösen – időnként giccsesen – próbálja megőrizni. Sok fafaragó a saját üzletében készítette a műveit. Nikiék végigkaptattak az utcán, aztán mentek tovább, amerre a sikátor vitte őket. Egy turistacsoportba futottak bele, és Niki legnagyobb ámulatára valaki magyarul rá köszönt.

– Szia, Niki. – Csodálkozva nézett a zakót és télikabátot viselő, magas, jóképű férfira, aztán beugrott neki, honnan ismeri. Hát a hajóútról. Az a plasztikai sebész, aki a feleségével vett jegyet a karácsonyi karibi hajókázásra.

– Endrődi Péter – mutatkozott be a férfi Niki anyjának, aztán a lányhoz fordult. – Egy kongresszuson veszek részt, ma szabad programunk van, vagyis városnézés. Ti...? Városlátogatás? Vagy munka?

– Egy kicsit ez, egy kicsit az – felelte Niki zavartan, miközben arra gondolt, hogy a hajón véletlenül meglátta Endrődi feleségének a levelezését a barátnőjével. Levéltitkot sértett, pedig nem volt szokása, de kíváncsiságból elolvasta a felugró levelezőablakban az Endrődi felesége által írt levelet. Nem volt büszke magára, azóta, úgy látszik, mániákus magántitoksértő lett, most speciel a Dinnyefüzet kicsempészésével és elolvasásával... – Mi újság veletek? Visszazökkentetek?

– Nem volt könnyű – mosolygott a sebész, aztán hozzátette: – Bővül a család, úgyhogy egy ideig talán ez volt a leghosszabb nyaralásunk.

– Gratulálok – válaszolta Niki őszintén. – Mostanában én sem tervezek nagyobb utazást. Nem sok kedvem volt elmenni arra a karibi útra, de végül nagyon jól sikerült.

– Igen. Én is így voltam vele – nevette el magát a férfi, aztán elbúcsúzott, és csatlakozott a társaihoz.

Nikiék továbbmentek a sikátorban. Egy utcácskában, ahol már, ha szűkös is, de elfért egy autó a két házfal között, találtak egy templomot.

– Bemegyünk? – kérdezte Lívia. Niki határozatlanul bólintott. Mi sem állt távolabb tőle, mintegy templomlátogatás, de az anyját sem úgy ismerte, mint aki misékre jár. A templom kicsi volt, alig néhány pad fért el benne, és félhomály uralkodott. Rajtuk kívül csak egyvalaki ült a legelső sorban, egy idős asszony. Az oltárkép repedezett, az oltárnál mécsesek világítottak. Niki elképedve látta, hogy az anyja leül a második padba. Tanácstalanul követte, aztán mögé ült a harmadik sorba. Jól is esett egy kicsit megpihenni, a prosecco a tejébe szállt. Az anyja egyenes derékkal ült előtte a padban, ő pedig elővette a mobilját, néma üzemmódba tette és sms-ezni kezdett. Eljött az idő, hogy megírja Andrásnak: megérkezett, és végre Fannival is fel akarta venni a kapcsolatot. Fogalma sem volt, hogy meddig fognak itt ücsörögni, és hogy az anyja az apja elköltözésének hírére vallásos lett-e. De ha imádkozik is, ő legalább addig elüti az időt azzal, hogy a pad alatt sms-eket ír.

Will you marry me?

A nápolyi Dómban voltak, amikor Alessandro feltette neki ezt a kérdést. A fiú előzőleg elmesélte neki, hogy ebben a templomban őrzik egy szent vérét, ami természetesen beszáradt már, de évente kétszer előhózzák a dómból, és akkor mindig cseppfolyóssá válik. Ha nem történne meg ez a csoda, akkor nagy katasztrófa várna a nápolyiakra. Hasonló legenda persze a Tojás várral kapcsolatban is terjedt, és a nápolyiak rettenetesen komolyan vették az effajta babonákat, hiszen a Tojás vár tojása egyszer csak megrepedt, és az aztán a vár uralkodóinak végzetét okozta. Lívia akkor már szintén nem vette félvállról ezeket a babonákat, hiszen amióta Juli által összeköttetésbe került az istennővel, és az elhozta neki Alessandrót, nem mert kételkedni sem a legendákban, sem a babonákban, sem az

istennőkben.

Will you marry me? Feleségül jössz hozzám? Ezt kérdezte tőle Alessandro akkor, régen, rövid ismeretség után, de mindketten biztosak voltak az érzéseikben. Akkor Livia arra gondolt, hogy alig két hónappal korábban még mindenféle eszement praktikákat talált ki, amivel meghódíthatná Váradit, és mit nem adott volna azért, hogy a focista őt válassza. Most pedig... itt ül egy olasz fiúval Nápoly közepén, Nápoly egyik legszentebb helyén, ahol megkérik a kezét. Arra gondolt, hogy a szent vére abban a pillanatban egészen biztosan cseppfolyóssá vált.

– Yes, sure – suttogetta. Ugyan most majd összedől a világa, de felépül a régi helyett egy újabb, izgalmasabb. Igen, hát hogy a fenébe ne akarna feleségül menni hozzá? 1976-ot írnak, ő tizennyolc éves, és előtte áll az egész élet. Alessandróval. Nápolyban. Bánja is ő, hogy mit fognak szólni a szülei, hogy mit fog dolgozni, hogy fog-e még kézilabdázni... Igen, igen, igen!

Livia szeme előtt lepergett a múlt a kis templomban. Már elmúlt, régen elmúlt minden, azóta elmúlt a házassága is, vagy legalábbis múltófélben van, és azok a régi álmok nem valósultak meg. És most mégis előjöttek, fergeteges erővel, ráébresztették valamire, ami eszébe sem jutott volna, ha nem jön ide.

Most döbbsent rá, hogy már évek óta nem álmodozik Semmiről. Egyáltalán semmiről.

Címlista, új üzenet: András

Megérkeztünk, jártam a kutyáknál, egy helyes, örült lány a sajtosuk, néha kiesik a kocsija kereke. Több óriási kutyája van, és a

pasija ebe tetszhalottal játszik. Kiderült, h itt bizonyos menhelyek csak az EU-támogatásra hajtanak. Ennek is utánanézek. Holnap találkozom a nyomozóval, akit ajánlottál. Ellünk olajbogyót, ittunk proseccót, anyám megtért, egy templomban töltjük az estét. Köszönök mindent. N.

Válasz:

Vigyázzatok magatokra. Rád is fér egy ima. De majd imádkozom érted. ☺ Csók. A.

Címlista, új üzenet: Fanni

Fanni, drága, Nápolyban vagyok. Aggódom érted. Légyszi írj, ha írhat. Minden rendben? Puszi: Niki.

Címlista, új üzenet: Csilla

Csilluka, megérkeztünk. Nápolyban már majdnem tavasz van. Gondolkozz, megírod-e az aukciós riportot. Puszi: N.

Válasz:

A krémet magaddal vitted?

Válasz:

Nem.

Válasz:

Ugye betetted a hűtőbe?

Válasz:

Igen. Andráséba.

Válasz:

Megőrültél? Es ha magára keni? Csúcskozmetikum.

Válasz:

Nem fogja. Nem használ krémeket.

Válasz:

Elég nagy baj. Vannak igazán hatásos férfikozmetikumok. Ajánlom is, h ne kenje magára, mert megölöm. Ámen.

Tervek, rajzok, kelmék, illatok. A szabászkréta, amit ő olyan spontán módon használt. Nem precízen, nem a szabásminta alapján, hanem amikor már kiszabás előtt állt a modell, akkor belerajzolt. Érzésre.

Most újra itt volt, csak a műhely lett más, nagyobb, korszerűbb, mint régen, de erre Giacomo már a múltkori látogatásakor rácsodálkozott. A főszabász, Mario, vérbeli profi volt. Az apjával együtt kezdte a pályáját, már több mint harminc éve volt a szakmában. Pontos volt, precíz, megbízható. És képes arra is, hogy mások álmát valóra váltsa. Legalábbis Giacomo így látta. Mario alázatos, de csak a szakmája iránt. Amúgy határozott véleménye van, és csak az képes rá, hogy meggyőzze őt, akit elismer. Kérdés, hogy Giacomót elismeri-e. Papír nélkül a képesség mennyit ér? És mennyit fakult az a képesség? Elég lesz-e Giacomo kreativitása 2012-ben ahhoz, hogy megvalósítsák együtt a divatvilág 2015-ös modelljeit, amiről még senki sem álmodik – legfeljebb csak ő maga? Persze nem szabad túlságosan hirtelen váltani, ezt megígérte az apjának.

Mégis rajzolt, egész nap, szövetkatalógusokat nézegetett Marióval, válaszolta neki, hogy milyen matériát szeretne, de csak hasonlatokkal tudott élni. Hát ez az elméleti tanulás, az iskolapadban szerzett alapos ismeretek hiánya. Olyan meleg legyen az érintése,

mint a kasmírnak, de vékonyabb legyen az anyag. Mint amikor a melegben átúszik egy felhő a nap előtt. Ehhez hasonlók jutottak eszébe, és Mario jegyzetelt. Nem intette le őt, hogy szálljon le a földre, és hogy a hasonlatai alapján nem tud elindulni. Nézte Giacomo rajzait, keveset kérdezett, és még kevesebbet szólt. Giacomónak fogalma sem volt, hogy mit gondol a főszabász. Nem fog-e hónap végén felmondani, arra hivatkozva, hogy javíthatatlan álmodozókkal nem hajlandó együtt dolgozni.

Késő délutánig a papírok fölött hajladoztak, és csak Giacomo beszélt, miközben száguldott a ceruza az ujjá alatt. Megrajzolta álmai nőjének sziluettjét – legalábbis viccesen így nyugtázta, hogy mindig egy arányos, karakteres arcúnak gondolt lány jelent meg a papírján a skicceken –, és megrajzolta a férfit is, akire merész szabású öltönyöket és sok mást, például hosszú szárú, picit felsliccelt farmert álmodott.

– Fog ez menni.

Ennyit mondott Mario a nap végén. Nem volt valami bőbeszédű. Hogy tetszik neki a dolog, csak abból derült ki, ahogy atyáskodva, szégyenlősen megveregette Giacomo vállát, majd persze gyorsan el is fordult.

– Hétfőn találkozunk – tette még hozzá, aztán ott sem volt. Giacomo pedig kísértelt az irodából a műhelybe, amely már félhomályba borult. Felkapcsolt egy lámpát az előtérben, hogy éppen csak bevilágítsa a műhelyt a szabászasztalokkal és a varrógépekkel. Ült a félhomályban, kinézett a rácsos ablakon, és bár a háztetők fölött a tengert éppen nem látta ültő helyéről, de a Vezúv egy picike szeletét igen. Már csend volt bent, csukva az ablakok, de behallatszott a robogók zaja, egy nő kiabált valakivel, aztán elcsendesült minden, legalábbis őbenne. Egy film pergett benne a hatéves Giacomóról, aki ismerkedett a tüvel, aki játszva tanult varrni,

Fabióval, az unokatestvérével együtt. Fél év alatt olyanná vált számukra a tű, mint ha a saját ujjuk lenne. Tű és gyűszű – és mire Giacomo iskolás lett, a legtöbbet kereste a suliban egy fura bábu elkészítésével. Az anyagmaradékokat használta el, és híres olasz focistákat formázott meg a babákkal. Az első év végére összegyűjtött annyi pénzt, hogy vehetett belőle magának egy tévét és egy videólejátszót. Az apja megígérte, hogy nem szól bele, mit vesz a keresetéből. Tízévesen tanult öltönyt varrni. Alessandro célprémiumot tűzött ki Giacomónak és Fabiónak, hogy melyikük készíti el precízebben a munkadarabját. Rengeteg nehézséggel járt, ráadásul kézzel megvarrni egy öltönyt! Még akkor is, ha a szabásmintát megkapták hozzá. Végül mindketten megérdemelték a kitűzött célprémiumot. Giacomo sosem tanult meg profin szabásmintát készíteni, sőt szabni sem igazán, mégis meglátott benne valamit az apja. Tízévesen a „saját” öltönyét halványkék selyemmel bélelte ki, és a hajszálcsíkos öltöny felhajtójának hátoldalát szintén ugyanilyen színű anyagból szabta. Senkitől sem kért hozzá segítséget, sem tanácsot. „Ez más” – ennyivel indokolta a merészségét. Fabio modellje jóval egyszerűbb volt. Mindketten megérdemelték a jutalmat, de Alessandro akkor meglátta a fiában a Grotti-vonalat. Meglátta benne a saját apját, de a nagyapját és a dédnagyapját is. Igen, a dédnagyapja vére folyt leginkább Giacomo ereiben. És a családban elsősorban Giacomo ereiben folyt Alessandro dédnagyapjának a vére, az összes eddigi leszármazott közül ő örökölte a matéria iránti szenvedélyét és a tehetségét, a ritka kreativitást.

Egyik évben, karácsony előtti héten Giacomo előrukkolt egy kéréssel. Bement a kis műhelybe, ahol összesen három varrógép állt, és ahol az apja nemcsak tervezett, hanem varrt is az ügyfeleknek, alkalmazottja Mario volt és két varrónő... Most is az orrában érezte azt az illatot. A gépolaj szaga akkor erősebb volt, de valami édeskesernyős illat is szállt mindig a levegőben, talán a szövetek

árasztották. Giacomo ilyennek képzelte Marokkó illatát, amiről rengeteget olvasott. Pici volt a műhely, Alessandro szeretett volna nagyobbat, de ki kellett fizetnie a bátyját... Giacomo imádta a műhelyt. Jó volt figyelni, ahogy a varrónők varrtak, több fázisnál nem használták a varrógépet, hanem kézzel öltögettek, és szerette azt is bámulni, ahogy az apja méretet vett az ügyfelekről, jó volt látnia a ruhapróbát, az igazítást. Tízévesen már tudta, hogy egy férfi, ha valamit is ad magára, csak kétoldalt slicceit zakót hord, az egyetlen, „szóló” sliccet jobb elfelejteni.

– Ilyen kabátot szeretnék – lépett be karácsony előtt az apja szűk, hideg irodájába. Köhögni kezdett, mert az irodában vágni lehetett a füstöt, ezért az apja folyton szellőztetett. Akkoriban Alessandro és Mario is úgy dohányzott, mint a gyárművegy, pár évvel korábban szoktak rá, és csak sok évvel később hagyták abba. – Karácsonyra – tette hozzá sietve. Alapvetően jól nevelt gyerek volt, és azóta, hogy a mostohaanyja elköltözött, sokkal nyugodtabban beszélt az apjával. Egy füzetlapot csúsztatott az apja íróasztalára. Alessandro érdeklődve nézte. A kockás papíron a stilizált pálcikaemberke fekete-fehér nagy kockás, lábikráig érő, A vonalú kabátot viselt, és csak egyvalami volt színes a képen: egy piros sál, ami messzire lobogott, ahogy a pálcikaember sietve gyalogolt a nápolyi utcán. A háttérben ott volt a Dóm, Giacomo még a rajz háttérét is kidolgozta.

Karácsonyra Giacomóé lett Nápoly legmenőbb kabátja, puha esésű, lágy tapintású, könnyű, de meleg: gyapjú és angóra keveréke, tizenötöt tizenöt centis fekete-fehér rombuszmintákkal. Aztán azon a télen Grottiék vevői – látva Giacomót az utcán és a szalonban, vagyis a műhelyhez tartozó próba helyiségben a kabátjában felbukkanni – felnőtt méretben kezdték követelni a kabátot. 1988-tól legalább négy éven át ez a kabátfazon volt a téli sláger Nápolyban: rombuszmintával, sima feketében, drappban, szürkében. Ez a kabát volt Giacomo első tervezése, és mindenki biztosra vette, hogy híres

divattervező válik majd belőle.

Giacomo mosolygott, amikor képzeletében újra abban a kockás kabátban járt-kelt a Via Toledón, tizenhárom éves volt, nagyon vagány, és előtte volt még minden. Jó volt visszatalálni a kiskamasz énjéhez. Körülnézett a műhelyben. Mennyi minden megváltozott azóta! Nemcsak a helyszín, hanem a munkakörülmények is. A sok-sok kézi munka most is megmaradt, de már nem dohányzott sem az apja, sem Mario, és nem kellett annyi neoncsövet használniuk, hiszen ennek a tágas műhelynek már hatalmas ablakai voltak.

Ugyan a régi barátok – Fabio, az unokatestvére, és Stefano – már nem voltak mellette, de annak a régi kabátnak az emléke újabb és újabb ötleteket inspirált benne. Képes rá. Kezdte biztosra venni, hogy ez az, amire képes: ruhákat megálmodni. Csak hálás lehet azért, mert annak idején dühből és félelemből elhagyta Nápolyi, és kitanult egy új szakmát, nem melleleg rájött, hogy a számokhoz is van érzéke. Ha ezt a kettőt kombinálja, akkor akár sikeres divatházat is felépíthetnek az apjával – vagyis olyan szeretetmárkát, amelynek nincs lógója, és mégis vannak egyedi, nagyon különös ismertetőjelei. És ami kiemeli őket a kis divatházak közül.

Csak egyvalami volt még hátra: őszintén beszélni az apjával mindenről, ami régen történt. Sok-sok éve hárított, de most kezdte érezni, hogy a tervek és az álmok bátorsággal töltik el. Remélhetőleg képes lesz rá. És talán képes lesz majd a régi barátjával, Stefanóval is találkozni.

Livia csendben tett-vett a szállodai fürdőszobában. Vajon három Xanax megölné? Vagy öt? Mondjuk az alkohollal együtt... Lássuk csak. Megivott délután egy proceccót, este két pohár vörösbort. Az

már önmagában gyilkos mennyiség, legalábbis neki, aki sosem ivott. Régen. Most, ha bevinné rá a gyógyszert, ki tudja...

„Az ám, barátaim. Meghalt, mert nem bírta elviselni, hogy elhagyta a férje. Egyedül maradt, és nem bírta a magányt. Nem bírta elviselni, hogy nem valósította meg a tinédzserként megálmodott álmait.” „Azt hallottam, elutazott Nápolyba, hogy véget vessen az életének.” „Nem Rómába? Hiszen Rómát látni és meghalni...” „Nem, én úgy tudom, Nápolyba. A lánya is vele volt.” „Jaj ne, képes volt úgy meglenni, hogy a lánya is ott volt?” „Az ám, vele egy szobában. Ha akarjátok hallani az igazságot, a lánya találta meg holtan. Ott ébredt a kihűlt anyja mellett egy olcsó szállodai szobában.” „Uramisten, hogy tehette ezt? És ott az idős anyja, nézzétek csak, itt áll a ravatalozóban, és egy pisztoly van a kezében... Ugye nem akar a tömegbe lőni...?”

„Hál, kedveseim, Ladányiné Görög Livia nagyon elfuserálta ezt az egészet. Az életét éppen úgy, mint a halálát.”

Na nem, ezt azért nem adja meg nekik. Hirtelen belenézett a tükörbe, és egy elszánt szempár nézett vissza rá. Nincsenek még csak szarkalábai sem! Legalábbis olyan sok nincs. Még nincs vége semminek. Talpra fog ő állni. Talán... Mindenesetre most nem vesz be egyet sem abból a dilibogyóból, ahogy a lánya nevezte. Inkább bekapcsolja a tévét, és kifulladásig nézi a Rai Unón az ugrabugráló, éneklő, vihogó olaszok show-ját. Ha azt kibírja, akkor már tényleg mindent kibír.

IV.

- Figyelem, jönnek. Le fogom őket fényképezni. Ebből aztán jó kis botrány lesz. Szívesen megnézném ennek a kriplinek a képét, amikor a neje odatolja majd elé a fotókat.
 - Tegye el a telefont, és ne hívja fel magára a figyelmet.
 - Éppen azért telefonálok, hogy álcázzam magam.
 - Nem, egy öregasszony nem szokott mobilozni az utcán. Tegye le. Viselkedjen úgy, ahogyan várják magától.
 - Vagyis? Csapjak oda egy bottal a bokájukra? Vagy üssem el őket a húzós bevásárlókocsimmal?
 - Most. Tegyük. Le. Tegyük lel Én kiszálltam.
 - Várjon. Ez az ember a társadalom selejtje, és még meg is csalja a feleségét? Maga szerint mit érdemel?
 - Bontom a vonalat. És ne használjon vakut.

Katt Katt. Katt. Kattkattkatt.

Dühből készült a sorozat fotó. *Szellemi fogyatékos minden nő férfi, aki fényes nappal, nyílt terepen sétálgat a barátnőjével.*

Kattkattkattkattkatt.

- Ez a nyanya mit fotóz?
- Hát a tájat.

- Nem minket?
- Miért fotózna minket, ne viccelj. Hiszen el se lát idáig.
- Én azért megnézem, miben mesterkedik. Pont arcon fotózott.
- Nem tudom. Szegény, nézd, milyen nehezen megy.
- Legalább könnyen utolérem.
- Minek hívnád fel magadra a figyelmét? Csak egy szerencsétlen öreglány, lehet, hogy turista.
- Turista?
- Az.
- És honnan jött?
- Gőzöm sincs. Bajáról. Vagy Letenyéről. Mit érdekel? Inkább menjünk... tudod, mindjárt véget ér az ebédidőd...

A hétszentségit. Majdnem gyanút fogtak. Meg kellett szaporáznia a lépteit, hogy mielőbb odaérjen a fél egyre odarendelt taxihoz. A sofőrt Olivér, a magánnyomozó jól ismerte, és néha dolgozott is vele. Most, mivel nem lehetett tudni, hogy az ügyvéd nem kocsival megy-e el – az autója, egy fekete Citroen az utcán parkolt, az asszony már korábban azonosította a rendszámot biztosra mentek. Végre odaért a taxihoz. Nem tudott rögtön beülni, mert ott volt még az a rohadt bevásárlókocsi is. Legközelebb nem hozza el álcázásnak. De legalább jó munkát végzett. Megérte ott várakozni, közben beszélgetett egy szórólapos fiúval leszúrt egy gyereket, amiért egyedül cselleng az utcán, és még a sapkáját is a zsebében hordja, és kinézett az egyik kirakatban egy nagyon, de nagyon csinos mustársárga kalapot. Tudta, hogy néz ki az ügyvéd, akit meg kell figyelnie és azt is, hogy nagyjából mikor tart ebédszünetet. (Persze azt sem értette, hogy szombaton miért dolgozik egyáltalán.) Most pedig elvégezte a munkát, és biztosra vette, hogy az ügyvéd úr nem fog örülni, amikor a felesége tudomást szerez arról, hogy mivel tölti az ebédidőt, ráadásul hétvégén.

A magánnyomozó irodája aznap is bűz lőtt a cigarettától Járhatott nála valaki – talán egy új ügyfél –, mert sáros, nedves foltok jelezték az irányt a bejárati ajtótól a nyomozó irodája felé.

– Nem vagyok takarítónő – kezdte az asszony, amikor a nyomozó beengedte. – De ezt a kuplerájt mégis illene megszüntetni.

– Előbb nézzük a fotókat.

A nyomozó bedugott egy kábelt a fényképezőgépbe, amit reggel odaadott az újdonsült munkatársának, aztán a kábelt összekötötte a számítógépével. Hamarosan megjelentek a fotók a monitoron.

– Jól sikerültek, ugye?

– Ki ez a nő?

– Hát azt honnan tudjam? Az volt a feladatom, hogy fotózzam le, kivel tölti az ebédidőt. Mellesleg Meglehetősen furcsállom, hogy szombaton is dolgoznak egy ügyvédi irodában.

– Ez a nő szőke – mutatott a monitorra a magánnyomozó.

– Igen, szőke.

– A titkárnöje viszont, akire a felesége gyanakszik, sötétbarna hajú, és középmagas. Ez a nő a fotón szőke és magas.

– Ebből mire következtet, fiam?

– Hogy nem azzal fotózta le, akivel kellett volna.

– Nem, fiam, nem jól következtet. Az a tanulság, hogy bizonyos férfiak mindenféle szemétségekre képesek. Lehet, hogy ketytyintgeti a titkárnökét, de szemmel láthatóan van egy másik szeretője is.

– Ketytyintgeti... Már évek óta nem hallottam ezt a kifejezést.

– Nézze meg. Majdnem összeér itt a szájuk – szögezte mutatóját a monitorra az idős nő. – Ez a találkozásuk pillanata.

– Nem tudom. A felesége a titkárnökjére gyanakszik, mert ő sem elérhető ebédszünetben, és mert a férje mostanában folyton „túlórázik”. Itt van ez a szombati „munkanap” is... Azzal bíztak meg,

hogy derítsem ki, viszonya van-e a titkárnőjével.

– Lehet, hogy esténként a szőke szépség érkezik hozzá, és a titkárnő csak falaz. Ha szabad hozzátennem a magánvéleményemet, nem néz ki ez a kripli ilyen nagyétkűnek. Nem úgy fest, mint aki ilyen sok vasat tart a tűzben.

– Ili néni, ha tudná, miket láttam már... Sosem ítélünk a külső alapján.

– Ilona. Maradjunk az Ilonánál. Azért jó munkát végeztem, igaz?

– Igen – bólintott a magánnyomozó. – És hétfőre találtam egy másik feladatot is. Sajnos ahhoz egy kicsit gyakorolnia kellene a felmosást...

– Értem a célzást, de előbb meghallgatom, miről van szó. Lássuk, olyasmi-e, amiért érdemes „gyakorolnom”. És azt is jó lenne tudni, hogy vigyek-e magammal akkor is fegyvert.

– Fegyvert?

– Azt bizony – ütögette meg a táskáját az asszony. – Nem árt, ha van az embernél...

– Jó vicc – mosolyodott el a magánnyomozó. – Kezdem kedvelni a humorát.

Giacomo Grotti szeretett volna még aludni egy kicsit. Velencében megszokta, hogy szombatoként délelőtt tízig ki sem bújik az ágyból, de az apja titkárnője (vagy már egyben az övé is? – arról még nem beszéltek, hogy adhat-e Glóriának ő is feladatokat) előző este rászózott egy feladatot. Ugyanis Alessandro a szombat reggeleket kávézással és kártyázással kezdi, így Giacomóé lett a feladat: tízkor találkozni egy újságíróval. Vajon divatújságíró? És honnan jött? A titkárnő csak egy szállodanevet adott meg neki, és megkérdezte, mit beszéljen meg az újságíróval: elmegy ő a hotelbe, vagy menjen az

illető a céghez. Giacomo úgy döntött, ha divatújságíró, akkor legalább lássa a műhelyt, úgyhogy tíz előtt oda kell érnie. Fél kilenckor nagy nehezen felkelt, gyorsan lezuhanyozott, felhúzott egy fáradtpiros farmert és egy márkajelzés nélküli – de valójában Boss Green – kék-zöld-fehér kockás inget, amit lazán kívül hagyott a nadrágján, ivott egy kávét, belebújt egy magas szárú koptatott bőr tornacipőbe, felkapta a fekete, de szándékosan több helyen majdnem szürkére koptatott bőrdzsekijét, és már indult is. Az apja valószínűleg rosszállóan nézett volna rá, amiért ennyire lezseren öltözik fel, amikor egy újságíróval készül találkozni, de ő most így érezte jól magát.

Besütött a nap az irodába, és egészen másképp festett a szabászat és a varroda is, mint amikor előző este otthagya, noha valójában semmi sem változott. A nap fénybe borította a rengeteg szövetet, az egyik polcon egy vég aransárga taftselyem szinte visszatükrözte a napfényt, és amikor Giacomo kinézett az ablakon, szívmelengető volt számára a piros tetőcserepek látványa. Jó, hogy visszatért. Napról napra biztosabb volt abban, hogy ez az ő terepe, és hogy nem véletlenül nem félt sosem a változástól. Ez a változás nem gondot jelent az életében, hanem lehetőséget. Még akkor is, ha meg kell majd küzdenie egy csomó akadállyal. Amikor csöngettek, ráérősen az ajtóhoz sétált.

A szemét látta meg először. Kék szempár, érdeklődő, kicsit mélyen ülő, bizalmatlan, de kíváncsi. Szépen ívelt szemöldök, karakteres arccsont, vonzón telt, kicsit durcás ajkak. Ha kiragadta a szempárt és a száját a képből, akkor hihetetlen időutazást tett meg. Patriziát látta maga előtt. Szédülés tört rá, ahogy szélesre tárta a lány előtt az ajtót.

– Minden rendben? – kérdezte a lány angolul, miután bemutatkoztak egymásnak. Nem Patrizia volt, persze hogy nem. És

persze hogy nem volt rendben minden. Feltolultak az emlékek valahonnan a mélyből. *Elég ebből. Elég.* Elvette a lány dzsekijét, magában elmondta, hogy ő itt nem Patrizia, hiszen láthatólag egyenes az orra, Patrizia orrában pedig volt egy kis görbület. Patrizia haja világosbarna volt, ez a lány sötétbarna. Patrizia bőre olajbarna, ez a lány – még ha leburnultnak néz is ki – egészen világos bőrű. A tincsei egyenesen lógnak, a nyakába zuhannak – őszintén szólva úgy nézett ki, mint aki sosem látott fodrászt – és míg Patrizia sikkes volt, ez a lány inkább igyekezett elrejtőzni, és vélhetően egyáltalán nem volt ízlése. Ki tudja, milyen az alakja, hiszen egy szörnyű farmernadrágot viselt, ami lenyomta a fenekét – ezt Giacomo rögtön észrevételezte, ahogy a lány elindult befelé –, egy sima hosszú ujjú póló volt rajta, amivel nem lett volna baj, ha nem úgy áll rajta, mint egy férfiának gyártott, leharcolt póló, amit a lány talán a bátyjától kölcsönzött – legfeljebb a bőrdzsekije volt vagány darab. A lila bakancsa, hát abban is volt valami különleges. Sminkelhetné magát, gondolta, amikor hellyel kínálta a látogatóját.

Giacomo azt hitte, hogy az újságíró – aki egyébként Magyarországból érkezett – az olasz divatra kíváncsi. El is szontyolodott: így öltözik egy divatújságíró? Aztán meglepődött, amikor a lány elmondta neki, hogy miről akar írni: Magyarországról kutyákat csempészték Olaszországba, Nápoly közelébe, és az a pletyka röppent fel, hogy valamelyik nápolyi szücsműhely akarta felhasználni az ivarérett, nagytestű kutyák szőrméjét. Giacomo felvilágosította, hogy az ő cégük szabászat, és sosem használnak semmiféle állati szőrmét, még a kabátjaikhoz sem.

– Érdekes, pedig a Gotti vagy Dotti név merült fel...

– Grotti a nevem – mosolygott rá Giacomo, és átfutott az agyán, hogy miféle szürreális sztoriba került. – Nem örülnék, ha a cikkében a nevünk szerepelne, legalábbis a csempészett kutyákkal kapcsolatban.

A lány elnevette magát. Most először látszott fesztelennek, és

ahogy kivillant a fogsora nevetés közben, Giacomo szeme elé képzeletben már megint beúszott Patrizia arca. *Ő nem Patrizia*. A lány mesélni kezdett arról, hogy külsősként dolgozik egy magazinnak, a *Mademoiselle*-nek is, és esetleg divatról szintén írna, ha lenne valami „érdekesség”. Így kezdtek beszélgetni a „divatról”, és Giacomo elmondta, mekkora kerülővel tért vissza éppen a napokban nemcsak Nápolyba, de a divatvilágba is. Mesélt a nagyapjáról, az apjáról, arról, hogy hogyan tanult meg bánni a varrótűvel hatévesen... hogyan kezdett tervezni, csak játékból...

– Még most is tud ruhát tervezni?

Nem tudta eldönteni, hogy flörtöl-e vele a lány, vagy tényleg érdekli, amit kérdezett. Mindenesetre felébresztette benne a megfélelési vágyat

– Hát lássuk. – Felállt, és az anyagokhoz lépett. – Mondjuk mit szólna egy ruhához? Vagy egy kosztümhöz?

– Ez nem férfiszabóság?

– A nagyapám idejében az volt. Később egyre több nő is jött, akinek a férjére dolgoztak, és varratni akartak maguknak. Amikor az apám főállásban kezdett dolgozni nagyapámnál, akkor került ide a főszabász mellé egy női szabó is. Hirtelen elég sok megrendelésük lett, a nők örültek, hogy van egy divatos hely, ahol – akkoriban – egészen normális áron egyedi darabokra tehettek szert. Már évtizedek óta nem kizárólag férfiak számára dolgozunk, bár a vevőink hetven százaléka férfi. Engem egyébként mindig érdekelt a nők öltözködése, sokat tanultam az egyik női szabásunktól. Nos, akkor mit szól egy kosztümhöz? – tért vissza Giacomo az eredeti kérdésre.

– Túl vagyok a kosztümökön.

– Nem a klasszikusra gondoltam. De mondjuk egy ilyen, hogy tetszene...? – Leült az asztalhoz, maga elé húzott egy füzetet és rajzolni kezdett. – Képzeld el bézsből, nyári, könnyű anyagból, mondjuk bézsszínű, tafthatású matériából. – A ceruzája gyorsan

siklott a papíron, és a rajzolt alak magán viselte a lány vonásait, de a haja sokkal világosabb lett, egy kicsit tépetté vált a frizurája, és a rajzolt lány „kapott” egy légies, derékban szabott, térd felé egészen leszűkülő zsebes szoknyát, felülre egy teljesen egyszerű, nem testre simuló fehér topot, amelyre „ráadott” egy derékban végződő, majdhogynem dzseki fazonú blézert, nagy, lehajtott, fehér gallérral. – Kapucnit is ráakhatunk – mosolygott, és egy görbe vonallal jelezte, hogy a blézer kapucnit kapott. Aztán megrajzolta a lány lábát és a cipőt is. Szépen rárajzolta a bakancsot, keresgélt egy kicsit az asztalon, és végül talált egy lila ceruzát, be is színezte vele a lábbelit. A lány felnevetett.

– Ez tényleg szuper – bólintott. – Még a bakancsokkal is jól mutat.

– Igen. Levesszük a méreteket, rendben?

– Hmmm... Én csak egy cikk miatt jöttem ide.

– Nem baj. És ehhez mit szól? – Giacomo lapozott, és új rajzba kezdett. A rajzolt lányra puha, kötött, világos anyagból álmódott testhez álló ruhát, arra pedig ugyanabból a kötött, nagy hurkolású anyagból rafinált blézer-kardigán kombinációt: nyakban egy gomb összefogta a blézert, máshol azonban nem ért össze, csak rásimult a ruhára. Aztán a kezébe vett egy fekete ceruzát, és puha, grafit szürke, kötött ékszert varázsolt a lányra: mintha csak sálnak indulna, de végül nyakék sikeredett belőle. Majd jött a láb megrajzolása, és a lány lábára egy egyenes orrú, szegecses, boka fölött végződő csizma került. Nőies, törékeny volt a lány a rajzon, a pihe-puha ruhában, de mégis erőt sugárzott.

– Ez igen – hüledezett az újságíró. – Nagyon ötletes. Van benne vagányság, nőiesség, játékosság, és... olyan... *más*.

– Én csak magából indultam ki – vallotta be Giacomo. – Látom, mit visel, látom, hogyan beszél, figyelem a vonásait, és... erre gondoltam. Hogy mégis előhozzuk a nőiességét. Bármennyire rejtőzködik is.

– A francba – szaladt ki a lány száján, aztán rögtön elnézést kért. – Bocsánat. Csak nem gondoltam, hogy ilyen egyszerűen megfejtető vagyok.

Giacomo válasz helyett felállt, elvett az egyik szabázasztalról egy mérőszalagot, és odalépett a lányhoz.

– Ezt már nagyon régen nem csináltam – vallotta be. Nikolett kicsit vonakodott, de aztán egészen gyorsan készen lettek a méret vétel lel. A lány mintha mosolygott volna közben – Giacomo nem tudta eldönteni, hogy rajta nevet-e, vagy a helyzetet találja megmosolyogtatónak. Lejegyzetelte a számokat egy előre kész méret vételi lapra, aztán felnézett.

– Nagyon megéheztem. Még nem is reggeliztem – mondta hirtelen.

– Akkor hagyom is... mindjárt dél van – nézett az órájára a lány.

– Most már itt az ebédidő. Velem tart? Tudok egy éttermet, ahol... csak oda kellene telefonálnom.

Giacomo az emlékeiben turkált. Vajon tudja-e még azt a számot? Vajon megvan-e még az az étterem? Váratlanul nem állíthatnak be. Nápolyon kívül ilyen ugyanis csak egy kubai utazásakor, Havannában látott de az nem volt elegáns: eldugott, titkos étterem egy lakásban. Havannában járva több ilyen helyen, családi paladarban étkezett magánházak emeletén, kis lakásokban... de hogy működik-e még az a nápolyi étterem... Végül döntött, és rácsörgött az apjára. Valamiért muszáj ezt a lányt oda elvinnie. Maga sem tudta, mit akar: imponálni, emlékezni? Akkoriban az apjának volt ott egy számlája, és megengedte neki, hogy egy évben négyszer meghívjon oda valakit az ő költségére.

Az apja nevetett de kikereste a telefonjából és megadta a számot. Azt is hozzátette, hogy már nincs náluk számlája, mert ritkán jár oda, és tovább nevetett, mintha valami vicceset mondott volna. Kíváncsiság volt a hangjában, ám nem kérdezett rá, hogy kivel megy,

és Giacomo csak megköszönte a segítségét, anélkül hogy magyarázatot adott volna. Furcsán izgatottnak érezte magát, de nem tudta eldönteni, vajon a lány miatt, akiben meglátott valamit, egy lehetőséget, kihívást, reménysugarat – vagy akiben meglátta Patriziát?

Egy tipikus olasz faszfej – gondolta Niki. Piros gatyá, kockás ing, magabiztos mosoly. Ám a mosoly hirtelen lefagy az arcáról, és mindjárt el fog ájulni. *Ennek meg mi baja?* Minden oké? A faszfej bólint és kezd visszatérni a szín az arcába. Újból az a magabiztos mosoly. Egy önelégült divatguru, fiatal, jóképű, szerencsére nem fog kikezdeni vele, mert *nyilván* meleg. Vagy ha netán mégsem az, akkor ott hevernek a lába előtt a titokzatos mosolyú, csontsovány égimeszelő modell csajok. Ráadásul úgy segíti le a dzsekijét, mintha valami elegáns kabátot tartana a kezében. Beképzelt metroszexuális faszfej.

Rögtön megutálta, első pillantásra.

Vajon hol lehet az anyja egykori pasija? Csak nem az apja ennek a bájgúnárnak? *Kurvára remélem, hogy nem.*

– Divatszerkesztőként dolgozik? – Érdeklődő tekintet. Ez teljesen hülye? Vagy csak szórakozik vele?

– Nem – felelte, és rögtön rátért a kutyákra, meg a pletykára, ami a Gotti vagy Dotti családról keringett. A faszfej elképedve meredt rá, valószínűleg most esett le neki, hogy nem valami kedves reklámizű cikk miatt jár nála. Közben Niki körülnézett, és nehezen vallotta be magának is, hogy tetszik neki a műhely. Barátságos, világos volt, háztetőket látott, a tetőkön túl, a távolban pedig a tengert. Jó lett volna látni, ahogy varrnak itt az alkalmazottak – bár

az is könnyen előfordulhat, hogy tízéves kínai gyerekeket dolgoztatnak... de legalább jó riporttéma lenne.

Nem tudta megmondani, hogyan jutottak el odáig, de egyszer csak arra eszmélt, hogy a pasi a gyerekkoráról mesél. Arról, hogy hányszor megszurta magát a tűvel varrás közben, mennyire utálta, és csak azért kezdte el, hogy emelt zsebpénzt kapjon. Fél évig kínszenvedés volt számára a varrás... és mesélt, néha rajzolt beszélt egy zakóról, aminek kék bélést talált ki tizenévesen, egy kabátról, ami divatot teremtett a városban. Rá kellett kérdeznie, hogy hány éves. Alig másféllel több nála. Van ilyen ember, aki tizenévesen kitalál egy álmodot, és megvalósítja? Aztán hirtelen azt mondta a férfi – és ekkor látta először sebezhetőnek – hogy mégis el kellett hagynia a várost. És az álmait is odahagyta. Egészen mást tanult, mást csinált, és csak nemrég tért vissza a városba, a céghez.

– És még ma is tudna ruhát tervezni? – Niki csak kíváncsiságból kérdezte, de a srác azonnal maga elé húzott egy füzetet, és neki kezdett ruhát tervezni. Őt rajzolta oda a képre. (Szőke hajjal, brrrr... és azt is észrevette, hogy a férfi megnyújtotta őt, karcsúbbnak és légiesebbnek ábrázolva, mint amilyen a valóságban.) És egy igazán vagány, igazán nőies kosztümfélét álmodott rá néhány ceruzavonással. Még kapucnija is lett! Niki első pillantásra beleszeretett a rajzba és a kosztümbé. A végén csúcspoénként rákerült a rajzolt lány lábára Niki lila bakancsa is. Ezt Niki csak félig – meddig tartotta poénnak, ugyanis a bakancs hihetetlenül jól nézett ki – a rajzon – a kosztümmel. És különleges lett a lány. *Nem a ruha teszi az embert.*

Mégis. *Akarta* azt a kosztümmöt. Álmaiban ő olyan lány volt, mint az a rajzolt modell. A régi álmaiban, Roland mellett, amikor még naiv volt és csak jót feltételezett az emberekről, ilyen lány szeretett volna lenni.

Giacomo Grotti újabb rajzba kezdett. Az a rajzolt lány is mozgásban volt, karcsú és szőke, mégis az ő vonásait kapta, és egy

kötött, pihe-puha, szűk, de nem testhez simuló ruhát. Szinte érezte, ahogy a vastag hurkolású anyag rásimul a testére. Blézer került rá, ugyanabból az anyagból és valami sál, ami végül inkább nyakékké változott. Ilyen lehet, amikor egy kislány kap egy Barbie babát, öltöztetgeti, és a végén elhiszi, hogy az a nőies, dögös baba – ő maga.

Giacomo komolyan gondolta, hogy méretet vesz róla. Hevesen dobogott a szíve – egyrészt azért, mert lehetséges, hogy lesz két ilyen ruhája? És rajta is ilyen jól – vagy majdnem ilyen jól – áll majd, mint a rajzolt lányon? Ilyen magabiztosság költözik az arcára, mint amilyen magabiztosnak az a rajzolt lány látszik? Másrészt azért vert gyorsan a szíve, mert eszébe jutott a Dinnyefüzet. Az anyja naplója, amit titokban kölcsönvett – vagyis elcsórt – a padlásról, amikor selejteztek. Égett miatta az arca, de rettenetes kíváncsiság gyötörte... muszáj volt beleolvasnia, még ha nem is ért a végére. Eddig hülyeségnek tartotta, amiről az anyja írt: az izgalmas méretvétel, az első látásra szerelem... Ő persze nem lett szerelmes ebbe a divattervezőbe, de az érzést immár átélte. Amikor egy mű születik. Amikor egy Nő születik. Még ha illúzió is az egész. Hirtelen harminchat évet ugrott vissza az időben, és már nem is ő maga volt, hanem az anyja, a tizennyolc éves anyja, akit megszedít, elvarázsol egy olasz fiú, aki ért a... divathoz? Nem, talán a nőkhöz. Vagy még inkább az érzésekhez, az üzenetekhez, amiket egy nő akarva-akaratlanul közvetít magáról. És ez az olasz fiú ért ezeknek az üzeneteknek a befolyásolásához.

Aztán a férfi jellemezte őt. Tökéletesen, néhány szóval. Rejtőzködik. Elrejtí magát. *Ez nem lehet ennyire nyilvánvaló.*

Elmegy vele ebédelni? Elmegy vele ebédelni.

Hát mi történt vele? Egy metroszexuális, önelégült faszfejjel készül közös programra? Önszántából? Önszántából.

Nem is biztos, hogy faszfej.

Lakásétterem. *Zseniális*. Alattuk az egész színes város, a ház régi, felújított, dús pálmák állnak a bejáratánál. A lépcsőház márvány lépcsősorát rengetegen koptathatták az elmúlt bő száz évben. A lépcsőfordulóban Niki szobrokat látott, és a korlát olyan gazdagon megmunkált volt, hogy úgy érezte, mintha belecsöppent volna egy, a régi Rómában játszódó filmbe. Lift helyett lépcsőn mentek fel, egészen a második emeletig. Az emeleti lépcsőfordulóban, a körfolyosós gangon, a fényben egy hatalmas dézsában duci pálma állt. Az udvarról zene szólt, aztán Giacomo becsöngetett az egyik fából készített, kazettás, kétszárnyú ajtón. Kék ruhát viselő, kissé molett, középkorú nő nyitott ajtót, és Giacomo láttán elmosolyodott. Megszorította a kezét, mintha régi barátok lennének, majd udvariasan üdvözölte Nikit. Az előtérben, akár egy szalonban, perzsa szőnyegek terültek el, és innen a „nappaliba” vagy a nagy szobába érkeztek. Két pincér suhant el előttük tányérokkal a puha szőnyegeken. Ahogy Niki megállapította a bejáratból, több, egymásba nyíló szoba zezzugaiban helyezték el a damasztabroszokkal megterített asztalokat. Az egyik „mellékteremben” már két asztalnál ültek, de nekik a nagy szobában kínáltak helyet. A mennyezet nagyon magas volt, a plafonról kristálycsillárok lógtak. A nő egy ablak melletti asztalhoz vezette őket, ahonnan ráláttak a hegyoldalra épült házakra, a part menti pálmákra és a tengerre. Elláttak egészen a tenger partján épült várig.

Giacomóra bízta, mit egyenek. Nem volt túlságosan éhes, mert reggelizett a szállodában, de kíváncsi volt, vajon milyen ételt adnak egy ilyen helyen. Kissé hosszúra nyúlt a rendelés, még a pergő olasz nyelven is, de azért ennyi fogásra nem számított. Először érkezett egy pohár prosecco, aztán egy üveg fehér-, majd egy üveg vörösbor. Pedig Grotti nem is néz ki alkoholistának, futott át Niki fején.

Előételként lehetővékony pármái sonkaszeleteket kaptak egy nagy tálon paradicsomos-fűszeres bruschettával és

parmezánforgácsokkal. Niki már majdnem jóllakott, mire megjött a következő – Giacomo szerint még mindig előételként nyilvántartott – fogás: egy-egy tál feketekagyló petrezselymes-fokhagymás fehérborban főzve. Omlós, lágy és forró volt a kagyló, pikánsan fokhagymás, és érezhetően nem spórolták ki belőle a bort sem. A főzőlé íze csodásán harmonikus volt, Niki levesként kikanalazta a tál aljából. De még mindig nem volt vége: Giacomo igazi hedonista volt, mert következett a spagettinél vastagabb, roppanósra főzött, fantasztikusan finom bigoi tészta fokhagymás vénuszkagylóval. És miután megették, még mindig újabb tányérok érkeztek: az ebéd csúcspontjaként ropogósra sült, fűszeres báránypordát tálaltak fel nekik, citromos-rozmaringos mártással és sült zöldségekkel. Niki szájában valósággal elolvadt az étel, az ízek számára szokatlan élvezetet okoztak. Bár pukkadásig telt, mégis kíváncsian várta, mi lesz a desszert – merthogy Giacomo azt is rendelt, abban biztos volt. A koronát az ebédre a fahéjas vaníliafagylalttal tálalt omlós, forró csokifelfújt tette fel, amit alma- és körtemártással is megbolondították.

Közben elfogyott mindkét üveg bornak legalább a fele, és Niki, ha hézagosan is, de megismerte a Grotti család történetét, a dédnagypapa kis varrodájának alapításától kezdve Giacomo különös velencei pályafutásán át addig, hogy visszatért a céghez.

– És most maga jön – nézett rá bátorítón Giacomo, aztán evett egy kanál fagylaltot. Mielőtt a szájához vette volna a kanalat, belemártotta a körteszószaiba is.

- Ezt hogy érti?
- Meséljen arról a korszakról, amikor még kosztümben járt.
- Említettem volna? – csodálkozott Niki.
- Igen. Azt mondta, már túlvan a kiskosztümbös korszakon.

Így aztán Niki elmesélte dicsőséges pályakezdését, amikor frissen végzett egyetemistaként elhelyezkedett egy nemzetközi lemezcég magyar képviselőjénél mint PR-os. Mesélt arról, hogy igen hamar,

néhány év után PR-vezető lett, mígnem egy fiasco miatt – amikor az általa utólag már csak Rohadéknak titulált, egészen biztosan személyiségzavaros zenész feljelentette a lemezcég vezetőinél, mert Niki nem engedélyeztetett vele néhány, teljesen ártatlan PR-anyagot megjelenés előtt – mennie kellett.

– Akkor számoltam le a túsarkú cipővel és a kiskosztümmel – mosolygott.

– És bosszút állt?

– Már miért álltam volna bosszút?

– Mert maga bosszúálló alkat.

– Ó. Ez nem igaz. – *Na vigyázz, mit beszélsz, kisleányom.* – Honnan veszi ezt?

– Őrizgeti a sebeit.

– Már nem – vágta rá Niki gyorsan. Azóta már nincsenek sebei, hogy Carol Santos megmutatta neki a szép emlékeit és a szép „jövőképeket”. Legfeljebb félelmek vannak benne...

– Nincs abban semmi rossz, ha adandó alkalommal visszavág neki. Megérdemli.

Niki nem válaszolt, de elmosolyodott. Hány és hány nyilvános vécé falára írta ki a Rohadék nevét és privát mobilszámát szívbe foglalva...

– Min nevet?

– Valójában bosszút álltam – mondta kis szünet után, és elmesélte, hogyan tette közhírré a Rohadék titkos számát. Giacomo felnevetett.

– És azóta...? Az igazság angyala?

– Ezt hogy érti?

– Tudja, vannak angyalai az igazságnak. Jókora törrel repkednek ide-oda, és megforgatják azokban, akik valami szemétséget csinálnak.

– Úgy érti, megbüntetik őket?

– Hát úgy is mondhatjuk, nem? Vagy csak leszúrnak őket.

- Maga tényleg bosszúállónak tart, holott én csak egy újságíró vagyok, aki utálja az igazságtalanságot.
- És rettenetesen dühös. Jöhet a kávé?
- Dühös?!
- Igen. Cukorral?
- Cappucinót nem lehetne? Honnan veszi, hogy dühös vagyok?
- Minden pillanatban dühös, kedves Nikol.
- Nikol?
- Ez a neve, nem?
- Igen. Nikolett. Niki. Honnan látszik az, ha valaki minden pillanatban dühös?
- Látszik. A mozgásán. A félelmein. Azon, hogy nem húzza ki magát, de keményen lép. Hogy majd ledöfte a késével azt a szegény báránnyt.
- Ízlett.
- Örülök. Cappucinót nem iszunk délután.
- Most dél van.
- Pardon, délután három óra.
- Ó. Máris? És miért nem lehet délután cappuccinót inni? Ez valami nápolyi törvény?
- Nincs írásba foglalva, de igen, az. Cappucinót reggel iszunk. És délelőtt. Délután café macchiato dukál. Rendelhetem? Legfeljebb kérek hozzá egy kis tejet.
- Legyen.
- Most is dühös.
- Magának ez a mániája. Egyáltalán nem vagyok dühös.
- Dühös, mert azt mondtam valamire, amit szeretett volna, hogy nem oké, de közben azt akarja, hogy vezessék.
- Elvagyok én így, nincs bennem düh – vontam meg a vállát.
- Meséljen még magáról. Hol barnult le ilyen szépen?
- A Karib-tengeren. Nemrég jöttem haza.
- ...

- Most miért néz így rám?
 - Várom a történetet. A karibit.
 - Oké – Niki elmesélte karibi utazása történetét Elmélyülten beszélt egy ottani legendáról meg egy szigetről, és félve nézett a férfitra, nem tartja-e örültnek.
 - Érdekes.
 - Érdekes?
 - Igen. Tízből kilenc ember nyaralásának annyi a története, hogy egy hétig napozik, és kész. A magáé megér egy regényt.
- Niki kavargatta a kávé, majd hirtelen témát váltott.
- Azt hiszem, az anyám és a maga apja... ismerhették egymást.
 - Nem tudom. Maga tud valamit?
 - Si, signore – nevetett Niki. Pedig semmi vicceset nem mondott. Ezek szerint már nagyon becsípett a bortól, ráadásul valami jeges citromlikőr is érkezett az asztalukra. -- Nézze... – elővette az iPhone-ját, és keresgélni kezdett a fényképalbumában. Milyen szerencse, hogy lefotózta azt a régi fényképet, amit a padláson talált. Azt a képet, amin az anyja mellett az a helyes olasz fiú áll. Alessandro Grotti. – Ez itt az anyám – mutatott a fotón a fiatal nőre.
 - Ez meg az apám. – Giacomo csodálkozva nézte a képet. – Ezek szerint ezért kerestem meg...? Mert volt valami családi... kötődés?
 - Szerelmesek voltak egymásba, ha jók az információim. De nem ezért kerestem meg, hanem a kutyák és a névazonosság miatt.
 - A Gotti az nem Grotti. Hiányzik belőle egy „r” Szóval nincs névazonosság.
 - De a szabászat...
 - Szőrmével a szücsök dolgoznak.
 - Mégis ez volt az apropója a találkozásunknak.
 - Az anyja küldte?
 - Dehogy! Meg is ölné, ha tudná, hogy szóba hoztam. Szerintem el sem tudja képzelni, hol vagyok ennyi ideig. Remélem,

leköti magát valamivel.

– Miért, itt van Nápolyban az anyja is? – Látszott, hogy Giacomo egészen elképedt.

– Igen, elkísért, mert most, hogy üldöznek, meg apám elhagyta őt...

– Drága Nikol, lassítson. Mi az, hogy üldözik?

– Jaj, egy csomó mindent nem tud rólam – ingatta a fejét Niki, és felvihogott. Talán már nem kellene többet innia, gondolta. – Elmeséljem?

– Persze.

Amíg Niki mindent elmesélt, a vörösboros palack teljesen kiürült. Seggrészeg vagyok, ez rettenetesen kínos. A végén még kitért a nagyanyjára is. Meg a riasztópisztolyos lövöldözésre. Ha már lúd, legyen kövér. Többé úgysem találkoznak.

– Nagyon izgalmas lehet ilyen családban élni.

– Izgalmas?

– Igen. Ez a helyes kifejezés, azt hiszem. Rettenetes, hogy ez a bűnöző beköltözött a lakásába.

– Tegeződjünk.

– Oké. Szóval... az is rettenetes, hogy megszökött a kórházból. Jobb is, hogy itt vagy. Itt kell maradnod, amíg elkapják.

– A múltkor évekig bujkált.

– Akkor elviszlek egy ingatlanoshoz. Venned kell egy lakást Nápolyban.

– Házat, nem?

Vihogtak. Mindketten totál berúgtak, legalábbis Niki így gondolta.

– Mikor hozzuk össze anyádat és apámat? – állt elő váratlanul a kérdéssel Giacomo.

– Micsoda? – józanodott ki hirtelen Niki.

– Miért is ne? Szerintem sokan találkoznának szívesen a régi... szerelmükkel. Nincs ezzel semmi baj.

- És az anyád...? Mit fog szólni?
- Az anyám meghalt. Kétéves voltam, amikor meghalt.
- Sajnálom. Ne haragudj.
- Nincs semmi baj.
- Akkor a... felesége, barátnője, élettársa...
- Nem tudom, mit mondjak. Nemrég költöztem haza, és az utóbbi években nem volt olyan a kapcsolatunk apámmal, hogy beavatott volna a magánéletébe. Fogalmam sincs, van-e barátnője. De egyébként is. Nem randevút szervezünk nekik, csak egy találkozást.

- Hát jó. Megpróbálhatjuk. Csak nehogy rosszul süljön el – feszengett Niki.

- Meddig maradtok?

- Péntekre szól a visszaúti jegyünk, de kérdés, hogy mit tudok meg a kutyákról, lehet, hogy már előbb hazamegyünk egy másik járáttal – mosolygott hülyén Niki. Belegondolt: biztosan furán hangzik, de ez a helyzet.

- És persze attól is függ, mikor lesznek kész a ruháid. Kedden ruha próba, ugye tudod?

- Igen? – Niki kíváncsian pislogott, miközben arra gondolt, hogy ezek szerint keddig nem fognak találkozni. Már rég nem tartotta faszfejnek Giacomót, hanem helyes, túlságosan is jóképű, érdekes pasinak. Viszont, és ez most, még becsípve is tudatosult benne: egyáltalán nem érzett vágyat, amikor ránézett. Nem érezte azt, amit akkor, ha András szemébe nézett...

- Igen. És dönts el, holnap mit akarsz látni. Caprit, Positanót, Amalfit, Sorrentót... vagy Nápolyt...

- Huhh. Itt az anyám is, tudod.

- Őt majd leadjuk apámnál.

- Megölnék minket.

- Majd szerzünk mi is pisztolyt, mint a nagyid. A nagyanyádnak itt a helye. Miért nem jött ő is? – Giacomo vigyorgott,

és Niki nem tudta eldönteni, hogy komolyan kérdezi-e.

- Már rég lelőtt volna téged – hagyta helyben a fiú szavait, és nevettek. Aztán eszébe jutott valami. – Mondd, mi van Paolóval?
- Paolóval?
- Igen. Az apád bátyja, nem?
- Igen. Honnan tudod?
- Ööö... anyámtól. – Azt mégsem mondhatta, hogy az anyja naplójában olvasott róla. – Együtt csinálják a céget apáddal?
- Nem, dehogy. Miért érdekel?
- Csak úgy eszembe jutott.
- Mi a terved ma estére?
- Nem tudom. Nincs konkrét tervem.

Giacomo már a taxiban vetette fel a vacsora ötletét.

– Jesszusom, ti, olaszok, hogy csináljátok, hogy ennyit esztek, és ilyen vékonyak vagytok? Én mostantól egy napig nem tudok enni. Legalább. De az is lehet, hogy kettőig. Totál tele vagyok – mondta védekezőleg Niki.

– Akkor legyen a program Nápoly by night – javasolta Giacomo. – Mamma lefekszik, mi bulizunk.

– Elég gyors ez a nápolyi tempó nekem – vallotta be Niki. Közben remélte, hogy Giacomo megérti az üzenetet: a közeledés tempójára gondolt. Főleg, mert mint férfi egyelőre nem igazán érdekelte, bár szimpatikusnak tartotta.

– Nem baj, majd lelassítjuk – mosolygott Giacomo.

A férfi a hotel előtt tette ki a taxiból, és megígértette vele, hogy felveszi a telefonját kora este, amikor keresni fogja. Addig meg még belefér egy kis városnézés, gondolta Niki. Vagy egy csodás délutáni alvás. Valamikor ki kell józanodni.

Olyan, mint Patrizia. Gyönyörű, csiszolatlan, érdekes, izgalmas.

Ő nem Patrizia.

Nem baj. Gyönyörű, csiszolatlan, érdekes, izgalmas.

És ő sem képes megbocsátani. Veszélyes kombináció. El kell kerülni.

– Szexis legyél – ezt az utasítást kapta a férjétől. A délelőtt úgy telt el, mintha normális házások lennének. A férfi elment vele a Széna téri piacra, fogta a kezét (uramisten, fogta a kezét!), és élvezte, hogy felismerik. Eddig is előfordult néha protokolláris eseményeken, ahol neki, mint feleségnek is részt kellett vennie, hogy a férje megfogta a kezét, de mindketten tisztában voltak vele, hogy ez a nyilvánosságnak szólt. Na de mikor jártak utoljára együtt önszántukból bárhol? És pont a piacon? Ha jobban belegondol, legfeljebb a kapcsolatuk elején. Mit érdekli a férjét, hogy milyen zöldséget meg húst vesz? És még jópofáskodott is az öt felismerőkkel. Egy vásárló lefotózta őket a mobiltelefonjával. Ő ki akart húzódni a képből, de a férje magához vonta és átölelte, így mosolygott bele a kamerába. Közben több vásárló elővette a mobilját, hogy fotózzák őket. A férje ártatlanul mosolygott, miközben ölelte az ő derekát. Jó ég, lesz valami kampány? Lemaradt valamiről, és előrehozták a választást, vagy mi történik ebben a világban? Lehetséges, hogy míg ő Verbovszky bújtatásával meg a saját testi-lelki sebeinek ápolásával volt elfoglalva, addig valami nagy horderejű belpolitikai dolog történt? De azt azért hallotta volna. Mosoly helyett valószínűleg torz vicsor jelent meg az arcán, amikor

egy két vásárló kattintgatott.

Még akkor sem tudta, mit mondjon erre az egészre, amikor hazafelé megálltak egy olasz étterem előtt. A férje meghívta ebédelni – már nagyon régen történt ilyen. Ő meredten ült ott, nem tudta, mit kérdezzen, mit mondjon, mi következhet ezek után. Az a férfi, aki az elmúlt tíz évben számtalanszor megalázta és megütötte, az a férfi, akinek semmi sem volt jó, amit ő csinált, most mit akar? Demonstrálni, hogy milyen jó a házassága? Vajon elkövetett valami nagyon nagy disznóságot, ami miatt emberek között jelenik meg a feleségével, hogy lássák, „boldog” házasságban él? Őt már ez sem érdekelte volna. Nincs semmi olyasmi, amit ennyi megalázó év és ennyi szemétség után ne nézne ki a férfiból.

Az ebéd azzal telt, hogy a férje mesélt neki a munkahelyi dolgairól. Mint az ismerkedésük kezdetén. Csak a férfi akkor egy tanácsadó irodában dolgozott, és mennyire más volt... Vagy talán nem is volt más. Ő hallgatott, és alig evett. Miközben a férfi törvényjavaslatokról meg a fene tudja, miről beszélt, ő arra gondolt, hogy mennyire elcseszte ezt az egészet. Anyaként otthon maradt a gyerekekkel, bezárta magát egy gránitpalotába – amelynek ura kénye-kedve szerint bánt vele. Erről szólt az elmúlt tizennégy év. Most mi a fene történt?

– Titokzatos vagy – mosolygott rá ebéd közben a férje, ő pedig elvörösödött. Ha tudná... ha tudná, hogy a megkérdezése nélkül rejteget egy bűnözőt az otthonukban... talán meg is ölné. Nem tudott mit válaszolni, de a férfi folytatta. – Szeretem ezt a titokzatosságot. Azt, hogy nem tudlak megfejteni.

– Túlfőzték a tésztát. - A nő ennyit tudott válaszul kinyögni. A férfi nevetett, mintha valami vicceset hallott volna.

Vajon mit ért a férje a szexis alatt? Nézte magát a tükörben, és sokféle jelzőt talált magára – fáradt, megkeseredett, lerobbant,

megalkuvó, hazug – de a szexis nem szerepelt köztük. Észrevette, hogy Verbovszky időközben levitte a tényérjait a konyhába, és betette őket a mosogatógépbe. Ezek szerint jobban van, eltűnhetne végre a francba. Nem is mert rákeresni az interneten, hogy mi minden terheli a bűnlajstromát, elég volt látnia a hírekben, hogy megszökött a kórházból.

Szexis? Muszáj volt bemennie a gardróbba. Intett Verbovszkynek, aki a matracon, egy kislámpa fényénél könyvet lapozgatott. Most már a könyveikre is rájár. A szája elé tette a mutatóujját, jelezve, hogy a férje is otthon van. Kiválasztott egy fekete kiskosztümöt és egy fehér blúzt. Ez vajon eléggé szexis? A blúzt végül visszaakasztotta – nemrég olvasta valahol, hogy ma már csak kifejezetten hivatalos alkalmakra hord blúzt a modern nő –, és előhúzott az egyik fiókból egy fehér, kicsit dekoltált, könnyű, testhez simuló felsőt. A kosztüm alá elmegy. Aztán kezébe akadt egy fekete, virágmintás harisnya, megállapította róla, hogy meglehetősen közönséges, legalábbis az ő ízlése szerint, úgyhogy visszadobta a fiókba. Elővett helyette egy fényes, sima feketét. A magas sarkú fekete cipője még a hálóban volt, majd azt veszi fel hozzá.

– Nagyon jó – nyugtázta a férje, amikor letípegett a túsarkakon a nappaliba. – De mi ez a fehér? Ezt vedd le.

– Hogy érted?

– Hát így – a férfi odalépett hozzá, lesegítette róla a kosztümkabátot, és egyszerűen lehúzta róla a fehér felsőt. Ott állt előtte melltartóban. – Ez se kell – tovább vetköztette, ügyesen kapcsolta ki a melltartóját. – És most vedd fel a zakódat.

– Micsoda? A meztelen testemre? – *Ennek elment az esze.*

– Igen. – A férfi rásegítene és begombolta a blézert. Elvigyorodott. – Örülten szexi vagy.

Odament az előszobái tükörhöz. Ez nem igaz! Átüti a

mellbimbója a kosztümfelső anyagát, tökéletesen látszik a melle domborulata, nem beszélve arról, ha kicsit lehajol, belátnak a dekoltázsába. Hova a fenébe viszi ez az ember? Közönséges, iszonyúan közönséges, ahogy kinéz. Ilyet csak egy kurva tesz, nem?

- *Így menjek el veled valahová?*
- Igen.
- És hová?
- Majd meglátod. Tetszeni fog.

Azt kötve hiszem.

Kocsi jött értük, a férje sofőrje. A hátsó ülésre ültek mindketten, és ő nagy levegőket vett. Hova a francba mennek?

Nem tartott sokáig az út, de addig a férje szórakozottan morzsolgatta a kezét. Izzadt volt a tenyere, vajon mitől? A hegytetőre érve a férfi felnyúlt a kalaptartóra, és levett onnan két velencei maszkot. Egyiket felé nyújtotta. Ó döbbsenten ült – jelmezbálba mennek? Nézegette az aranszínű, a hajvonalnál koronaszerű díszítésekkel szegélyezett szemmaszkot. Igényes és finom példány volt, nem olcsó bazári darab.

– Vedd fel – utasította a férje, és kivette a kezéből, hogy feladja rá. A haját óvatosan felemelte, hogy a gumipánt ne nyomja le, majd ráeresztette. Utána megnézte őt, és elégedetten mosolygott. – Lenyűgöző.

A férje is felvette a magáét. Az övének macskaszemkivágása volt, szintén aranylott az egész, és középen olyan formája volt, mint egy rókaorrnak. A férjéé szinte a szájáig mindent takart. Hova a fenébe mennek? Szerencsére a jelmeze kényelmes volt, nem szorította a gumi, és nem nyomta az arcát a maszk.

Nem is ház volt, hanem inkább kastély. Erőd. A sofőr behajtott, és leparkolt több más hasonló autó mellett. A bejáratnál barokk ruhás ajtónálló fogadta őket. A férje megszorította a kezét, és szinte

vonszolta maga után. Hatalmas terembe érkeztek, előcsarnokféle volt, ahol barokk zene szólt: az egyik sarokban fűvósok, vonósok és ütősök játszottak. A teremben minden vendég sötét színű ruhát – néhány nő nagyestélyit – viselt, és kivétel nélkül mindenkinek velencei maszk takarta az arcát. Egy férfi, akin hosszú csőrű „velencei-orvos-maszk” volt, meghajolt, amikor meglátta őket. Csatlakozott hozzá egy aranyhajú, karcsú nő, aki fekete, testhez simuló estélyit viselt – csak akkor lehetett látni, amikor továbbmentek, hogy a nő estélyije olyan mélyen dekoltált hátul, hogy szinte be lehetett látni a fehérneműjéig. Köszöngettek jobbra-balra, a férje előtt többen meghajoltak, és őbenne kezdett megszólalni a vézscsengő. Felismert egy-két férfit a maszk mögött is. Valakit, akit utoljára egy parlamenti felszólalásakor látott. A száját ismerte fel. Aztán egy egykor népszerű tévés is felbukkant, valószínűleg ő volt az, bár a maszk még a száját is takarta, de a hajáról, az állcsontjáról ez ugrott be a nőnek. És még valami feltűnt neki: a legtöbb férfi mellett nagyon fiatal, nagyon karcsú és nagyon lengén öltözött nő van. Nem feleségek voltak – egy-két kivételtől eltekintve. Mi ez az egész?

A férje leemelt az egyik barokk jelmezes pincér tálcájáról két pohár pezsgőt, az egyiket felé nyújtotta és koccintottak. Közben a férfi úgy fogadta a meghajlásokat, mint egy király. Még egy politikus tűnt fel, ő is csőrös maszkban. A nő ismerte az illető feleségét, most azonban egy arany vörös hajú, fiatal szépséget ölelt át, akinek a fél arcát ezüstmaszk rejtette. Neki szörnyű érzése támadt. Nem tudta, miért, de mintha *déja vu*-je lett volna: ezt már valamikor átélte, vagy legalábbis látta. Nemigen csevegtek egymással az emberek, mindenki legfeljebb a párjával beszélt. A zene egyre hangosabban szólt, és a zenekar tempót váltott. Gyorsabb, pergőbb lett a ritmus, nagyobb szerepet kaptak az ütősök. A férje még két pohár pezsgőt vett le egy tálcáról. Koccintottak, mosolyogtak, ittak. Rettenetesen gyors volt ez a tempó, neki két pohár pezsgő még szilveszterkor is

megártott De nem volt menekvés. Aztán elhalkult a zene, lassúbb lett a ritmus. A harmadik pohár pezsgő után ők is táncolni mentek, ahogy többen már szintén táncoltak a teremben. A lépcsőn megjelent két fiatal nő estélyiben és tollas maszkban. Csak álltak ott, fölöttük, és légiesen mozogtak a zenére. Ok már a negyedik pohár pezsgőt kortyolták, amikor elhalványultak a fények a teremben, egészen lelassult és elhalkult a zene, és a két táncoló lányról egyetlen pillanat alatt lehullott az estélyi ruha. Ott állt két csodálatos testű, meztelen lány, melltartó sem volt rajtuk, csak pici, csipkés bugyi. A zene egészen halkán szólt, aztán már csak a vonósok játszottak halkán, vontatottan, kissé vészjóslóan, és minden szempár a lányokra szegeződött. A két lány lassan egymás felé fordult, és lágyan végigsimítottak egymás testén, majd hátat fordítottak a teremben lévőknek, kézen fogva felsétáltak a lépcsőn, és eltűntek a jelenlévők szeme elől.

Ekkor peregni kezdtek a dobok, gyorsult a zene, még sötétebb lett, kialudtak a nagy csillár fényei, és egyszerre gyulladt meg egy csomó mécses a teremben. A nő kezét fogta a férje, és ő azt hitte egy pillanatig, hogy igazi gyertyák gyúltak, csak később eszmélt rá, hogy elektromos gyertyák – nyilván azért, nehogy véletlenül tűz üssön ki. Ahogy körülnézett, látta, hogy a párok egymásra borulnak, vadul csókolóznak, néhányan kézen fogva felmentek az emeletre. Az egyik politikus, akit a nő felismert, éppen párt cserélt valakivel. Akkor döbrent rá, hogy miért volt *déja vu*-érzése: mintha belecsöppent volna egy filmbe, amit régen látott... A *Tágra zárt szemek* Kubricktól. Annak idején végigrettegte a filmet, és most... nem hitte volna, hogy ez az életben is előfordulhat. Ilyen csak a filmekben van.

Kóválygott a feje a sok pezsgőtől, valahonnan a közelből marihuánás cigi füstjét érezte, és fogalma sem volt arról, hogy mi következik. Az ital és a helyzet megbénította. A férje elindult a lépcső felé, és maga után húzta. Teljesen kótyagos volt a feje, a lépcsőn a férje elvett valakitől egy pipát, beleszívott, majd azzal a

mozdulattal az ő szájába tette. Sosem dohányzott, de a férje addig tartotta a szájában, míg beleszívott. Aztán a férfi – magánál tartva a pipát – tovább húzta őt az emeletre. Ő arra figyelt fel, hogy testek érnek hozzá, női testek, némelyikről félig lecsúszott az estélyi ruha. A férje nem engedte el a kezét, még akkor sem, amikor egy férfi megállt mellettük. Ez volt az első olyan férfi, aki előtt a férje meghajolt. Homályosan a nőnek is ismerős volt, de egyelőre nem tudta hová tenni, csak az rémlett neki, hogy a politika világából ismerheti, de végül beugrott, és amikor felismerte, összerezzen. Hát már ennyien benne vannak ebben a mocskokban... A férfi egész arcot takaró álarcot viselt, csak a szeme látszott ki alóla, ahogyan egyikükről a másikukra ugrik a tekintete. Aztán lassan órá mutatott. A férje megszorította a kezét, és a fejét rázta. Mint egy rítus, úgy zajlott: a másik férfi még egyszer órá mutatott, de a férje ismét megrázta a fejét, majd meghajolt a másik előtt, és kikerülve őt, magával húzta a feleségét az emeleten. A zene egyre hangosabban szólt, az emeleten is volt erősítés. Itt már mindenütt pipák és cigaretták égtek, szállt a furcsa illatú füst, a férje újra megszívatta vele a füves pipát, aztán megállt az egyik ajtó előtt és benyitottak. A bejáratból a nő kábulatban nézte, ahogy meztelen testek borulnak egymásra a díványokon, parfüm- és izzadságszag vegyült a marihuánás füstbe, álarcos, meztelen férfiak és macskaszemmaszket viselő, szép alakú nők teste olvadt egybe, nyögések és sóhajok hallatszottak. A férje megragadta a kezét és egy ajtóval továbbmentek. Ott, a másik szobába benyitva a nő megdermedt: három meztelen férfi volt bent és három nő. Külön-külön párokat alkottak, de az első pillantásra lerítt, hogy a nők dominálnak. Egyikükön vastag talpú, magas, átlátszó sarkú csizma volt, és néhány bőrrojtot viselt a meztelen testén. Egy több ágban végződő ostorral éppen lesújtott a férfi hátára. Ebben a szobában barokk zene szólt, ütősökkel a főszerepben. A másik nő ápolónőnek öltözött, túsarkúban volt, fityulát és fehér miniruhát viselt, és a férfi előtte

feküdt a földön. A harmadik nőn motorosdzseki volt, neccharisnya, magas sarkú, combig érő csizma, de sem nadrág, sem szoknya – ő egy pálcával tartotta sakkban az előtte térdeplő férfit.

A nő eleget látott. Ha homályosan érzékelt is maga körül a dolgokat, érezte, hogy innen el kell menni. A férje a szájába dugta a pipát, ő beleszívott, és hirtelen átsuhant a fején, hogy minden egyes beszívott slukkal lassabb lesz a mozgása és a gondolkodása. Otthagyták a dominákat a férfiakkal, kiléptek a folyosóra, aztán végigmentek rajta, az utolsó előtti szobáig. A férje kinyitotta az ajtót. A nő egész teste beleremegett, el sem tudta képzelni, mit lát majd abban a szobában.

De a szoba üres volt. Beléptek, és a férfi bezárta maguk mögött az ajtót. Aztán nekidöntötte a feleségét a falnak, és kigombolta rajta a kosztümfelsőjét. Harapdálni kezdte a mellét, miközben a pipát újra a nő szájába tette. Ó azt érezte, hogy míg korábban az ital megszédítette, most részegség helyett inkább kezd bénulttá válni. Tudta, hogy valamit kellene most éreznie, valami negatívát – igen, megvan! Dühöt! De közben – egészen hihetetlen módon – izgalom járta át a testét, érezte, hogy a mellbimbója megkeményedik, ahogy a férfi harapdálja, és forró remegéshullám futott át az alhasán. De tudta, hogy ez az egész, amit tesznek itt, nem helyes. Bénulttá vált a gondolkodása, egészen lassú lett, nem tudta volna megfogalmazni, hogy miért is nem helyes, amit lesznek, annak ellenére, hogy egyre izgatottabbá vált.

– Hagyd abba! – Kiáltás helyett csak rekedt kérdés hagyta el a száját. A férfi felnézett rá.

– Mert különben mi lesz? – kérdezte, és várakozón nézett rá. *Szent ég, ez az ember már megint büntetést vár.*

– Különben... baj lesz – ennyi csúszott ki a száján. Nem értette, miért mondja ezt a fenyegető mondatot. Nyilván azért, hogy őt ne érje baj. De van-e itt helye ennek? Nem volt képes normálisan gondolkodni. Csak halványan úszott be a kérdés: vajon csak most

nem tud normálisan gondolkodni, vagy már régóta képtelen rá?

Még egyet szívott a pipából. *Mert akarta.* Túl kell élnie ezt az egészet. Ez csak egy szippantás, ami segít. Hogy hogyan, azt nem tudta, de érezte, hogy segíteni fog. Már viccesnek tűnt a helyzet: az, hogy politikusok és más befolyásos emberek kurvákkal szexelnek egy elegáns kastélyban, Budapest tetején, egy bálnak álcázott összejövetelen. Kurvákkal, de néhányan a feleségükkel vagy a barátnőjükkel. Ő hirtelen nem tudta, hogy melyik kategóriába tartozik, de aztán rájött. Nevetnie kellett. Ő a feleség.

Igen, hát hogyan lett volna ott egy bot abban a szobában. Közvetlenül a sárga selyemtakaróval borított kanapé mellett állt. Nem bot volt, ez kiderült, amikor közelebbről megnézte, hanem ostor. Rövidebb, mint amit abban a filmben látott... vagy nem is ott látta, hanem a másik szobában? Nem emlékezett már, hol volt az ostoros lány, de valamiért mosolyognia kellett, és odament az ostorhoz. A kezébe vette. Rövid, fekete, rugalmas eszköz volt, az egyik végén fogantyú, a másik végéről lelógott néhány erős bőrszalag. Kettőnek a legvégén kis műanyag karmantyú is volt. Azt a mindenit. Ez nevetséges. Az a furcsa zene itt is szólt, úgy látszik, az egész házat behangfalazták. Már megint lelassult a ritmus. A kezébe vette az ostort, hogy megnézzze közelebbről. Végighúzta a kezét a hűvös nyélen, és amikor a férjére nézett, döbbenet látna, hogy a férfi térdre ereszkedik előtte. Jaj ne, ez már annyira... röhögnie kellett, de egészen váratlanul beúszott elé a kép, amikor az első pofont kapta a férjétől. Nekivágódott a lépcsőházban a liftajtónak, nem is tudta, mi fáj a legjobban... A lelke jobban sajgott, mint a pofon helye, és jobban, mint a válla, amin nagyot ütött a lift fémajtaja.

Felemelte az ostort. A férje meztelen vállát érte az első ütés.

És következett a többi... már csak félig volt öntudatánál. Mindvégig hallotta a lüktető, idegesítően tempós és félelmetes zenét, látta önnön meztelen testét, később is, amikor már a mellén érezte a férfi könnyeit és magában, mélyen a hímtagját A váratlan orgazmus

szinte leterítette, de valahol a lelke mélyén még akkor is tudta, hogy mindaz, amit tesz, ami történik velük, egyáltalán nem normális. Átsuhant rajta: meg kell szabadulnia ettől az egésztől, hogy meg tudjon bocsátani magának.

Azután minden elsötétült előtte.

DINNYEFÜZET

1976. július 19-20.

Ma az edzőm hosszas kihallgatásnak vetett alá. Többek közt azt tudakolta, hogy betöltöttem-e már a tizennyolcat, szűz vagyok-e, tervezek-e lefeküdni „az olasszal”, és elmondta, hogy ő felel értem, amíg itt vagyunk, ennek megfelelően az éjszakákat itt kell töltenem, és lehetőleg úgy viselkednem, mintegy középiskolás lánynak, aki a tanárai felügyeletére van bízva. Csendesen közöltem, hogy nem vagyok már középiskolás.

De az a mondata, hogy az éjszakákat itt kell töltenem, ebben a vendégházban, meglehetősen új perspektívákat nyitott előttem. Eddig még nem gondolkodtam azon, hogy tölthetném másutt is az éjjeleket, de úgy látszik, az edzőm előttem jár gondolkodásban.

Szóval rettenetesen nagy szervezkedésbe kezdtem.

– Egyik éjjel falaznod kell nekem – suttogtam Julinak a meccs után. (Két góllal kikaptunk a nápolyi juniorcsapattól, de még nincs veszve semmi.)

– Ezt hogy érted?

– Kisgyörgyi azt mondta, hogy itt kell töltenem az éjszakákat a lányokkal, vagyis veletek.

– De hiszen itt is töltöd! – Azt hitte, hogy fel kell hívnia a figyelmemet a nyilvánvaló tényre.

- Igen, eddig itt töltöttem – magyaráztam lassan, hiszen közben rájöttem, hogy ő egy kicsit dilis. – De most már nem akarom.
- Úgy érted, hogy elköltözől? Máshol fogsz aludni?
- Nem költözöm el egészen. De...
- Jaj ne. Alessandro, ha nem tévedek.
- Az istennő őt dobta nekem – forgattam a szemem. Juli igyekezett nem tudomást venni arról, hogy valójában ő segített Alessandrónak és nekem abban, hogy egymásra találjunk. Költőibben fogalmazva: ő közvetített közöttünk és az istennő között.
- Attól még nem kell vele éjszakáznod. Itt vannak a délutáni edzés utáni szabadidők...
- Nápolyban van egy hegyoldal. Ott van a házuk. Posi... mit tudom én, mi a neve...
- Positano, de mi éppen Positanón lakunk!
- Nem Positano, hanem... azt hiszem, Posillipo. Ott van egy villájuk.
- Igen, és? Nekünk meg Angyalföldön van a lakásunk. Jelent ez valamit?
- Igen. Ott szeretnék aludni. Vele. Posi... izén.
- De mégis hogy falaznék neked?
- Mondjuk befekhetnél az ágyamba, jól betakarózva. Úgysem takarna ki, ha benéz...
- Kisgyörgyi?
- Ő – bólintottam.
- Hát – gondolkodott el, majd felragyogott a szeme. – Csinálok egy szertartást, és közben választ kérek az én istennőmtől. – Rám nézett, és valószínűleg látta, hogy kissé elborult a tekintetem, mert hozzátette: – Vagyis a belső énemtől, a tudatalattim legmélyén lakó bölcs énemtől.

Juli bölcs belső énje valószínűleg egy hullámhosszon van az én

istennőmmel, mert késő estére megszületett a döntés: falazni fog. És Mari is, aki mellelges rettenetesen óv „az olasztól”. Szerinte ez csak a kutyaharapás szőrével való gyógyítása, amúgy én ártatlan vagyok, Alessandrónak pedig „a szeme sem áll jól” Úgyhogy másnap, amikor megbeszéltük Alessandróval, hogy a délelőtti edzés utáni szabadidőnkön elmegyünk együtt fagyizni, megemlésttem neki, hogy éjszaka szabad leszek. Nemrég még Váradi miatt voltam teljesen elkeseredve. Most pedig... azon töröm a fejem, hogy Alessandrónál alhatnék. Vajon ez normális dolog? Hát nem tudom. Csak azt tudom, hogy ha csak rá gondolok, fura forró hullám járja át az egész hasamat, és pánik tör rám, amikor eszembe jut, hogy nemsokára haza kell mennem – és ő itt marad. Nekünk most ennyi időnk van arra, hogy egészen biztosak legyünk benne, hogy csak együtt tudjuk elképzelni az életünket. Szükségünk van együtt töltött időre. Ráadásul holnap reggel nincs edzés és nincs meccs, szabad az egész napunk – délutánig. Együtt kell lennünk Alessandróval, amennyit csak tudunk.

És akkor egészen biztosan világossá válik majd előttünk: mi lesz a további életünkkel.

Szeretem magam, bízom magamban.

Köszönöm, istennőm.

Este tizenegy után jött értem, távolabb parkolta le a robogóját, és én Juli és Editkettő örökődése mellett, Mari aggódó tekintete ellenére kislisszoltam a házból. Röhögésben törtünk ki, amikor már lefelé suhantunk a motorral a szerpentinén, ide-oda dűltünk, ahogy neveltünk. Szorosán a hátához simultam, farmer és egy rövid ujjú blúz volt rajtam meg az a cipő, amit a zsebpénzemből Nápolyban vettem. Ja, erről még nem is írtam. Vettem egy gyönyörű, kék, hegyes orrú túsarkú cipőt, finom bőrből készült kívül és belül. Nem motorozáshoz való, az tény. De láttam ám Alessandrón, hogy tetszik

neki...

Féltem és izgultam útközben, de nagyon vártam, hogy mi történik majd velünk. Felidéztem, amit valaha is az olasz családkról olvastam, és kicsit aggódtam, mi lesz, ha Alessandro családja rájön, hogy a fiú egy külföldi lányt visz a házukba, akivel az éjszakát is együtt tölti. Az én szüleim is konzervatívak, de az olasz családkról az rémlett, hogy nemigen fogadják be az idegeneket. Mit gondolnak esetleg majd rólam, ha meglátják, hogy ott töltöm az éjszakát?

Hegyről le, hegynek fel. Nápoly sötét volt, alig világítottak lámpák, és amikor átmentünk a városon, több kivilágítatlan robogós és motoros jött velünk szembe. Nagyon ijesztő volt, de Alessandro valószínűleg már hozzászokott, hogy itt nem ugrálnak az emberek csereizóért, ha kiégett a régi.

A házhoz talán nem is találnék vissza egyedül. Ott van egy út mellett, a hegyen, és látszik az ablakból a tenger... de ez csak napközben látszik. Beparkoltunk a robogóval az udvarra, a tágas, buja kert körvonalait láttam a sötétben, aztán kézen fogva bementünk a házba. Már sötét volt odabent, és én igyekeztem csendesen követni Alessandrót. Átmentünk a hallon, aztán már ott is voltunk a szobájában. Izgalmas volt csendben belopózni a házba, és még akkor is nagyon gyorsan vert a szívem, amikor becsuktuk magunk mögött Alessandro szobájának ajtaját. Kinek hiányzott egy felpaprikázott nápolyi apa...! (Mármint Alessandro apja...) A biztonság kedvéért ráfordítottam a kulcsot, és Alessandro nevetett. Néztem az arcát, a csibészes, vagány, de mégis valahol félénk mosolyát, a szemét, ami egyszeriben elsötétedett, aztán felém lépett és olyan hevesen átölelt, hogy a szusz is belém szorult. Lassan engedett a szorítása, akkor már az ajtónak támaszkodtam, ő pedig finom mozdulatokkal kigombolta a blúzomat, és határozottan, de mégis lágyan megfogta a mellemet. A nyakamat harapdálta közben, és egészen az ajtónak nyomott. Lassan

lecsúszott a keze a hasamig, a köldökömet simogatta, aztán még lejjebb csúszott, a végén már bent volt a farmeromban, a bugyim alatt. Akaratlanul is felnyögtem. Mennyire nagyon okos voltam, hogy fürdőruha-alsót vettem fel. A bikinim fazonja sokkal dögösebb, mint azoké az abnormális bugyiké, amelyek egyike-másika majdnem a köldökömig felér. Hogy lehet ilyen bugyikat árulni egyáltalán? Hiszen 1976-ot írunk és nem 1900-at!

Hamarosan meztelenül feküdtünk az ágyon. Az ujjával rajzolt a testemre, miközben csókolóztunk, és a keze egészen gyorsan olyan területre tévedt, ahol már járt korábban, és nagyon jó volt... Tudtam, hogy valami történni fog. Valami más, több, mint eddig. Valami, amire tizennyolc évesen talán már fel vagyok készülve – de azért féltém is tőle. Anyám azt mondta, amikor egyszer erről beszélgettünk, hogy az nagyon fog fájni. Közben pedig akartam Alessandrót, és volt egy homályos sejtésem, hogy talán mégsem fog fájni, mégsem fájhat... legalábbis annyira, mint amit anyám felvázolt. Hihetetlen, gondoltam, hogy eljutottam a teljes budapesti tébolyodottságból, a csalódottságtól a nápolyi boldogságig.

Alessandro óvszert vett elő, még szerencse, hogy ezt mi már megnéztük a lányokkal, milyen, sőt bulin vízzel töltött óvszer is „lerepült” már az utcára, szóval ettől nem tartottam. Szerette volna, ha segítek neki, de egyelőre még ismerkedtem a helyzettel. Hirtelen mindennel szembesültem, amiről addig legfeljebb csak itt-ott szedegettem fel információkat. Izgalmas volt, de félelmetes is egyben.

Alessandro sejthette, hogy felemás nekem ez a helyzet, mert egyre intenzívebben simogatott és játszadozott az ujjával a combom tövénél, és végül lassan belém csúsztatta a... hát jól van, kimondom: a farkát.

Az jutott eszembe, hogy mit írnak erről olyan szuperlatívuszokban, ha ennyire fáj? Hát ez tényleg fáj! Ez nem csúszik, hanem akad... és feszít...

Aztán megállt bennem, és csak csókolt. A fájdalom szünni kezdett, bár az egész távol állt az élvezettől.

Hajnalgig félálomban beszélgettünk, ölelkezve, hol értettük egymást, hol nem, nagyokat kuncogtunk, ha egy-egy angol szó nem jutott eszünkbe, és kézzel-lábbal kellett elmagyaráznunk a másiknak, miről van szó... És hajnalban még egyszer megtörtént. De akkor már nem fájt annyira, és a vége felé az egész testem összerándult, olyan váratlanul jött az a jó érzés, ami minden rossz előzményt és minden fájdalmat kitörölt belőlem.

Csak mi vagyunk. Ketten. Alessandro meg én.

Egyébként pedig felnőtt lettem.

Felnőttkorom első tevékenysége a... khm... szóval ki kellett mennem pisilni. Alessandro mutatta az utat, merre találok a földszinti fürdőszobát – nem kellett messzire menni a szobájából, a második ajtó volt balra – én pedig magamra kaptam az ingét és a bikinialsómat, és mezítláb lopóztam az előírt irányba. Éppen benyitottam volna az ajtón, amikor megjelent előttem egy szellem. Csak azért nem sikítottam fel, mert szerintem sokkot kaptam. A szellem is megdöbbenhetett, hirtelen villanyfény gyúlt – és a stréber állt előttem. A nyurga srác, akivel Alessandro méretet vett rólam, legelőször. Most nem volt félrefésülve a haja olyan precízen, mint a méretvételnél, hanem kócosán összekuszálódott. Pizsamában volt, és hitetlenkedve nézett rám. Rohadtul kínos volt, elhíhetitek. (Ezt a leendő unokáimnak írom.) Ott álltam egy férfiingben, keresztbe tett lábbal feszengve – már nagyon nagy szükségem volt a mosdóra – és akkor rám hozza a frászt a stréber fiú. Egyáltalán hogy került ide?

– Helló. Lívia vagyok – motyogtam, és kísérletet tettem, hogy bemerjek a fürdőszobába, de ő fogta meg előbb a kilincset.

Basszuskulcs, most aztán mi lesz?

– Paolo – bólíntott kimért udvariassággal, majd szélesre tárta előttem az ajtót. Mormoltam valami köszönetfélét, és besurrantam a fiú mellett. Igyekeztem arra koncentrálni, hogy lehetőleg hangtalan legyen a csurgás, gyorsan megmostam a kezem, és csendben kinyitottam az ajtót, reménykedve, hogy a fiú már nem lesz ott.

De ott volt. Csendben, ellenségesen nézte, ahogy elmegyek mellette. A hátamban éreztem a tekintetét, ahogy Alessandro szobája felé tartottam. Igazi megkönnyebbülés volt, amikor becsuktam magam mögött az ajtót. A biztonság kedvéért megint ráfordítottam a kulcsot.

– I met Paolo – mondtam Alessandrónak angolul, aztán befeküdtem mellé az ágyba. – Ki neked Paolo? Rokonod?

– A bátyám – felelte. Aztán hozzátette: – Ne törődj velem.

Hozzábújtam és hagytam, hogy betakarjon. Puszilgatta a hátamat, míg elnyomott az álmom. Álmomban Paolo pénzt adott nekem. Nem tudtam, ez mit jelent, de nem is érdekelt. Jó volt, hogy felébredve Alessandrót láttam magam mellett, és tudtam, egészen biztosan tudtam, hogy új élet kezdődik számomra. Vele. Örökre.

– Hová megyünk? Csak félig vagyok magamnál – dünnyögte Niki, amikor a recepción találkozott Giacomóval. Kicsit szégyellte magát, amiért már megint magára hagyja az anyját, de Lívia megnyugtatta: tudja, hogy dolgozni jött Nápolyba, és lesz még közös szabadidejük. Niki nem merte elmondani neki, hogy újra Alessandro Grotti fiával találkozik. Azt sem tudta, miért ért véget az a kapcsolat, fogalma sem volt, rákérdezhet-e és hogyan. Ráadásul kiütötte őt az ebédhez benyakalt bor, úgy érezte magát, mintha egy szakadék szélén egyensúlyozna, amelybe bármikor belezuhanhat, ha nem vigyáz. A

tetejében nem alhatott, mert majdnem elfelejtette, hogy délután találkoznia kell a nyomozóval, akivel András kötötte össze. Nem mintha sokra ment volna a találkozással: a nyomozó szóbeszédnek minősítette a „Gotti- vagy Dotti”-vonalat, Niki pedig szándékosan nem dobta be Grotti nevét. Nem akart bajt keverni ott, ahol nyilvánvalóan nincs szó büntettről.

A nyomozótól annyit tudott meg, hogy előzetes letartóztatásban van a magyar sofőr és kísérője, és míg tart a kihallgatásuk és a kapcsolatrendszerük felderítése, biztosan nem nyilatkozhatnak újságíróknak. Niki igen gyorsan rájött, hogy András elsősorban el akarta őt távolítani Budapestről, de Magyarországról is azzal, hogy elintézte neki ezt a találkozást – nyilvánvalóan azért, nehogy Verbovszky ráakadjon. És még csak nem is haragudhatott rá ezért. (Persze kicsit haragudott.)

Szóval, most hová mennek? Legszívesebben lefeküdt volna, és egyhuzamban alszik tíz órát. Este hatkor lefeküdni...? Most ez sem tűnt lehetetlennek.

- Piacra.
- Piacra? Szombat este?
- Pontosan. De sietnünk kell.
- Hát jó. – sóhajtott Niki. Legalább nem kell szégyenkeznie,

amiért még mindig a délelőtti cucuban van. Cseppnyi örömmel nyugtázta, hogy Giacomo sem öltözött át. Vagy másik ing lenne rajta? Nem tudta volna megmondani, hogy ez a kockás a reggeli kockás-e, vagy sem.

Szombat este Nápolyt ellepték a robogók, amelyeken szerelmespárok utaztak, életveszélyesen cikázva a kocsik között. Niki meglepve ült be újra egy taxiba, ezek szerint Giacomo sem érezte úgy, hogy kiürült volna a szervezetéből a délben elfogyasztott alkohol. Hegyről le, aztán már az óvárosban jártak, ahol Niki előző nap sétált az anyjával. Az Umberto Galleria kupolája mellett suhantak el, majd a taxi lekanyarodott a főútról és megállt. Giacomo

fizetett, és a kezét nyújtotta Nikinek. Sikátorszerű, meredek utcán kaptattak felfelé gyalog, miközben robogók kerülgettek őket. Egy lány kiabált egy fiúval, két srác enyhén dülöngélve haladt el mellettük, valaki leeresztett egy redőnyt, egy pékségből frissen sült kenyér illatát fújta feléjük a szél.

– A Spanyol negyed – magyarázta Giacomo. – Mindjárt ott leszünk, ahová indultunk.

Az utca letről zsákutcának látszott – azonban mire felértek a végére, láthatóvá vált, hogy milyen éles hajtúkanyart vesz. Még szűkebbé vált az út, kis bárók zsaluajtajai nyíltak az utcára, sokan ácsorogtak a bárók előtt spritzet vagy habzóbort tartalmazó pohárral a kezükben, és Niki különösen erős, édeskés virágillatot érzett – aztán meglátták a piacot. Nem zöldségpiac volt, hanem ruhák lengtek a különböző kis asztalok fölé függesztett állványokon, fogasokon. Az asztalokon összehajtogatott, színes ruhaneműk, volt, ahol egy nagy halom zöld holmi, a másiknál minden lila. Aztán a kombinációk: zöld-lila, zöld-piros, barna-lila, bordó-barna... mindenütt szépen színek szerint csoportosítva. Pulóverek, ruhák, blúzok, ingek, farmernadrágok, szoknyák... Mintha csak egy festménybe érkeztek volna. Már sötétedett, de a standokat és a ruhákat mobil lámpákkal világították meg. A standok közötti kis helyekre virágárusok pakoltak ki, Niki még áthatóbban érezte a rózsá- és liliumillatot.

– Ruhapiac? – Niki már akkor tudta, hogy ez nem valami elmés kérdés, amikor kimondta, úgyhogy elnevette magát.

– Igen. Ez a ruhapiac gyerekkorom óta működik. Idejártam... inspirálódni.

– Inspirálódra?

– Igen. Itt figyeltem, miket vesznek az emberek. Főleg a nők. Érdekes volt látni, hogy milyen színeket kedvelnek, milyen fazonokat... Élvezet volt nézni, ahogy turkálnak és fillérekért vásárolnak.

– Ezek használt ruhák?

– Nem. De sokkal olcsóbbak, mint ha üzletben vennéd meg őket. Legtöbbször gyenge a minőségük, de mindig egy kicsit a divat előtt járnak. Itt olcsóbban megveszed ma, amit holnap kicsit jobb minőségben és jóval drágábban kaphatsz valami tucatboltban.

– Mit értesz tucatbolt alatt?

Giacomo tekintete kicsit elfelhősödött, Niki azonnal rájött, hogy nem fog márkanévet mondani, nehogy megbántsa őt, aki esetleg az általa tucatboltban minősített üzletben szokott vásárolni. – Nem ez a lényeg. Hanem az, hogy itt tudsz tájékozódni, mit keresnek az emberek. Legalábbis akkor, régen még így volt. Ez volt a trendvadászat – magyarázta a férfi.

– És most hogy van?

– A trendvadászok ma is nézik, hogy milyen különleges ruhadarabok vagy viselési módok bukkannak fel a fiatalok körében. De ezek a divatok általában „otthonról” indulnak... Mégis, ezek az itteni tulajdonosok nagyon érzékenyen figyelik a kínálatot, a divatot és az igényeket is. Nagyon gyakran itt bukkannak fel először azok a darabok, amelyek aztán később elárasztják Olaszországot.

– Például?

– Például? – Giacomo elgondolkodott. – A nőknél az a fajta mellben szűk, törzsön bővülő, deréktájt gumiban végződő, áttetsző, könnyű top, amit nyakba lehet kötni, és a pántján nagy gyöngyök vannak. Még ma is lehet kapni üzletekben... Néhány éve itt töltöttem egy napot, eljöttem a piacra, és rögtön láttam, hogy ez lesz a nápolyiak nyári és az olaszok jövő nyári slágere. És jól gondoltam.

– De hát kik terveznek erre a piacra ruhákat?

– Alulfizetett, művészi hajlamú tervezők – egykori nagy álmokkal. Vagy éppenséggel jó szeműek, akiknek ez egyfajta hobbi is, amellyel, hogy kiegészítik vele a jövedelmüket. Vagy iparosok, akik a gyerekeik ötleteit valósítják meg. Nem divattervezők, de félállásban gyakran itt dolgoznak. Heti két nap eladnak, a többin terveznek. És van fantáziájuk.

– Te is vásároltál itt?
– Néha. A zsebpénzemből vettem itt például egy pár piros bőrcipőt. Egész jó minőségű volt. Képzelheted, a nyolcvanas évek végén piros cipőben csúszkáltam...

– Szerinted ez jól állna? – Niki egy mustársárga farmerral szemezett.

– Igen, de ennek szerintem sikesebb a szára. Szűkebb – adott a férfi Niki kezébe egy másikat. – És nézd meg ezt is...

Hamarosan egy tucat színes holmit ölelt magához Niki. Kicsit zavarta, hogy nem próbálhatja fel a nadrágokat – hiszen a piacon nem volt próbafülke –, de Giaconio látszólag biztos kézzel segített neki a méretválasztásban. Niki a narancssárga bőrkesztyűjén és hátizsákján, valamint a lila bakancson kívül nemigen hordott színes holmikat, és csak kiegészítőket tudott élénk színekből elképzelni magán, de Giacomo rábeszélte egy zöld, egy mustárszínű és egy lila farmernadrágra, egy szűk, fekete-sárga tunikára, két vékony, áttetsző, mintás anyagból készült, légies miniruhára vagy tunikára – ki minnek hordja –, több színes, hosszú ujjú pólóra, legalább fél kilónyi topra, egy koptatott sárga és egy koptatott lila farmer miniszoknyára, három – négy gyűrt, vékony anyagból készült, rikító színű nagy kendőre és egy fényes, combig érő, derékban megkötős, fekete esőkabátra, ami leginkább úgy nézett ki, mintha lebbenő, könnyű bőrkabát lenne. És az egész hihetetlenül olcsó volt. Giacomo még egy bizsuárusnál is a kezébe vett valamit, de Niki nem tudott figyelni rá, mert leszakadt az egyik szatyor füle – magában azért duzzogott, mert gyenge és egyszer használatos nejlonszatyrot osztogatnak az árusok –, és megpróbálta átcsoportosítani a ruhaneműket. Végül nagy pakkal hagyták el a piacot, amikor az árusok már pakoltak. A környéken csak a bárók voltak nyitva, asztalaikkal, bárpultjaikkal még ebben az évszakban is kezdték berendezni a ruhaárusok asztalainak,

állványainak megürült helyét.

- Ezt szereted, ugye?
- Mi az az „ezt”?
- Hát... öltöztetni az embereket.
- ...
- Vagy nem?
- De igen... Azt hiszem.
- Ennél határozottabban is mondhatnád, hiszen le sem tagadhatnád.
- Nem egyszerű ezt kimondani.
- Nem? Miért nem?
- Mert... aki férfi léteére másokat sztájlíngol, arra könnyen és azonnal azt mondják, hogy meleg.
- ...
- Most mit nevensz?
- Hát csak nem értem, miért zavar ez téged. Nagyon értesz ahhoz, hogy másokat másképp láss és többet hozz ki belőlük, akkor miért érdekel, hogy a felületes szemlélő mit gondol?
- Mert... nem tudom.
- ...
- Most visszatértem. Óriási kerülő után.
- Nem értem. A könyvelés vagy micsoda férfiasabb szakma?
- Bizonyos értelemben igen.
- De kit érdekel, hogy mit gondolnak rólad... mások, olyanok, akiket nem is ismersz?
- Téged nem érdekel, mit gondolnak vagy beszélnek rólad?
- Én leszarom – vont vállat a lány.
- Az jó. Legalább boldog vagy.

– Hol járunk?

– Mindjárt megtudod. – A Piazza Bellini közelében egy kapun mentek át éppen, a változatosság kedvéért itt is szűkek voltak az utcák, és kihalt a környék. Vastraverzek jelezték, hogy nappal ezen a környéken is kirakodós vásárokat tartanak.

– Nappal könyveket árulnak itt – mutatott körbe Giacomo. – Antikvár könyveket, használt köteteket. Túl a kapun pedig ott egy antik tárgyakat áruló utca.

– Nápoly egyszerre fiatal és öreg – állapította meg Niki. – Pörgős hely, amely képes együtt élni a múltjával. Büszkén vállalja, hogy van múltja, miközben talán egyre fiatalodik... bár ezt nem tudom. Anyám szerint Nápoly nőnemű. Nem tudom, de nekem az ő véleménye ellenére fiatalosnak tűnik.

– Majd ha a Bellinire érünk, látni fogod, hogy igazad van. Fiatalodik, vagy talán úgy öregszik, hogy nem öregszik. Mindig inspirált, valahányszor hazajöttem.

Már a Piazza Bellini egyik bányájában ültek, és egy sötét bőrű fiú zenéjét hallgatták. A srác dzsesszt énekelt, mögötte a zenekara, de nem voltak nehezen értelmezhető dallamok, a kellemes zene háttérként szolgált, mégis sokan elsősorban azért jöttek ide, hogy hallgassák a zenekart.

– Már megint iszunk – nyugtázta Niki. Otthon fél év alatt sem fogyaszt el annyi alkoholt, mint itt egyetlen nap alatt.

– És mindjárt enni is fogunk.

Hidegtálat kaptak: bivalymozzarella, hajszálvékonyra szelt sonka, többféle olajbogyó, szárított paradicsom, friss, édes koktélpáradicsom, rukkola meg többféle saláta volt a tálon. Könnyen csúszott mellé a habzóbor. A zenekar szünetet tartott.

Koccintottak, belekortyoltak az italba, aztán Niki feltette a kérdést, ami már régóta foglalkoztatta.

– Miért mentél el innen tulajdonképpen?

Giacomo letette a poharát.

– Nem tudom, hány éves voltam, olyan nyolc-tíz, amikor apám akkori felesége „kis buzinak”, „kis buzimnak” kezdett szólítani, amikor kettesben maradtunk – emlékezett vissza. Niki döbbenetesen meredt rá. Nem is gondolta, hogy a kellemes este ilyen vallomással végződik. – Akkoriban fura cuccokat hordtam, úgy értem, például apám ingének levágtam az alját és az ujját, rátoldottam egy színes csíkot, és az inget a farmernadrágomra rálógatva hordtam. Nagyon királynak gondoltam magam – mosolygott Giacomo. – Ráadásul az egyik iskolai barátnőmmel azt a szórakozást találtuk ki, hogy maradék anyagokból összeállítottam neki mindenféle viseletet. Rátékertem, és feltűztem itt-ott, néhol összeférceltem. Csináltam neki „estélyi ruhát” kétféle selyemmaradékból, topszerű felsőt, ilyesmit. Suli után gyakran átjött, és ezzel szórakoztunk. És a mostohaanyám vagy, hogy is mondjam, elkezdett kis buzinak nevezni, amikor más nem hallotta. Nem kedvesen, vagy ilyesmi. Mosolygott hozzá, de sütött a gúny és az utálat a hangjából.

– És az apád?
– Nem tudta.
– Több mostohaanyád volt?
– Kettő. De a másodiknál már majdnem felnőttem voltam.
– Ó. És az első nem szeretted?
– Nem igazán. Nem bírta elviselni, hogy apám számára mindig legalább olyan fontos voltam, mint ő. Állandóan versenyzett a szeretetéért velem.

– Szóval innen ered a félelem – nyugtázta Niki. – Az a nő azzal gyötört, hogy a fiúkat szereted, amiért érdekelt a divat. Ezért gondolsz ma is, hogy másoknak ruhát álmodni... nőies dolog.

- Azt hiszem.
- És mi van most ezzel a nővel?
- Elváltak. Feleségül ment apám bátyjához. Paolóhoz.
- És a második mostohaanyád kedvesebb volt veled?
- Mondhatjuk így is - bólintott talányos mosollyal Giacomo.

Már a hotel bejáratánál álltak, és a lány úgy érezte, hogy képes lenne zuhanyzás nélkül beajulni az ágyba, annyira fáradt volt. Újra szédült, nem szokott hozzá az italhoz. Giacomo ismét előhozakodott a szülei találkájával. Egyelőre ő sem szólt a tervről az apjának, és Niki sem az anyjának.

– Akkor holnap reggel tízre jövök. Elmegyünk apámhoz, kettesben hagyjuk őket, és mi lelépünk. Caprira vagy ahová akarod.

– Nincs más dolgod, Giacomo? Kedves tőled, hogy engem kísérgetsz, de nyilván elfoglalt vagy és...

– Meg kell nézmem a positanói házat, mert valószínűleg oda fogok költözni egy időre. A programot még kitalálhatjuk. – Niki, amikor meghallotta Positano nevét, furcsa borzongást érzett.

Giacomo melegen nézett rá, és Niki egy pillanatra úgy érezte, hogy meg fogja csókolni. Talán nem is bánta volna, de a pillanat elmúlt, és megköszönte az estét, beleegyezve, hogy másnap délelőtt újra találkozni.

Felment a lifttel, óvatosan benyitott a szobájukba, és látta, hogy az anyja már alszik. Gyorsan lezuhanyozott, és a fürdőszobában wifire tette a telefonját. Olyasmire készült, amit sosem tett volna meg, de most, talán a bor hatására sürgető vágyat érzett hogy megtegye. Titokban azt remélte, hogy már elfelejtette az András asztalán látott jelszót. Beütötte a Safariba a yahoo.com-ot, bejelentkezett András felhasználónevével, és beírta a jelszót.

Andrásnak nem volt olvasatlan levele. Niki belement a bejövő mappába, és rá klikkéit a legfelső levélre.

Drága Andris, kérlek, hogy ne aggódj miattam, és ne képzelődj.

Minden rendben velem. Most egy kicsit nehezebb időket élek, de nagyon szeretlek és méltányolom, hogy aggódsz értem. Nem lesz semmi haj, ne félj. Lau

Niki lélegzete elakadt, ahogy újra elolvasta a sorokat. Lejjebb gördített az ujjával, és legalul ott volt András elküldött levele is.

*Drága Lau,
tudom, hogy megviselt a mai beszélgetésünk, de csak azt szeretném, ha mosolyogni látnálak. Bárcsak képes lennék vigyázni rád... Tégy nekem egy szívességet: ha már nekem nem engeded, vigyázz magadra helyettem is. Bármikor hívhatsz, jöhetsz...*

*Csók,
András*

A rohadt életbe.

Nem véletlenül gyanakodott még a kapcsolatuk idején arra, hogy van rajta kívül más nő is András éleiben.

Rohadjon meg.

Csak nem sírni! Még felébred az anyja és faggatni kezdi. Márpedig nem fogja elmesélni, hogy már éppen ott tartott, hogy ad Andrásnak egy második esélyt...

Hol egy papír zsebkendő? És hogy lehet csöndesen orrot fújni, amikor az embernek csak úgy folynak a könnyei?

Sehogy. Csak trombitálva.

Giacomo halkán lépett be a nappaliba. Rég volt az az idő, amikor csendesen kellett hazaossonnia este, mert már alszanak a többiek. Elszokott ettől az egésztől. Néhány napnál többet képtelen lesz itt eltölteni – a gyerekszobájában, a régi emlékekkel... Még nem volt éjfél, de nem akart alkalmatlankodni a házban, és főleg nem szeretett volna visszaélni az apja vendégszeretetével. Nem érezte már saját otthonának ezt a helyet, és furcsának találta, hogy most alkalmazkodnia kell valakihez. Már nagyon régóta nem alkalmazkodott senkihez sem.

Egyfolytában a magyar lány járt az eszében és az, hogy veszélyes vizeken evez. Patriziával, akire Niki anyyira hasonlított, igazán megjárta. Ráadásul az apja dolgai... fogalma sem volt, hogy a szücsről szóló kutyás pletyka mennyire kapcsolódhat hozzájuk, Paolo, az apja bátyja egy időben elég sok olyan dolgot művelt, amit nem kellett volna. Az már rég volt. És megúsza, pedig az apja biztosan lebuktatta volna, ha nem a saját nevééről van szó, de ha a testvérét lebuktatja, akkor azzal ő maga is rossz megítélés alá esik. Mindegy. Niki helyes lány, de hamarosan úgyis eltűnik majd az életéből.

Nem gyújtott villanyt, mert fogalma sem volt, mik az apja szokásai, vajon mikor fekszik le, egyáltalán egyedül van-e, vagy van nála valaki. Felnyögött, amikor nekiment a komódnak, halkán sziszegett egy „Cazzo!”-t, és megmerevedett, amikor hirtelen világosság gyúlt a szobában. Az apja állt a nappali sarkában, pulóverben, farmernadrágban.

- Jó estét, Giacomo.
- Jó estét, apa. Nem gondoltam, hogy még ébren vagy.
- Látom, igyekszel újra felfedezni a szülővárosodat. Régi ismerősökkel találkoztal?
- Nem éppen...

– Csak azért gondoltam, mert kérted annak az étteremnek az elérhetőségét.

– Egy újságíró t vittem el ebédelni.

– Egy újságíró t? Máris megkezdted az új cég suttogókampányát? – nevette el magát az apja.

– Nem. Bejelentkezett a céghez egy külföldi újságíró. Valami kutyacsempészet kapcsán kérdezgetett.

– Kutyacsempészet? – Alessandro arca elsötétült.

– Igen. Magyarországról csempészték át egy csomó kutyát, és az a hír kapott szárnyra, hogy egy nápolyi szűcs is belekeveredett – magyarázta az apjának. Nekitámaszkodott a komódnak, és figyelte, hogy reagál az öreg. Alessandro csendesen, érzelemmentesen hallgatta. – Rajzoltam neki egy ruhatervet. Megvarratom.

– Egy külföldi férfinak?

– Nem. Egy külföldi nőnek. Tudod, hogy mindig izgatott a női divat. Ezt is meg akartam beszélni veled. Sokkal több fantáziát látok a női divatban, szeretném, ha előbb-utóbb az arányok megváltoznának, és fele-fele arányban terveznék nőknek és férfiaknak.

– És pontosan honnan jött ez az újságíró nő? – Az apja szemlátomást nem törődött most azzal, hogy Giacomo milyen változtatásokat szeretne eszközölni a cégben.

– Magyarországról, Budapestről – mondta Giacomo, és az apja szemlátomást összerezzen t. – Holnap bemutatom neked. – Giacomo száján kicsúszott ez a mondat, és mérlegelte, hogy mit tegyen még hozzá. Mivel az apja úgy nézett rá, mintha egy földre szállt ufót látna, folytatta. – Elhozom őket. Az anyjával együtt.

– Ide? – Alessandro arcára riadalom ült ki. Vagy csupán Giacomo látta riadalomnak?

– Igen. Miért?

– Holnap vasárnap...

– Tudom. Ezért is mertem ilyen programot ígérni neked.

– Mi volt olyan vonzó abban a magyar újságíróban, Giacomo?

Az, hogy olyan, mint Patrizia. Mintha Patriziát látnám benne. Ezt felelhetné volna, de inkább hallgatott. Elvégre harminc fölött nem kell számot adnia az apjának arról, hogy miért beszél meg találkozót valakivel.

– Meg sem kérdeztél. Lehet, hogy itthon sem leszek. – Az apja mintha duzzogott volna.

– Az anyjával együtt szerepelsz egy régi fotón – rázta meg a fejét Giacomo. Nem akart játszadozni az apjával. – Gondoltam, szívesen találkoznál egy régi ismerőssel újra.

– Az anyjával...?

– Igen.

– Tudod te, mit teszel?

– ...

– Kiszabadítod a szellemet a palackból.

– Mi a baj? Én csak talákoztam egy magyar újságíróval, akinek az anyjával szerepelsz egy közös fotón. Gondoltam, szívesen találkozol egy régi ismerőssel. Ennyi.

– A francba, fiam.

A francba, fiam?! Az apja sosem beszélt csúnyán, Giacomo egész életében csak néhányszor hallotta indulatosan kifakadni. Vajon mennyi mindent nem tud róla? Miféle titkokat rejteget előtte?

– Nagyon csinos a lánya. – Giacomo védekezésésképpen mondta, de rögtön, amint kimondta, arra gondolt, hogy ezzel talán valami hülyeséget csinált. Hiszen azt sem tudja, mi volt az apja meg a magyar lány anyja között. Nagy szerelem? Futó kaland? Netán gyűlölettel váltak el egymástól?

– Tudod, Giacomo, nem helyes, amikor felhozzuk a régi dolgokat a mélyből.

– Miért?

- Mert ki tudja, hogy mi minden szabadul ki velük.
- De hát pont te mondtad, hogy meg kell beszélünk néhány régi dolgot.
- Néhány régi *családi* dolgot – helyesbítette az apja.
- Ahhoz, hogy együtt dolgozzunk, vannak megbeszélnivalóink. Az apja ekkor két, egymással szemközti fotelra mutatott.
- Leülünk? – kérdezte gondterhelten. Akkor hát eljött az idő, sóhajtott Giacomo. Tudta, miről lesz szó. Legalábbis sejtette. Anélkül nincs tovább.

Giacomo már majdnem tizennyolc éves volt, és örülten szerelmes Patriziába. Patrizia Giacomo legjobb barátjának, Stefanónak volt az ikertestvére, gyönyörű, erős, okos lány, aki imádta, ha Giacomo lerajzolta őt mindenféle ruhákban vagy ruha nélkül, imádta, ha Giacomo megálmódott neki egy új ruhát, imádta, ha fürdették egymást a tengerben, ha andalogtak a tengerparton de legfőképpen: imádta Giacomót. Mégis folyton összevesztek valamin, általában örökre, egy életre, de egyikük sem bírta ki két napnál tovább a másik nélkül. Többnyire Stefano volt köztük a közvetítő, aki örült, hogy egymásra talált a két ember, akit szeretett. Sosem volt hajlandó bíraskodni, nem volt kíváncsi a vitáik tárgyára, ő csak annyit közölt a mosolyszünetek idején: „Patrizia visszavár”, vagy éppen „Giacomo nagyon szeret” – és nekik ez elég volt ahhoz, hogy közeledjenek egymáshoz. Giacomo szerette volna megosztani valakivel, ha szívfájdalma volt, de Stefano nem akarta meghallgatni, mivel a testvéréről volt szó. Ha már a legjobb barátjának nem lehetett, Giacomo másnak nem is mondta el, ami a szívét nyomta. Otthon nem is mesélhette el: az apja az üzlettel és Júliával volt elfoglalva. A fiú nemigen értette, hogyan került a képbe az apjánál ez a közönséges nő, aki még azt sem tudta, hogyan párosítson össze egy blúzt és egy szoknyát, aki harsány rúzszt használt és ferdére koptatta a cipősarkait,

de ez nem az ő dolga volt. Az első mostohaanyját kellőképpen megutálta, és mindig azt érezte, hogy az apja közbeléphetett volna... Most meg már kit érdekel, hogy miért találja vonzónak az apja Júliát...? Hamarosan a saját lábára áll, önmaga ura lesz, előbb-utóbb elköltözik, legalább néhány utcával vagy egy városrészsel odébb, és leszarja, hogy az apja kivel él együtt. Júliának nem volt fölötte semmiféle befolyása.

Miután Patriziával összevesztek, és két nap múlva sem sikerült kibékülniük – sajnos ez most valóban komoly volt –, Giacomo életében először lement az apja kis borospincéjébe, és felvitt magának egy üveg bort. Sietve kibontotta, és kitöltött magának egy pohárral. A szobájában feküdt az ágyon, rettenetes világfájdalommal és a kérdéssel: hogyan tovább? Innen merre vihet az út? Hirtelen egészen hétköznapien látta a jövő életét Patriziával, és ettől nagyon megrettent. Ő másról álmodott, nagy álmai voltak, hát mi lesz így velük?

Nagyjából a bor felénél tarthatott, amikor Júlia belépett a szobájába. Utálta Júliát, és korábban sosem fordult elő, hogy a nő megközelítette volna az ő birodalmát.

– Láttam, elvittél egy palack bort – mondta a nő. Giacomo fejében megfordult, hogy ezt ugyan honnan tudja? Júlia köntöst viselt – hogy a fenébe képes az apja már legalább két éve elviselni, hogy egy nő köntösben járkáljon otthon, még akkor is, ha este van? – összefogta a haját, és egészen normálisan nézett ki smink nélkül. – Megkínálsz? – kérdezte Júlia.

– Csak egy poharat hoztam.

– Jó lesz a tiédből is – mondta Júlia, és kivette Giacomo kezéből a poharat, majd belekortyolt.

Ami ezután következett, azt Giacomo örökre kitörölte volna az emlékezetéből. Fogalma sem volt, mi történt Júliával, de arra eszmélt, hogy a nő fölé hajol az ágyon és megcsókolja. Minden annyira gyorsan történt, és bár sokáig arra fogta magában az egészet,

hogy megártott neki a bor, és hogy Júlia erőszakoskodott – bár mindkettő igaz is volt, de akkor és most is tudta, hogy nem lett volna szabad... *Gyere, Giacomo, add a kezed, érints meg... megmutatom hogyan, jó?*

Rossz volt visszaemlékeznie arra, hogy hagyta, hogy az ösztönei vezessék. Hagyta, hogy megtörténjen. Dühödtté vált, legalábbis Giacomo részéről: benne volt minden fájdalom, haragja amiatt, hogy összetörték a régi szép álmait, hogy Patrizia mindent összekavart benne.

– Gratulálok. – Az apja hangjára rezzent össze. Júlia még ott ült a fiú csípőjén, Giacomo farkán, amikor az apja belépett a szobába. – Takarodj a házamból! – Bár Alessandro Júliának címezte a felszólítást, Giacomo magára vette. Félig részegen, csalódva, hogy a saját hülyesége miatt tönkretette az egész életét. Lefeküdt az apja élettársával, akit utált, és soha senki sem hinné el neki, hogy ezt az egészet nem akarta.

Elképzelése sem volt róla, sem akkor, sem később, hogy Júlia mindezt miért tette. És arról sem, hogy miért ment el a nő másnap Stefanóhoz, hogy elmesélje, mi történt. A lényegen már úgymint kevésbé változtatható: Patrizia eltűnt az életéből. Elutazott, és Stefano szerint „egy ideig, amíg elfelejti Giacomót, távol lesz”.

Giacomo már csak Patrizia távozása miatt sem bírta volna Nápolyban maradni, ott folytatni az életét, a tanulmányait. Az apja annyit tanácsolt neki másnap, gondolja végig, hogy mit tett, és vállalja a felelősséget. Attól kezdve kerülte, hogy kettesben maradjon a fiával, nem kérdezett, nem volt kíváncsi rá, hogy Giacomo szájából is hallja a történeteket. A fiú megpróbálta néhányszor a kettesben elköltött reggeliknél elmondani, hogy mennyire megbánta, és hogy neki mindez eszébe sem jutott volna... De Alessandrónál csak azt érte el, hogy a férfi pár nap elteltével már nem is ült le reggelizni vele.

Patrizia Stefano szerint a nagynénjéhez utazott Palermóba. Giacomo utána is ment, még hozzá iskolaidőben, engedély nélkül, de

mivel Stefano nem adta meg neki a címet, így csak csellengett a székesegyház, a kikötő és a nagyszínház környékén. Lapozgatta a telefonkönyvet és hívogatta a Bianco vezetéknevű előfizetőket, de nem tudott meg semmit Patriziáról.

Amikor visszatért Nápolyba, az apja dühösen várta. Giacomo hiába magyarázta, hogy Patriziát kereste, aki eltűnt az életéből.

– Ne hazudj – nézett vele farkasszemet Alessandro.

– Elhiszem, hogy hiányérzeted van, mert az anyádat kisgyerekként elvesztetted. De legalább ne hazudozz nekem összevissza...

– Nem hazudtam. Patriziát kerestem. Összevesztünk, és állítólag Palermóban van, a nagynénjénél. Szeretnék kibékülni vele, és megbeszélni az életünket. A továbbiakat. Meg akartam találni őt.

– És ha nem békülsz ki vele? Attól még nem ér véget az élet.

– Akkor elmegyek – vont a vállát a fiú. Akkor először tudta ezt kimondani. Elmegy. Nem tudta, hová, de mennie kell.

– Nem segíthetek rajtad. Te is olyan vagy, mint Fabio meg Paolo – csúszott ki az apja száján. Indulatos volt, és düh égett a szemében. – Mikor jön meg a józan eszed? Mikor jössz rá, hogy nem múlik minden a másikon, hogy egyetlen emberre nem bízhatod rá az életedet? Mikor tanulod meg végre, hogy magadban, csakis saját magadban kell bíznod...?

– Elmegyek – mondta újra Giacomo. Most már könnyű volt minden. Könnyebb volt kimondani. Mintha elejtett volna egy óriási súlyt, és próbálgathatta, hogy milyen így, súlytalanul mászkálni.

– Ne menj el – az apja hangja rekedtté vált. – Ne menj el... könyörgök.

– El kell mennem – Giacomo már bátrabb lett. Alessandro hallgatott, majd bólintott.

– Akkor menj. – Az apja hangja visszanyerte korábbi fényét, nem volt már rekedt. Mintha belül is helyreállt volna benne minden.

Akkor menj. Giacomo fejében sokáig visszhangzott ez a két szó.

Patrizia nem jött vissza Nápolyba. Giacomo sem maradt otthon. Palermóban vállalt munkát egy pizzériában pincéerként azon a nyáron, és hiába vették fel Milánóban egy divattervező főiskolára, nem kezdte el a tanulmányait. Szeptemberben Rómába utazott, ott is pizzériában dolgozott, több fiúval bérelt közösen egy lakást, és a következő évben jelentkezett a közgazdasági egyetemre. Pénzügyi szakon végzett, és távol került mindentől, ami a múltjára emlékeztette. Bár Patriziával bármikor szívesen találkozott volna, de a lány nem adott hírt magáról, és idővel Stefano sem tudott – vagy akart – mit válaszolni Giacomónak, amikor telefonon beszéltek. Így a két barát is eltávolodott egymástól – Giacomónak büntudata volt, mert tudta, hogy Stefano nem véletlenül haragszik rá.

Az apja pedig elengedte őt – a maga útján.

És most itthon volt, hazatért újra Nápolyba, és tudta, hogy a történeteket meg kell beszélnie az apjával ahhoz, hogy megbocsáthassanak egymásnak, és hogy közös célokért dolgozzanak.

– Attól tartottam, hogy... – kezdte az apja, majd borral kínálta a fiát. Giacomo nemet intett a fejével. Ma egész nap ivott, még egy pohár alkohol kiütötte volna. Amúgy is feszültté vált már attól, hogy felidézte magában a múltbeli dolgokat, Patrizia elvesztését és persze az apja eltávolodását.

– Hogy...?

– Hogy olyan leszel, mint Paolo.

– Ezt hogy érted?

– Paolo elvitte tőlem Carlát. – Giacomo bólintott. Carla az első mostohaanyja volt, az apja második felesége. Ő volt az, aki – amikor az apja nem volt a közelben – „kis buzimnak” nevezte Giacomót. Érdekes, futott át a fiú agyán, annak idején ő az apja mindkét feleségét utálta, de vajon azért-e, mert az apja „rosszul” választott vagy azért, mert netán ő maga féltékeny volt és többet követelt az

apjából? – Nem akartam elhinni, hogy olyan leszel, mint Paolo. Akinek... – köszörülgette a torkát az apja – ...a máséra fáj a foga. Aki állandóan versenyezni akar, és megszerezni azt, aki a másíknak a legfontosabb. Paolo, a bátyám nagyon szeretett engem. És én is nagyon szerettem őt, felnéztem rá. Sok mindent megbocsátottam neki... de azt már nem. Amikor Carlát elvitte, vége lett mindennek köztünk.

Giacomo nem tudta, mit feleljen. Ezt a történetet ismerte, bár az meglepő volt számára, hogy Paolo mindig versenyezni akart az apjával. Számára ez nem derült ki annak idején, bár azt megértette, hogy a történetek után az apja megszakított Paolóval minden kapcsolatot.

– És amikor... rajtakaptalak titeket Júliával... – hörrent az apja – , akkor rád nem azért voltam dühös, amit tettél. Fialat voltál, és sejtettem, hogy nem te kezdeményeztél... viszont attól tartottam, hogy a Paolo-féle vérvonalat örökölted. – Elhallgatott, majd töltött magának egy kis bort. – Akkor gondoltam át a Patriziával való kapcsolatodat is. Patrizia a legjobb barátod testvére volt. Hirtelen felmerült bennem, hátha csak azért... csak azért akartad őt, mert a legjobb barátodhoz tartozott. Még ha testvéreként is. És igen, rettenetesen megrémültem. Nemcsak dühös voltam, hanem rémült is. Mi a francot tehetne egy apa, ha a tizennyolc éves fiában olyan vonást fedez fel, amit évtizedek óta gyűlöl? Amiben a saját, versengő és erkölcstelen testvérét látja viszont?

– Júliával mindketten olyasmit tettünk, amit nem lett volna szabad megtennünk – mondta halkan Giacomo. – Nincs mentségem rá. Nem is akarok mentegetőzni.

– Magamban már felmentettelek ezért. Én akkor is csak őt hibáztattam. Viszont azzal a gyanúval nem tudtam mit kezdeni, hogy a fiam olyan jellemvonást örökölt, amit elutasítok, erkölcstelennek tartok... És most azt mondod, helyes lány annak a magyar nőnek a lánya.

– De hogy jön ez ide? – dőlt előre a fotelben Giacomo.
– Úgy, hogy én azt a magyar nőt nagyon szerettem. – Csönd ülte meg a szobát, ahogy Alessandro kimondta ezt a mondatot. Nehéz és feszült volt a csönd, ami rájuk telepedett, de Giacomo nem érzett magában elég erőt, hogy megszólaljon, hogy további kérdéseket tegyen fel az apjának. Végül Alessandro lassan folytatta. – Ez a magyar lány volt az egyetlen igazi szerelmem. És te most a lányával... kavarsz. Már megint versenyzel?

– Apa. Rettentően bonyolult gondolatsor után juthattál ide. Ezzel a magyar lánnyal én azért ismerkedtem meg, mert megkereste a Grotti-céget, és a titkárnőd, Glória hozzám irányította. Ugyanezzel az erővel irányíthatta volna hozzád is, csak úgy vélem, nem akarta elszúrni a szombatodat azzal, hogy interjút kell adnod – magyarázta Giacomo, de közben sértve érezte magát. Soha nem gondolt arra, hogy „irigységből” vagy „versenyből” szeretett volna bele Patriziába, és az életét merte volna arra tenni, hogy nem „versenyből” vagy „irigységből” feküdt le Júliával. Egyszerűen részeg és csalódott volt, amikor a nő rávetette magát, és nem állt ellen. – Azt mondod, hogy Paolo is versenyzett veled. Ez biztosan igaz, amikor még közösen vittétek a céget, akkor nyilván történt ilyesmi, és azt sem tudom cáfolni, hogy esetleg ezért „vitte el” tőled Carlát. Viszont ez még nem támasztja alá azt, hogy mindenedre irigy volt, és mindig mindenedet meg akart szerezni,.. Még az is lehet, hogy valóban egymásba szerettek Carlával. Rohadt ügy, de megeshet, hogy így történt.

– Nem ez volt az egyetlen eset, amikor Paolo így viselkedett – rázta meg a fejét az apja, és közben nem nézett Giacomóra, hanem a poharára tapasztotta a tekintetét. – Paolo miatt ment zátonyra a kapcsolatod azzal a lánnyal, akit mindenki közül legjobban szerettem.

– Hogy mondod?

– Azzal a magyar lánnyal is Paolo miatt lett vége az egésznek.

És ezért már sosem fogok megbocsátani a bátyámnak.

– Én ezt...

– Akkor még nem tudtam, hogy mit tesz – vágott közbe Alessandro. – De az idők során rájöttem, hogy mindig az kellett neki, ami nekem. Le akart győzni.

– Én nem vagyok ilyen – Giacomo hangjába kis kétségbeesés vegyült. Rémülten elemezgette magát, a kapcsolatait, az apjához fűződő viszonyát. Igaz, hogy rengeteg hasonló vonásuk volt, de sosem akarta legyőzni az apját. Sosem irigyelte semmiért, legfeljebb szeretett volna olyan ügyesen varrni, mint ő. Meg úgy kártyázni, hogy ő is gyakran nyerjen, mint az apja. De az már rég volt, és az sem igazi irigység volt. Legalábbis remélte. – Azért találkoztam ezzel a lánnyal, mert Glória hozzám irányította.

– Tudtam, hogy... nem lehetsz olyan... – keresgélte a szavakat Alessandro, majd rátalált arra, amit keresett: – romlott, mint Paolo. Elmenekültél a nápolyi életeredből, mert újat akartál kezdeni. Nagyon fáj, de elfogadtam. Úgy éltem meg ezt az egészet, hogy önvizsgálatot tartottál, mert neked sem tetszett, amit láttál, és valami újat akarsz felépíteni. A távolból mindig figyeltelek. Elfogadtam a döntésedet. Ugyanakkor tudtam, hogy milyenek a képességeid. Hogy benned a dédnagyapád vére folyik, és zseniális divattervező lennél. Azt is éreztem, hogy meg kell próbálnom... meg kell próbáljalak hazahívni, méghozzá olyan ötlettel, ami benned is elindít valamit. – Az apja halkan magyarázott, és most le sem vette a szemét Giacomo arcáról. – Ezért dolgoztam évek óta, ezért akartam átalakítani a márkát, ezért találtam ki, hogy – ahogy te később definiáltad – szeretetmárkát hozzunk létre márka helyett. Szerettem volna mindent úgy alakítani, hogy ne mondj nemet.

Alessandro elhallgatott, újra belekortyolt a borba, Giacomo pedig arra gondolt, hogy az apja valóban mindenkinél jobban ismeri őt. Legfeljebb csak néhány dologról nem szerzett tudomást vele, a fiával kapcsolatban. Leginkább arról, amit Carla tett éveken át. Sosem

akarta elmondani az apjának, hogy mennyire rosszulesett neki, amit Carla tett, de most itt volt az alkalom.

– Leginkább azért mentem el, mert nem tudtam, mit kezdjek magammal – mondta. – Carla mindig úgy szólított, amikor nem voltál a közelben, hogy... „kis buzim”.

Hát ezt is kimondta. Az apja csodálkozva nézett rá.

– Egyébként is féltékeny volt – folytatta Giacomo. – Szerinte túl sokat törődött velem. Vitatkoztatok is emiatt...

– És ez téged annyira megviselt, hogy évekkal Carla lelépése után mentél el? – Alessandro hangjából Giacomo kiérezte a kételkedést.

– Amikor Patriziával jött az a dolog... és otthagytott, akkor magamat okoltam. És visszajött bennem az egész... hogy talán Carla nem tévedett. Sosem vágyakoztam fiúk után, de elgondolkoztam azon, hogy nem azért menekültem-e el a Patriziával való elköteleződés vagy a kapcsolatunk komolyabbá válása elől, mert Carlának igaza volt. És akkor eldöntöttem, hogy minél távolabb fogok kerülni a divattól. Megnézem, hogyan teljesítek majd valami egészen másban. Hogyan működnek az emberi kapcsolataim. El kellett mennem, és amit Júliával tettünk... csak olaj volt a tűzre. Nem maradhattam tovább, sem Nápolyban, sem a divat közvetlen közelében.

– Uramisten. – Az apja csak felnyögni volt képes. Majd megrázta a fejét. – Tönkretettek.

– Nem tettél tönkre.

– Nincs... állandó párkapcsolatod – Giacomo nem tudta eldönteni, hogy az apja ezt kérdezi, vagy állítja.

– Talán mert Patriziát kerestem minden nőben – mosolygott rá Giacomo. – Carla ugyan megkérdőjelezett bennem mindent, de régóta tudom, hogy csakis a nők vonzanak. Közben nincsenek igazán férfias szórakozásaim. Már nem járok focizni, sosem jártam vadászni, nem őrzöngök focimeccsek lelátóin, nem sörözöm, nem

kérkedem a lányokkal, akikkel jártam valaha... Volt idő, amikor megpróbáltam olyan „igazi férfiként” viselkedni. De nem én voltam. Megkérdőjeleztem magam abban a pillanatban, amikor rajtakaptál Júliával. Hogy mindez nem csupán menekülés-e az igazi párkapcsolattól, és ki kellett derítenem, hogy miért... miért tettem.

– Azért tetted, mert tizennyolc éves voltál! Azért tetted, mert éretlen voltál, félig még kamasz! – Alessandro felemelte a hangját. – Azért tetted, mert rosszul viselted, hogy az a lány, Patrizia eléd állt azzal, hogy teherbe esett és össze kell házasodnotok! – Alessandro felállt, és fel-alá kezdett mászkálni a nappaliban. – Ha hiszed, ha nem, rengetegszer elmentem Stefanóhoz és az anyjához. Soha semmit nem mondtak Patriziáról. Elment, ne keressük. Ennyit közöltek. Aztán pár évre rá az anyja meghalt, és Stefano is elköltözött a régi házból. De amikor utoljára találkoztam vele, nem bírtam tovább, és rákérdeztem, hogy végül is nagypapa vagyok-e. És akkor, talán megesett rajtam a szíve, de elmondta, hogy Patrizia tévedett, és nem volt terhes. Szerintem az igazat mondta. Tudom, hogy neked is elmondta, én kértem rá, hogy tegye meg, mert ennyivel tartozik neked és a barátságoknak. Nem akartam, hogy büntudatban élj és bizonytalanságban maradj – sóhajtott. – Aztán nem találkoztunk többé... Isten tudja, mióta már. Rettenetesen dühös voltam erre a helyzetre, a családjukra, arra, hogy megorroltak rád azért, mert amikor megtudtad, hogy Patrizia tizennyolc évesen teherbe esett – legalábbis azt hitte – akkor a sokk hatására nemet mondtál. Hiszen, az ég szerelmére, te is csak tizennyolc éves éretten gyerek voltál, az első kapcsolatod volt, és persze hogy nem tudtál normálisan, éretten reagálni erre a bejelentésre!

– Stefano nem hívott fel, még ha meg is ígérte neked. Rengeteget gondoltam rá, mi történt... Van-e valahol a világban egy gyerekem, akit sosem fogok megismerni... Arról is gyakran álmodtam, hogy Patrizia elvetette a gyereket, és mindig szörnyű büntudatot éreztem álmomban.

– Sajnálom – temette a kezébe az arcát az apja. – Azt hittem, hogy ezt Stefano akkor neked is elmondta. Nem feltételeztem, hogy sosem fog megkeresni.

– Hajlandó vagy holnap találkozni a magyar lánnyal meg az anyjával?

– Igen, de valamit szeretnék az emlékezetedbe idézni. Ez a kutyaprémés történet meg a magyar újságíró... Vészesen közel jár az igazsághoz, tudod.

– Paolo tetteiért nem mi vagyunk a felelősek – döngött Giacomo hangja.

– Nem. De emlékezz vissza, miután elmentél, még téged is kihallgattak.

Persze hogy emlékezett, amikor vissza kellett jönnie Rómából Nápolyba egy kihallgatásra. Huszonéves volt. Az apjának és Paolónak még megvolt a közös cége, ámbár évek óta csak Paolo dolgozott benne. És Paolo volt az, aki műszörme és igazi prém helyett egész mást használt valami télikabáthoz. Jött egy kutya szállítmány, ki tudja, honnan, és Paolo olcsón felvásárolta a lenyúzott állatok szőrét, majd szépen a kapucnikra és a kézelőkre applikáltatta őket. Paolo hülye volt, hogy belement ebbe az egészbe. Az egyik embere vitte el a balhét, két év felfüggesztettet kapott, de csak azért nem kellett leülnie, mert nem tudták bebizonyítani, hogy Paolo és a munkatársa tudott arról, hogy milyen állati prémet vettek. Ők rókaként vették, állították, és végül pénzbírsággal megúszták, meg persze a kollégája felfüggesztett börtönbüntetésével. Az apja akkor kilépett a cégből, amit azóta meg is szüntettek. Bár Alessandro nem volt benne ebben az egészben, hosszú ideig rettegett, hogy Paolo tönkretette ezzel a történettel a Grotti nevet, a Grotti márkát is. Giacomo szerint ezért is kezdte el levenni a kollekciójáról a Grotti márkajelzést – sosem tudhatta, hogy Paolo vagy Fabio, a fia mivel áll

majd elő.

– Semmiképpen sem szabad megtudnia ezt a történetet az újságíródnak – figyelmeztette Giacomót az apja. – Nem keveredhet bele a nevünk.

– Szerinted a mostani sztori is kapcsolódik a bátyádhoz?

– Őszintén remélem, hogy nem. Különben szarban vagyunk mindannyian. Tudnod kell még valamit.

– Igen?

– A régi receptúra, amit visszavásároltam Paolótól. Megbíztam egy labort a munkával.

– És?

– Tizennyolc nő bevonásával teszteltettük. Nagyon hamar kiderült: a citrom több kárt okoz a bőrön, mint amennyit használ. Lehet, hogy egykor csodaszer volt, lehet, hogy a régi időkben segített valamit a nők bőrén, de a kipróbálások során a rövid távú hatásai inkább károsak, mint meggyőzőek. Ráadásul allergén a készítmény, kipirosítja az arcot.

– Szóval, csak kamu az egész.

– Azt hittem, hogy igazi áttörés lesz, jó mesét lehetne köré írni, ahogy te mondtad... Egy régi krém, aminek van múltja.

– Paolo tudta ezt?

– Valószínűleg. Rettenetesen dühös vagyok. Egy vagyont fizettem a receptért. Tényleg egy vagyont.

– Szóval Paolo már megint versenyezni akart veled, igaz?

– Eladott nekem egy hasznavehetetlen receptet, irreális áron. Meg kellene torolni, amit tett.

– Hagyd a fenébe – ingatta a fejét Giacomo, mert emlékezett rá, hogy annak idején milyen kínosan érezte magát, amikor az apja és Paolo között kitört a háború.

– Te sokkal megbocsátóbb vagy, mint én – hajtotta le a fejét az apja.

– Egyszer azért eljön a bosszú ideje – felelte sötéten

Alessandro.

Giacomo felállt és indulni készült.

– Holnap, a hotelnál felveszem a magyar lányt és az anyját, és elhozom őket a házba. Rendben?

Alessandro szótlanul bólintott.

Arra ébredt, hogy kóvályog a feje és hányingere van. Kinyitotta a szemét, és fogalma sem volt, hogy hol lehet. Lassan jöttek vissza az emlékek... Előző este egy bálnak álcázott szexpartin voltak, számos befolyásos férfi társaságában. A férje otthonosan mozgott azon a helyen, ahová a politikusok és más „fontos emberek” – ö néhányukat majdnem biztosan felismert még az álarcok mögött is – többnyire nem a feleségükkel vagy az élettársukkal érkeztek. Pezsgő, füves pipa, kivágott estélyi ruhákból kivillanó dekoltázsok, meztelen testek, mocskos ölelések, egy szoba, ahol a sárga selyemmel borított pamlag mellett egy ostort talált, ütések, sebek, érintés, harapás, még most is kemény volt a mellbimbója, amint a harapásra visszaemlékezett, és a mindent – még a szégyent is – elsöprő orgazmusra... aztán a sötétség. Könnyezett, ahogy visszatértek az emlékei. Még mindig nem tudta, hol lehet, óvatosan félre fordította a fejét – belenyilallt a tarkójába a fájdalom –, és látta, hogy egy férfi alszik mellette. A férje, A férje hálósobájában voltak. Hogy hogyan kerüllek oda, arról semmiféle emlék nem tért vissza. Ott aludt el mellette – ezek szerint – immár nem először. Semmi másra nem vágyott jobban, mint hogy lezuhanyozza magáról a férfi érintését és az összes előző esti mocskot, de nem volt ereje ahhoz, hogy felüljön az ágyban. Legalább a gyerekek miatt nyugodt lehetett, most kész

főnyeremény, hogy a nagyszülőknél vannak, és nem látják az anyjukat.

Végigpergette magában az éjjel történeteket. Tulajdonképpen lehet, hogy örülnie kellene annak, hogy most nem ő kapja az ütések, de ahogy az ágyban tűnődött, eszébe jutott, hogy a férje mennyire otthonosan mozgott azon a tegnapi szexorgián. Biztos, hogy nem először vett részt ilyenben. Vajon kikkel járt ott? Milyen nőket szedett össze és honnan? Talán pont... Verbovszky szerzett neki nőket? Amikor Verbovszkyt elkapták, ő is olvasott róla az interneten: kurvák futtatása, emberrablás volt a bűnlajstromán. Őszintén szólva régebben sejtette, hogy Verbovszky és az a jóképű, szelídnék látszó haverja, Titti ilyesmiben utazott. Járt körülöttük a szóbeszéd, és egy időben Titti körülötte legyeskedett, elejtve egy-két megjegyzést... Aztán belépett az életébe a férje, és Titti szép lassan eltűnt. Verbovszky fel-felbukkant, és voltak is ügyletei a férjével, de ő nem tudta, nem is akarta tudni, hogy mifélek. Csak nem lehet, hogy Verbovszky elvtelenül az ő saját férjének is közvetített... kurvákat?! Hányingere volt ettől az egész történettől meg persze az előző esti kilengéstől.

Hanyatt fekvé gondolkodott, miközben a férje automatikusan a combjára tette a kezét. Sütötte a bőrét az érintése, szabadulni akart. Szabadulni. Az egész életéből.

Amikor a férje ütötte-verte – és ez az utóbbi években egyre többször előfordult – azt hitte, ennél rosszabb már nem lehet. Csak ki kell bírni valahogyan, amíg nagyobbak lesznek a gyerekek, reménykedett akkoriban. Aztán valami megváltozott. Nem tudott rájönni, hogyan jött ez a változás, talán mindig is benne volt a férjében a hajlam: nemcsak az agresszió, hanem a furcsán értelmezett alázat is. Most, egy ideje, hogy a férfi megadta magát neki, és belőle feltört az összes régi düh és megbántottság, megváltozott a kapcsolatuk dinamikája. Nincs több pofon, nincs több káromkodás, becsmérő szó – legalábbis a férje részéről. Örülhetne, mert immár a

férje várja tőle mindezt, és úgy tűnik, hirtelen ragaszkodni kezdett hozzá, mióta ő azt teszi, amit a férfi „elvár” tőle. De most talán még jobban hányingere volt a helyzettől, mint korábban. Eddig félt tőle, menekülni akart. Most viszont nemcsak a férjétől fél, hanem önmagától is. Nem kényelmesedhet bele ebbe a helyzetbe, nem játszhatja a „dominât” mindörökké, még akkor sem, ha ezzel irányítani tudja a férfit. Ha valaki azt mondta volna neki korábban, hogy minden megváltozik, és neki kell majd uralkodnia a férfin – hát biztos, hogy hitetlenül elmosolyodik. És talán azt gondolta volna, hogy bárcsak így történne, akkor túl tudná élni ezt az egészet... De most látja, hogy minden még mocskosabb, még kilátástalanabb, mint régen volt. Belekényszerült egy rût szerepbe, és most rádöbrent, hogy még élvezte is, ha nem is az erőszakot, a domináns szerepet, hanem az együttlétet... Hiszen tegnap este orgazmusa volt, olyan orgazmusa, amelyet még sosem élt át.

Rossz volt a gyomra, fájt a feje, de leginkább a lelke kavardott fel. Szabadulni ebből az egészből Szabadulni, bárhogyan. Vagy el innen, a normális életbe, vagy... vagy el, a pokolba. Hiszen úgylis oda fog kerülni. Számára már nincs mennyország, hiába jártak el időnként misére. Nincs gyónás, nincs bûnbánat. Csak a pokol juthat – ezek után.

Miután Verbovszky elmegy, lépnie kell. Akkor már nem lesz dupla büntudata, legalább nem rejteget bûnözôt az otthonukban. Amikor Verbovszky már nem lesz náluk, akkor... valamit tennie kell. Valamiképpen ki kell szakadnia ebből a helyzetből.

Elképzelte, hogy egy rakás gyógyszer segítségével átlebeg a másvilágra vagy leginkább a pokolba. De ennél a terhes büntudatnál még az is jobb lesz.

Később valahogy mégis felkelt, nagy nehezen elvánszorgott a saját fürdőszobájáig, és legalább húsz percig egy erős szivaccsal

dörzsölte a testét, mintha le tudná mosni magáról az összes szennyet.

Amikor lement a nappaliba, a férje már ott ült a laptopjával, farmernadrágban és pólóban, és a híreket nézegette. *Mintha egy átlagos férfi lenne egy átlagos vasárnap délelőtt.* Amikor meglátta a feleségét, elmosolyodott.

– Vegyél fel egy kabátot, és gyere. Mutatok valamit – mondta. Ő bólintott. Nyilván végre beüzemeltette a kertben a világítást, amiért két éve könyörög neki. Utálta, hogy esténként sötétbe borult az egész kert, és bárki simán benézhetett volna a nappalijukba a kertből – persze ehhez be kellett volna jutnia, ami nem is olyan egyszerű –, és ők még csak észre sem vették volna.

Mindketten kabátot öltöttek és kimentek a házból. A kocsifeljárón, a garázsbejárat előtt ott állt egy vadonatúj, fekete, városi terepjáró, és széles piros szalaggal volt átkötve. A tetején hatalmas masni díszelgett ugyanabból a szalagból.

– A tiéd – mondta a férje, és gyöngéden megfogta a kezét. – A kocsid már régi, ideje lecserélni.

Ő meg sem tudott mukkanni. Csak nézte a csodálatos, erős, hatalmas autót, és az járt a fejében, hogy a férje így jutalmazza, hogy „jó volt”. Így jutalmazza, hogy ő azt tette, amit a férfi akart. Jutalmazza azért, mert megalázza őt.

Hát milyen világ ez...? Ki ez a férfi mellette?

Elsírta magát.

– Tudtam, hogy örülni fogsz – mosolyodott el a férje, amikor meglátta a könnyeket a szemében. – Most már ennek a kocsinak is te vagy a gazdája. Te vagy ennek is az uralkodója és főnöke.

Bassza meg.

V.

Alessandro fia.

Livia odahajolt, hogy köszönjön a fiúnak. Mit fiú, férfi! Jóképű, mosolygós, magas férfi. Talán a lányával egyidős, talán egy-két évvel idősebb. Esetlenül adott neki egy puszit, a fiatalember láthatóan meglepődött, de a mosolya gyorsan eltüntette a meglepetést a szeméből. Hát hogy is lehet ilyen hülye, ilyen szentimentális, hogy arcon csókol egy vadidegent! Hiszen ennek a fiúnak ő egy idegen, külföldi nő. Giacomo, így hívják. A fiú tétován állt vele szemben, még mindig, aztán váratlanul átölelte őt. Érezte az illatát. Édeskés – kesernyős, mély illat. Ő is magához szorította a fiút, illendőség ide vagy oda. Amit a múltban olyan szépen összefoltzott magában, most hirtelen mind felszakadt. Szétszakadtak a varratok, és felnyíltak a sebek. Szorította Giacomót, a fiút, de bevillant a gondolat, hogy valójában nem is a fiút, hanem Alessandrót öleli.

A lánya, Niki intézte a találkozást. Csak egy emlékkocka a múltból, ezt mondta Niki a reggelinél, amikor közölte vele, hogy ma „dolguk lesz”, és ő megkérdezte, hogy miféle dologról lenne szó.

Csak egy emlékkocka.

És a hiányzó naplóbejegyzés a Dinnyefüzetből.

DINNYEFÜZET

1976. július 30.

Le van szarva az istennő.

– Muszáj bőgnöd? – Mari ezt kérdezte, amikor beszálltunk a buszba, és tudtam, hogy percekben belül magunk mögött hagyjuk Positanót, Nápolyi, Olaszországot... és a szerelmet.

– Muszáj – bólintottam. Ezt nem lehet máshogy megmagyarázni. Muszáj. Hogyhogy nem értik? Vége mindennek.

Pedig olyan szép volt. Igazán, fülíg szerelmes vagyok. Nyilvánvalóan arról fog szólni életem összes hátralévő napja, hogy álmodozom és ábrándozom arról, mi minden történhetett volna, ha kibontakozhat a szerelmünk Alessandróval. Bárcsak ő is így érezne! A legszörnyűbb az egészben az volt, hogy megisméltődött minden, ami Váradival történt. Igen, igen, tudom, hogy Váradival konkrétan semmi sem történt közöttünk, de nála is azt éreztem, hogy mindenféle magyarázat nélkül „lett vége” a szerelmünknek, hogy nem is hagyta, hogy megmutassam neki magam. A lelkemet. Mert a testemet megmutattam, de a lelkekre, a szívemre nem volt kíváncsi. És ez a dupla csalódás totál kiütött. Nincs időm, nincs lehetőségem, hogy többet megmutassak magamból. Vége, hazamegyünk, soha többé nem találkozom vele, nem tudom bizonyítani a szerelmemet... semmit.

Elveszítettem őt.

Most már biztos vagyok benne, hogy az Alessandróval közös gyerekeink nem fogják olvasni ezt a naplót, mivel nem lesznek közös gyerekeink. Sőt nagyon valószínű, hogy egyáltalán nem is lesznek gyerekeim, mert én most lehúzó a redőnyt, kész, ennyi volt, vélhetően nem vagyok elég jó ahhoz, hogy belém szeressen egy fiú.

Hogy mi történt? Alessandro egyszer csak eltűnt. Kétszer aludtam

náluk, egyik alkalommal nem tudott értem jönni, és az az antipatikus testvére jött el értem robogóval, úgy vezetett, mint az örült, ráadásul megállt velem a positanói partnál és magyarázott valamit a naplementéről, mindenáron ragaszkodott ahhoz, hogy együnk egy fagyaltot, szóval sokára értünk Nápolyba, pedig már alig vártam, hogy lássam Alessandrót.

Alessandro már szintén nagyon várt, aznap este akart bemutatni az apjának, de mivel későn értünk oda, az apja már elvonult a saját szobájába. Ettől még csodálatos éjszakát töltöttünk együtt. Másnap együtt mentünk el a Dómhhoz, ahol megkérdezte, hogy hozzámennék-e feleségül. Hirtelen ragyogóvá vált minden, és teljesen biztos voltam benne, hogy igen, a felesége leszek, nápolyi lány leszek, még az is lehet, hogy a nápolyi kézilabdacsapatban vár rám karrier, megfogok tanulni olaszul, és minden gyönyörű lesz...

Aznap találkoztunk utoljára. Ennek már öt napja. Fogalmam sincs, mi lehet vele. Nem találkoztunk, nem jött értem, azt sem tudom, hol lehetne őt elérni telefonon – mintha egy fantom lett volna, aki berobbant az életembe, majd teljesen váratlanul el is tűnt. Miért? Miért? Ez az állandó várakozás... Egyedül a meccseken tudtam elfelejteni az önsajnálatot olyan harcias átlövővé tett ez a történet, mint amelyet Kisgyörgyi mindig is szeretett volna fāragni belőlem. Kockáztattam, kapura lőttem – bement. A nápolyi csapatot tegnap az én utolsó átlövésemmél győztük le (egy góllal).

Tegnap írtam neki egy képeslapot. A házszámra nem emlékeztem, csak az utca nevére. Nem tudom, megkapja-e. De a legrosszabb mégis az, hogy fogalmam sincs, miért tűnt el, miért lett vége annak, ami ilyen jól indult...

Le van szarva az istennő meg Juli szertartásai... Semmit sem értek. Muszáj bőgnöm. Muszáj... Minden elveszett. Visszamegyek a régi életembe, ahol senki sem vár.

Livia egész úton arra gondolt, hogy mi várja majd Posillipón, és bár látta, hogy a lánya rendkívül sápadt és szótlan, nem kérdezett semmit. Nem értette, minek visszamennie oda, miért mondott igent, minek kell az emlékeket felidézni, amikor mindkettejüknek másról szól már az életük. Őszintén, az övé miről is? Válásról... egy új élet kezdetéről, amiben egyedül kell mindenben megküzdenie. Sóvárogni kezdett egy cigi után, holott sosem dohányzott. De mégis, mennyivel jobb lenne, ha függő lenne, indulás előtt rágyújthatott volna, hogy átgondolja, mire mondott igent. Minek is megy bele? Hát ennek az egésznek már semmi értelme, nincs értelme találkoznia önmagában azzal az egykori tizennyolc éves, naiv és szerelmes lánnyal. Alessandro már olyannyira a múlté, hogy nem jelent számára semmit. Csak a múltját a szembesülést azzal, hogy egyszer csak ráébredt: nem lehet őt szeretni. Legalábbis tartósan nem. Az a pár nap boldogság... Ha könyvet írna erről az egészről, akkor egy oldalban összefoglalhatná a boldogságát. Pedig milyen szép lenne, ha kétszáz oldal boldogság lenne...

Ez hülyeség. Le kell állnia ezekkel a hülyeségekkel. A férje elhagyta, mert türelmetlenek voltak egymással, megszokták egymást, de nem tudták elfogadni egymás rigolyáit, a férje talán kapuzárási pánikba esett, beleszeretett egy fiatal nőbe... annyira szánalmasan tipikus történet. Erre fel most itt autózik a fiatalkori – egyoldalas – boldogsága helyszínére. Hát nem hülyeség ez az egész?

Befordultak a kocsival az udvarra. A távirányítású kapu lassan nyílt, és feltárult előttük a rejtett kis kert. Pálmák, mint régen. Zöldellő, formás, kerekdedre nyírt bokrok. És a terasz, ahol utolsó este Alessandro megcsókolta.

Kiszálltak. Giacomo kinyitotta a kocsí hátsó ajtaját, és udvariasan kiségette őt az autóból. *Nem vagyok még öregasszony.* Rendben tartott kert, a teraszon télálló, dús, rózsaszín virágot hozó növények

sora, talán alpesi erika lehet, gondolta.

Nem volt már ideje azon tünődni, hogy mit mondjon, ha meglátja Alessandrót. Az egzotikus fa bejárati ajtó kinyílt, és ott állt egy magas férfi. Mosolygott. Azonnal megismerte, de ha nem így történt volna, a mosolya akkor is a régi volt. A szeme környékén és a homlokán voltak ráncai, napbarnított, cserzett a bőre. Fekete farmer és fekete bőrzakó volt rajta, a zakó alatt piros-zöld csíkos póló vagy pulóver. Bezzeg ő nem öltözött ki a nagy alkalomra, farmernadrág és ballonkabát volt rajta, ez futott át az agyán és a sajnálat, amiért nem hozott magával egy pár magas sarkú cipőt. Jó lett volna utazás előtt frissen festetnie a haját is. Rémesen elhanyagoltnak érezte magát a férfihoz képest.

Alessandro odalépett hozzá, megszorította a karját, adott neki két pusztit, aztán Livia számára is váratlanul átölelte. Jézusom.

– Kerülj beljebb – mondta végül a férfi. Milyen jó lett a kiejtése. Igaz, Alessandro már akkoriban is beszélt angolul, jobban, mint ő. – Kerülj beljebb – ismételte meg, és a karjával a ház felé mutatott. Ebben az egyetlen mozdulatban benne volt minden, legalábbis Livia egy pillanatig úgy érezte, hogy ebben benne van a múlt, benne az a rossz vég, benne talán valamiféle megbánás, és... az alatt az egyetlen pillanat alatt úgy érezte, hogy benne van valami más is. Kerülj beljebb... az életembe.

Ez egy hülyeség. Nincs ok erről fantáziálni. Alessandrónak gyereke van (gyerekei vannak?), feltételezhetően teljes az élete, és nem fogja őt beinvitálni abba, ez csak udvarias gesztus volt, amúgy meg ő sem arra vágyik, hogy a kutyaharapást szőrével gyógyítsa.

De azért követte Alessandrót, aki megállt az ajtóban és bocsánatkérő pillantással üdvözölte Nikit is. Livia a nappaliban állt, és igyekezett fegyelmezni magát. Számára is váratlanul rohanták meg az emlékek. És nem Alessandro emléke, nem az ölelés, nem a csókok, nem a szeretkezéseik emléke, hanem a saját fiatalokora pillanatai. Nem volt biztos benne, hogy parancsolni tud az arcának, a

szemének, a könnycsatornájának.

Mivel telt el az a tíz perc vagy egy óra, netán kettő, amikor még ott volt a lánya és Alessandro fia? Miről beszélgettek? Szólt ő valamit egyáltalán? Igen, bekapcsolódott a beszélgetésbe. De hogy mit mondott, és milyen témához szólt hozzá, arról fogalma sem volt. Az járt a fejében, hogy milyen életet élt volna, ha... Itt is élhetne akár, ha Alessandro is úgy akarta volna, és nem tűnik el az életéből. Mi lenne vele, ha... itt kezdte volna el a felnőtt életét? Sejtette már akkor, amikor elindultak, hogy ez lesz az egészben a legrosszabb. Találkozni magában azzal a tizennyolc éves lánnyal, aki még nem tudta, mi vár rá. Valamiért dühös volt arra a lányra. Nem tudta megfejtetni, miért. Azért-e, mert nem ment Alessandro után vagy azért, mert olyan hülye volt, hogy egy egyszerű szexuális kalandot szerelemként értelmezett? Azért, mert elmúlt egy csomó év, és az a lány az álmaival végül úgy végezte, ahogy végezte...? Ide jutott, ahol most van.

Kicsit olyan, döbönt rá, mint Karinthy találkozása... a *Találkozás egy fiatalemberrel*. Régen olvasta már, nagyon régen, de akkor, gimnazistaként sokat tűnődött rajta, milyennek fogja majd látni érett felnőttként egykori önmagát. Most, miközben a „gyerekeket”, Giacomót és Nikit nézte, akik beszélgettek, de mintha nem jutott volna el hozzá a hangjuk. Elgondolkodott, hogy Karinthy nál az a fiatalember volt dühös a felnőttre, nála pedig éppen fordítva van. Ő dühös arra az egykori, naiv lányra. De miért is? Van oka rá? Az a lány már nincs vele. Elment, huss. Az a lány már nem ő. Az a lány, aki hitt a szerelemben, aki hitt magában – még ha olykor bizonytalan volt is – nincs már sehol.

Dögnehéz volt a táskája. Alig bírta megemelni, pedig amikor

elindultak, nem érezte súlyosnak. Belecsúsztotta a telefonját, csak hogy csináljon valamit, csak hogy érezze, hogy él, hogy képes mozogni, hogy úgy érezze, ura a testének, és ura a gondolatainak is. Hogy egészében ura önmagának.

Rájött, hogy meg kellene kérdeznie, hol van Alessandro felesége. De nem jött ki hang a torkán.

Aztán Niki és Giacomo elment, és ő maradt. Azt sem tudta, hová mennek, de ő maradt.

Alessandro arcára meredt. *Férfi* lett. Mit kellene mondania? Kérdeznie? Elszokott az ilyen helyzetektől. Pontosabban, sosem volt ilyen helyzetben.

– Van kedved autózni? Kirándulni? – kérdezte Alessandro lazán és természetesen. Örület, hogy valaki hogyan képes ilyen természetesen beszélni egy ilyen helyzetben. Vajon ő nem találta szemközt magát a húszéves önmagával?

– Kirándulni?

– Igen. Na nem Caprira – mosolygott a férfi. *Nem? Miért nem?* Nyilván kíváncsiság költözött a tekintetébe, mert Alessandro magyarázni kezdett. – Hát a gyerekek... a gyerekeink oda mennek. Ne tegyük tönkre azzal a napjukat, hogy úgy érezzék, szórakoztatniuk kell a szüleiket. – Tovább mosolygott, és ő felsóhajtott. Szóval Nikiék Caprira mentek. Valami rémlett.

– Rendben. – Ennél több most nem telt tőle. *Még mindig ott van az a kis görbület az orrában... Természetesen ott volt. És milyen jól áll neki.*

– Miért rajzoltál nekem szőke haját? – Niki beleüvöltött Giacomo fülébe. Capri szigetének kacskaringós, meredek szerpentinjén tartottak felfelé, alattuk jobbra a tenger a kis hajókkal, velük szemben gyorsan haladó autósok, életveszélyesen manőverező

motorosok, össze-összeszűkülő szerpentin, az út szélén kereszttekkel és virágokkal...

– Tessék? – Giacomo hátrafordult egy pillanatra a robogón. Motorral jöttek át a kompon, mert Giacomo ragaszkodott hozzá, hogy bejárják a szigetet. Az apjáé volt a robogó, ő Velencéből a kocsiját hozta át, de tervezte, hogy vesz magának majd egy motort is.

– Miért rajzoltál engem szőke hajjal azokon a képeken, ahol a ruhákat tervezted nekem?

– Szőke hajjal?

– Igen.

– Majd ha felérünk, megbeszéljük, rendben?

– Hová megyünk?

– Anacaprira.

– Most már itt vagyunk.

– Választhatsz. Axel Munthe villáját akarod először megnézni, vagy libegőzzünk?

– Igyunk egy kávé. Kezdjük azzal. És meséld el, miért rajzoltál nekem szőke hajjal.

– Jó, de akkor el kell mesélned, mi bajod van.

– Szóval...?

– El tudlak képzelni szőkén. Kicsit lágyítana rajtad.

– Első látásra naiv szőke, akiről azt hiszik, hogy könnyű megvezetni? Aki bármit bekajál újságíróként?

– Nem voltak efféle gondolataim. Csak egyszerűen jött, hogy szőkére rajzoljalak.

– De miért?

– Hogyhogya miért?

– Tudnom kell. – Giacomo nem értette, miért csinál a lány

ebből a rajzból ekkora ügyet, ráadásul ilyen késéssel, de Niki nem adta fel.

– Amikor először megláttalak – adta meg magát Giacomo –, belém hasított, hogy „Patrizia”. Ez volt a legelső gondolatom. Patrizia az első szerelmem volt, és szóke. Talán ezért rajzoltam neked is szóke haját.

– És mi lett vele? – firtatta Niki.

– Összevesztünk, és elment. Eltűnt. Próbáltam rátalálni, mert újra akartam kezdeni vele...

– Megbántottad?

– Nem tudom. Tizennyolc évesek voltunk. Ó a legjobb barátom húga... és egyszer csak, amikor már másfél éve együtt jártunk, közölte, hogy terhes. És hogy meg akarja tartani... Nem tudtam, mi történik velem. Kiborultam, miközben imádtam őt. Nemet mondtam, elsőre. Aztán már nem volt második lehetőség. Elment, eltűnt. Az egész családja letagadta előttem, de az biztos, hogy elment Nápolyból. Most tudtam meg az apámtól, hogy csak azt hitte, hogy teherbe esett. És amikor nemet mondtam neki, kivonult az életemből.

– Akkor tényleg hasonlítottunk – dűnnyögte Niki. – Mármint Patrizia és én.

– Ezt hogy érted?

– Én is inkább kivonulok egy olyan helyzetből, amiben veszteségeket szenvedhetek.

– Gyerekek voltunk. Félig gyerekek. Rosszul reagáltunk. Mind a ketten.

– És azóta mi történt?

– Azóta sem találkoztam vele.

– Mit mond a barátod?

– Vele sem beszéltem... már jó ideje. De amikor régen találkoztam vele, elzárkózott attól, hogy Patriziáról beszéljen.

- Mit tennél, ha találkoznátok?
- Mit tennék? – Giacomo elgondolkozott, miközben a Vittoria tér nyüzsgését figyelte. Felettük magasodott a Monte Solaro, Capri legmagasabb hegye. A környéken még télen sem állt meg az élet, köszönhetően a kellemes klímának. Ez a lány azt kérdezi, mi lenne, ha újra találkozna Patriziával. Köszöni, inkább passzolná a választ. Nikivel sem kellene most itt ülnie. Ez az egész hihetetlenül veszélyes – önmaga miatt és Paolo miatt is. Nem szagolhatja ki ez a gyönyörű újságíró azt a régi történetet. – Lehet, hogy meg sem ismerne.
- Dehogynem. Tegyük fel, hogy megismeritek egymást. Átölelitek egymást. És...? Szóba hozod, ami történt?
- Nem tudom – Giacomo tanácstalanul megrázta a fejét. – Nem hiszem. Tényleg nem tudom.
- De igen, szóba kellene hoznod. Meg kéne keresned. Beszéltél már a barátoddal, mióta visszajöttél Nápolyba?
- Nem. Még nem.
- Akkor beszélj vele. Találkozzatok. Ha félsz, elkísérlek – Niki nevetett. Aznap először.
- De miért fontos ez?
- Mert az embernek tisztáznia kell a dolgokat magában. Tudnod kell, miért rajzoltál nekem szőke haját. Lehet, hogy Patriziát látod bennem. De én nem vágyok Patrizia.

- Most mondd meg, hogy milyen lennék szőkén.
- Gyönyörű. Most is gyönyörű vagy. De úgy előreengednél magadból valakit, aki igazán te vagy. Aki nem bújik a zord külső, a rosszul szabott dzseki, a fodrászolatlan haj mögé.
- Köszönöm. – Niki elegánsan bólintott, miközben a kávéscsészét markolta.
- Ne haragudj. Bárdolatlan voltam.
- Dehogysis. Nem haragszom. Kimondtad, amit gondolsz, és ez

egy ilyen érzékeny divatkreátortól nem lehet bárdolatlanság.

– A szőke hajszín lágyítana rajtad. Kívül és belül.

– És a fazon?

– Hát... nem vagyok fodrász.

– De csak van egy jó fodrász Nápolyban.,.

– Biztosan. Elkísérlek – mosolygott Giacomo, közben maga sem értette, hogy miért akar újra és újra programot szervezni a lánnyal, ahelyett hogy tartaná a néhány lépés távolságot. – De most te jössz. Mi bajod? Látom, hogy valami baj van.

– ...

– Na. Mi történt tegnap éjfél és ma reggel között?

– Nekem is... nekem is van múltam.

– Helyes. Tetszik a múltad, még a bűnözővel és a lövöldöző nagyival együtt is. De pont tegnap mesélted, hogy az a Carol valaki ott a Karibon... megváltoztatta az életedet. Hogy most már csak a jót látod.

– Oké. Ez biztos igaz. De nem ma.

– Mesélsz?

– Miről?

– Hogy mi a baj...

– Volt egy... férfi. Szerettem.

– És?

– És szakítottam vele.

– Egészen logikus – bólogatott Giacomo. Mialatt a teraszon kávéztak, ragyogóan kisütött a nap, mintha nem is február eleje, hanem legalábbis március vége lenne. Tavaszillat szállt Caprin. Közben már szállingóztak a külföldiek a libegőhöz, hogy felmenjenek a hegycsúcsra most, hogy elszállt a köd és kristálytisztá lett a látóhatár. Niki elmosolyodott.

– Nyomozó. Munkakapcsolat volt, és... aztán egészen normálisnak tűnt. Tetszett.

– Biztosan sok normális férfi volt körülötted.

– Nem egészen. – Tétovázott, ő vajon mennyit meséljen el a saját múltjáról. Aztán az asztalra könyökölt, és a naptól hunyorogva belenézett Giacomo szemébe.

– Nekem is volt egy... törés a múltamban, hogy finoman fejezzem ki magam.

– Napszemüveg?

– Tessék?

– Mielőtt kifolyik a szemed. Nem veszel fel napszemüveget?

– Nincs nálam.

– Nincs?! Ez hihetetlen.

– Mi a hihetetlen?

– Hát... tudod, napszemüveg mindig van az embernél. Legalábbis Olaszországban. Egy női táskába beférne, nem?

– Elfelejtettem – mondta rezignáltan Niki.

– Odaadom az enyémet – vette le a sajátját Giacomo, és lassan, óvatosan Nikire adta. – Nagyon jól áll.

– Pedig hatalmas.

– Nem baj. Jól állna neked a hatalmas napszemüveg.

– Én mindig is keskeny sportosat hordtam. Praktikus, tudod? Ami alá nem fűj be a szél, lehet benne futni, de még úszni is. Mondjuk nem szoktam úszni.

– A nagy napszemüvegek jól állnának neked.

– Oké. Köszönöm. Nagyon kényelmes. Szóval, hogy röviden összefoglaljam, nekem is van egy tizenéves kori traumám, amit már pár mondatban elmeséltem. A gimnáziumban ismertem meg az első szerelmemet. Jó humora volt, szórakoztató volt... Rolandnak hívták. Aztán egy este, amikor buliból jöttünk haza, beszólt nekem pár agresszív suhanc, és én visszaszóltam nekik. Erre ők nekiestek Rolandnak, ütötték – verték, és amikor a földön feküdt, szöges – bakancsos lábukkal agyba - főbe rugdosták. Olyan súlyos agysérülést szenvedett, hogy hiába épült fel fizikailag, az agya nem gyógyult meg. Most egy öregek otthonában vegetál a kilencvenévesek között.

Nem ismer meg senkit. Szóval... miatta... meg az egész miatt...

– Magadra voltál dühös? Magadra vagy dühös, Nikol. És ezért vagy dühös a világra. Meg kell bocsátanod magadnak, amiért nem tudtad megvédeni.

– Már megbocsátottam. Legalábbis akkor, amikor Carol Santosnál jártam, úgy éreztem, hogy már nem haragszom a világra. És azóta is így érzem. Nem haragszom senkire, magamra sem.

– És mi van azzal a nyomozóval?

– Tavaly szakítottam vele. Volt egy gyanúm, hogy esetleg... más nő is van az életében.

– Gyanú vagy bizonyosság?

– Gyanú. Meglátogattam a munkahelyén, és ott ült egy nővel. Talán a kolléganője volt, nem tudom. De ahogy egymásra néztek, ahogy András arra a nőre nézett, rögtön tudtam, biztos voltam benne, hogy nem „egyszerű” ismerősök. Kötelék volt köztük...

– Egyetlen pillantás elég volt?

– Sokat vitakoztunk – felelte Niki cseppet védekezve. – Ő minden sátoros ünnepen dolgozott, sosem tudtunk programokat tervezni előre. Akkor megláttam őket, és... elég volt. Aztán... András kivárt, nyugodt volt, és mindig éreztem, hogy ott van valahol a háttérben, az én hátteremben. Ő kapta el azt a bűnözőt is, aki becuccolt a lakásomba, amíg én a karibi úton voltam. És elkezdtünk újra beszélgetni. Úgy éreztem, talán adhatnék magunknak egy új esélyt

– És?

– Amikor nála voltam, megláttam a yahoo-s e-mail címének a jelszavát. Elöl volt egy cédulán. És megjegyeztem... Aztán tegnap este, amikor visszaértem a szállodába, gondoltam, belenézek a levelezésébe. Igen, tudom, megérdemeltem... Ott volt a levélváltása egy nővel. Akinek azt írta, hogy szereti. És a nő is szereti. Valami gondja van a csajnak. Fogalmam sincs, hogy kicsoda.

– Lehet, hogy ártalmatlan. Lehet, hogy az unokatestvére.

- Sosem mesélt az unokatestvéiről
- Tisztáznod kéne vele. Én tudom, hogy milyen, amikor az ember nem tud valamit tisztázni azzal, aki fontos neki.
- Én is tudom – felelte Niki, és Rolandra gondolt, akivel már soha nem tud tisztázni semmit, és akitől bocsánatot sem tud kérni, mert a fiú nem érti, amit mondanak neki.

A budapestivel ellentétben Capri libegőjén egyszemélyes függőszékek voltak. Niki ült be az elsőbe, Giacomo pedig a mögötte haladóba. Ahogy emelkedtek, Niki rálátott a szőlőtőkékre, a kiskertekre, aztán Capri medencés villáira, szállodáira, majd az azúrkék tengerre. Alattuk volt Ischia, ő a levegőben, minden fölött, és hirtelen úgy érezte, mintha egy álomba csöppent volna. Álmában lebegve megy fölfelé, valahová, az ismeretlenbe... Egészen távol volt már a föld, és egészen távol került ő maga is mindentől. Az egész korábbi életétől. Most, a föld fölött lebegve érezte meg, hogy az a korábbi párbeszéd a szőke hajról nem volt hülyeség. Változni akar. Nem tudta megfogalmazni magában, hogy milyen változásra vágyik, de kezdetnek ez is jó lesz. Ha jobb viszonyba kerül magával... másokkal... Giacomo azt mondta, jól állna neki a szőke haj meg a nagy keretű, sötét napszemüveg. Hinni fog neki. Giacomo ízlése Niki számára attól a perctől kezdve megkérdőjelezhetetlen, hogy a fiú lerajzolta neki azokat a ruhaterveket.

Amikor ismét „földközlebe” ért a függőszék, Niki néhány méterrel maga alatt apró kerteket látott, bennük viccesen felöltöztetett madárijesztőkkel, giccses kerti törpékkel. Pár másodperccel később Giacomo széke is megérkezett a hegycsúcsra.

Kisétáltak a mellvédhez, és a szemük elé tárult a tenger, Capri szigetének szikláit és kiszögellései, a város, a nápolyi öböl... És minden madártávlatba került. Még az is, amiről korábban beszéltek.

Lívia megpróbált visszaemlékezni arra, hogy milyennek látta annak idején az utat Positanóba, de nem emlékezett másra, csak a kanyarokra, a hegyoldalra és lent a tengerre, és persze arra, hogy milyen izgalmas volt akkor Alessandro mögött ülni a robogón, telve álmokkal, ábrándokkal és reménnyel.

Most egy autóban ültek, Alessandro vezetett, és ő a tájat nézte, arra a varázslatos gyerekkorra gondolt... vagyis a gyerekkora végére. A felnőttkora kezdetére.

– Folytattad a kézilabdázást? – kérdezte Alessandro. Lívia bólintott.

– Felnőttválogatottnak lettem. Ráadásul a szülés után. Harminczévesen hagytam abba.

– És most mivel foglalkozol?

– Egészen mással – nevette el magát. – A lányom szerint enyém a világ legjobb állása. Ételeket kóstolok.

– Ételeket?

– Hát... konzerveket, ilyesmit. Egy élelmiszerimport-cégnél dolgozom, és többek közt ez a feladatom. Megnézem, hogy egy-egy terméknek milyen az állaga, ízhatása, érdemes-e forgalmaznunk Magyarországon.

– Olajbogyó, szardínia...?

– Fekete fagülgomba, csokoládé, levesporok, ilyesmi – mosolygott Lívia. – Utálom mindet – tette hozzá. Aztán elmondta, hogy más dolga is van a cégnél, de az importra jelölt termékek nagy részének sorsáról ő dönt.

– Borok?

– Sajnos nem – rázta a fejét az asszony, és még mindig mosolygott. Tetszett neki, hogy Alessandro feltalálta magát. Ha őrajta múlik, akkor nemigen talál beszédtemát, talán azért sem, mert a legtöbb, amit elmondott volna neki vagy megbeszélte volna vele,

már nem volt aktuális, és valamiféle szégyenérzet is dolgozott benne. Csak nem kérdezi meg a férfitől, hogy miért tűnt el annak idején?! Azóta sokat látott, olvasott és hallott. Tudta, hogy van ilyen. Megesik, nem is ritkán, hogy egy kapcsolatból úgy lép ki valaki, hogy utána az özönvíz. Nem túl felnőttes megoldás, de hát egyikük sem volt még felnőtt akkor...

A vendégház helyére szállodát építettek. Lívia rá sem ismert volna, ha Alessandro nem viszi el oda. És bár a kocsiban az első húsz percben ólomlábakon járt az idő, most fel sem tűnt, hogy már órák teltek el mióta együtt vannak. Positanón sétáltak, Alessandro megmutatta neki a családi villát, amit pillanatnyilag senki sem használt, de Giacomo talán oda fog költözni. Alessandro remélte, hogy a fia nem csak ideiglenesen költözött vissza Velencéből. Elautóztak Amalfiba, ott ebédeltek, és addigra Alessandro nagy vonalakban elmesélte Líviának, hogyan alakult eddig az élete. Talán egyszer ki is hangsúlyozta, hogy már másfél éve „egyedül van”. Lívia nézte a férfi arcát, és egyszer csak kibukott belőle a kérdés.

– És te...? Hová tűntél, miért nem tudtam rólad semmit? – Amalfi főterén álltak, és nézték a templom ablakainak gyönyörű, elegáns boltíveit és a fekete-fehér építőkockákat.

- Én? – Alessandro arcán zavar tükröződött.
- Igen.
- Hát én... Paolo mondta...
- Mit?
- Azt, hogy egymásba szerettetek.

Sokáig tartott, mire Lívia megemésztette, amit Alessandro mondott. Előtolultak a kérdések: hát miért nem kereste őt a férfi? Miért hitte el a testvérének ezt a hazugságot? Alessandro

lehorgasztotta a fejét, és lassan mesélni kezdett a családjáról. Paolóról. Livia a fejét rázta, aztán a képeslapról kérdezett, amit Alessandrónak küldött annak idején, utolsó kétségbeesésében. Sosem ért célba a lap.

Mi lehetett volna, mi történhetett volna, ha akkor Alessandro megkapja azt a képeslapot... ezen már kár tépelődni, gondolta szomorkásán Livia.

Egy óra Amalfi főterén, a templom lépcsőn, a februári napsütésben. Nem törődtek vele, hogy nincs elég meleg az üdögéléshez, csak beszélgettek. Paolóról, a versenyről, Carláról, Alessandro második feleségéről, aki végül elhagyta Paolo miatt Alessandrót... Livia is mesélt. A Dinnyefüzetéről. Akkor kezdett oldódni a feszültség, és immár nevettek... Livia mesélt a szertartásról, amibe Juli avatta be. Az istennőről. Végig kuncogott, ahogy előadta. Alessandro vele nevetett. Azt ismételte, hogy milyen jó Livia humora.

Vidám beszélgetés alakult ki végül ott, a lépcsőn.

Mindent tisztáztak, meglepően könnyedén.

Semmi tétje nem volt a dolognak.

Livia könnyesre nevette magát. Elmúlt, utólag már vicces a történet.

– Épp csak döglött macskát nem áldoztam fel az istennőnek – kuncogott Livia. *Mintha újra tizennyolc éves lennék.* Egy pillanatra úgy hitte, hogy ilyesmit nem mesél el az ember annak a fiúnak, akiről egykor álmodott, de elhessegette ezt a gondolatot. Mit számít ma már mindez... Annyit nevetett, mint amennyit talán soha életében. Az sem zavarta, hogy a templomlépcső hűvös volt, kezdett fájni, hiszen már a nap sem süttött olyan erővel, mint amikor leültek.

– És a... férjed? Mivel foglalkozik?

– Ó... röplabdaedző – komorult el Livia. Aztán úgy érezte, valamit még hozzá kell tennie. – Éppen válunk.

Amikor továbbstáztak, Livia vett két hűtőmágnesset Amalfi főterén a kerámia- és csecsebecse – árusnál, aztán elindullak vissza, Nápoly felé. Nem akarta, hogy véget érjen a nap.

Útközben Alessandro azt mondta, megmutatja, hol adják a legjobb szarvasgombás olajbogyót.

Ő sem akart még elválni Líviától. Ilyen jól már régen nem érezte magát. Azon gondolkozott, hogy mit szokás ilyenkor mondani. Menjenek moziba? Vacsorázni? Ha lenne előadás az Operában... de éppen nincs. Valami színház...? Vagy szarvasgombás olajbogyó. Livia visszahozott valamit a múltból. És adott neki még valamit. Az érzést, hogy nem vesztes. Nem győzte le őt Paolo. A turpisság nem győzelem. Mintha egy filmet látott volna maga előtt, és most rájött, hogy bármikor visszapörgetheti, és megváltoztathat benne korábbi jeleneteket. Most először érezte magát igazán szabadnak. Szabadnak, akit nem irányít senki – aki a saját életét éli. A saját döntéseivel. Bármit megváltoztathat a saját filmjében. Most már nem kell bosszút állnia Paolón.

Amúgy meg tetszett neki ez a lány. Ő már csak a lányt látja benne. Humoros ma is – és csinos. Érett, szép, és ott van az a régi fény a tekintetében.

VI.

Miközben Niki nagyanyja a kapuban állt és várta, hogy beengedjék, visszaidézte magában a kora reggeli párbeszédet

– Megoldódott az a múlt heti ügy – mondta neki Olivér, a magánnyomozó. – Odaadtam a fotókat a megfigyelt férfi feleségének...

– Remélem, jól seggbe rúgja, amiért egy másik nővel enyeleg – dűnnyögte a nagy.

– Nem tudom, de ha így lesz, akkor idióta. Ugyanis az a nő, akivel a férfi találkozott, a lánya.

– A lánya?

– Igen. Az előző házasságából született lánya, akit a feleség ki nem állhat. Ezért aztán titokban találkozgatnak...

– Ez rettenetes – csüggedt el az asszony. – Akkor hát semmit sem derítettünk ki.

– Dehogyan. Minden jó, ha a vége jó. A többi az ő dolguk.

– Szerettem volna valami igazán nagy dolgot kinyomozni. Valami krimibe illőt – vallotta be Niki nagyanyja elszontyolodva, és arra gondolt, egész más lenne az egész, ha a fickónak a fiatal szőke lány a szeretője lenne, és a felesége ezért bérgyilkost küldene a nyakára... A magánnyomozók élete elvileg tele van krimiszerű fordulatokkal, és nem oldódnak meg ilyen egyszerűen az ügyek.

Hátha ez a mostani feladat izgalmasabb lesz.

Egy harmincas, vagy talán negyvenes nő jött a kapuhoz, bolyhos,

fehér, puha pulóvert és szűk, sötét nadrágot viselt. Vallig érő, gesztenyeszínű haja szépen be volt szárítva, biztosan valami fontos helyre megy este, gondolta az idős asszony.

– Marika helyett jöttem – közölte jó előre Ilona, amikor a nő bizonytalanul megállt a kapuhoz vezető úton. – Tudom, hogy félbehagyta a munkát, és most egy ideig pihenőre kényszerül. Én helyettesítem.

– Igen, beszéltem a fiával – felelte a nő. Niki nagyanyja elnyomott egy mosolyt. Marika „fia” helyett Olivér, a magánnyomozó beszélt a nővel telefonon. Furcsa és érdekes ez a krimivilág, ez már szent igaz.

– Nincs nagy rendetlenség, a felső szinteket igyekeztem rendbe rakni.

Mialatt bementek a házba, a nő egyfolytában magyarázott, hogy ő már mit rakott rendbe, és hogy elsősorban a konyhával, a spájzzal, a gyerekszobákkal és „talán a nappalival” lenne még teendő. Körbe is vezette ezeken a helyeken az asszonyt, majd elmondta, hogy a saját hálósobájában ő takarít, ott nincs dolga Ilonának, és hogy a férje ágyneműjét se igazítsa meg a másik hálósobában, mert a férje háklis arra, hogy idegen ne érjen az ágyneműhöz. Szóval, a két háló és a hozzájuk tartozó gardróbok kilőve. Niki nagyanyja arra gondolt, ezt most le kellene jegyzetelnie, vagy ha képes használni azt a diktafont, amit Olivér adott neki kölcsön, akkor fel kell rá mondania: külön hálóban alszanak. Ez már valamit jelent, nem igaz?

És a férjnek ez a furcsa perverziója, hogy nem érhet más az ágyneműjéhez... Izgalmasnak hangzott, alig várta, hogy bekukkantson azokba a titokzatos hálósobákba. Még legális lehetősége is lesz erre, mert a nő elmondta, hogy a hálókból nyíló fürdőszobák takarítására igényt tart. Nagyszerű. Ugyan ő nem volt a legjobb a takarítás műfajában, de most majd nagyon összeszedi magát.

A nő, miután megmutatta a lakást, közölte, hogy elmegy bevásárolni, és még van más dolga is a városban, úgyhogy csak kora délután érkezik vissza. Remek. Niki nagyanyja átöltözött a kedvenc otthonkájába (az egyik zsebébe éppen belefért a riasztópisztoly, a másikba pedig a fényképezőgép), feltérképezte a takarítószereket, és amikor látta, hogy a nő egy böhöm nagy, csillogóan tiszta autóval kigurul az utcára, eldöntötte, hogy rögtön a fönti fürdőszobákkal kezd. Bement a férfi hálószobájába, gondolt egyet és felhajtotta az ágytakarót, majd szépen végigtapogatta az ágyneműt, a paplan mindkét oldalát és a párnát is (hahaha), aztán gyorsan nekiállt a fürdőszobának. A férfi rendszerető lehetett, mert még csak fogkrém maradék sem volt a mosdóján, borotvahab, borotva, kétféle kölni és egy arcvíz sorakozott a fogmosópohár mellett a polcon. Valami márkás tusfürdőt használt, egy fürdőlepedő és egy kéztörlő volt használatban. (Mindkettőt alaposan áttapogatta, megfogdosta, hahaha!) Gyorsan ragyogóvá varázsolta a fürdőt, még dugulás elleni folyadékot is öntött a kád és a mosdó lefolyójába. Megállapította, hogy a vécézésben nem annyira precíz a férfi, mert a vécékefe hmmm... szaros volt. Még szerencse, hogy hozott magával gumikesztyűt, a kezébe biztosan nem vette volna azt a keféét, még akkor sem, ha a nyele – legalábbis látszólag – tiszta volt. Azért készített a fürdőről egy fotót, hátha jó lesz még valamire. Utána átment a nő hálószobájába. Ott nem fogdosta meg az ágyneműt, csak körülnézett, de rend volt, mindössze egy használt poharat meg egy tányért talált az éjjeliszekrényen (vajon miért eszik valaki az ágyban, ha nem beteg a lába?). A fürdőszobában viszont annál inkább meglepődött. Leginkább azon, hogy egy átlátszó váza állt a mosdó szélén, benne valami sárga lötyty. Nagyon határozottan vizeletnek látszott. Most egy kicsit sajnálta, hogy nem szerzett be egy sebészmaszkot is, de óvatosan beleszagolt.

Szentséges úristen. A férj ágynemű-nemérintéses perverziója

semmi az asszonyéhoz képest, aki vázában gyűjti a vizeletét. Vajon mi a terve vele? Csak nem terhes, és a teszthez kellett? De hát ennyi vizeletből nyilván több ezer terhességi tesztet el lehetne végezni. Vagy csak lusta éjjel kijárni? De hogyan céloz bele a vázába? Még ha nem is szűk a szája a vázának, akkor is... három lépés a végé. Mi ez az egész? Vajon hosszú távon gyűjti...? Vagy...? Talán a szeretőjétől terhes? Katt, egy fotó. Ez még jól jöhet. Fogalma sem volt, mi lehet a háttérben, miért fogadott a férfi magánnyomozót, ő csak azt a feladatot kapta, hogy nézzen körül, figyelje, kivel találkozik esetleg otthon az asszony. Nyilvánvalóan a férje figyelteti. De hogy a fenébe lehet olyan ostoba, hogy azt hiszi, a nő otthon lép félre, amíg ő dolgozik? Ennyire még az ő saját veje sem volt kretén. Most kellene az asszony nyomába eredni. Remélte, hogy annak a tökkelütött Olivérnek van ennyi esze, és nem csak dohányozgat az irodában, hanem ráállt a nőre. (Ráállt: ez is egy szakkifejezés, amit ő már rendeltetésszerűen használ, nyugtázta magában elégedetten.)

Mivel nem tudta eldönteni, mit várhat tőle a háziasszony, mi legyen a vázában őrizgetett vizelet sorsa, ezért a józan eszére hallgatott, és belezúdította a sárga lötytyöt a végébe, utána pedig kiöblítette a mosdóban az edényt. Eljátszadózott a gondolattal, hogy a nő fürdőlepedőjében törli szárazra a vázát, ám végül mégis egy újságpapírral dörzsölte körbe, mintha ablakot pucolna.

Azért az a fotó jól jön majd bizonyítékként. Bár fogalma sem volt róla, hogyan bizonyítaná a kép, hogy a nő valóban terhes a szeretőjétől, és a teszthez kellett a pisi, de Olivér majdcsak kitalál valamit. Ő a hivatásos magánnyomozó, csináljon valamit ő is. A saját fejében már kezdett összeállni a történet: a nő terhes a szeretőjétől, a férj gyanakszik, a nő most elment az orvoshoz, hogy bebizonyosodjon, hogy gyereket vár, aztán a szeretőjével találkozik, akivel megbeszélnek, hogyan tudják lenyúlni a férj vagyonát, és lelépni együtt. Utána a nő elrohan a gyerekekért az iskolába, közben már a férj bankszámlája titkos kódjának megfejtésén töri a fejét,

hogy az interneten átutalhatta magának a rengeteg pénzt. Ez egy igazi krimi, gondolta Ilona.

Hirtelen megvilágosodott. Ha a nő nem igazán agyafűrt, akkor a szemetesben kell lennie a teszt csomagolásának.

De a szemetesben csak egy kis véres gézmaradékot talált. Azt a mindenit. Itt még valami erőszak is bejöhett a képbe. Gondosan lefotózta a szemetes tartalmát, aztán gumikesztyűjével óvatosan megfogta a használt kötszert és belecsúsztatta egy nejlonzacskóba, csomót kötött rá és beejtette a zsebébe, a riasztópisztoly mellé.

Ezek után gyorsan rendbe rakta a fürdőszobát, kimosta a kádat, a mosdót, a vécét (itt tiszta volt a vécékefe, hála az égnek), a bidét, lemosta az ablakpárkányt, a tükröt, a zuhany kabin üvegajtáját. Át törölte ablaklemosóval a csempét, kifényesítette a szerelvényeket, de közben csak a krimi járt az eszében, amit már majdnem teljesen megfejtett. A nő le akar lépni. A férje majd megszakad a munkában, tisztességes, becsületes, a nő pedig otthon unatkozik, összejön egy osztálytalálkozón a régi padtársával (első szerelmével?), aki elvált, egy bérelt lakásban lakik, nincs pénze arra, hogy újramezse a nővel. Viszont a nő férje gazdag, tegyük fel, van egy saját cége, amit kicsiben indított, műanyag ajtókat szállít külföldre (az előző nap látott egy hirdetést egy ingyenes újságban, meghökkent, hogy milyen drágák a műanyag nyílászárók), van két teherautója, éjjel-nappal dolgozik, hogy a családjának mindene meglegyen. Aztán az asszonykája szépen félrekerüld az egykori osztálytársával.

Ez a munka sokkal izgalmasabb, mint az aukciókon való részvétel.

Hirtelen megmerevedett. Mintha mozgást hallott volna a fal túloldaláról. Mi mozoghat a gardróbban? Talán valami rágcsáló? De egy ilyen gazdag házban nyilván futja rágcsálóirtásra. A torkában dobogott a szíve. Ilona, eljött a te idő!

Megmarkolta a fegyvert a zsebében és óvatosan kioldalazott a fürdőszobából a hálóba. Megállt, hogy hallgatózzon. Semmit sem

hallott. Csak nem most fog megsüketülni? Lassan odaóvakodott a gardrób ajtajához, és egészen finoman lenyomta a kilincset. A gardrób be volt zárva. Lehajolt a kulcslyukig, és benézett. Nem volt benne a kulcs, és égett a villany. Vajon miért zárja be valaki a gardróbját, és még a kulcsot sem hagyja benne? És miért hagyja égve a lámpát? Szoknia kellett a szemének a kulcslyukon keresztül látott képet, de végül valami férficipőt vett észre az alsó polcon. Egy női gardróbban férficipő? Egyáltalán nem logikus. De akár bele is férhet a képbe. A férjnek sok a cipője, bekéredzkedik az asszony gardróbjaiba, de vajon miért kell bezárni? Ott lehet a széf? Vagy valakit bezárt a nő, aki menekülne? Lehet, hogy a nő valójában emberrabló? Tegyük fel, szexrabszolgát tart a gardróbban. Na de az csak kopogna, vagy segítséget kérne! Hacsak nem élvezzi a helyzetet. Mit lehet tudni, a mai világban.

Végül, mivel nem látott mozgást, lement a nappaliba, levitte magával a tányért és a poharat, elmosta, és rendet csinált. Benézett a spájzba, és látta, hogy bizony irtózatosan nagy ott a kupleráj. Egymás hegyén és hátán álltak a konzervek, lekvárok. Mielőtt erőt vett volna magán, hogy elkezdjen ott is rendezkedni, inkább a gyerekszobákat vette célba.

Fertelmes, hogy milyen koszt tudnak csinálni a gyerekek. Miért nem képesek elpakolni a játékaikat?

Amikor végzett – jó sokára –, lement újra a földszintre, hogy elkezdje rendbe rakni a spájzot. Hirtelen a feje fölött lépéseket hallott. Határozottan lépéseknek hallotta. Megállt és gondolkodott. A nő hálója van a feje fölött. Tehát... hacsak nem hagyja cserben végképp a hallása, a szexrabszolga kiszabadult. Vajon a szex rabszolga egyenlő a nő szeretőjével, akitől teherbe esett vagy ez egy másik férfi? Vagy netán nő? A mai világban ugyebár ezt sem lehet tudni. Jesszusmária, micsoda fertő.

Épp elindult volna felfelé, amikor nagy dérral – dúrral bezúdult egy csomó ember a bejárati ajtón. Konkrétan három: a nő és két

gyerek. A nagyobbik már egészen emberforma lány, kihívóan öltözve, miniszoknyában és testhez simuló pulóverben, a kisebbik kezében egy műanyag pisztoly. Hát így már részben érthető, hogy a nő szexrabszolgát meg szeretőt tart, csak az az úton lévő harmadik gyerek nem annyira érthető. Minek ide még egy gyerek?!

A nő megköszönte a munkáját, de Ilona önérzetesen érvelt amellett, hogy másnap visszamegy és rendbe rakja a spájzot.

Ki kell derítenie, hogy tényleg tart-e a nő szexrabszolgát, és hogy mi lett a mai nőgyógyászati vizsgálat eredménye.

– Holnap nem jó – mondta a nő. – Délelőtt nyílt nap lesz a fiam iskolájában, megígértem, hogy bemegyek és segítek a tájékozódásban a leendő nebulók szüleinek.

– Semmi baj. Elleszek én itt a spájzban – felelte Ilona ájtatosan. – Én nem csinálok meg valamit félig. Vagy egészen, vagy sehogy.

A nő végül megadóan bólintott. Ő pedig alig várta, hogy beszámoljon Olivérnek a nő feslett életéről és a másnapi feladatáról. Mert hogy nem megy el innen anélkül, hogy kiderítené a dolgokat, az hét szentség.

– Azt fordítsd le neki, hogy elesettebb kutyát szeretnénk – fordult Niki a kutyamenhely-menedzser, Marcy élettársához. Carlo vállalta, hogy elviszi Nikit az egyik menhelyre, ahol Marcy szerint gyalázatos sorban tartják a kutyákat, és csak az EU-támogatás bezsebelése miatt működtetik a helyet. Azt mondták a gyanakvó tekintetű olasz fickónak, aki épp a menhelyen tartózkodott, hogy szeretnének kutyát örökbe fogadni. Feltettek neki néhány kérdést (milyen gyakran látja állatorvos a kutyákat, hogyan kerülnek ide, hogyan találnak nekik gazdákat és a többi), kaptak néhány sablonos választ, az ór közben a vállát vonogatta, mint akinek tulajdonképpen semmi köze az egészhez. Aztán egy „díszkennelhez” vezette őket, ahol hat,

viszonylag ápolt külsejű, jól táplált eb csaholt a kerítésnél. Marcy azonban ellátta őket instrukciókkal: nézzék meg a hátsó kenneleket is. Az őr – aki nem beszélt angolul – tünődött egy kicsit, majd megvonta a vállát, és a szolgálati ház túloldala felé mutatott. Elsétált velük arra, és amit ott Niki látott, attól rögtön összefacsarodott a szíve. Sáros, latyakos talajon összezárva egy csomó eb. Némelyik csak feküdt a sárban, páran odatrappollak a kerítéshez, a szőrzetük ápolatlan volt, kilátszottak a csontjaik, soványak és elhanyagoltak voltak.

Niki döbbenetben állt a kifutó mellett.

– Nem enged be minket, mert megrohannak – fordította Carlo az őr szavait. Néhány kutya szűkölve bújt a kerítéshez, érintésre várva. Egyiküknek csomókban kihullott a szőre. Niki leguggolt és benyújtotta a kezét. – Nem tudom, oltottak-e - figyelmeztette Carlo. – Nem lenne jó, ha megharapnának.

De a kutyák nem haraptak, simogatásra és élelemre vágytak. Niki szégyenkezve nézett bánatos szemükbe.

– Beszéljess vele, próbáld elterelni a figyelmét, addig lefotózom őket – kérte Carlót. A férfi beszélt valamit az őrrel, aztán elindultak a ház felé kettesben.

– Megnézzük a nyilvántartást – szólt vissza Carlo. Niki ott maradt egyedül a kifutónál, egyre több eb nyomult a kerítéshez, némelyik szűkölt, mások csaholtak. Niki tudta, hogy egyetlen dolgot tehet: lefényképezi őket, és a világ tudtára adja, hogy van olyan menhely, ahol így bánnak a kutyákkal. Szíve szerint börtönben látott volna mindenkit, aki részes ebben a disznóságban, és már maga előtt látta, ahogy a fotói megjelennek néhány olasz lapban is, és a jóérezsű emberek innen fogadnak örökbe kutyákat.

Fotózott, és sajtózt a szíve. Inkább enni adna nekik, inkább simogatást... Segítséget, orvost kellene hívni hozzájuk. De most így tud segíteni. Ezt mantrázta magában.

Amikor otthagya a kifutót, néhány kutya vonyítani kezdett. Niki

rettenetesen érezte magát.

Abban maradt Carlóval, hogy azt mondják a menhely emberének, hazamennek gondolkodni. Nehéz szívvel hagyta el a menhelyet, de tudta, hogy rengeteg jó fényképet készített. Nem profi fotók, de arra jók, hogy a figyelmet felhívják erre az áldatlan helyzetre.

Carlo visszavitte őt Nápolyba, és megbeszélték, hogy este Niki meglátogatja őket „ esetleg elviszi egy olasz barátját is”.

A szállodába érve leült a laptopjával az ágyba, áttöltötte a fotókat a laptopra, majd megnyitott egy üres dokumentumot és elkezdte fogalmazni a riportját. Volt ideje, az anyja kora reggel elment Alessandróval. Előző este az anyja később ért haza, mint ő, és csak annyit mondott, hogy másnap reggel Alessandro elviszi valahová, „ahová régóta el akart jutni”. Niki nem kíváncsiskodott. Kitöltötte a gondolatait, mihez kezdjen most, amikor András hívogatni kezdte, ő viszont nem volt képes felvenni neki a telefont *azok után*. Inkább Giacomo hívását várta, aki délutánra ígérte, hogy jelentkezik.

Néhány órával később elküldte a cikket és a fotókat Tamásnak az internetes magazin szerkesztőségébe.

Aztán, maga sem értette, hogyan történt, az egyik új, szűk nadrágjában, egy fekete topban és a piacon vásárolt, átlátszó anyagból készült, virágmintás miniruhában ott ült egy nápolyi fodrászatban, ahová Giacomo vitte. Életében először hajfesték volt a haján, kékes krémmassza, csak remélte, hogy valóban szőke lesz tőle a haja, és nem kék... A fekete kabát a fogason lógott. Érezte, hogy ez a külső átalakulás valami belső változásnak is a kezdete, csak azt nem tudta még, jó lesz-e ez neki... Ráadásul úgy döntött, hogy vesz egy csizmát is. Jó-jó ez a bakancs, de a szállodából lefelé, a városközpont felé az egyik kirakatban meglátott egy lovaglőcsizmát. Finom vonalai voltak, nőiesnek látszott, mégis erőt sugárzott, keces volt, pont az ő karcsú bokájához illett... Lapos sarkú, elegáns szabású

gyönyörűség. Ez szintén az első volt. Életében először fogta meg úgy egy cipő, hogy azt érezze, történjen bármi, kerüljön, amibe kerül, kell neki. Meg kell vennie. El akarta mondani Giacomónak, de a srác csak elszaladt vele a fodrászatba, beszélt valamit a nagy hangú, jókedvű fodrászlánnyal, és otthagyta őt azzal, hogy amikor elkészül a haja, visszamegy érte.

Nem volt biztos benne, hogy ő amolyan „szőkenő-típus”, de most már mindegy. Valójában egy rajzolt lányra akar hasonlítani, akinek nincs múltja – neki viszont van. Mindenesetre most bevállalta volna a Giacomo által rajzolt lány jövőjét, és arra gondolt, hogy a jelene sem annyira derűs, hogy ne legyen bátorsága valami újat, valami ismeretlent választani. Giacomo azt mondta, benne van a finom nőiesség, amit majd a megújult külseje fog előhozni igazán. Bizonytalan volt azzal kapcsolatban, hogy akar-e „nőies” lenni, legalábbis ami a külsőségeket illeti, de most minden más, mint otthon. Nápolyban tartózkodik, Andrásnak van egy Lau nevű nője, az ő „mániása” szabadlábban bujkál, az anyja élete romokban – bár ez most nem látszott rajta – hát akkor mi baja lehet, ha változik a külseje? Belső változás biztosan nem fogja követni. Az már hétszentség, hogy amit Carol Santos mutatott neki a „jövő emlék képében”, az nem válik valóra. Lehet, hogy ha nem találkozott volna vele, akkor még nehezebben viselné a helyzetet, hogy a férfi, akire már épp újra rábízta volna az életét, szerelmes lett egy másik nőbe, és e-mailezget vele. Carol Santos segített neki, hogy legalább a múlt fájdalmait ne érezze olyan erősen, hogy ne gyötörje magát Roland miatt. Talán ennyi elég is, hogy ne féljen a külső változásoktól.

Vizesen is látszott, hogy határozottan világosabb a haja, de a fodrász még nem kezdte szárítani, hanem az ollót vette a kezébe. Repkedtek a levágott tincsek, de a lány megnyugtatta, hogy „nem a hosszából, hanem a tömegéből vág”. Hát legyen. Aztán előkerült a

hajszáritó, és fél órával később Niki csodálkozva meredt a tükörbe.

Egy helyes, dögös, csinos, mai lány nézett vissza belőle. Szőke fürtjei lágyan keretezték az arcát, kiemelték a szemét, az arccsontját. Ez a lány nem ő volt, de határozottan jól nézett ki.

– Ezt nevezem! – Giacomo elképedve meredt rá a fodrászat ajtajából. – Gyönyörű lettél.

– Most már feltehetek hülye kérdéseket is, nem igaz? – nevetett fel Niki. – Egy szökétől ez elvárás.

– Nem. Most már előreengedheted a gyengéd énedet – mosolygott a férfi, és úgy vizsgálta őt, mintha élete fő művét csodálná.

– És kinéztem magamnak egy csizmát – vallotta be a lány, amikor Giacomo oldalán kilépett a fodrászattól.

– Szöges...

– Nem.

– Gumicsizma...

– Nem.

– Western?!

– Nem.

– Ó, akkor nincs nagy baj – Giacomo megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Lovaglócsizma. Ovális orral, cipzár nélküli, vékony lábszárra való... majdnem azt mondhatnám, hogy légies. Már amennyiben egy lovaglócsizma légies lehet.

– Egy lovaglócsizma nagyon nőies lehet. Felpróbáltad?

– Még csak a kirakatban néztem ki. Nem volt rajta az ára.

– Szívesen elkísérlek majd a próbára.

– Örömmel veszem, ha lesz velem „szakértő szem”.

– Édesanyád?

– Édesapád?

- ...
- Uhhh... Együtt vannak. Egész nap.
- Hát ez... jó, nem?
- Fogalmam sincs. Ez nem olyan, mint amikor valaki rá iszik a másnaposságra?
- Nem hiszem, Nikol.
- Niki.
- Niki. Ez inkább... olyan, mint amikor valaki rátalál egy régi barátira.
- Hmmmm....

- El kell mennünk valahová. Bemutatok neked két embert.
- Én vagyok az italiano, és te mutatsz be nekem két embert Nápolyban?
- Most mondd. Vendégségbe vagyunk hivatalosak.
- Mi ketten?
- Hát ez van – vont a vállát a lány, aztán elvigyorodott.
- Egy szőke lány nem vigyorog.
- Hanem? Komoly arcot vág?
- Nem. Nevet. Mosolyog.
- És azért beszélhet csúnyán?
- ...
- Cazzo, Giacomo. A francba, jól mondom?
- Talán inkább kezdjük a társalgási nyelvvel.
- Talán inkább induljunk el a barátainkhoz. Itt a cím.

- Mit kell tudnom a barátainkról?
- Marcy az az angol lány, akiről beszéltem, a kieső kerekű kocsiival, a seggbe harapós masztiffokkal és az orrpiercinggel, Carlo a barátja, olasz, és időnként tetszhalottat játszik a kiskutyája.

- Hogy kell tetszhalottat játszani?
- Nem tudom, de jól hangzik, nem igaz?
- Naggyon. Főleg a seggbe harapós kutyák. Milyen nyelven kell beszélnem a barátainkkal?
- Ha megkérhetlek, angolul beszélj velük is. Hogy én is értem.

Mire odaértek, Niki már el is felejtette, hogy egészen másképp néz ki, mint néhány órával korábban. Amikor Marcy és Carlo a kapuban rámeredt, egyáltalán nem értette, mit bámulnak, és csodálkozva álldogált miközben három természetes masztiif nyalogatta a kezét. Giacomo kicsit távolabb ácsorgott, jól láthatóan rettegett, Niki szerint vagy a seggbe harapástól, vagy attól, hogy összenyalazzák a nagy gonddal összeválogatott ruháját, vagy mindkettőtől.

- Hát te? – nyögte ki végül Marcy.
- Meghívtatok, nem? Elhoztam... egyik barátomat. Giacomo Grottit.
- Te szőke vagy! – Marcy még mindig elhülten bámulta. Carlo bólogatott, és olyasmit motyogott, hogy „amazing”.
- Ja, igen – kapott volna a fejéhez Niki, de mozdulat közben rájött, hogy most készül a frissen fodrászott haját kutyanyállal fixálni, úgyhogy megállította a kézmozdulatot. – Ez az új énem! A nápolyi énem.
- És a cuccod... Elképesztő...

Ezt Marcy és Carlo egybehangzóan állította, így hát el is lehetett hinni nekik.

Giacomo még mindig gyanakodva szemlélte az ebeket, mire Marcy beküldte őket a házba Carlóval, távol tartva a masztiifokat a bejárati ajtótól. Odabent Carlo terrierje Giacomo True Religion farmernadrágján landolt, de ő megkönnyebbült, amikor látta, hogy immár nem egy méretes ebbel van dolga. Ettől függetlenül sanda

pillantást vetett Nikire, némileg szemrehányóan, majd megszólalt:

– Niki mondta, hogy meg kell ismernem az új barátait, illetve új barátainkat.

– A kutyákat nem említette, mi? – kérdezte Carlo együttérző tekintettel. – Nekem is meg kellett barátkoznom Marcy kedvenceivel.

Vacsora közben Niki elmesélte, amit a délelőtt meglátogatott menhelyen látott, és végül abban maradtak, hogy Marcynak lediktálja majd a cikk vázlatát angolul, és a lány elküldi különböző olasz lapoknak az eredeti, magyarul megjelent cikk linkjével együtt. Hátha felfigyelnek végre erre a jelenségre Olaszországban is. Giacomo feltűnően hallgatag volt, míg a lányok beszélgettek.

Marcy arról is beszélt, hogy a menhely, ahol Niki délelőtt járt, egy olyan ember tulajdonában van, aki egyébként „jólelkű, nagyvonalú, adományozó” hírben áll, legutóbb például a barátaival házépítésbe fogott, amit elméletileg rászorulók lakhattak be.

– Ezt ismerem – húzta össze a szemöldökét Niki, és igyekezett fanyar mosoly nélkül felidézni azt a három napot, amit néhány vállalkozó szellemű ember társaságában töltött újságíróként. Az önkéntesek eldöntötték, akár tetszik, akár nem, ők most segíteni fognak a helyieknek, bár nem értettek ahhoz, amit vállaltak: rászorulóknak építettek újjá néhány házat. A csapat lelkes volt, leginkább az esténként elfogyasztott whiskytől, és büszkén verték a mellüket, hogy lám-lám, ehhez is értenek. Aztán mi lett belőle? A tető még a leendő lakók beköltözése előtt megrogyott, és két házban a közfal is beomlott. – Attól még a menhelyen sanyarú sorban tartja a kutyákat. Talán először inkább rajtuk kéne segítenie, mint a rászorulókon.

A vacsora csúcspontja Carlo citromos tiramisuja volt – Niki arra gondolt, hogy csak akkor igazságos, ha elismeri, hogy Marcy paradicsomos tagliatelléje (az olasz szélesmetélt) is jobb volt, mint amelyet ő maga valaha is el tudna készíteni – amelyhez a pikáns ízt a

különleges sorrentói citrom adta. Carlo meg is mutatta Nikinek, mekkorára nőnek ezek a gyümölcsök: a konyhából behozott két, egyenként gyerekfej nagyságú példányt és Giacomóval közösen kellett meggyőzniük Nikit arról, hogy ezek nem valamiféle génmódosított torz szülemények, hanem teljesen normálisnak tekinthető a méretük. A citromkóstolás után a lányok limonádét készítettek, mindeközben a terrier, akivel senki sem foglalkozott, hörögve elterült a padlón és rángatózni kezdett. Marcy gyorsan odatolt elé egy kis tiramisut egy csészealjban, mire a rohamból elképesztő gyorsasággal felépült kutya két nyelvcsapással befalta az egészet

Marcyék ragaszkodtak ahhoz, hogy römizés nélkül nem lehet tőlük elmenni, holott Niki dúlva-fúlva közölte, hogy már legalább tizenöt éve nem römizett de ez senkit sem érdekelt. Ráadásul pénzben játszottak, Niki közölte is az elején, hogy így akarják megnyerni a háziak a vacsora árát – aztán elkezdődött a vérre menő römiparti, amit az újdonsült naiv szőke magasan megnyert: száznegyvennyolc euróval lett gazdagabb az utolsó buli végére.

– Hogy ne legyek képmutató, nem mondom, hogy felajánlom ezt a pénzt mondjuk a... nápolyi masztiffok védőoltására – mosolygott Marcyra. – Inkább belerakom ezt a pénzt a leendő lovaglósizmám árába!

Nevetve tapsolta meg a három ember. Niki pár hete még biztosan nem fogadta volna el a nyereményt, de valamire rádöbrent itt, Nápolyban: ha megpróbál jóban lenni magával, akkor sokkal könnyebb minden.

Giacomótól leste el ezt a módszert, legalábbis úgy hitte, hogy tőle. És most ahhoz, hogy jóban legyen magával, egy kicsit szüksége volt arra a csizmára. Kicsinyes gondolat? Korábban egyáltalán nem értette az olyan embereket, vagy legalábbis nem tudott azonosulni

velük, akik számára egy tárgy, egy cipő, egy ruhadarab fontos volt. Most viszont bekattant. Kell az a csizma.

– Minden oké? – A kocsiiban Niki csodálkozva kérdezte Giacomo-t, aki valamiért olyan hülyén meredt rá. – Mi van?

– Semmi.

– Semmi? Akkor menjünk.

– Semmi. Csak nagyon szép vagy.

– ...

– Megdöbbsentően szép. – Giacomo ezt mondta, és ott volt ő, a nagypofájú, bevállalós, mindenkinek beszólogató újságíró, aztán fogalma sem volt, mit kezdjen ezzel a helyzettel. Végül mégis eszébe jutott valami.

– Olyan, mint Patrizia?

– Nem gondoltam rá.

– ...

– Egyszerűen csak megállapítottam, hogy szép vagy.

– Ez kicsit olyan Pygmalion-sztori, igaz? Amikor a mester megteremt a saját „művét”. – Niki viccelődve mondta, de valójában csak azért beszélt, mert nem akarta, hogy Giacomo lássa, milyen zavarban van.

– Az új ruháidat még nem is láttad – közölte nyugodtan Giacomo. – Majd azokban nézd meg magad.

Ó, bassza meg, mennyire szánalmas. Idejön Budapestről, a pasi, akit szeret(ett!), más nővel van együtt, ő ahelyett hogy itt mindent felderítene – az építkezős – adományozós – kutyakínzós segg fejtől kezdve a Gotti – Dotti-féle kutyabundafeldolgozó szücsökig – nonstop túrákon vesz részt egy nápolyi metroszexuális-macsó divatguruval, egyfolytában azon agyal hogyan tehetne szert egy egyszer látott lovaglócsizmára, kiszőkített és levágatja a haját, másképp öltözködik, mint egy hete... hát nem szánalmas ez az egész?

Pont ő, akinek mindig a társadalmi ügyek voltak fontosak, most egész jól kezd lubickolni ebben a mesterséges látszat világban. A végén még eljut oda, hogy elkezd hinni a Csillától kapott kaviáros krém világmegváltó hatásában, hogy elkezd kavitációs zsírbontra vagy mi a francra járni, és hogy elmegy újra aerobikórára (ha van még olyan, talán inkább zumba van meg jóga-aerobik), és elkezd elhinni, hogy barátnőkre talált az öltözőben... A végén majd lesz valami felszínes, kávézgatós, shoppingolós, álbarátnős élete, és jobban fogják érdekelni a magazinok, mint a folyóiratok, a Facebookon a divatházakat fogja lájkolni és nem az alapítványokat... A végén már kinyírt magán. Az ugrott be neki, hogy annyira feketén-fehéren látja a világot, hogy az már túlzás. Talán jobb lenne, ha más színeket is beengedne a világába.

- Jó volt veted. Köszönöm az új hajamat.
- Veled volt jó. Köszönöm az új barátainkat.
- Vicces vagy.
- Ühüm.
- ...
- Mi van?
- ...
- Oké. Akkor mondd, hogy menjünk valahová. Nem vagyok gondolatolvasó, hogy itt ülünk a szállodád előtt a kocsiban, és egyikünk sem mozdul. Mit szeretnél?
 - Mondjuk... csendben beosonni a szobába. Úgy, hogy észre se vegye senki.
 - Vagyis? Mi a baj?
 - Semmi kedvem anyám szeme elé kerülni... így...
 - Félsz az anyádtól? Harminc két évesen? – Giacomo humorosnak találta a helyzetet.
 - Nem félek, de elképzelem, mit fog szólni...

- Akkor ne menj fel.
- Haha, rettenetesen vicces vagy.
- Felkísérjelek?
- Köszönök mindent, Giacomo.

Amikor visszaértek a szálloda elé, Niki az autóban pusztit adott a férfi arcára, és arra gondolt, hogy most... most kezdhetne új életet. Ismeretlent, de újat.

- Nagyon szép vagy – nézett a szemébe Giacomo.

Niki megijedt – vajon hol az a híresen „bátor” lány? és elhúzta az arcát a férfitől. Egy pillanatra meglátta Giacomo szemében azt a különös fényt, talán a vágyat vette észre benne. De lehet, hogy ismét Patriziát látja benne? Néhány másodpercig csendben nézték egymást. Most bármi megtörténhetne.

Végül Niki az ajtókilincshez nyúlt.

– Viszlát holnap – mondta, és mély szomorúságot érzett, nem is tudta megfogalmazni, miért. Talán azért mert ahhoz az „egészen új élethez”, de még egy kalandhoz sem elég bátor. Na hiszen, a vagány lány, aki nem fél semmitől, ha egy újságcikkről van szó.

– Délelőtt érted jövök. Ruhapróbára megyünk – emlékeztette Giacomo rekedt hangon. Niki bólintott, halványan a férfira mosolygott, majd kiszállt.

Amikor halkán benyitott a szobába, sötétség fogadta, az anyja még nem ért vissza a hotelba. Mosolyognia kellett. Talán pasizik az anyja. Dinnyefüzet... amit elcsórt a padlásról. A fodrásznál végigolvasta, de az utolsó lapok hiányoztak. A naplóból nem derül ki, hogy mi történt végül az anyja és Alessandro között. Talán majd elmeséli neki az anyja. Bár azt bevallani, hogy elcsórt a naplóját... Hát, nem volt szép dolog, de képtelen volt ellenállni a kísértésnek.

Most nézte csak meg a telefonját. András többször kereste, de amikor meglátta a nevét, lezárta a képernyőt, töltőre tette a telefont,

és elment zuhanyozni. Furcsa volt, hogy nem tudta copfba tenni a haját, a rakoncátlan, szőke tincsek folyton kicsúsztak a gumiból. Miután megtörölközött, hosszan nézte magát a tükörben. Ismerkedett az arcával így, hogy egész más frizura keretezte. Végeredményben... nem is rossz.

Lefekvés előtt mégis megnézte a telefonját.

Három sms-e érkezett.

Niki, hová tűntél? Aggódom értetek. Minden rendben? Kérlek, jelentkezz. Hiányzol. András

Csodálatos este volt. És nem harapott a seggembe egyetlen kutya sem. Kedvelem az új barátainkat. Ja, és gyönyörű vagy. Jó éjszakát. G.

Drága Niki, Carlóval nagyon örültünk, hogy eljöttetek. Nagyon összeilletek Giacomóval. Remélem, még találkozunk a héten. Jó éjt: Marcy és Carlo

Senkinek sem válaszolt. Óvatosan eligazította a tincseit a párnán – vajon holnap is lesz frizurája, vagy reggelre összeesik és lelapul az egész? – majd a fejére húzta a paplant, hogy az anyja ne kapjon sokkot, amikor hazaér és meglátja, hogy egy szőke csaj alszik a franciaágy egyik felén. Ha egyáltalán hazajön éjszakára.

Felháborító, hogy még az anyja miatt is aggódnia kell.

– Szóval mi történt?
– Rájöttem, hogy Laurát... bántalmazza a férje.
– Ő mondta magának? – A pszichológusról Andrásnak hirtelen a Maffiózók című tévésorozat pszichológusa jutott eszébe, ahogy a nő a térdig érő ceruza szoknyájában keresztbe tette a lábát és higgadtan, bátorítóan nézett rá.

– Nem. De összeállt bennem a kép. Az utóbbi időben mindig valamilyen balesetet szenvedett, nekiment az ajtónak, fáj a térd, voltak rajta kék-zöld foltok... A minap leültem vele, és elmondtam, mit gondolok. Természetesen tagadta, de... láttam a szemében a félelmet.

– Mit tett ezek után?

– Megmondtam neki, hogy tudom, amit tudok. És hogy mindig számíthat rám.

– ...

– Tudom, hogy nem egyszerű kiszállnia, de segítenem kell neki.

– Elégé határozottnak látszik. Gondolkozott már a sok „nem tudom”-on, amit a múltkor használt?

– Igen – elmosolyodott. – Akkor még nem tudtam döntést hozni, nem tudtam, mit tegyek. Most viszont... azt gondolom, van az életben egy nő – még ha jelenleg úgy nincs is benne aki sokkal bátrabb, mint én vagyok. Aki, ha hallaná ezt az egész történetet, nem azon aggódna, hogy mit szól majd Laura, hogy mit tesz a férje, hogy mi lesz az úgymond... karrierjével, hanem bátran szembeszállna a bántalmazó férjjel, és mindent elkövetne, hogy megmenekítse tőle azt a másik nőt.

– Nikoletterről beszél.

– Nikiről. Igen.

– ...

– Sokat gondolkoztam. Eljutottam oda, hogy nem érdekel a karrierem. Fontosabb, hogy mindent megtegyek, amit csak tehetek. Tudom, hogy Laura férje sérthetetlen, akire a gyanú árnyéka sem vetül. Hát most majd vetül. Vagy...

– Vagy?

– Vagy elengedi Laurát, és soha többé nem közeledik hozzá.

– Zsarolás?

– Úgy is mondhatjuk. Évek óta gyűlnek a bizonyítékok ellene. Azért is kérttem át magam az ügyészségiekhez, mert itt még közelebb vagyok a tűzhöz. Azt is tudom, hogy Verbovszkv ügyeiben is érintett volt, a kezemben van egy vallomás Verbovszkvtól, amelyben az ő neve is felmerült. Lányokat vett tőle. Fiatalkorú lányokat.

– Mondja, elgondolkozott azon is, hogy mit szól mindehhez majd Laura?

– Mit szólna?

– Úgy értem, vajon ő is menekülni akar? Ki akar-e szállni ebből a kapcsolatból?

– Üti-veri a férje.

– Van rá bizonyítéka?

– Nincs. De a foltok, a félelem... régi bútordarab vagyok, sokat láttam nyomozóként. Szégyellem is magam, amiért ilyen sokára jöttem rá, hogy fizikai bántalmazás is van ebben a kapcsolatban.

– Maga tudja, hogy Laura ki akar szállni a házasságából?

– Nem tudom. De gyanítom, sőt majdnem biztos vagyok benne, hogy igen.

– Nézze, András. Szerintem nem biztos, hogy bántalmazásról van szó. Lehetséges, hogy Laura valóban nekiment az ajtónak. Sokan nekimennek, velem is megesett már, és óriási kék karika éktelenkedett a szemem körül utána még jó ideig. Maga a feltételezéseire alapoz mindent. Nézze a tényeket. Maga jó nyomozó. Most csak a tényeket vegye számba.

– Tény, hogy a férfi korrupt. Tény, hogy kurvázik. Vallomás van ellene, hogy fiatalok lányokat vett a futtatóiktól. Gyanítom, hogy Laura boldogtalan és hogy fél.

– Jó, maradjunk a tényéknél.

– Igen.

– Tehát ott tartunk, hogy van egy politikus, aki egy magához közel álló nő férje, és aki korrupt, ezt bizonyítani is tudja – feltehetően – és hogy vallomás bizonyítja, hogy prostituáltak szolgáltatásait is igénybe vette. Hagyjuk a gyanút és az érzelmeket.

– Igen.

– Ha csak a tényeket veszi figyelembe, mit tehet?

– Mindent összegyűjtök, ráállok, és továbbítom az ügyet a feletteseimnek a bizonyítékokkal együtt. Már amennyiben találok bizonyítékokat. Bombabiztosakat nem biztos, hogy fogok...

– Rendben van. És Laura?

– Vagy nem továbbítom az ügyet, hanem, ahogy az előbb említettem, Laura elengedése a tét.

– Nézze, túlságosan belevonja a történetbe az érzelmeit. Mielőtt bármit lép, tisztázni kellene Laurával egy-két dolgot. Maga Laura életéről is dönteni akar.

– Miért, mit tegyek?

– Mi az, amit hivatalosan megtehet, és ami miatt nem érezné rosszul magát?

– Ha jelenteném a korrupciót és a prostituáltakkal való üzleteit.

– Akkor szerintem egyelőre ezt kellene megfontolnia. És őszintén beszélni Laurával.

– Bezárul előttem. Mintha csak falat húzott volna kettőnk közé.

– A múltkor még passzív volt, és mindenre „nem tudom”-mal válaszolt. Most pedig aktívvá vált, és fejjel rohan a falnak. Mások, konkrétan Laura és a gyerekei életéről is dönteni akar.

– Érzem, hogy nagy a baj. Általában jók a megérzéseim.

– Nem bánám, ha beszélhetnék Laurával.

- Nem tudom, hogyan lehetne ezt elérni.
- Adja oda neki a nevemet és a számomat.
- És aztán?
- És aztán tegye a dolgát, de csak azt, ami a hatáskörébe tartozik. Laura pedig, ha úgy érzi, hogy segítségre van szüksége, talán megkeres engem. Nyilvánvaló, hogy magának, aki nagyon közel áll hozzá, nem fogja elmondani, hogy mi a baj, és attól tartok, hogy a barátnőinek sem – ha van egyáltalán barátnője. Amennyiben igaz a feltételezése, akkor azt is nyilván tudja, hogy a bántalmazás többnyire testi és lelki síkon egyaránt történik egy ilyen kapcsolatban, és a bántalmazó igyekszik elszigetelni a bántalmazottat a barátaitól, ismerőseitől, szeretteitől. Talán egy idegennek elmondana mindent.

- Rendben. Szóval ne menjek fejjel a falnak?

- Ne – mosolyodott el a nő. – Tud már valamit a szökött bűnözőről?

- Ez a két ügy jár egyfolytában a fejemben. Lauráék... ügye és Verbovszky, akinek azóta sem sikerült a nyomára akadnunk. Mindennap elmegyek Niki lakásához, de szerencsére nem látom a nyomát. Orvosoktól nem kaptunk bejelentést, hogy jelentkezett volna varratszedésre vagy bármiféle műtét utáni kezelésre. Niki hamarosan hazajön, és akkor rá is vigyáznom kell...

- András, én úgy látom, Niki képes vigyázni magára. Most ne Laurára és Nikire koncentráljon, hanem Laura férjére és a szökött bűnözőre. Hatékonyabb lesz, ha kihagyja mindkét ügyből az érzéseit, érzelmeit. És még valami...

- Igen?

- A múltkor abban maradtunk, átgondolja, vajon miért szakított önnel Nikolett.

- Niki. Igen. Gondolkoztam rajta, de nem jutott eszembe semmi.

- Gondolkozzon tovább, hátha beugrik a válasz.

- Rendben. Köszönöm. Akkor pár nap múlva újra találkozunk...
- Várjon. Itt van a névjegykártyám, adja oda Laurának. És... Szerettem volna elmondani, hogy ígéretesen alakul a... terápia – mosolygott a férfira. – Átgondolta a dolgait, már tudja, mit akar, és mit tud megtenni.
- Hm...
- Büszke vagyok magára. – Újra mosolygott, és elbúcsúzott a férfitől.

- El kell menned. Most már el kell menned. – A nő sóhajtott, és remélte, hogy valahogy végre rábírra Verbovszkyt a távozásra. Már túl nagy volt a nyomás rajta, legalább Verbovszky tűnjön el végre. – Jobban vagy. A hajadat is befestettem – hajtotta le a fejét. Verbovszky sötét haja sárgássá vagy talán szőkésbarnává változott a nő keze nyomán.
- Tudom, hogy visszaéltem a lehetőségeimmel. Ha nem hangozna hülyén, azt mondanám, hogy a vendégszereteteddel. Elmondod a családnak, hogy itt voltam?
- Megőrültél?
- Pedig a férjed... neki nem lenne ellenvetése. Nem lehetne.
- Miért mondd ezt?
- Csak azért, hogy tudd. Egyszer majd még jól jön neked, amit mondtam.
- Arra célszol, hogy te közvetítéssel ki kurvákat a férjemnek? – A nő száján akaratlanul csúszott ki a kérdés.
- Ha úgyis tudod – vágott egy grimaszt a férfi, és elnézett a nő füle mellett az egyik ruháspolc irányába. A nő sóhajtott. Sejtette már korábban, most mégis olyan érzése támadt, mintha pofon vágták volna. A férje kurvákat vásárolt Verbovszkytól. Vagy talán kapta őket, ingyen. Egyikük politikus, a másik bűnöző. Vagy mindkettő

bűnöző. Valami mélyről jövő düh kerítette hatalmába. Verbovszky újra megszólalt. – Úgy vettem észre, hogy... furcsa ez a ti kapcsolatotok.

– Nem rád tartozik.

– Nem. Tényleg nem. Ha te így boldog vagy... – vont a meg a vállát. – Végül is, én pont az ellenkezőjét tudtam volna elképzelni. Azt, hogy ő... erőszakos veled.

– Szállj le rólam. Rendbe jöttél, de most már...

– Értem. Igen. És a... másíknak elmondod?

– Ne mondd rá, hogy másík.

– Oké. Tud rólam?

– Nem tud. És nem is fog tudni! – A nő indulatosan válaszolt. – Kaptál ágyat, ételt, kiszedtem a varrataidat, ennyi. Most már el kell menned. Van neked más dolgod is, legalábbis úgy hallottam, mint hogy velem foglalkozz.

– Rendben, kislány. Gyere, adj egy puszit. Holnap talán nem találkozunk. Mire hazaérsz majd arról a nyílt napról, már nem leszek itt.

A férfi átölelte. A nő viszolygott az érintéstől, ugyanakkor mégis viszonzotta, mert ezt diktálták az ösztönei. Nehéz valakit gyűlölni és szeretni is.

Csak menne már el, és soha többé ne hallana róla. Csak találna normális életet magának valahol messze innen.

Amikor Giacomo késő este hazaért, meglepve látta, hogy az apja a teraszon, a fűtőgomba alatt ül és Niki anyjával beszélget. Mindketten felnevettek, amikor Giacomót észrevették. Akkor Nikinek nem kell aggódnia, hogy leszúrja az anyja a haja miatt, gondolta. Köszönt nekik, aztán bement a házba.

Most már ideje lesz átköltöznie, megnézni és lakhatóvá tenni a positanói villát.

Lezuhanyozott és gyorsan lefeküdt aludni. Nem akart gondolkozni, mert nem értette, hogyan lehetséges, hogy remekül érzi magát a magyar lány társaságában, és mégis mindig Patrizia jut eszébe.

Éjjel Patriziáról álmodott. A lány előtte állt, fiatalon, gyönyörűen, majd két kézzel megfogta a saját fejét és csavarni kezdte. Háromszázhatvan fokos fordulatot tett a nyakán a feje, és amikor visszatért az eredeti állapotába, akkor már nem Patriziáé volt az arc, hanem Nikié.

Giacomo izzadtan ébredt, megnézte az óráját, de még csak hajnali négy volt. Nem tudott elaludni, forgolódott egy darabig, de csak egyre éberebb és emiatt egyre dühösebb lett. Végül felkelt, maga elé húzott egy jegyzetfüzetet és egy tollat, majd rajzolni kezdett. Nem kék-fehérben látta a rajzát, hiába használt kék golyóstollat, hanem színesben, és érezte a kelmék tapintását is, miközben száguldott a tolla a papíron.

Már világosodott, amikor rájött, hogy a Nikivel való találkozása felszabadította a kreatív energiáit. És azt is kezdte elhinni, már nem aggódik amiatt, hogy jól döntött-e, amikor elhagyta Velencét és a bejáratott, jól működő céget Nápoly és egy régi álom miatt.

VII.

– Ugye, nem tetszik azt hinni, hogy beveszem ezt a mesét? – Olivér, a magánnyomozó tanácstalanul nézte az öregasszonyt aki miatt hajnalban kellett felkelnie. Csak azért kelt fel reggel fél hatkor, hogy bemenjen az irodába és végighallgassa a „jelentést” amit az öreglány csakis személyesen volt hajlandó megtenni, mielőtt újra „megfigyelni” indul. És Ili nénit vélhetően igencsak elragadta a fantáziája, mert arról hadovált, hogy a megfigyelt nő terhes a szeretőjétől, akit egyébként fogva tart a gardrójában.

– Ez nem mese, drágám. De az első számú szabály, hogy éhgyomorral semmiképpen sem dohányszunk – vette ki a férfi kezéből az égő cigarettát, és undorodva elnyomta a hamutartóban. – Előbb-utóbb bebizonyítom, hogy igazat mondtam.

– Nem hiszem, hogy sok idő áll rendelkezésre – rázta a fejét a magánnyomozó. – Nem feltételezem, hogy újra bejuthatna a házba, a mai alkalmat leszámítva. Nincs olyan lakás, amit naponta kell takarítani.

– Ha látná ezeket a kölyköket, megváltoztatná a véleményét.

– Az mindegy. Van állandó takarítónőjük, csak kisebb baleset érte.

– Na ide figyeljen, drága Olivér – Ilona a mutatóujját harciasan a férfira szegezte. – Én nem végzek fél munkát. Látom, hogy ez a nő tényleg mesterkedik valamiben, valakit fogva tart a házban, szóval majd kiderül, miben sántikál. Egyébként, mondja már meg, mi oka lehet valakinek arra, hogy egy vázában gyűjtse a vizeletét?

– Nem tudom. Ilyesmit még sosem hallottam, leszámítva a kórházi „kacsás” történeteket. Akkor hát mik a tervei?

– Most szépen odamegyek, és megpróbálok bekukucskálni a gardróbba. Hallgatózni is fogok – tette hozzá nyomatékosan az öregasszony. Aztán némileg elszontyolodva újabb közlést tett. – Persze a spájzot is rendbe kell raknom.

– Vigyázzon magára.

– Mondja csak, drágám, maga is csinál valamit? Azt tudom, hogy az asszonyka ma állítólag a gyereke iskolájába megy valami nyílt napra. Esetleg a nyomába szegődhetne – jegyezte meg Ilona.

– Tegnap is a nyomában voltam – felelte élesen a nyomozó. Niki nagyanyja elismerő pillantást vetett rá.

– És járt a nőgyógyásznál?

– Nem. Vásárolni volt, postára ment meg a gyerekekért. – Olivér nem is értette, miért osztja meg az információit az asszonnyal.

– Tehát a szeretőjével sem találkozott?

– Hacsak nem a postán dolgozik – nem.

– Akkor ez is az én gyanúmat támasztja alá, nevezetesen azt, hogy otthon tartja fogva azt a szerencsétlen szexrabszolgát.

– Jól van – sóhajtott Olivér, látva, hogy nem tudja eltéríteni az öregasszonyt a teóriájától. – Nézzen körül, különösen érdekelne, hogy milyen viszonyban lehet a nő a férjével.

– Hogyan deríthetném ezt ki, ha egyikük sincs otthon, csak a szeretője a gardróbban?

– Szomszédok... – Olivér csak ennyit mondott, és az asszony arca felderült.

– Nem is rossz ötlet... Ámbár fogalmam sincs, minek magának ez az információ. Azt hittem, a szeretőre vadászunk.

Az egyik szomszéd nem volt otthon. Persze abban a hatalmas házban lehet, hogy nem is hallják, ha csönget valaki. A másik kapunál viszont nem volt csengő. Niki nagyanyja eltűnődött. Mi van, ha jön a postás? Ha jön a vízórás, a villanyszámlás? Elképzelhető,

hogy ezek itt, a hegyen senkit sem engednek be? Persze, biztosan lopják az áramot. Van odabent egy nagy medencéjük, azt kell fűteni, és naná, hogy lopott árammal fűtik. Sok ilyenről olvasott már: gazdag környék, aztán nem fizetnek az áramért, mert drágállják a medencefűtés számláját. Vajon hogyan lehetne szerezni egy önálló magánnyomozói megbízást a villanyszolgáltatótól? Ő aztán feltérképezné a gyanús eseteket.

A nő, a háziasszony menni készült, az ajtóban elbúcsúzott tőle. A férjnek, mire ő odaért, se híre, se hamva nem volt.

Miután a háziasszony távozott, Ilona ismét kilépett a házból, és igencsak megörült, amikor meglátta a szomszéd kertben – az áramlopóéknál – havat söprögető ősz hajú asszonyt. Odaköszönt. A másik nő visszabólintott.

– Ma is meglehetősen hideg van – próbálta beindítani a társalgást és közelebb ment a kerítéshez, mármint ahhoz a szakaszához, ahol a léckerítést háló váltotta fel egy néhány méteres szakaszon.

– Hideg – bólintott a nő. Hát nem valami bőbeszédű, gondolta Ilona. Nyilván villanyfűtésük van, nem akar beszélni a fűtésről, mert akkor még szóba kerülne az áramlopás.

– Ma a spájzot teszem rendbe. A régi takarítónő leesett a lépcsőn, és kifocamodott a bokája – adott kéretlenül némi információt magáról. A detektívfilmekben azt látta, hogy ahhoz, hogy információt kapjon valaki, előbb magának kell adnia.

– Igazán? – A szomszédasszony érdeklődés nélkül kérdezett vissza, talán csak udvariasságból. *Na várj csak.*

– Igen. És ez azért is gond neki, mert most a másik állását is szüneteltetnie kell.

– Másik állását? – Végre érdeklődést látott a másik asszony szemében.

– Igen. Nem tudta?

– Mit?

– Hát azt, hogy... – még közelebb lépett a kerítéshez, és suttogni kezdett. – Filmeket rendez. *Olyanokat*. Tudja... Szex...

– Micsoda?

– Komolyan beszélek – bólított a nagyi. – Ismerem az egyik beosztottját.

– Szexfilmeket?

– Bizony. Nehéz megélni manapság. Meg hát... – hunyorított Ilona, és belekapaszkodott a kerítésbe – ...neki van ehhez egy kis tehetsége, tudja?

– Szűzanyám. Nem tudtam – támaszkodott a seprűre a nő. – Én csak télen lakom itt, a gyerekeknél. Tavasszal visszaköltözöm a falumba. – *Persze, mert itt biztos ingyen fűtenek.*

– Értem. Hát, mindegy. Végül is nem szerepel azokban a filmekben...

– Hogyhogy eltűrik ezt a háziak? Hiszen a férfi mégiscsak politikus...

Ó. Politikus! Az asszony meg a gardróbban tartja a szeretőjét, akitől terhes. Na, szép.

– Én nem tudom, hogy van ez. Nem akarok rosszat senkinek, meg hát azt mondják, a tehetségnek utat kell engedni. – Elhallgatott, hátha a másik beszélni kezd. De mivel az csak magában emésztgette az imént hallott információt, muszáj volt valamivel folytatni. – Szerintem ez az asszonyka, akinél én most helyettesítem a régi takarítónőjét, nem tudja ám ezt – mondta Ilona, és a szája elé tette a mutatóját.

– Hallgatni fogok – ígérte meg a szomszéd. – Nem fog megfázni idekint? Vékony a kabátja.

– Majd megmelegszen a medencénél – vetette oda nagyi sokatmondó pillantással. – Tudja, hogy van ez – tette még hozzá cinkos mosollyal, hátha a másik bevallja, hogy tudja.

– Nem is gondoltam, hogy van medencéjük.

– Miért, maguknak nincs?

– Nincs bizony. – Az asszony határozottan megrázta a fejét. *Puff neki. Akkor a házat fűtik a lopott árammal.*

– Remélem, nem fázom meg, mert van még mit rendbe tenni odabent – mutatott a házra. – A munkaadóm nem ér rá rendet rakni, a férje folyton dolgozik, ő meg...

– Igen, tudom – bólintott a szomszéd.

– Mármint mit?

– Azt, hogy a kis hölgy... időnként elesik, meg ilyenek.

– Elesik?

– Hát, volt már rajta jó néhány kék-zöld folt. De ezt a lányoméktől tudom, ők szokták látni nyáron...

– Húha. Az nagyon veszélyes. Lehet, hogy valami egyensúlyzavara van. Bár én nem láttam rajta, hogy beteg lenne.

– Ez nem is betegség – legyintett a szomszéd. - De erről nem szabad beszélnem.

– Miről? Én is meséltem a szexrendezőről... - vetette oda sértetten Ilona.

– Hát jó... maga úgyis csak ideiglenesen van itt... Azt mesélte a lányom, hogy nyáron volt itt egy jó nagy cirkusz. A gyerekek valahol táboroztak vagy a nagyszülőknél voltak, és a házból sikítózás meg kiabálás hallatszott. A lányom férje becsöngetett, hosszas várakozás után a férfi ajtót nyitott, és azt mondta, hogy új tévét vettek, azt próbálták ki, és abban valami krimi ment. Nagyon udvariasan elnézést kért a zajongásért. Csakhogy közben a lányom az ablakból látta, hogy a feleség kinézett az egyik ablakból, és csupa vér volt az arca.

– Szentséges ég!

– Azt beszélnek... azt beszélnek, ha a férfinak nem jól jön ki a lépés a munkájában, azt az asszonyán vezeti le.

– Ez meglehetősen... borzalmas.

– Meg hát az nem egy szent ember, amint azt esetleg gondolják róla.

- Mit akar mondani ezzel?
- Hát csak azt, hogy nem szent – rázta meg a fejét mérgesen a nő. – Én nem bíznék benne.
- Szóval ütlegetli a feleségét?
- Nem én mondtam.
- És meg is csalja?
- Ezt se tőlem hallotta.
- Nem lehet könnyű az asszonyka élete – mondta Niki nagyanyja sajnálkozva, és remélte, hogy ezzel a megjegyzéssel előcsalogatja azokat az információkat is a szomszédasszonyból, amiket a nőről tud. De a szomszéd csak megrázta a fejét.
- Mennem kell
- Nekem is. Talán majd még találkozunk.
- Várjon! Nem tudja, mi a címe... milyen címen rendezett filmeket az a... nő? - kérdezte a szomszédasszony lesütött szemmel.
- Hát... várjon csak – tűnődött Niki nagyanyja, aztán improvizálni kezdett. – Valami... Vadak és rózsák? Ilyesmi. Vagy Vadászok és rózsák?
- Hűha. Hát... Ezt nem is gondoltam volna.
- Hajjaj, miket tudnék mesélni, amiket én sem gondoltam volna! – intett búcsúzóul a nőnek, csak azért, hogy megágyazzon még újabb beszélgetéseknek. Ki tudja, meddig kell még itt nyomozgatnia, amíg mindenkit sikerül lebuktatnia.

Odabent, a spájzban végiggondolta a hallottakat. Ez a ház valami súlyos bűnügy helyszíne. A nőt véresre veri a férje, aki valami nagykutya a politikában. A nő befogadja a szeretőjét, aki az első szerelme volt az iskolában, és nincs lakása. Teherbe esik tőle, bár nem akarja. Vagy a fene tudja, talán akarta. Viszont az is lehet, hogy a szeretője zsarolni kezdte, és ezért kénytelen volt a nő elrabolni és bezárni a gardróbba. Most még nem tudja, mit kezdjen vele, ráadásul

állapotos is tőle. Vagy éppen ellenkezőleg: a terhességi teszt negatív lett. Így viszont könnyedén megölheti a szeretőjét, mert inkább ezt az utat választja, mint hogy lebukjon és őt ölje meg a férje.

Rettenetesen izgalmas történet.

Ahogy pakolászott, megint zajt hallott odafentről. Csakhogy most mintha a vécét húzta volna le valaki. De hát hivatalosan nincs is otthon senki (leszámítva az elrabolt szeretőt, aki nyilvánvalóan nem hivatalosan tartózkodik a házban). Ilona lerakta a polcra a szilvabefőttet, megmarkolta az otthonkája zsebében a pisztolyát, és lassan a lépcsőhöz lopózkodott.

Fogalma sem volt, mit tegyen, ha találkozik valakivel, de most erre nem is gondolt. Kíváncsi volt, valamint elő akart rukkolni valami nagy felfedezéssel. Csendesen lépegetett felfelé a lépcsőn, és elcsodálkozott, hogy egy ideje nem érzi sem a csípőjében, sem a térdében azt a vissza-visszatérő fájdalmat, amivel évek óta küszködött. A fordulóban megállt, szusszant egyet, hallgatózott egy kicsit, majd továbbment.

Felért az emeletre, és halkán, lassan a nő hálósobája felé közelített. Az ajtó nem volt kilincsre csukva. Óvatosan belesett, de nem látott mozgást. Belépett és megállt. A hálóhoz csatlakozó fürdőszoba ajtaja résnyire nyitva volt. Tisztán hallotta, hogy valaki tesz-vesz odabent.

Megszorította a fegyvert, belökte az ajtót, és majdnem elájult. Egy sárga hajú, meztelen férfi állt a mosdó előtt, valami kötéssel a hasán, és borotválkozott. Nagy remegő kézzel előhúzta a fegyvert, és egyetlen szó jutott csak eszébe, az is a krimik hatására.

– Falhoz! – kiáltotta. A férfi döbbenetben nézett rá.

– Hát maga ki a fene? – kérdezte.

– Azt mondtam, adja meg magát! – nyomatékosította az öregasszony, mire a meztelen férfi (szentséges szűz, most segíts) odalépett hozzá, és egy mozdulattal kivette a kezéből a riasztópisztolyt. Az öregasszony megpróbálta arcon bokszolni, de a

férfi ledobta a földre a pisztolyt, elkapta Ilona karját, és a másik kezével keményen megszorította az asszony nyakát.

– Rendben van, öreglány, ha bohóckodni akarsz. De ha tovább műsorozol, megfojtalak.

– El a kezekkel – nyöszörögte az asszony, és megpróbálta tökön rúgni a férfit. Sajnos nem sikerült. A meztelen ember az ajtófélfának lökte, és erővel szorította a nyakát. – És ne tegezzen – préselte még ki magából.

– Itt én mondom meg, mi történik.

Niki nagyanyja reszketve állt, maga előtt látta, ahogy a nő agresszív szeretője megfojtja, ő összerogy a fürdőszoba hideg kövén, és ott fekszik majd holtan, amikor a háziak hazaérnek. Könny szökött a szemébe.

– Engedjen el – suttogta. – Kérem.

– Majd én megmondom, mi lesz – vetette oda a meztelen fickó, és betoloncolta a nagyit a gardróbba. Ott arccal a polcokhoz szorította, hátrahúzta mindkét kezét (ez nagyon fáj), és egy övvel vagy valami hasonlóval összekötötte őket. – Most majd szépen megvárja, amíg elkészülök – mondta, és lenyomta őt a földön lévő matracra. Úgy esett el, mint egy marionett figura. Összekötött keze miatt fel sem tudott volna állni, akkor sem, ha összeszedi a bátorságát. Tehetetlenül nézte, ahogy a férfi felöltözik. Be volt kötve a hasa, vajon miért? Az arca valahonnan ismerősnek tűnt. Ő a politikus? Na de az asszony fogságban tartaná a saját férjét?

Zakatoltak az agyában a gondolatok, egyre jobban fáj a válla és a keze. A férfi végül felvett egy nadrágot és egy dzsekit, majd megállt előtte.

– Segítek felállni.

Na végre. Elmegy, és őt szabadon engedi. Ő pedig iziben lead egy jelentést Olivérnek.

A férfi a karját fogta, és együtt mentek le a lépcsőn.

– Hol a kabátja?

Ilona a fogas felé intett a fejével. A férfi leemelte a kabátot Ilona táskájával együtt, aztán egy kulcstartóról levett egy kulcsot, és anélkül hogy elengedte volna az asszony könyökét, a pince felé irányította.

- Hová vezet?
- Majd megbeszéljük.

Nagyit rémület fogta el. Most fogja bezárni a pincébe őt a férfi, és kiéhezteti, hogy a bőrét később lenyúzza és feldolgozza, miközben pillangók repkednek majd körülötte. Senki sem fog beszélni hozzá, a háziasszony sem hallja majd meg a sikolyait, mert a pincében nyilván van egy szerelőakna, és annak a fedelét rácsukja a férfi, miután megitatja őt. Meztelen játékbabákat vagy mackókat fog ledobálni mellé az aknába, és azt mondja majd: „Csak hogy legyen társaságod.” A lánya és az unokája azt fogja hinni, hogy vénségére elkóborolt valami erdőbe, ott éjszaka halálra fagyott, és a veszett rókák csontig leették a testéről a húst. Reszketni kezdett félelmében. Annyi mindent látott már a filmekben, annyi szörnyűségről olvasott, és tessék... Ő csak egy kicsit szórakozni akart, új hobbit keresett, és ez a vége.

Egy garázsba érkeztek, ahol egy hatalmas autó állt. A férfi odavezette, és kinyitotta a kocsiját.

- Szálljon be.
- Nagyon fáj a vállam. A karom.
- Ne nyavalyogjon. Üljön be.

Kicsit megkönnyebbült, amikor kiderült, hogy nem zárja be a férfi a szerelőaknába, ugyanakkor rájött, hogy mi történik: túsul ejtették. Elrabolják. Egészen váratlanul egy kis büszkeséget érzett, hogy vele mi minden megtörténik, és hogyan meséli majd ezt el mindenkinek, de aztán rájött, hogy ahhoz előbb ki kell szabadulnia.

A férfi beült a vezetőülésre, gázt adott, majd kigurult a garászból. A kertkapu előtt káromkodni kezdett, aztán kiszállt, megnyomott valami gombot a kapufélfán, belül, mire a kapu magától kinyílt.

Ekkor visszaült mellé és kifordult az utcára, majd nagy gázzal elhajtottak.

Ki ez a férfi? És hová viszi őt?

Látja-e még valaha a lányát meg az unokáját?

Le kellene lónie. Láta, hogy elrakta a pisztolyát, meg még egy pisztolyt. Meg kellene szereznie tőle a másikat, azt az igazit. De pillanatnyilag még mozdulni sem tudott, és már rettenetesen zsibbadt az összekötözött keze.

Odakint újra szállingózni kezdett a hó.

Csak most jutott eszébe, hogy a lila kalapot a nő házában, a kalaptartón felejtette. Ezért duplán meg tudta volna ölni a férfit. Nem elég, hogy túszul ejtették, még a furmányosan megszerzett lila kalapjáról is örökre lemondhat.

– Niki?! – Ez az anyja hangja. Kétségtelenül. Álmosan kinyitotta a szemét, de néhány másodpercbe telt, hogy rájöjjön: egy nápolyi hotelszobában ébrednek. Az anyja az ablaknál állt egy combközépig érő, bő pólóban, és mereven bámulta őt, miközben szorosan kapaszkodott a sötétítő függönybe, amit nyilván az imént húzott el, hogy beáradjon a fény.

– Igen? – mormolta Niki. Nem is emlékezett rá, hogy mikor jött haza este az anyja, úgy aludt, mint a bunda.

– Ez te vagy? Tényleg te vagy?

– Nem tudom. Szerinted nem én vagyok? – Vajon az anyjának valami trauma érte a szemét?

– Te nem vagy szőke.

– Ja, persze! – Eddig a pillanatig Nikinek eszébe sem jutott, hogy tegnap délután óta új külsővel rendelkezik. – De igen, az vagyok.

– Ez paróka? – Livia végre elengedte a függönyt és gyanakvó tekintettel közelebb lépett.

– Nem. Nem az. Kérlek, ne cibáld meg, mert a sajátom. – Niki felült az ágyban, és beletúrt a hajába. Nem lapult le, ezt az ujjaival is érezte. *Hála istennek.*

– Szőkére festetted a hajadat?

– Egy fodrász festette szőkére. – Most már állni fogja az anyja rohamát. Hirtelen rátört a vágy, hogy odarohanjon a tükörhöz, de lefékezte magát, és tovább ücsörgött az ágyban.

– De hiszen egyszer azt mondtad, hogy ez a hajszín kiszolgáltatottá tesz, és a viktimológia szerint a szőkék és a festett szőkék közül kerül ki a legtöbb áldozat.

– Nem gondoltam végig a kriminológiai vetületeit. Továbbá a nőpolitikai vonatkozásait sem – sóhajtott Niki. – Egyszerűen csak szerettem volna kipróbálni.

– És tetszik?

– Tegnap tetszett, ma még nem néztem tükörbe. Miért, szerinted nagyon rossz? Nem én vagyok?

– Dehogynem – ült le mellé az ágy szélére Livia, és végre elmosolyodott. – Hogyne te lennél. Szőkén is. Szép vagy – mondta egyszerűen, és kissé zavartan átölelte a lányát. Niki, aki utoljára gyerekkorában fogadta el a szülői ölelést, most odahajtotta a fejét az anyja vállára.

– Tényleg tetszik?

– Tetszik. Kiemeli az arcformádat Kicsit szokatlan, de majd megszeretem.

– Pompás – felelte Niki, mert semmi más nem jutott eszébe. Igaz, ezt a szót, hogy pompás, már legalább húsz éve nem használta, de most valahogy nagyon jólesett kimondania.

Niki a fürdőszobában rájött: most, hogy rövidebbre vágták és

kicsit megritkították vaskos tincseit, sokkal jobb tartásúvá vált a haja. Tetszett magának. Már rég nézett ilyen sokszor és ilyen hosszan tükörbe, mint most – talán még soha. El is gondolkozott azon, hogy vajon ezt valóban a hajszín teszi? Aztán beugrott a válasz. Nem. Van valami a tekintetében, amit eddig nem vett észre. Talán erő, talán valamiféle erő és derű. Megvonta a vállát. Ki tudja?

A reggeli zuhany után megint a piacon vásárolt szerzemények között válogatott: maradt a zöld nadrágnál, de felvett hozzá egy zöld pántos pólót, arra egy fekete hosszú ujjút, úgy, hogy a kulcsontjánál kivillant alóla az alsó top zöld pántja, és egy gyűrt, halványzöld sálát tekert a nyakába. A karjára vetette a fekete esőkabátot, és így indult a reggelihez az anyja nyomában.

– Téged teljesen kicseréllek – mosolygott rá Lívia, miközben a kávéját kavargatta.

– Téged is... – Niki látta, hogy az anyja zavarba jött, de ez volt az igazság. Kisimult az arca, és Niki nagyobb összegű tétet mert volna tenni rá, ha nem töltötte volna Alessandróval az egész napot, sőt estét, és ha emiatt nem érezne büntudatot, akkor nem dicsérte volna az ő új hajszínét, hanem inkább megrémült volna.

– Alessandróval... régi barátok vagyunk – szólalt meg Lívia mintegy magyarázatképp. Belekortyolt a kávéba, majd amikor már nem volt olyan vörös az arca a zavartól, folytatta. – Tudod, meséltem róla. Ő... azon a fotón...

– Igen – bólintott Niki, majd hirtelen kikíváncozott belőle egy vallomás. – Anya, én... elolvastam azt a füzetet. A Dinnyefüzetet. Ne haragudj. A padláson a kezembe került, és... Nem is tudom, mi történt velem.

– Mármost, hogy bevallottad? – kérdezte halkán az anyja.

– Nem, akkor, amikor a padláson nem tudtam ellenállni. Rettenetesen kíváncsi lettem. Most már nem tenném meg.

– Niki – az anyja elnevette magát –, lehet, hogy jobb volt, amikor még barna voltál és pofátlan.

- Milyen összefüggést láatsz a kettő között?
- Nem tudom, de most bocsánatot kérsz mindenért. És még azt is mondod, hogy nem tennéd meg. Miért nem? Én is elolvastam volna a helyedben.
- Tényleg?
- Azt hiszem – bólintott az anyja. – Ráadásul így jobb, mert nem kell elmesélnem előlről az egész történetet.
- Csak a végét.
- Jó, majd azt is elmesélem.
- És most...?
- Most csak... mint két eszét vesztett tini... hajlott korunkra röhögünk együtt. Mostanra legalább már megtanultam angolul – nevetett Lívia. – De semmi komoly.
- Öööö... – Semmi komoly? Niki a homlokát ráncolta. Ezt mégis hogy érti az anyja? Nem fekszenek le egymással? Vagy csak nem terveznek összeházasodni?
- Nyugi.
- Oké, anya, én nyugodt vagyok. De mondd, mi az, hogy semmi komoly? Nem fognak neked esküvői ruhát tervezni, vagy mi?
- A semmi komoly az azt jelenti, hogy csak beszélgetünk, ismerkedünk, nevetgélünk, sztorizunk, pizzát eszünk, várost nézünk, és gyönyörködöm az orrán abban a görbületben meg a hangjában, amikor kimondja a nevemet. Livíia. így hangsúlyozza.
- Ó. – Niki majdnem félrenyelte a kávéját. Ha az anyja azt mondta volna, hogy nincs köztük más, csak egy kis egészségügyi szex, vagy valami hasonló, akkor elhitte volna, hogy semmi komoly. De így... hogy gyönyörködik a pasi orrában meg a hangjában, és csak beszélgetnek meg nevetgélnek... Jesszus, ez *halálosan* komoly. – Mára is van programotok?
- Igen – az anyja szégyenlős pillantást vetett rá. – Arra gondoltam, esetleg velünk ebédelhetnél. Mi a véleményed?
- Nikinek semmi baja nem volt Alessandróval, de ha elképzelte,

hogy az anyja tini lányosan zavarban lesz, és folyton Alessandro orrát bámulja majd, és neki hallgatnia kell Alessandro Livíiázását, hát inkább most azonnal kivetette volna a manduláját vagy bármely szervét érzéstelenítés nélkül, mint hogy részt vegyen ezen az ebéden.

– Én... ööö... megyekegy interjúra, megszólaltathatom az egyik magyar csempészt. Utána Giacomóval találkozom, ruhapróbára megyünk – szabadkozott. Az anyja váratlanul felnevetett.

– Jól van. Nem hiányzik neked egy feszingős ebéd.

– Semmi szükségetek most rám. Volt egy kis büntudatom, amiért ennyi munkát találtam Nápolyban, de kicsit megnyugodtam, hogy neked is van programod.

– Niki.

– Igen?

– Giacomo munka?

– Tessék?

– Azt kérdeztem, hogy a Giacomóval való találkozásaid munkamegbeszéléseknek tekinthetők?

– Ó. Hát nem. Nem egészen. Szimpatikusak vagyunk egymásnak, de nyugi, semmi komoly, csak barátkozunk – felelte, és állta az anyja pillantását, miközben arra gondolt, mennyire röhejes, hogy nagyjából azt válaszolta, amit az imént az anyja felelt neki Alessandróval kapcsolatban. Csak hát a vicc az, hogy ők Giacomóval tényleg máshogy vannak. Hogy egész pontosan hogyan, azt ő sem tudta, de most nem is volt ideje ezen gondolkodni.

– András nem keresett? Mert nekem írt egy sms-t. – Az anyjának igen jó érzéke volt ahhoz, hogy elrontson minden kellemes pillanatot.

– De keresett.

– Azt válaszoltam neki, hogy jól vagyunk, csak sokat jövünk-megyünk – nézett a lányára figyelmes tekintettel Lívia.

– Köszí, anya. Csakhogy, tudod... nem tartozom neki

magyarázattal – csúszott ki a száján. – Képzeld, még a régi Niki, tudod, a pofátlan, levéltitoksértő barna... szóval megszerezte András e-mail fiókjának kódját, és megnézte a levelezését. És az a helyzet, hogy van egy nő... egy másik nő... Na, szóval ennyi.

Livia nem válaszolt, csak Niki szemét fürkészte. Ő pedig összeszorította a száját. Sosem akarta, hogy az anyja aggódjon a „jövője miatt”.

– Biztos ez?

– Tudok olvasni – vonta meg a vállát, majd ránézett az órájára. – Akkor én megyek. Erezd jól magad, anya.

Verbovszky azon gondolkozott, most hogyan tovább. Már megint menekülnie kell, és ismét egy tússzal. A kocsit elvitelét a nő sosem fogja megbocsátani, hiszen megígérte neki, hogy feltűnés nélkül távozik – ehelyett elvitte a garázsban álló autót. A nő a saját érdekében talán kitalál majd valami mesét, de előbb-utóbb szint kell vallania a férjének, hacsak nem kerül elő az autó. Tehát kocsit kell cserélnie, és a túszát valahol el kell helyeznie, különben nagyon nehéz lesz kiviteleznie a tervét. Korábban azt tervezte, hogy annak a nyominger fiúnak az intézetében húzza meg magát még néhány napig, de előbb meg kell szabadulnia az öreglánytól, aki a kocsiban csendben ült, és vélhetően imádkozott.

Zakatolt a feje, új terven törte a fejét

– Hol lakik? – fordult az öregasszonyhoz, aki összeszorította a száját válaszként. Nem volt ideje a szarakodásra, lefékezett az útszélén és felvette az öreglány táskáját, amit beszálláskor odahajított a nyanya lábához. Először egy mobiltelefon akadt a kezébe, gyorsan kivette belőle a SIM-kártyát, lehúzta az ablakot és az úttestre hajította. Tovább kutatott a táskában. Előkotorta belőle az utasa

igazolványait – Szóval Budakalászon – morogta, aztán ismét utasához fordult. – Kérdezek valamit, de csakis az igazat válaszolhatja, mert ha hazudik vagy becsap, használni fogom a fegyveremet. Kivel lakik együtt? Ki van most otthon?

– A férjemmel.

Verbovszky gondolkodás nélkül lekevert egy pofont a nyanyának, aki könnyes szemmel, dacosan meredt rá.

– Ne hazudjon! Mondtam már, ha hazudik, akkor megjárja. Ezentúl minden hazugságért jár a testi fenyítés. Szóval kivel lakik együtt?

– Egyedül, de...

– Itt, ezen a levélen az a címzés áll, hogy Özvegy Görög Jánosné – húzott elő egy gyűrött borítékot a táskából. – És igen, Budakalász. Hatvanban adták fel. – Csodálkozott, hogy manapság a gázműveken és a rendőrségen kívül bárki más levelet ad fel Magyarországon. – Szóval meghalt a férje.

Az öregasszony bölintott. Verbovszky már nagyon unta ezt az egészet. Benyúlt a zsebébe, előhúzta és látványosan a combjára tette a rendőrtől a kórházban zsákmányolt fegyvert.

– Akkor most minden kérdésemre válaszolni fog, mégpedig az igazat. Nézzen rám.

Az öreglány végre a szemébe nézett. És amit Verbovszky a szemében látott, azon maga is meglepődött. Mintha az asszony tekintetéből eltűnt volna a félelem, helyette inkább dac költözött bele. Ki kéne löknie a francba, aztán isten vele. Csak hát biztosan nem állna meg a rendőrségig. Akkor aztán a nő sem falazhatna neki tovább, kiszállnának hozzájuk, és férje ide vagy oda, kitörne a balhé. Márpedig neki még vissza kell szereznie a pénzét, hogy elhagyhassa ezt a rohadt országot. Örökre, de legalábbis hosszú időre.

– Kivel lakik együtt?

– A... lányommal. És a... férjével.

– Hazudik.

- Nem. A férje elköltözött, de a lányom...
- Ne hazudjon.
- Külön házban, de szomszédos telken.
- Mivel foglalkozik a lánya?
- Ételkóstoló.
- Aha. Persze. Mondtam, hogy ne hazudjon. Kivel lakik a házában?
- Egyedül. De a lányom a szomszédban...
- Rendben. Akkor hamarosan letesszük ezt a kocsit, és megnézzük azt a házat. Ha hazudik, akkor... – mutatott az ölében lévő pisztolyra, majd gázt adott, és Békásmegyerig meg sem állt. A piac parkolójába manőverezte be az autót, majd kioldozta az öregasszony kezét. – Belém karol, miután kiszállunk. Nem kiabál, nem beszél összevissza, mert különben használni fogom a fegyvert. De ha azt csinálja, amit mondok, akkor hamarosan megszabadul tőlem.

Olivér, a magánnyomozó halálra unta magát a kocsiban. Végül a megfigyelt személy valóban a suliba ment, nem tett gyanús köröket, de ez már csak ilyen munka. Ki kell várnia, amíg kijön. Az elmúlt napokban nem sok helyen járt a nő, leginkább az iskolába, a drogériába, az élelmiszerboltba és haza. Nem valami izgalmas az élete.

Elővette a telefonját, hogy megkérdezze újdonsült munkatársát, látott-e valami érdekeset, de Ilona száma kikapcsoltat jelzett. Mivel még mindig meglehetősen unatkozott, felhívta a megbízóját.

- Szia, Olivér – szólt bele egy férfi a vonal másik végén. – Találtál valamit?
- Amikor elmegy otthonról, a nyomában vagyunk, de csak az

iskola-közért köröket teszi meg. Végig figyeljük, amikor nincs otthon – füllentett többes számot. Nem kell tudnia a megbízójának, hogy pillanatnyilag egyedül is könnyedén követni tudja a megfigyelt nőt úgy, hogy az észre sem veszi őt – igaz, ma egy kölcsönautóval jött, hátha a nő felfigyelne arra, hogy két nap egymás után ugyanazt az autót látja a visszapillantó tükörben. (Bár a város tele van szürkés Ford Focusokkal.) – Viszont az egyik... munkatársam, akit odaküldtem takarítani, tudod... azt jelezte, hogy valakit rejteget a nő a gardróbban.

– Valakit? A gardróbban? – hüledezett a megbízó.

– Hát ez meglehetősen életszerűtlen.

– A munkatársnőm állítja, hogy zajokat hall onnan, és be van zárva a gardrób ajtaja, a kulcs nincs a zárban. – Tűnődött, hogy meséljen-e a vizeletes vázáról, amit Ilona le is fényképezett, de végül arra jutott, hogy nem tartozik a tárgyhoz. – A munkatársnőm azt gondolja, hogy a szeretőjét.

– A munkatársnőd mennyire megbízható?

– Talán egy kicsit élénk a fantáziája, ám ez ebben a szakmában nem olyan nagy baj. – Arról hallgatott, hogy a munkatársnő nyugdíjas, és hogy a kicsit élénk fantázia valójában *meglehetősen* élénk. – Este már talán többet fogok tudni. Hívlak, ha kiderül valami.

Szerető? A megbízó elgondolkodott. Benne is felmerült, hogy a nőnek talán van valakije, sőt ő is gondolt arra, hogy valami titok lappang a házban, de az túlságosan merész feltételezés lenne, hogy otthon, ráadásul a gardróbban bújtat egy férfit. Még ha csak látogatóba érkezett volna hozzá... És mi oka lenne rá, hogy valakit bújtasson a házában? Egy szeretőt nem visz be senki a családi otthonba, de semmiképpen sem ad neki szállást. A nő helyében pedig főleg senki sem tenne ilyet. Mi a fene történik itt?

Ez is én vagyok. Niki döbbenet meredt a tükörképére, aztán a mögötte mosolygó Giacomóra. Egy idős szabász igazította rá a kosztümöt, ami – szerinte – már most tökéletesen állt rajta. Légiesnek és magasnak látszott a világos kosztümben, kezét óvatosan becsúsztatta a szűk, térdig érő szoknya zsebébe, és gyönyörködött abban, hogy mennyire lazítja a kosztüm komolyságát a játékos gallér és a kapucni. Igen, azért mégiscsak ő van ott, a tükörben, talán a vagány kapucninak köszönhetően. Most pontosan úgy néz ki, mint Giacomo szombati rajzán az a lány. Felnevetett. Mindig felszínesnek tartotta azokat az embereket, akik jól szabott ruha mögé rejtették a gyengeségeiket és a valódi énjüket, de most nem haragudott magára, amiért jól érzi magát egy különleges modellben. A paraván mögött felpróbálta a kötött anyagból készült ruhát, a tükör elé sétált, óvatosan, mintha jégen lépkedne, és Giacomo ráadta az ugyanabból az anyagból készült felsőt, majd a nyaka köré dobta a sálszerű, szintén kötött, sötétszürke „nyakéket”. Miközben a főszabász, Mario gombostűvel tűzködte itt-ott az anyagot, Niki arcáról nem tűnt el a mosoly. Életében először tetszett neki, amit a tükörben látott. Pedig ez csak egy ruha... Vagy nem is csak egy ruha. Giacomo meglátott benne valamit, amit a terveivel és az ízlésével előcsalogatott belőle. Egy vidámabb, optimistább és talán nőiesebb nőt.

Hálásan mosolygott a férfitra, miután visszavette a hétköznapi, a nápolyi esti piacon vásárolt cuccát. Igazság szerint abban is tetszett magának.

– Kell még valami? – kérdezte Giacomót. – Már mindent megváltoztattál rajtam. Egy nőies nőnek nem kell semmi más.

– Legfeljebb egy kis smink.

– Smink? – Na, azt már nem.

– Arcpír, szempillaspírál. És talán egy kis halvány szájfény. De így is tökéletes vagy.

Giacomo azt mondta, hogy tökéletes. Soha senkitől nem hallotta még ezt. Perfetto. Tökéletes nap. Egy positanói utazáshoz is. Giacomo át akar költözni a positanói villába, és megígérte neki, hogy elkíséri.

Látványos panorámaút vezetett Positanóra Nápolyból, félelmetes szakadék szegélyezte, odalent a tenger, a másik oldalon a hegyoldal. Niki egy ideig szótlánul bámulta az utat, aztán Giacomóhoz fordult.

– Beszélhettem az egyik kutyacsempésszel a fogdában.

– Tényleg?

– Igen. Ott volt egy tolmács is, mert – gondolom – tudni akarták, hogy mit mond nekem, egy magyar újságírónak.

– És mit mondott?

– Csak azt, amit már eddig is tudtunk. Viszont... egy félmondattal utalt arra, hogy hallotta, van egy Gotti nevű „szűcsféle” Nápolyban, aki állítólag felhasznál kutyaprémet valamihez, de ő „ebben nem volt benne”. Már mint a csempész. Állítása szerint ő csak az állatkereskedőnek hozta a kutyákat akit egyébként szintén letartóztattak. De... mégis úgy éreztem, hogy nem véletlenül mondta ki újra azt a nevet. Hogy direkt utalt rá, vagy csak kicsúszott a száján a kérdésemre, azt nem tudom. – Niki elhallgatott, Giacomo pedig mintha egy pillanatra nem lett volna ura a kocsinak. Majdnem kicsúsztak az útról, de a férfi végül visszakormányozta az autót.

– Ezzel mit akarsz mondani?

– Nem tudom. Érdemes lenne felgöngyölíteni ezt a szálát is. Elvileg péntekig maradunk, ha addigra mindent befejezek...

– Csak péntekig? – Bár Giacomo mosolygott, Niki mégis úgy látta, mintha elszontyolodott volna.

– Egyelőre úgy néz ki.

– Akkor utána nézek ennek a dolognak, hátha nem végzel péntekre...

– ...

– Miért nézel így rám?

– Nem tudom. Csak nézem, ahogy vezetsz.

– És? Mi van abban olyan érdekes?

– Hát az arcod. Nézem, hogy van-e görbület az orrodban.

– Görbület?

– Tudtad, hogy apád orrában van egy kanyar?

– ...

– Na jó, én is anyámtól tudom.

– Ez most valami genetikai teszt?

– Nem. Csak nézem az orrod, és minél tovább nézem, annál inkább látok benne egy görbületet.

– ...

– Csak egy kicsit.

– Oké. És akkor ez most jó vagy rossz? Anyád szerint...? –

Giacomo felnevetett és Niki vele vigyorgott.

– Anyám szerint jó.

– És szerinted?

– Szerintem... jól áll. Egyáltalán nem értem, mi történik velem – vallotta be. Észrevette, hogy Giacomo elvörösödött ezért gyorsan folytatta. – Bókolok egy férfinak, a tükörben nézegetem magam, gyönyörködöm a panorámában, és nem gyártok napi parákat.

– Miket?

– Nem találok folyton aggódnivalót. És nem hiszem, hogy ezt a távolság teszi, mert a Karib-tengeren, amíg Carol Santossal nem találkoztam, mindennap aggódtam valami miatt, és mindenben a rosszat sejtettem. Itt meg... jól vagyok, érted? Utálom, amit András tesz, de nem vagyok gyilkos hangulatban. Látom, hogy az anyám kezd beleszeretni újra az apádba, de nem félek a jövőtől. Legfeljebb amiatt aggódom, hogy mi történik bennem... valami megváltozott.

– Nem lehet, hogy túl sokat rágódsz mindenen? – kérdezte Giacomo, miközben lehúzódtott egy kilátó parkolójába. Leállította a motort, és Niki szemébe nézett. – Mi lenne, ha csak élveznéd, ami van?

Niki rámosolygott. A Rolanddal történtek óta soha nem élvezte a pillanatot. Mindig mindent analizált, és mindig távolról látta magát, kritikusan és kegyetlenül. Most kitartott a mosolya, még akkor is, amikor Giacomo arca már csak milliméterekre volt az övétől.

És elengedte magát. Lesz, ami lesz...

A nő megdöbbsent, amikor hazaért a kisfiával az iskolából. A takarítónő eltűnt – félbehagyta a spájz rendbe rakását és sehol sem volt. Gyorsan megmosta a kezét, hosszan szappanozta -- mostanában folyton kezet mosott meg tusolt, mintha csak le tudná sikálni magáról azt a sok mocskot, amivel beszennyeződött aztán megmelegítette az ebédet és feltálalta a fiának, majd felszaladt a hálóba. A gardrób ajtaját nyitva találta. Benézett, és látta, hogy Verbovszky nincs ott. Tehát betartotta az ígéretét és elment. Hála az égnek.

Vajon mivel ment el? Csak nem a férje motorjával? Ne...

Düörgött a lépcső, ahogy lerohant. A kisfiú meglepve nézte az anyját, ahogy a földszintről lefelé száguld, majd a garázsszintre veszi az irányt. Ha beállt volna az új kocsival, akkor most biztosan tudhatná, hogy az az elmebeteg nem ment el a motorral, a férje legféltettebb kincsével...

Leért a garázsba, benyitott a tároló részbe és megkönnyebbült. A motor ott állt a helyén. Visszament a garázsba, és akkor érte a sokk. A régi kocsija szőrén-szálán eltűnt.

A kurva életbe.

Ez a rohadék elvitte a kocsiját.

Mit mondjon a férjének?

Uramisten, időt kell nyernem. Ki kell találnom valamit.

Vissza kellett nyelnie a könnyeit. A dühtől sírni tudott volna. Az a fasz elment végre, de a kocsit is elvitte. Hát ennyi empátia sem szorult belé? Mit mondjon a férjének?

A nappaliban tett-vett a gyerek mellett, lázasan járt az agya a megoldáson, amikor csöngettek.

Ránézett a monitorra, ami az utca kapu előtti szakaszát mutatta, és kirázta a hideg. Ott áll András kocsija a bejárat előtt. Muszáj lesz ajtót nyitnia. Hogyan érhetné el, hogy a látogatója elmenjen, és ne kelljen beszélnie vele?

Újabb türelmetlen csengetés.

A francba. Össze fog omlani az egész élete. Tudta ezt már régen. Megkapja a büntetését.

- Ez egy kút.
- Láttam már kutat, Alessandro.
- Ez egy különleges kút – mosolygott a férfi.
- Beledobtál valakit – találgatott Lívia. – Te magad másztál bele. Kimentettél belőle valakit.
- Ne tippelgess. – A férfi nekidőlt a már rég lezárt kút kerítésének, és egy pillanatra megérintette Lívia kabátját, aztán visszahúzta a kezét. – Bedobtam valamit. Annak idején.
- Ó. És most azért jöttünk ide, hogy kihalásszuk?
- Bedobtam ebbe a kútba azt a medált, amit neked vettem.
- Nagy pazarló voltál – nevette el magát zavartan Lívia.
- Ne gondold, hogy drága volt – vigyorgott rá Alessandro.
- Jó, és mi a terv? Visszajövünk este, sötétedés után, és lemászunk érte?

- Nem, csak azzal én lezártam ezt az egészet.
- ...
- *Akkor* lezártam.
- Ühüm.
- Mit ühüm?
- Most itt fogunk ácsorogni, és merengeni a múlton?
- Azt hittem, a nők ezt szeretik.
- Ne vigyorgj. Én jobban szeretnék el menni a várba, ott, a parton. Sétálni a tengernél. Enni egy szelet pizzát.
- És...?
- És... nem vagyok telhetetlen.

- Gondolsz a férjedre?
- Most... – önkéntelenül az órájára nézett, aztán vissza a férfira.
- Már vagy negyven nyolc órája valahogy... kicsit ritkábban. – Vágott egy grimaszt. Az igazság az volt, hogy maga sem hitte, mennyire átmossa a lelkét ez a kiruccanás. Mennyire felpezsdíti, hogy itt lehet, és hogy találkozott azzal a férfival, akibe annak idején szerelmes volt. Pontosabban, aki az első szerelme volt. Nem fogja elárulni neki, amire az imént döbbsent rá: már két napja nem sajnálta magát, amiért a férje elhagyta. Nem gondolkozott percenként azon, hogy hogyan hozhatná helyre, nem látta annyira kilátástalannak a helyzetét, és nem tépelődött azon, hogy mit rontott el. Fogalma sem volt, hogy meddig tart ez az állapot – talán csak a hazaindulásig. De mindegy is, meddig tart... Most jó, és legnagyobb meglepetésére nem gondolt tovább a pillanatnál.

- Menjünk le a várhoz – zökkentette ki gondolataiból Alessandro, és megfogta a kezét. Most először, annyi év után.

Kézen fogva elindultak a lejtős úton a part felé. Livia úgy érezte, hogy elcsitultak a hullámok a felszínen – és talán a mélyben is.

A ház öregesnek látszott, de meglepő módon telis-tele volt könyvekkel – nem kemény kötésű regényekkel, hanem Agatha Christie, Jeffrey Archer, Lee Child, Jack Higgins, Patrícia Cornwell, John Grisham, Robin Cook és a többi neves krimiszerző puha kötésű műveivel. Még a konyhapolcon, a fűszereknek is egy Robert Ludlum-könyv adott támasztékot. Hmm. Egy krimi kedvelő öregasszony. Talán Miss Marple-nak hiszi magát, és ezért volt nála riasztópisztoly, gondolta Verbovszky. Ki akarta találni, hogyan tovább. Muszáj találkoznia azzal az emberrel, akinek odaadta a pénzét befektetésre. Utána leléphet. Ami azt illeti, Leányfalu nincs is messze, ki kell találnia egy tervet, hogyan, mikor tud úgy találkozni a másikkal, hogy azonnal pénzhez jusson, aztán illa berek... Valahogy átjut a határon, szerez papírokat, és új életet kezd. Talán Amszterdamban... Most jön el az ideje. Az az ő terepe lenne, élvezné ott az életet, és munkát is gyorsan találna – mosolyodott el. Csakhogy jobb lenne kerülnie a piroslámpás negyedre, el kéne felejtenie a régi életét, mert könnyen lebukhat, aztán szépen hazatoloncolják. De a tulipánok és a fű hazájában majd csak kitalál valamit. Most már csak el kell jutnia odáig.

Nagyon fáradt volt, húzódott a heg a hasán, és szíve szerint lefeküdt volna aludni. De nem tehetett. Az öregasszony árgus szemmel figyelte, és ő annyira szétesettnek érezte magát az aznapi, nem egészen megtervezett indulás, a túszejtés és az öreglány társasága miatt, hogy egyelőre tanácstalan volt, mihez kezdjen vele. Annyit sikerült kiszednie belőle, hogy a lánya a szomszéd házban lakik, és bár rendszertelen életet él, valami válásról is motyogott az öreglány és arról, hogy a lánya el is utazott hétvégéig, de ha netán előbb megérkezik, akkor bármikor átjöhet, és ami még rosszabb, áthívhatja magához az anyját – az pedig egyenlő az ő lebukásával.

Nyugodtan kellene gondolkoznia. Az elmúlt időben azért került oly sokszor szarba, mert nem volt ideje és lehetősége átgondolni mindent, nem tudott kitalálni egy normális tervet.

– Tud főzni? – kérdezte végül az asszonyt, aki csendben ült a konyhaszéken, és őt bámulta végtelennek tűnő, idegesítő nyugalommal.

– Mit gondol? Tippetjen.

Elő kell venni a stukkert, mert a nyanya kezd szemtelen lenni. Benyúlt a kabátzsebébe, és jelentőségteljesen az asztalra rakta a pisztolyt.

– Azt gondolom, hogy főzzön egy levest. Gyorsan, és figyelek.

– Gyorsan csak zacskós levest tudok főzni, de az, őszintén szólva, méreg. Tele van mindenféle...

– Jó, jöhet a zacskós leves.

– ...olyan anyagokkal, amik nem természetesek – folytatta anygali nyugalommal az asszony. – Tartósítószerrel, húsgranulátummal, mit tudom én...

– Tegye már fel azt a kibaszott vizet!

Ki fog borulni. Jobban viselte volna, ha hisztizik az öregasszony, mert ezekre a hülyeségekre nem kíváncsi. A nénike felállt, és közelebb lépett hozzá.

– Nem tudom, mit akar tőlem. Miért nem megy el? Nincs nekem pénzem, de ami kevés van, azt odaadom. Menjen el, hagyjon békén, és én ígérem, hogy soha vissza nem megyek a szeretőjéhez takarítani. Ne rajtam álljon bosszút azért, mert magát fogva tartotta – mondta az öreglány lassan, végig a szemébe nézve. Verbovszky csodálkozva hallgatta a hadoválást. Hát ez az öregasszony aztán teljesen kész van. – Tudom, hogy megviselte az a nő, a terhesség, a fogva tartás, de ne egy magamfajta vénasszonyt büntessen! Én aztán egyáltalán nem tehetek az egészszről, rosszkor voltam rossz helyen, és megértem, ha felkavarta, hogy végre kiszabadult, de most már menjen, élje a saját, szabad életét!

– Főzze meg azt a rohadt levest.

A vén tyúk elmebeteg, az már biztos. Lehet, hogy ez az Alzheimer-kór? És miféle terhességről beszél? Laura terhes? Az borzasztóan nagy baj lenne. Bármennyire távol voltak is egymástól, Laura nagyon nagy baromságot csinál, ha tényleg nem védekezett és megtartja azt a gyereket. Talán valóban el kellene mesélnie neki egy-két dolgot, hátha megjön az esze, és végre elhúz majd abból a házból, mint ahogyan ő tette. Minél előbb, annál jobb.

De most nem ért rá ezen töprengeni, egy forró leves után talán jobban fog majd az agya, és kitalálja, mitévő legyen. Logikus lenne, hogy továbbálljon, csakhogy még mindig nem elég erős, és nincs hol aludnia. Legalább egy rövid ideig meg kell húznia magát a nyanyánál.

Miféle titkokat rejt ez az ódon, hűvös, kissé dohos illatú ház? A villa, amelynek nappalijában Giacomo gyorsan befűtött, és aztán ölelték egymást, egészen addig, amíg minden feszültség elszállt, és amikor már Niki tökéletesen elengedte magát... Kik jártak itt, kik töltötték itt a nyarakat, mire gondoltak, kit szerettek, hogyan éltek? Nyilván a Grotti család tagjai...

– Min tűnődsz olyan nagyon?

– Nagyon tűnődöm?

– Ráncolod a homlokodat.

– Csak azon gondolkoztam, kik tölthették itt a nyarakat...

– Hát például én. Meg az apám, az unokatestvérem... Ne szontyolodj el, de a ház múltjáról nem lehetne történelmi regényt írni. Most ne járasd az agyad azon, hogy mi mindent lehetne ebből kihozni, megírni, hogy mit lehetne megváltoztatni, előhozni a mélyből, a régmúltból, hogy milyen nyomon kellene elindulni...

Niki elmosolyodott. Hát igen, az életében mindig akadt valami megoldani való, ha nem a sajátjában, akkor a másokéban, mindig volt valami, aminek a nyomába eredhetett... Talán azért is tette ezt, hogy ne nyomassák a saját életében lévő elrendezetlen dolgok. A Rolanddal történetek után olyan váratlanul és kivédhetetlenül kapta el a tenni vágyás, hogy folyton csináljon valamit, hogy folyton lekösse a gondolatait mással, valami „értelmes dologgal”, mint ahogy egy kamasz arcát egyik napról a másikra beborítják a pattanások. Nem volt miért magával foglalkoznia, mert ott, belül csak fájdalmas dolgokat talált. Ezért menedzselt szívesen buggyant sztárokat PR-os korában, és ezért találta meg magát legjobban a kirúgása után szabadúszó, tényfeltáró újságíróként. Így nem kellett saját magával foglalkoznia.

Most, hogy nemrég Carol Santos azon a szigeten megmutatta neki az énekével, hogy mindennek ellenére boldog lehet, és most, Giacomo karjaiban, egy positanói villa lepedővel letakart kanapéján, a forróságot árasztó kandalló mellett rájött: kezdi érezni, hogy nem baj, ha éppen nincs mit megoldani. Nem baj, ha nincs forró nyom, amelyen eleredhet. Olyan érzése támadt, mintha kapott volna egy alapos, mégis finom masszázst, amelynek hatására ellazult az összes izma.

De lehet, hogy nem kell ezt túlmisztifikálni. Lehet, hogy az egésznek az az oka, hogy oly hosszú önmegtartóztatás után kefélt egy jót egy megértő, vonzó fickóval, gondolta fanyarul. Nem, nem kefélték, javította ki magát automatikusan. Hanem szeretkeztek.

András kibújt a cipőjéből az előszobában. Már az ajtóban felmérte, hogy Laura zaklatott. Körülnézett az előszobában, majd beinteggett Laura kisfiának a nappaliba.

– Felviszem a gyereket a szobájába, meg kell írnia a leckét, de hamarosan a lányom is hazaér. – Laura a lépcső felé irányította a kisfiút, felment vele az emeletre, és hamarosan visszatért.

– Rendezted a befőtteket? – András a nyitott spájzajtóra mutatott. Laura gyorsan becsukta az ajtót, majd a kanapéhoz ment. Fogalma sem volt miért nem hagyja András békén, pont most amikor tele van büntudattal és félelemmel. Megkérte őt abban az e-mail-ben, hogy adjon neki egy kis időt... erre megint beállít.

– Csak egy kis rendrakás, a takarítónő félbehagyta.

– Mert leesett a lépcsőn, igaz?

– Azóta jött egy helyettese, de félmunkát végzett – legyintett a nő. – Most már inkább megvárom, mire Marika újra munkaképesé válik.

– Laura, szeretném, ha most őszinte lennél velem. Szeretném, ha tudnád, hogy megbízhatok bennem.

– Megint kezdted... – sóhajtott a nő. – Mit akarsz?

– Boldogtalan vagy.

– Tudod, hányan élnek boldogtalanul ezen a világon? Rengetegen. Nem kereshetsz fel mindenkit, hogy megváltoztasd az életüket.

– De én nem *mindenkit* keresek fel, hanem téged. Én csak a *te* életedet szeretném megváltoztatni, vagyis... azt szeretném, ha te tudnál változtatni. Nem bírom elviselni, ami itt történik.

– Mi történik? – kérdezte riadtan Laura. Azon gondolkozott, vajon mit tudhat a férfi. Érezte, hogy most nem lesz olyan könnyű elküldenie, nem lesz olyan könnyű kibújni a válaszáds elől.

– Például azt beszélük, hogy... szeretőd van.

Laura felröhögött. Nem nevetett, hanem röhögött. Sok mindenre fel volt készülve, de arra nem, hogy András ilyen hülyeséggel áll elő, már megint. Ha valaki, hát András pontosan tudhatja, hogy az ő helyében senki, senki de senki nem tarthatna fenn mással kapcsolatot a férjén kívül. Ha mégis fenntartana, azzal gyakorlatilag a halálos

ítéletét írnia alá.

– Azt hallottam – folytatta András rezzenéstelen arccal –, hogy bűjtatod azt a férfit a lakásban.

Azt a férfit? Laura elsápadt. Váratlanul hányingere támadt és szédülni kezdett. Mit tudhat András?

– Te normális vagy? – Csupán ennyit bírt kinyögni.

– Szóval igaz.

– Nem. Nem igaz. – A nő kezdte visszanyerni a lélekjelenlétét. Ha valakinek, hát Andrásnak semmiképpen sem beszélhet Verbovszkyról meg arról, amit tett. Még a férjének is könnyebben bevallaná, de Andrásnak soha. SOHA.

– Belesápadtál.

– El tudod képzelni, hogy abban a lakásban, ahol a családommal élek, ahol az én meglehetősen patriarchális szemléletű férjemmel élek, bűjtatok bárkit is? Normális vagy?

– Rettenetesen zaklatott vagy. Körülnézhetek egy kicsit?

– Mit gondolsz te magadról? – Laura úgy érezte, hogy rögtön felrobban. – Te itt nem nyomozó vagy, hanem...

– A testvéred. Még ha féltestvér is, de a testvéred.

– Igen, az öcsém. És az öcsém ne viselkedjen rendőrként az otthonomban! Ne akarjon házkutatást végezni, ne vallasson, ne faggasson, ne álljon elő képtelenségekkel! – Laura felállt, a lépcsőfeljáróhoz ment, és megnézte, hogy a gyerekszoba ajtaja csukva van-e. Amikor meggyőződött róla, hogy rendesen behúzta maga után, és a fia nem hallhat semmit a beszélgetésből, visszaült. Valójában csak időt akart nyerni. András borzasztó közel jár az igazsághoz, és ha most engedné, hogy körülnézzen a házban, nyilván megtalálná Verbovszky nyomait. És ha megtalálná, akkor annak a módját is tudja, hogyan húzza ki belőle néhány jól megfogalmazott kérdéssel az igazságot, márpedig az igazságot nem tudhatja meg. Erőt vett magán. Tudta, hogy valamit mondania kell, különben András továbbra is gyanakodni fog. – Az igazság az, hogy...

mostanában nem vagyok önmagam – temette a kezébe az arcát. – Nincs senkim, de... van elég bajom.

– Tudok segíteni.

– Nem könnyű ezt... elmondani. Nem akarok senkit sem terhelni a problémáimmal.

– A testvéred vagyok.

– Tudom. De vannak olyan dolgok, amiket az ember még a testvérének sem mesél el. – Andrásra nézett, és komolyan gondolta, amit mond, miközben furcsa módon azt is tudta, hogy ez az egész, bármennyire az igazságról szól is, mégiscsak félrevezető hadművelet. – Most... nem mesélhetek hosszán. Adél hamarosan hazajön...

– Hallgatlak. – András a két tenyere közé fogta Laura jéghideg kezét. Ő pedig tárgyilagosan, tömondatokban mesélni kezdett. Kezdte az első pofonnál, aztán ugrott egy nagyot az időben. Ott folytatta, amikor már rendszeressé vált otthon a megalázása, amikor már nem csupán pofonokat kapott, hanem a férje rajta vezette le a dühét, lökéssel, rúgással, durva szexszel... Maga sem hitte, hogy ennyire felkavarja az emlékezés, holott csak tömondatokban mesélte el a történeteket. Egészen az utolsó verésig, ami néhány héttel ezelőtt történt.

– El kell jönnöd – zárta le Laura történetét András. – Velem jöttök a gyerekekkel, és én mindent megmozgatok, a rendőrségen éppen úgy, mint a sajtókapcsolataimat, hogy a férjed ne tarthasson igényt a gyerekekre, és... esetleg még a vádemelésig is eljuthatunk.

– Nem – rázta meg a fejét Laura. – Van még valami, amit tudnod kell... Megfordult a kocka... – És mesélt arról, amikor a férje arról az ülésről jött haza feldúltan, dühösen, csalódottan. Valamit nem sikerült keresztülvennie a többiekén, amihez pedig nagy reményt fűzött, és Laura gyanította, hogy nagy hasznot remélt belőle. A férje szinte reszketett a dühtől, és Laura sejtette, hogy ő issza majd meg a levét. Igyekezett a férfi kedvére tenni, de a leves túl forró volt, a hús túl száraz, a saláta ízetlen, a nappali rendetlen... Később a férfi

felment hozzá a hálósobába. De akkor, Laura teljes meglepetésére nem bántotta. Talán ő idézte ezt elő benne? Éppen az övét akarta elrakni, egy sötétkék bőrvet, amit a fürdőszobában hagyott, miután kivette a farmerjából, amikor belépett a férfi. Laura keze megállt mozdulat közben, és arra gondolt, hogy már megint kezdődik. De ahogy megmozdította a kezét, valami furcsa dolog történt. A férje az övre meredt, aztán órá, és lassan letérdelt előtte. Büntess meg, mondta... Ez volt az első ilyen alkalom. Laura azt sem tudta, mit tegyen, miről szól ez a színház, de igen gyorsan felfogta, hogy most megúszhatja a verést. Hát így kezdődött...

– Szóval mazochista – hunyta le a szemét András.

– Azt hiszem. De ezután csak egyszer erőszakoskodott velem. És már egy ideje egyáltalán nem bántott.

– Mit kell tenned cserébe? – A férfi csak suttogni tudott. *Szegény, szegény Laura.* Ebből az egész mocsokból ki kell szabadítania.

– Meg kell ütnöm – vont a vállát a nő, de nem nézett a testvére szemébe. – Szíjjal, ököllel... Beletaposni a mellkasába a túsarkammal. Ne akard tudni. – Laura nem bírta tovább, és elsírta magát. Rettenetes volt hallania a saját hangját, azt, hogy ilyen tárgyilagosan beszél arról a perverz kapcsolatról, ami a férje és közte kialakult.

– Szombaton elvitt valami bálba, bálnak álcázott szexparti volt a politikusok krémjének. Párcserék, leszbikusok, kurvák, minden volt ott, elegáns inasok, szalonzene... De mi kettesben voltunk egy külön szobában.

– Ó, a fenébe, nem tudom, hogy bírtad – dűnnyögte András.

– Ostor volt bekészítve – folytatta Laura, majd kifújta az orrát.

– És?

– És együtt voltunk. És életemben először igazi orgazmusom volt.

Hallgattak.

- Benne akarsz maradni?
- Nem... nem tudom, mit akarok. Elmennék, de a gyerekek... meg az életem...
- Mit gondolsz, örökre megfordult a kocka?
- Szerintem... talán igen.
- És te... ezt bírod?
- Nem. – Ennyit felelt, aztán a folytonos fürdésre gondolt, arra, hogy a kezét percenként mosnia kell, hogy szíve szerint állandóan a zuhany alatt állna, a mocskot sikálná magáról... Nem, persze hogy nem bírja, de mégis jobb, mint amikor pillanatonként attól rettegett, hogy véresre veri és rugdossa a férje. Ez annál mégis jobb. De nem jó. – Nem erről álmodtam.
- Hogyan segíthetnék neked?
- Ha hagynál egy kicsit... végiggondolni, hogy mit tehetek.
- Van egy nagyon normális pszichológus... sokat segített nekem is. Megadom az elérhetőségét. Szerintem beszélned kell egy kívülállóval, mielőtt...
- Mielőtt?
- Mielőtt becsavarodsz – felelte szomorúan András. Még ilyet sem hallott soha. Olyat természetesen igen, amikor a bántalmazó bántalmazottá vált, ilyesmi előfordul nem is egyszer. De az, hogy a férfi, aki addig ütötte-verte a feleségét, egyszer csak szado-mazokapszolatba kezd ugyanazzal a nővel, és alárendeltjévé válik... Vajon ki tudna Laurán segíteni? – töprengett András. *Neki* kell segítenie rajta, ő a féltestvére, az egyetlen olyan rokona, aki igazán szereti, és aki tud is tenni érte valamit. El kell hoznia őket. A gyerekeket is és őt is. Nagy levegőt vett.
- Mit tudsz a férjed ügyeiről?
- Miféle ügyeiről? Nem érdekelnek.
- Laura, a férjedre folyamatosan a korrupció árnyéka vetül.

Bevallom, én tartom ébren a nyomozást. A legutóbb a gyanú szerint egy milliárdos építkezési bizniszbe keveredett. Rajta keresztül engedélyeztek valakinek egy nagyvárosi beruházást. Kétmilliárd forint megy keresztül a férjeden, és még néhány ember kezén, akikkel osztozik. Sajnos egyelőre konkrét bizonyítékokkal én sem rendelkezem – rázta meg a fejét András. – Valószínűleg ügyesebben intézik annál, hogy bizonyítékot tudjak szerezni, de az idő mégiscsak nekem dolgozik. Ha a törvény is az igazság oldalán áll, akkor akár a börtönben is végezhetik. Ő meg a bűntársai.

– Egyelőre nem bűnös – nem lehetett tudni, hogy Laura ezt kérdezi, vagy állítja. – És nem is gyanúsított.

– Nem. Nem az.

– De te szeretnéd, hogy az legyen. – Laura vádlón pillantott rá.

– Én azt szeretném, hogy boldog légy. És azt akarom, hogy egy élhetőbb országban éljünk, ahol a lobbisták, a kiváltságosok és egyes politikusok nem élnek vissza az erejükkel és a hatalmukkal. Most már tudom, hogy amint bizonyíték kerül a kezembe, nem fogok teketóriázni, nem érdekel, hogy ő is bekerült a családba.

– Értem. – Laura hangja fáradt volt. – Ez most figyelmeztetés?

– Nem gondolom, hogy elmondod neki.

– Nem mondom el.

– És tudod, Laura, van valami, amit ennél is nehezebben mesélek el neked... de azt hiszem, ahhoz, hogy döntést hozz, tudnod kell róla.

– Már nem lepődöm meg semmin.

– A férjed nem volt sosem a hűség mintaképe. Volt egy hálózat, amit egyébként egy szökésben lévő bűnöző működtetett, prostituáltakat közvetített ki tehetős és befolyásos ügyfeleknek. Többek közt a férjednek is. Állandó kliense volt ennek a Verbovszky nevű bűnözőnek.

Laura elnézett a nappali üvegén át a kert felé. Elég már! ELÉG!

Andrásnak nem szabad semmit sem megtudnia a Verbovszkyval való kapcsolatáról

Ráadásul most a testvére miatt is aggódhat. Andrásnak a férjével szemben esélye sincs, SOSEM nyerhet. Kétmilliárd forint?! Bármilyen furcsának tűnik is, Laura egyben még kétmilliót sem látott sosem, a férje mindig kihagyta őt a pénzügyekből, az ő számláján pusztán a konyhapénz landolt. Talán András téved, és kétszázmillió az az összeg. És hogy korrumpálnák a férjét? Nem is akarta megtudni, hogy mi lehet igaz ebből, de kétsége sem volt afelől, hogy András nagyon nagy veszélybe kerül, ha folytatja ezt a nyomozást. A legkisebb baj, ami érheti, hogy kirúgják a munkahelyéről. A legnagyobb... erre tényleg nem akart gondolni. Van éppen elég problémája enélkül is.

- Féltetek – szólt az öccse után, amikor az indulni készült.
- Ne félts engem, óvatos vagyok. Magadra gondolj.

András elment, Laura pedig felsóhajtott. Különös módon nem bánta meg a vallomását. De most aztán van miért aggódnia, azon túl is, hogy Verbovszky, az a szemétláda ellopta a kocsiját. Fel kell mennie a gyerekekhez, szegény azóta is a lecke felett görnyed, bár lehet, hogy elaludt.

Mielőtt benyitott volna hozzá, bement a fürdőszobába, hosszan szappanozta a kezét, de ellenállt a kísértésnek, hogy le is zuhanyozzon.

Giacomo nézte a lányt és tudta, hogy olyasmit tett, amit nem lett volna szabad megtennie. Miközben megígérte az apjának, hogy erőnek erejével igyekszik majd Paolo tetteit eltitkolni, egy újságíróval randevúzik, aki bármikor rájöhet, hogy mi történt a múltban, mibe keveredett az apja és Paolo közös cége – még ha az

apja nem is volt benne abban a sötét történetben – ráadásul veszélyes játékot űz, mert valahol Patriziát keresi... Azt a lányt, aki olyan simán kilépett az életéből. Nem szerethet bele Nikibe. Nem szerethet bele, és nem töltheti vele az idejét.

Átölelte, és hosszan megcsókolta. Mintha két személyiség viaskodna benne.

Mit szoktak csinálni a túsok, ha nem nyugszanak bele a sorsukba? Hogyan lehet egy bezárt helyiségből kiszabadulni – ráadásul a saját házából? Most életében először nagyon bánta, hogy nem köttette be a telefont. A szomszéd házában, Líviánál volt vonalas készülék, rá pedig a lánya rákényszerítette a mobilt – amit szintén elvett tőle az elrablója. Sőt, valami kis kártyát ki is vett és kidobott belőle.

A kesehajú fickó belapátolta a levest majd elment lefeküdni a hideg szobába (abba, amit annak idején Niki nagyapja használt hálósobának, de akkoriban cserépkályhával fűtöttek, ami azt a szobát alig melegítette fel), őt pedig bezárta a Niki által hallnak csúfolt ablakmentes kis étkezőbe, ahonnan szabad bejárása maradt így a fürdőszobába. A kesehájúnak működött is a terve: a fürdőszoba apró ablaka az előszobára nyílt, tehát Niki nagyanyja, ha akart volna, akkor sem tud az ablakon keresztül segítséget hívni.

Legalább volt egy pamlag a sarokban. Most áldotta az eszét, amiért nem hagyta kidobni, pedig a lánya már mióta mondta, hogy rakják ki lomtalánításkor azt a kopott bútordarabot, ami csak a helyet foglalja. Most mégis volt egy kényelmes ülőhelye, akár le is feket rajta. Elege volt már a mai naptól, a rendrakásból a megfigyelt nőnél, a nő szeretőjéből, az emberrablásból, mindenből, ami történt vele. Kezébe vett egy John Sandford-könyvet. Természetesen már agyonolvasta, de hátha kap belőle valamilyen tippet, hogyan tudná

meggyőzni ezt a kellemetlen embert, hogy hagyja őt békén és menjen a fenébe.

Olvasás közben felnézett a könyvből. Hirtelen jött a kérdés, hogy miért festeti egy ember ilyen ronda sárgás színűre a haját – nem is illik hozzá. Miért...? Valóban így tetszik magának? Valakire hasonlít, de nem tudott rájönni, hogy kire. Talán valamelyik tévéműsor vezetőjére.

Külföldi újságíró leplezi le a nápolyi kutyamenhelyet

Egyes Nápoly környéki kutyamenhelyek csak azért működnek, hogy megszerezzék az Európai Uniótól érkező támogatást, de az ebeket nyomorúságos körülmények között tartják. Több kutya beteg, lesoványodott, a menhely üzemeltetői láthatóan örökbe sem akarják adni őket. Befogadják a kutyákat, felveszik rájuk a támogatást, de nem gondoskodnak róluk megfelelően. A beteg kutyákat hagyják elpusztulni – egy magyar internetes hírportál közölt tegnap nagy terjedelmű riportot az egyik Nápolyhoz közeli kutyamenhely működéséről, szívszorító fotókkal illusztrálva,

A magyar újságíró az Incontro nevű menhelyen járt inkognitóban. Mi is megkerestük a menhelyet, de lapzártánkig nem válaszoltak kérdéseinkre, és munkatársunknak a menhely biztonsági őre nem tette lehetővé, hogy bejusson a kutyatelepre – a rácsos vasajtó útját állta. Az egyik kutyamentő alapítvány munkatársa kérdésünkre elmondta, hogy régóta tudomásuk van arról, hogy számos kutyamenhely csak azért működik, hogy az EU-támogatást felvegyék, egyébként pedig a hozzájuk kerülő ebek többségének sorsa a menhelyre kerüléskor megpecsételődik. Az alapítvány munkatársa szerint szégyenletes, hogy csak egy külföldi újságíró cikke nyomán

indulhat vizsgálat, holott ők maguk is többször jelezték a hatóságoknak, hogy fokozott ellenőrzésre lenne szükség a menhelyeken. Munkatársunk megkeresésére a szakhatóság azt a választ adta, hogy még a napokban sort kerítenek a Nápoly környéki kutyatelepek ellenőrzésére.

(Hír egy olasz napilapból)

Alessandro félrehajította az újságot, és a széfhez ment. Kikereste annak a régi cégnek az iratait, aztán fogta az egészet, és a kandallóba hajította. Nézte, ahogy égnek a papírok, és közben szuggerálta, hogy sose kerüljön kapcsolatba a Grotti név ezekkel... Ezekkel, akik kutyát csempésznek, kutyamenhelyet üzemeltetnek, miközben éheztetik az állatokat. Csak ne legyen benne a testvére keze... El kell emésztenie a tűznek azt az egész régi ügyet.

Megpróbálta felhívni a fiát, de Giacomo telefonja ki volt kapcsolva.

Mielőtt elindult volna, hogy felvegye Líviát, vetett egy utolsó pillantást a kandallóra. Elég a múlt, remélhetőleg elég, és senki sem fogja őket összekötni ezzel a zavaros kutyahistóriával.

Késő délutánra járt már az idő, amikor Verbovszky felébredt. Talán hőemelkedése volt, de sokkal jobban érezte magát, mint amikor megérkeztek. Kimerítette a lépcsőzés a békásmegyeri aluljárón át a HÉV megállójáig, és még inkább kimerítette a gyaloglás a budakalászi állomástól az öregasszony házáig. Meg persze a feszültség, a találkozás Lauráék házában a bolond takarítónővel, a hirtelen elhatározás, hogy most elmegy, elviszi a kocsit, és elviszi a nyanyát is. Nem így képzelte az egészet, de most nem volt idő azon

tűnődni, ami már megtörtént

Egyetlen ember volt, aki segíthetett neki: az a régi barát, akivel annak idején együtt kezdték a „szakmát”. Kamaszkoruktól kezdve forgatták azokat a külföldi magazinokat, amelyek meztelen nők képeit rejtették. Verbovszky volt az, aki kitalálta, hogy keressenek olyan lányokat, akik hozzájuk hasonlóan a semmi peremén élnek, akik bármit megtennének, hogy jobban éljenek – Verbovszky barátja, Titti azt mondta, hogy akkor stricik lesznek. De hát ez Verbovszkyt nem zavarta.

Az első lányokat vidékről hozták, és Titti hónapokkal korábban elhunyt nagyanyjának lakásában rendezték be a főhadiszállást. Lassan jöttek a kliensek, eleinte még csak zöldségesek, maszekok, aztán, ahogy jött a pénz, ők cserélgetni kezdték a lányokat, kicsit kikupálták és – ahogy Verbovszky fogalmazott – „beavatták” őket. A hónapok során messzire szállt a hírük. A prostitúció tiltott volta ellenére a vállalkozásuk virágzott, a rendszerváltást követően egyre több jól menő ügyfelük lett: a privatizáció néhány nyertese, olajszőkítők és kétes hírű politikusok. Később a házból feljelentették őket, és jobbnak látták kiköltözni a város szélére egy kertes házba, ahol már kukkoló show-nak is létrehoztak egy szobát. Pénteki „partijaik” a swingerpartik elődjeinek számítottak, párcserével, kukkolással, fiatal, ambiciózus, visszafogott öltözékű, halk szavú prostituáltakkal.

De azután eljött az idő, amikor a politikus és bűnöző ügyfeleik (Verbovszky szemében néha összemósódott a kettő) már nem nyújtottak olyan védelmet számukra, hiszen egyre több helyre mehettek szórakozni, tanult és idegen nyelveket beszélő prostituáltakkal ismerkedhettek, és többen már máshová jártak zártkörű erotikus partikra. Az utolsó pillanatban kapták a hírt, hogy razzia érkezik – mielőtt lebuktak volna, szabadon eresztették a lányokat, bezárták az üzletet és árulni kezdték a házat.

Titti jól fektette be a keresett rengeteg pénzt, Verbovszky a saját

részének a felét is neki adta. Jól is tette, mert a többi gyorsan elfogyott. Titti azt mondta, még néhány évig forgatni akarja a pénzét, és aztán egy vagyont kap vissza. Legalább a tudat jólesett: valaki jól bánik a pénzével, és gondol rá, hogy mi lesz majd vele... Titti később ingatlanokban utazott, és az eladott ház árának rá eső részéről lemondott Verbovszky javára. Egy ideig tehát volt miből élnie. Azután, amikor már semmi munkája nem akadt, és a testvére sem tudta segíteni, előlről kezdte az egészet. Akkor hozta el azt a vidéki kislányt, vele próbálta felépíteni újra a „bizniszt”. Tudta, hogy sokan vevők az ilyen ártatlan, fiatal virágszálakra. Ekkor indított ellene hadjáratot az az újságíró, Ladányi Nikolett. Hát onnan jutott ide. Egy bérelt lakása volt, amit már nyilván kiadtak másnak, a személyes cuccai talán egy raktárban rohadnak, vagy eladták, kidobták őket.

Az egyetlen ember, aki segíthetne rajta, aki hozzásegítheti, hogy új életet kezdjen: Titti. És egyben ő az, aki sosem fogja elárulni. Erre megesküdtek még nagyon régen, kamaszkorukban: sosem árulják el egymást, sosem fognak ártani egymásnak. A kamaszkorban tett ígéreteket mindig betartja az ember.

Meg kell őt keresnie.

Aztán még egy feladata lenne: Ladányi Nikolettet meglátogatni, de ez várhat. Ha Tittitől megkapja a pénzét, akkor valahogyan csak eljut Amszterdamba, és felépíti ott az életét. Ladányit pedig később is megkeresheti.

VIII.

- Szia, Niki. Már többször kerestelek.
- Móni – sóhajtott nagyot, és az órájára nézett. Már reggel fél nyolc is elmúlt és ő úgy aludt, mint a tej. Felkönyökölt az ágyon, és újra érezte azt az ódon illatot. Ráadásul a fél oldala teljesen elzsibbadt. – Szia. – A pszichológus, akit még otthonról hívott fel, miután az apjával találkozott, és valami zavaros üzenetet hagyott neki feldúlt állapotban, visszahívta.
 - Figyelj rám. Apád felnőtt ember.
 - Igen. Tudom.
 - Az ő életéről és az ő döntéseiről van szó, neked nem az okokat kell keresned.
 - Jézusom – sóhajtott megint. Igazság szerint napok óta alig gondolt az apjára, arra, hogy az apja új életet kezdett egy idegen nő mellett, és előrevetítette azt a lehetőséget is, hogy Nikinek előbb-utóbb esetleg testvére születik. – Tudom. Ne haragudj, csak amikor hívtalak, teljesen meg voltam... zakkánva. Váratlanul ért apám kapuzárási pánikja, mondhatnám, sokkolt. De azóta... megnyugodtam.
 - Talán az a baj, hogy úgy érzed, ő azt valósítja meg, amit te egyelőre a magad életében nem tartasz aktuálisnak – folytatta Móni, Niki pedig megvakarta a fejét. Hihetetlen, hogy egy pszichológus azonnal terápiába viszi.
 - Az volt a baj, hogy szétmentek a szüleim, és engem váratlanul ért az egész. De már kezdem feldolgozni.
 - A gyász folyamatot nem hagyhatod ki. – Niki beharapta az ajkát. Nem volt kíváncsi a tudományra. Az egy dolog, amikor

a *Mademoiselle*-nek készít konyhapszichológiai cikket valamilyen témáról (legközelebb talán majd „Segítség, felnőttem és válnak a szüleim!” címmel), és olyankor vevő a szakértők tudományos szövegére, de most erre semmi szükség nem volt. – Elgyászolod a közös múltat, de azután majd ismét tisztán látod a szüleidet és önmagadat is. Most kicsit felkavarodtál...

Fel bizony, gondolta, és végigsimított Giacomo karján. Hihetetlen, hogy ilyen szűk helyen képesek voltak együtt aludni. Hihetetlen, hogy képes volt újra valakivel ilyen szoros közelségben együtt éjszakázni. Hihetetlen, hogy lefeküdt egy férfival, akit alig pár napja ismert meg. Az anyja első szerelmének a fiával. Ez inkább elképesztő, mint hihetetlen. Egy olyan férfival, aki őbenne az első szerelmét látja. Ide már nem pszichológus, hanem pszichiáter kellene.

– Köszönöm, Móni – nyögte. – Fel fogom dolgozni. Elvégzem a gyász munkát, és újra a szerethető szüleimet fogom látni bennük, aztán örülök majd, ha boldogan élnek az életüket, akár külön-külön is – mondta fel a leckét, amit Móni nyilvánvalóan egyetértő bólogatással fogadott a vonal túlvégén.

– Minden rendben, Niki? – A pszichológus hangjába gyanakvás vegyült. Ezek szerint megérezte, hogy csak le akarja rázni.

– Minden... azt hiszem. Nápolyban vagyok.

– Ó, vagy úgy. Nem akartalak zavarni. Akkor hát... azt hiszem, talán szükséged lesz egy-két személyes beszélgetésre. Ha hazaérsz, keress nyugodtan – lassú, meleg hangon beszélt. – Segítségre van szükséged, és azon dolgozunk majd, hogy mielőbb megbocsáss apádnak és magadnak is.

– Köszönöm. Kedves tőled – felelte, és elbúcsúzott. Elképesztő, hogy máris gyengének és pszichotikusnak érezte magát. Hát tényleg, a gyász folyamaton kellene dolgoznia ahelyett, hogy egy idegen férfi kanapéján hentereg!

– Mi a baj? – kérdezte álmos hangon Giacomo. Úgy érezte,

hogy Giacomo olyan, mintha az ikertestvére lenne, olvas az érzéseiben, és néha talán a gondolataiban is.

– Semmi. A pszichológus hívott, akitől segítséget kértem apám miatt. Gyászmunkára akar rábírn.

– De hát nem halt meg az apád.

– Szimbolikusan, érted?

– Nem értem. Szimbolikusan sem halt meg. Csak beleszeretett valakibe.

– Mmmm...

– Semmi szükséged lélekbúvárokra meg gyászmunkára.

– Gondolod?

– Majd én kezelésbe veszek. – Giacomo finoman visszahúzta a kanapéra, Niki pedig hagyta magát Szex és érintés. Erre vágyott, és hagyta, hogy Giacomo végrehajtsa rajta az ígért terápiát.

Niki Giacomóval reggelizett, amikor Marcy hívta, hogy interjút készítené vele az egyik olasz tévécsatorna a kutyaemenhelyről szóló cikkéről. Ekkor szerzett tudomást róla, hogy az olasz napilapok már átvették a riportját, és vélhetően hamarosan elkezdődik a menhelyek hivatalos ellenőrzése is. Niki zavarában igent mondott, aztán Giacomónak siránkozott, hogy nem akar a tévében szerepelni, egyébként sem adott még sosem tévéinterjút.

– Majd szépen felveszed az egyik új ruhádat – mosolygott a férfi. – Bejössz velem a műhelybe, és kitaláljuk az outfitedet.

– Nem hiszem, hogy elegáns kosztümben kellene nyilatkoznom erről a témáról – tiltakozott Niki.

– Dehogyanem. Higgy nekem. Ez az anyag akkor fog ütni, ha látják benned a vagányságot és a nőiességet. Hitelessé válsz az olasz nézők szemében. Az olaszok számára fontos a megjelenés. Fontos, hogy ne csak egy elhivatott kutyaőrült újságíró lássanak benned, hanem azt is, hogy adsz magadra. Nem estélyiben kell nyilatkoznod. A ruha pont jó lesz.

A kötött ruha. Úgy fog kinézni, mintha egy divatfotózásra

készülne. Elég furcsa lesz, de ha Giacomo azt mondja, jó lesz, miért is ne hihetne neki...

Giacomo nézte a lányt, és arra gondolt, hogy pontosan az ellenkezőjét teszi mindannak, amit az esze diktál. Amilyen örült, még ő készíti fel a lányt egy olyan interjúra, amelynek kapcsán talán a családjuk neve is belekeveredik ebbe a sötét, mocskos ügybe. Ki kéne szépen hátrálnia ebből az egészből, ehelyett mégis Nikivel tölti az összes szabad percét.

– Holnapután hazamegyünk – szólalt meg Niki váratlanul. Aztán hirtelen eszébe jutott valami. – Ma este meglátogathatnánk a régi barátodat, Stefanót.

Már a Caprin töltött nap óta ez járt a fejében. Nem fog kiderülni, hogyan alakulhat a kapcsolatuk, egyáltalán, várhat-e rájuk valami, amíg a férfi nem találkozik Patriziával. Azzal a lánnyal, akibe valójában szerelmes, és akit őbenne lát.

– Ne bonyolítsuk meg ennyire.

– Nem bonyolítjuk – felelte Niki. – Inkább csak próbáljuk egyszerűsíteni.

– Nem tudom, hogy szükség van-e erre... A testvérem szerint... igen.

– Régóta ismerem a testvérét. Korábban együtt dolgoztunk.

– Igen. Tudom.

– Azóta én átjöttem a magánszektorba – mosolyodott el a pszichológus. – Itt többet tudok segíteni.

– András mondta, hogy most is jár magához.

– Igen, eljött.

– ...

– Nem beszélhetek róla, tudja, titoktartás köt.

- De ugye nincs nagy baj?
- Nem. Nincsen. Csak időnként mindenkinek szüksége van arra, hogy véntilláljon... megossza, ami a lelkét nyomja, kieressze azt, amire nincs szükség, kicsit rendet tegyen önmagában.
- Igen. Ezért vagyok én is itt. Még sosem jártam pszichológusnál...

Laura meglepve vette észre, mennyire felszabadító egy idegennek beszélni mindarról, ami vele történik. Andrásnak csak azért mesélt a dolgairól, mert titka volt előtte, és azt remélte, hogy ezzel kicsit el is tereli a figyelmét arról, amit örökre, mindenképpen és mindenáron titkolni akart előtte. De ez a nő, aki tud titkot tartani, és figyel rá, ráadásul idegen... Végre megnyílhatott valaki előtt. Úgy repült el az egy óra, hogy szinte végig ő beszélt. A nő együtt érzően hallgatott, néha kérdezett valamit, és egyáltalán nem nyilvánított véleményt. Csak hallgatta őt, és ennyi most elég volt. Néha kínban érezte magát, de a nő átsegítette, amikor zavarban volt. A pszichológus azt mondta, legközelebb megállapodnak majd valami célban – vajon miféle célban?, futott át Laura agyán – és a beszélgetések számában.

Miután Laura kilépett a rendelőből, a pszichológus szórakozottan nyomkodta mutatóujjával az ajkát. Túl sokáig dolgozott a rendőrségen, és ezt néhanap áldásnak, máskor átoknak tartotta, amely rányomta a bélyegét a beszélgetéseire.

Abban viszont biztos volt, hogy Laurának valami komoly gondja akadt. Még annál is súlyosabb titkot rejteget, mint amit elmesélt. A bántalmazás, a szexuális erőszak, a szado-mazo szex inkább a képkeret, és a letakart festményen ott van egy még nyomasztóbb probléma. Olyan probléma, amit titkolni akar, és amíg csak tudja, titkolni fogja. A legmegfoghatóbb akkor lett volna, amikor a korai gyerekeveiről kérdezte. Ott lappangott valami, ott volt egy

elhallgatás. Egy halott anya... aki a lánya megszületése után hunyt el... de ez nem ok arra, amit a pszichológus akkor érzett, amikor Laura a kisgyermekkoráról beszélt. Abban a néhány mondatban tagadás volt és elhallgatás. Aztán később, a jelenről szóló beszélgetésben ez a tagadás, ez a zavart viselkedés visszatért, a nő viselkedésében a pszichológus ugyanazokat a jeleket ismerte fel. *Hazudik. Takargat valamit... vagy valakit...*

Az volt az érzése, hogy bajba keveri magát ez a nő, sokkal nagyobb bajba, mint amilyenben most van, és akkor már a testvére sem tud neki segíteni.

Bár kötötte a titoktartás, úgy döntött, hogy mielőtt fogadja a következő páciensét, felhívja Andrászt.

– András, itt járt a nővére. Most nincs sok időm, mert mindjárt megérkezik a következő páciensem, de ugye jól emlékszem, hogy magánnyomozóval figyelteti őt?

– Igen – jött a válasz, de mielőtt a férfi szabadkozni kezdett volna, hogy ilyesmire vetemedett, a pszichológus közbevágott.

– Akkor figyeltesse tovább.

– Tessék?

– Nem tudom érvekkel alátámasztani azt, amit javasoltam, de határozottan az az érzésem, hogy ha tovább figyelteti, azzal védelmet is nyújt neki.

– A férje ellen?

– Nem... nem tudom. Nem hiszem. Azt már megtalálta, hogy a férje bántalmazása ellen mivel védekezhet.

– Esetleg szeretője van?

– Nem. Nem hinném. De van valami a viselkedésében, valami, ami arra utal, hogy nagyon nehéz időszakon megy át, és nem csak a párkapcsolata miatt.

– Hát, ez elég talányos...

– Mit tud a kisgyerekkoráról?

– Lauráról?

- Igen.
- Hát csak annyit, hogy az apánk közös... apánk egyedül nevelte őt, miután Laura anyja meghalt... Egyedül nevelte, mindaddig, amíg anyámmal nem találkozott. Az anyja együtt labdázott Laurával, frissen mosott hajjal, aztán kiment bevásárolni, és utána agyhártyagyulladásra kapott, és napokon belül meghalt. Laurának azt mesélték, hogy megfázott, de nyilván vírus volt. Laura tinédzserkorában nem mert haját mosni... csak nagyon ritkán, és még tavasszal is be kellett fűteni, ha megmosta a haját.
- Igen, erről mesélt.
- Akkor mire kíváncsi?
- Nem tudom. Lehet, hogy nem agyhártyagyulladásban halt meg az anyja, hanem esetleg... más volt a halál oka?
- Nem tudom. Ezt sajnos sosem fogjuk megtudni, mert apánk már nem él, egyébként is különváltan éltek anyámtól tizenéves koromtól fogva. Laura velem nőtt fel, tizennyolc évesen költözött kollégiumba.
- Hát köszönöm. Nem tudom... Hamarosan újra találkozom vele, akkor talán minden más megvilágításba kerül. De azért figyeltesse, vigyázzon rá valaki.
- Miért, mi következhet?
- Nem tudom. Lehetséges, hogy semmi, csak túl sokáig dolgoztam a rendőrségen pszichológusként.
- Úgy érzem, mintha robbanás előtt állna a dolog, de ezt semmivel sem tudom alátámasztani.
- Megérzés.
- Mondjuk úgy.
- Rendben. És nagyon köszönöm.

Akkor hát mehet. Ki tudja, visszajön-e... Minden egyes visszatérés veszélyt rejt magában, ugyanakkor erőt kell gyűjtenie. Este a vénlány megkereste a lázmérőt, és odaadta neki. Majdnem harmincnyolc fokot mutatott, tehát még nem jött egészen rendbe, márpedig a szökéshez jobb kondícióban kellene lennie. Ráadásul az öreglány látta őt, tudja, hogy valami baja van, tudja, honnan jött... Nem biztos, hogy nem az lenne a legjobb, ha a vén tyúk valami természetesnek álcázott halállal eltávozna az árnyékvilágba. Mivel emberéletet még sosem vett el, egyelőre nem tudta rávenni magát, ráadásul, ha megvalósítja, akkor valóban természetes halálnak kell tűnnie.

Bezárta az öregasszonyt a szokásos helyre, ahonnan nem tud szabadulni. Egy nagy doboz kekszét dobott be neki az étkezőasztalra, miután megszerezte a szomszéd ház kulcsát. Állítólag a lánya nem jön haza még egy-két napig. Szerencsére korán sötétedett, feltűnés nélkül átmehet a kerten. A kutya végigkísérte, de nem ugatott. *Mázlista kutya.*

Matatott egy kicsit a kulccsal, majd gyorsan benyitotta házba, és felkapcsolta az előszobában a villanyt. Elképesztő, hogy az emberek többsége a bejárat melletti kulcstartón tartja az összes kulcsát, így a slusszkulcsot is. Leakasztotta a kocsikulcsot, megakadt a szeme egy családi fótón, ami az előszobái komódon állt, egy helyes kis családot ábrázolt, ami neki sosem adatik meg. Helyes kislány, olyan szemmel... Olyan kis pajkos szemmel – valahol mintha már látta volna ezt a tekintetet. A kutyakajás zacskót a kezébe vette.

Leoltotta a villanyt és becsukta az ajtót, de nem zárta be maga mögött. A zacskóból öntött a kutya táljába valami kopogós vacak kutyakaját – ennyivel tartozik a dögnek, ha már nem ugatta meg aztán a kocsihoz ment. A kertben ott állt egy piros Yaris, kinyitotta, beült, aztán szentségelt egyet a kapunál, amikor rájött, hogy nem távirányítással működik. Kiszállt, babrált a kulccsal, kitámasztotta a régimódi kaput, és remélte, hogy nem lóg az összes szomszéd az

ablakban, és főleg senki sem tesz bejelentést a rendőrségen, hogy egy ismeretlen alak elvitte a szomszéd kertben álló autót. Gondosan becsukta maga után a kaput, de nem zárta be. Lehetséges, hogy gyorsan kell majd bejutnia, ha visszajön... ha visszajön egyáltalán.

Óvatosan, az előírt maximális sebességhatárt betartva autózott Leányfaluig. Régebbi emlékeiből visszatért, hogy a tizenegyes úton gyakran igazoltattak a rendőrök, és hiába volt nála a fegyver, nem örült volna, ha használnia kell. Szerencsére főszezonon kívül ritkán ellenőriztek errefelé, így simán eljutott a strandig, aztán elfordult balra egy meredek utcán. Most már egészen lassan haladt, mígnem odaért egy magas kőkerítéshez. Lehúzódtott és kiszállt. Megnézte a postaláda feliratát, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Szóval még mindig itt lakik a régi barátja.

Titti segíteni fog rajta.

- Ő Livia. Emlékszel még rá? Ti ricordi questa ragazza?
- Si. Yes. Mi ricordo.
- Livia Magyarországról...

Livia a fejét kapkodta, ahogy egyikről a másikra nézett. Magas, hajlott hátú férfi állt a kávézóban az asztaluknál, ősz haja gyérült, ennek ellenére nem volt rövid, hanem a szürkésfehér tincsek az arcába hullottak, de így talán még inkább lóarcúnak látszott. Alessandro tekintete megfeszíthetetlen volt, ám mintha erő és dac sugárzott volna belőle, ahogy a másikra nézett.

Ó, igen. A lóarcú férfi Paolo. Alessandro bátyja, aki azon a bizonyos éjszakán összefutott vele a villában, a mosdó előtt... Aki legközelebb elvitte őt robogóval Alessandróhoz annak idején... milyen sok éve... a posillipói házba. Aki azt hazudta Alessandrónak, hogy Líviával egymásba szerettek. Paolo, aki miatt Alessandro soha

többé nem kereste őt.

Livia szándékosan közönyös tekintettel nézett a férfira. Kezet nyújtott neki, de nem mutatta, hogy felismerte. Paolo zavartan álldogált az asztaluknál, nem tudva, hogy mit tegyen: odahúzzon egy széket, vagy inkább továbbálljon. Livia lassan felemelte a kezét, és odatette Alessandroéra. Az ujjai összekulcsolódtak.

Nem mondtak semmit Paolónak, nem állították, hogy együtt lennének, nem mondták, hogy Paolo régi hazugsága lelepleződött – egyszerűen csak megfogták egymás kezét, és Livia hirtelen úgy érezte, hogy erő árad szét benne. Erő és önbizalom.

Paolo elköszönt és elkullogott.

Lehet, hogy mindezt harminchat évvel ezelőtt kellett volna megtenniük, de talán még most sem késő.

Többé nem beszéltek Paolóról és a véletlen találkozásról. Annyi más közös témájuk akadt... És nevetni volt a legjobb együtt.

Livia csak nemrég döbönt rá, hogy hamarosan elválnak. Pedig még alig tud valamit Alessandro elmúlt éveiről. Ismerte a kedvenc éttermeit, régi barátját, Mariót, a főszakászt, ismerte a kedvenc kölnijét, a positanói házat, ahol Alessandro a nyarakat töltötte, látta a legelső zakót, amit Alessandro maga varrt, tudta, hogy milyen könyveket kedvel, és azt is, hogy melyik a kedvenc bora, hogy a pizzát da Michelénél szereti – és tényleg, a világ legjobb pizzáját adják abban a kissé fapados étteremben –, hallott a feleségeiről, Alessandro elmesélte neki, mi történt Giacomo és Alessandro utolsó élettársa között, szóval sok mindent tudott róla... de még rengeteg volt a fehér folt. Ismerős volt az orrán a görbület, már megismerte volna a kezét és a nyakát sok-sok másik közül, ismerős volt az érintése... De még (vagy már) fogalma sem volt arról, hogy milyen ennyi év után a meztelen teste, milyen az ölelése... és máris vége.

Hát mindegy, gondolta, legalább nyert néhány szép napot és el tudott feledkezni mindarról, ami az elmúlt időszakban történt vele. Mondjuk úgy, hogy ez az utolsó románc az életében, ráadásul platói

románc, nyilallt bele a gondolat, és ettől elszomorodott. Alessandro megszorította a kezét. Még élek, gondolta. *Most húzz bele, Dinnye. Szeresd őt, ha szerelheted.*

– Niki?

– Ki más venné fel a telefonomat? Szia, Csilla.

– Ide figyelj, használsz fényvédőt? Most láttam az egyik meteorológiai oldalon, hogy Nápolyban tizenhat fok van és süt a nap.

– Csilluka, épp egy interjút készülök adni egy olasz tévéadónak.

Mi újság?

– Képzeld, a fiamnak barátnője van.

– Uhhh. Ez tök jó, nem? Vagy nem?

– Nem tudom. Nem fiatal hozzá...? Mostantól már teljesen feleslegesen ábrándozom arról, hogy az apjával öregkorunkra Los Angelesben lát majd vendégül, és együtt nézzük a nyálas, mégis vidám sorozatokat, aztán naplementekor együtt elmegyünk úszni.

– Igen, de a múltkor még az volt a bajod, hogy mi van, ha meleg.

– Nem volt bajom, csak azt nem akartam, hogy ebben a kirekesztő társadalomban legyen meleg.

– Mindegy. Örülj, hogy megvan az első barátnője.

– Azt akartam mondani, hogy elkezdenék dolgozni azon a riporton, amit ajánlottál. A képaukciókról meg a felhajtókról szóló anyagon.

– Hogyhogy?

– Néha kell valami értelmes téma is, nem? És ez nem ütközik az érdekeimbe, nem hinném, hogy a luxusipar vagy szépségipar érdekelt lenne a hazai képaukciókban, azt meg pláne nem, hogy felhajtók lennének köztük. Hanem arra is gondoltam, hogy

megkeresném a nagyanyádat.

– Oké – nevette el magát Niki. – Megadom a számát, várj egy kicsit... Bár utálja a mobiltelefont, lehet, hogy nem veszi fel. Esetleg kigurulhatnál hozzá Budakalászra.

– Ráér... És mi újság Olaszország déli részén? Találkoztál már valami átkozottul jóképű olasszal?

– Igen.

– Haha. Biztosan a derekadig ér, pedig, már megbocsáss, de te sem vagy egy égimeszelő.

– Te, Csilluka, szerinted milyen lennék szőke hajjal és szoknyában?

– Hahh... Vicces vagy. Vagy ittál?

– Mennem kell, nyilatkozom a tévében. És tényleg szőke vagyok.

– Én meg húszéves, és az első filmszerepemre készülök. Na puszi, hívj, ha hazaérsz, én pedig hamarosan megkeresem a nagyidat.

Niki nagyanyja most kezdte komolyan venni az ügyet. Ha ez az ő elrablója – már amennyiben elrablónak tekinthető az, aki a saját lakásában tartja őt túszként – csak egy zavarodott agyú, napokig-hetekig a szeretője rabságában sínylődött ember, akkor már túlságosan régóta tart nála az elmezavar. És ha belegondol, hogy mekkora pofont kapott tőle... Most elment, de őt ismét bezárta, és ha jól tippel, a lánya kocsiját is elvitte. Ráadásul azt mondta neki, hogy hamarosan visszatér.

Vajon mi ezzel a terve? Ki ez az ember? És meddig tartja, meddig tarthatja őt fogságban? Nem fél attól, hogy a lánya időközben hazatér?

John Sandford egyik regénye feküdt előtte az asztalon. Már a

végén járt, de nemigen tudott a történetre figyelni, hiszen a másik szobában egy vadidegen túszejtő tartózkodott (többnyire), és emiatt el-elkalandoztak a gondolatai. Ráadásul az is folyton eszébe jutott, hogy egy csomó pénztől elesik, amiért nem tud munkába menni, és ki tudja, Olivér mit gondol róla. A magánnyomozó talán azt hiszi, hogy megunta a hivatását, és már le is mondott róla. Nyilván eszébe sem jut, hogy a gazdag nő szeretője fogva tartja.

„Ha otthon találják, csak óvatosan! – figyelmeztette őket. – Egy rendőrt már megölt, úgyhogy nem veszít semmit, ha lelő még egyet.” Épp ezt a részt olvasta, már a regény végén, ahol Lucas Davenport, a nagy kedvenc hőse felhívja beosztottai figyelmét az óvatosságra. Ezek a mondatok a saját sorsára vonatkozóan is támpontot adtak. Hiába elmeháborodott az illető, egy embert már túszul ejtett, úgyhogy semmit sem veszít, ha további bűncselekményeket követ el.

Sajnos nem volt telefon a házban, a mobilja használhatatlanná vált, a hall zárható ajtajának kulcsát a férfi magával vitte, és sehogyan sem tudott volna az ablakhoz eljutni. De ha valahogy kijuttatna is a házból egy levelet, akkor sem kapná meg egyik szomszédja sem. Hogyan hívhatná fel magára a figyelmet? A kutya legalább ugathatna, de az csak a kertet tudja tönkretenni, és láthatóan nem tartja hivatásának a házörzést. Pedig ha ugatna... legalább éhségében... valakinek csak feltűnne, hogy valami nincs rendben.

Semmi ötlet. Rémisztő, ha a saját lakásodból nem tudsz kimenni valamiért, az ablakhoz sem bírsz odamenni, akkor – telefon híján – mit kezdhetsz?

Megvárod, míg a farkasok martalékává válsz? Hogyan adsz hírt magadról? Interneten, persze. De az neki sosem volt.

Mondjuk egy tüzeset... Az biztosan felhívná a szomszédok figyelmét. Csakhogy túlságosan nagy kárral jár, azonkívül rettenetesen rizikós, úgyhogy ezt elvetette.

Ugyanezen okból a robbantást is kizárta, ámbár arra nézve sem

volt eléggé képzett, hogy hogyan lehet gázrobbanást előidézni.

Talán... egy egész utcát érintő áramszünet? Az nem hangzik rosszul. Zárlatot kell csinálni. Talán valamelyik könyvben még tanácsot is kaphat arról, hogyan lehet ilyet előidézni. Nyilván van a krimiirodalomban olyan mű, amelynek szereplői áramszünetre időzítik a nagy bankrablást. De ha nincs, akkor is ez tűnt a leginkább kivitelezhetőnek.

Mert azt ki tudja, hogy mikor ér haza Lívia. És a legjobb mégiscsak az lenne, ha szomszédok törnék rájuk az ajtót, és nem Lívia kapná a felfeszített szeretőtől a lövést. Hanem például annak a megátalkodott kis baracktolvaj gyereknek a nagyapja, aki folyton harákol és köpköd az utcán, továbbá támogatja a baracklopást

- Hát te?
 - Itt vagyok.
 - Keresnek.
 - Tudom.
 - Nem hívlak be, mert vendégeink vannak... és én már... tudod.
- A múlt az már csak a múlt. Tisztességes vállalkozó lettem.
- Szükségem van a pénzemre.
 - ...
 - Elmegyek, és többé nem hallasz rólam, de kell a pénz.
 - Most nem tudok annyi készpénzt adni. Ki kell vennem a bankból.
 - Régi barátok vagyunk, bízom benned. De most el kell tűnnöm, és pénzre van szükségem.
 - Rendben. Megnézem, mennyit tudok összeszedni.
 - Bejövök veled.
 - Mindig gyanakszol, nem igaz?

- Van rá okom.
- Rendben. Bemegyünk, a dolgozómban odaadom, ami itthon van.
- Mennyi jár neked?
- Kiszámolom... ha szükséged van papírokra...
- Igen...?
- Van régről egy hamis útleveél nálam. Azt hiszem, két évig még érvényes. Sosem használtam.
- Menjünk be.

– Ki kell számolnom, el fogom küldeni neked. Itt az e-mail címem. És itt egy adag pénz. – Titti semmit sem változott. Ugyan konzolidáltan öltözött és látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát, de Verbovszky látta a szemében, hogy ugyanúgy a barátjának, de legalábbis „régibajtársnak” tartja őt a másik. Átvette tőle a bank lógójával ellátott borítékot, belepillantott, és tudta, hogy szerencséje van. Legalább el tudja kezdeni az életét. Elrakta a cetlit is, amire Titti felfirkált egy e-mail címet.

- Lenne még egy kérésem – szólalt meg Verbovszky.
- Mondd csak.
- Ebben egy slusszkulcs és egy levél van – adott át egy molyirtószagú borítékot (amit a nyanyánál talált) Tittinek. – Ráírtam a címet. El kéne juttatnod oda...
- Ó! Laura.
- Igen, ő.

Összenéztek, és látta, hogy Titti még mindig... még mindig zavarba jön Laura nevének említésétől. Hát legalább most majd megtudja, hol lakik. Titti sokkal jobb ember, mint Laura hülye férje, csak az a lány túlságosan sznob volt, és inkább az a jól szituált fiú kellett neki, nem a vagány, törvényen kívül élő Titti. Holott ugyanolyan bűnözők, legalábbis Verbovszky szemében. Titti tetszett

Laurának, ezt Verbovszky biztosan tudta. Legalábbis régen.

– Meg fogja kapni – ígérte Titti.

– Köszönöm.

– Ugye, őt nem keverted bele semmibe? – kérdezte Verbovszky barátja aggodalmasan.

– Nem. Nála húztam meg magam... egy időre.

– Be kéne fejezned. Kiszámolom, mennyi jár neked, és talpra fogsz állni. Lehet tisztességesen is... – hallgatott el Titti.

– Ne papolj nekem. Te is csak úgy tudod „tisztességesen” élni az életedet és vinni a vállalkozásodat, hogy a lányokon kerested az induló tőkédet.

– Igen. De amibe te keveredtél... fegyver, túsul ejtettél valami fogyatékos lányt, megszöktél a kórházból...

– Minden jól, Titti – mondta Verbovszky, és sarkon fordult.

Elképesztő, hogy ez az ember normális életet alakított ki magának, és jól érzi benne magát, gondolta Verbovszky, amikor elindította a kocsi.

Végre biztonságban van, pénze is van, hamarosan leléphet. Simán átmegy a határon, bár azt még nem tudta, hogy milyen járművel Ezt még ki kell találnia. Talán egy magántaxival kiviteti magát Ausztriába. A lopott kocsi nem jó. Onnan meg majd továbbáll. Csak legyen már ereje végigcsinálni így egy napot. Még pihennie kell, hogy megerősödjön.

És a nyanyát indulás előtt valahogy el kell intéznie. Még nem döntötte el, mit tesz vele, de valamit tennie kell, hogy ne beszélhessen. Mert a nyanyáknak a pletykálgatás úgyszólván létszükséglet.

A lány megdöbbsent, amikor meglátta magát a már elkészült

holmikban. Giacomo elégedett volt. Ő nem várt mást, tudta, hogy Nikin minden tökéletesen fog állni, és azt is tudta, hogy a lánynak tetszeni fog, amit a tükörben lát. El is képzelte magában: ilyen lehet most Patrizia. Nem volt benne fájdalom, legfeljebb egy kis nosztalgia. Niki előbb volt, mint Patrizia – csak sajnós el fog menni, és Giacomo nem akarta megengedni magának, hogy beleszeressen. Gyönyörű, akaratos, öntörvényű. Olyan, mint egy betörtlen versenyló, benne van száz győzelem esélye, de az a lehetőség is, hogy megáll az első húsz méter után és legelészni kezd, vagy egyszerűen csak visszafordul, mert kell a francnak ez az egész verseny.

A Nikivel való találkozás mégis olyan volt számára, mint egy vérátömlesztés, mintha visszakapta volna a kamaszkorában levett és lefagyasztott vérplazmáját: elkezdett vadul rajzolni, tervezett, és Mario, a főszabász csak kapkodta a fejét, amikor megkapta Giacomótól a ruhaterveket. A döntésbe bevonták Alessandrót is (aki mostanában csak hébe-hóba bukkant fel a műhelyben), hogy kiválasszanak néhány olyan tervet, amelyekből összeáll majd az új kollekció.

– Ez az! – kiáltott fel Niki az egyik luxuskirakat előtt, amikor meglátta a lovaglócsizmát. Giacomo bólintott. Hát az a csizma tényleg gyönyörű. Irány a bolt. – Mit gondolsz? – kérdezte a lány izgatottan, miközben az eladó bement a raktárba méretért.

– Ez a cég eredetileg lovaglófelszereléseket készített, azért tudnak ilyen szép vonalú lovaglócsizmákat piacra dobni. – Giacomo halkan magyarázott. – De talán láttad a márkajelzést is, szóval...

– Igen, most már látom. Szóval megfizethetetlen. Azért felpróbálok.

A csizma olajbarna volt, cipzár nélküli, kizárólag keskeny bokájúaknak és keskeny vádlijúaknak. Ovális orral, bokánál kívül szerény fém lógóval, kemény bőrből, jó tartással. Niki belebújt és megállt a tükör előtt.

- Csinos – mondta Giacomo.
- Ez valami... álom – méregette Niki a tükörben, aztán megnézte az árát, és elkámpicsorodott. – Legalább felpróbáltam. És ez csak egy tárgy. Nincs szükségünk tárgyakra – jelentette ki. Lehúzta a csizmát, és visszaadta az eladónak.
- Mióta követed a buddhista tanokat? – kérdezte Giacomo, és már keresgelte is a bankkártyáját, de Niki tiltakozott.
- Nem! Akkor ajánld fel a pénzt Marcyék kutyamenhelyének. Ott legalább biztosan a kutyákra fogják költeni. – Aztán kirángatta a férfit boltból, és nem is látszott elkeseredettnek.
- Ugye nem baj, ha nem fogom felajánlani az elárvult kutyák javára? Én neked akartam örömet szerezni.
- Nem. Alapvető elveimmel az is ellenkezik, hogy a ruhákat elfogadjam tőled, de mivel egyrészt szerelmes vagyok beléjük, másrészt pedig a szellemi tudásodat tetted bele, és spontán ajánlottad fel, elfogadtam. De a csizmát nem.
- Miért nem vehetem meg neked?
- Mert nem – válaszolta szigorúan Niki. – Én is átgondoltam, csillagászati az ára, nagyon sokba kerül. Talán ha megjelenik egy leleplező sorozatom... tudod, arról a szökött fickóról. Azért a sorozatért emelt honoráriumot ígértek. Ez meg egy klasszikus lovaglócsizma, talán itt lesz legközelebb is, még az is megeshet, hogy leárazzák. Amúgy sincs hova felvennem.
- Bárhová felveheted, tudod. Ehhez nem szükséges, hogy lovad is legyen.
- Tudom. Na most, mivel ilyen kedvesen és türelmesen végigvártad, amíg én az üzletet kerestem...
- Ha a márkát mondtad volna, rögtön idehozlak...
- Nem nézem a márkákat – vont vállat Niki.
- Ideális vásárló – nevette el magát a férfi.
- Hát igen, csak a ti kollekciótok egy kicsit fölém van pozícionálva – vigyorgott Niki is. – De most, hogy végigvártad, amíg

próbálgattam, jutalmul elkísérlek.

– Hová?

– Hogyhogy háová? Abban maradtunk, hogy ma meglátogatjuk Stefanót. Patrizia bátyját.

– Nem hívtam fel.

– Akkor itt az ideje. Várok.

Giacomo elővette a mobilját és beütötte a számot, amit az apjától kapott meg. Közben rettenetesen sajnálta, hogy ez az önfejű lány nem fogad el ajándékot. Mennyi idejük van még együtt? Meg kellene tanítania, hogy nemcsak adni lehet, hanem kapni és elfogadni is. Mivel ezen jártak a gondolatai, nem volt ideje azon tűnődni, mit is mondjon Stefanónak, ha felveszi a telefont. És amikor felvette, egyszerűen bemutatkozott és közölte, hogy meglátogatná egy ismerősével. Ennyi. Stefano, ha meg is lepődött, nem mondott ellent. Megadta a címét, közölte, hogy negyedóra múlva ér haza, és várja Giacomót.

Most, hogy Niki mellette volt, valahogy nem érezte kínosnak a látogatást. Stefano nem sokat változott, legfeljebb a vonásai mélyültek el és magasabb lett a homloka. Hórihorgas, sármos fickó volt, és bár gyanakvást tükrözött a pillantása, néhány másodperc múlva mégis elvigorodott. Giacomo gondolatban visszatért az utolsó találkozásukra; akkor Stefano azt mondta, nincs miről beszélniük. Dühös volt rá, amiért cserben hagyta Patriziát – Giacomo dolga abban a helyzetben, amikor úgy tudták, hogy Patrizia teherbe esett, mégiscsak az lett volna, hogy elveszi a lányt

Amikor annak idején elköszöntek egymástól, Stefano nem gondolta komolyan a „viszlát”-ot Giacomo érezte ezt, és nem csupán Stefanótól búcsúzott, hanem a korábbi önmagától is, attól a tizennyolc éves fiútól, aki – nyilván saját magának köszönhetően is – elkeseredetten állt az ajtóban.

Most viszont visszatért, és Stefano elmosolyodott. Kezet fogtak. Giacomo bemutatta Nikit mint jó barátnőjét Magyarországról, aki a kutyás riport miatt érkezett Napolyba, Stefano pedig betessékelte őket az otthonába. Egy harminc körüli nő jött elő az egyik szobából, karján egy kisgyerekekkel – Stefano felesége. Stefano úgy mutatta be Giacomót mint gyerekkori barátját, akivel elsodródtak egymástól.

Vagy húsz percig ültek és arról beszélgettek olaszul, hogy merre vitte őket az életük. Giacomo néha fordított Nikinek, de a lány intett – beszélgessenek csak. Stefano fagyaltbizniszben volt érdekelt, saját cége szállította az alapanyagot délolasz cukrászdáknak. Egy idő után Giacomo rákérdezett Patriziára.

– Megígértem neki, még annak idején, hogy nem adok neked róla információt – válaszolt Stefano határozottan, de lágyan.

– Nagyon régen történt. Szeretném megtudni, mi van vele.

– Sajnálom – rázta meg a fejét Stefano. Aztán Niki felé biccentett. – Ő nagyon hasonlít rá.

– Tudom.

– Hidd el, szívesen megszegném az ígéretemet. De nem tehetem.

Talán jobb is így, gondolta Giacomo távozáskor. Ha nem látja meg akkor, azon a szombati napon, nem egészen egy hete Nikiben Patriziát, talán nem is zavarná már a lezáratlanság, nem bántaná annyira, hogy Patrizia kilépett az életéből. Így hirtelen minden élővé vált: amikor ránézett Nikire, mindig eszébe jutott az első szerelme. De idejönni hülyeség volt, és még nagyobb hülyeség lenne megkeresni Patriziát

Már az utcán voltak, amikor Niki azt mondta, visszamegy, mert ott felejtette a táskáját. Őrült csaj, mosolygott Giacomo.

Most nem is akart Patriziára gondolni – Niki itt van, élő és nagyon szerethető, még ha nincs is együtt nagy jövőjük. Ez az utolsó estéjük,

és emlékezetessé fogják tenni.

IX.

András szigorú lett az anyjával a balesete óta. Igaz, hogy az asszony végül talpra állt, sőt már a járásán sem látszik, hogy nem olyan régen műtétek sorozatán esett át, de a biciklizést a fia megtiltotta neki. Abban azért engedékenynek bizonyult, ha az anyja megtanulja a KRESZ-t és a jobbkézsabályt, akkor esetleg felülhet a bringára. Az asszony viszont a saját KRESZ-értelmezéséből nem akart engedni: szerinte a kerékpárosoknak mindenütt elsőbbségük van, és a forgalommal szemben mehetnek bárhol. Most az anyja busszal járt be a pestlőrinci irodába az egykori KISZ-lakótelepről, legalábbis András remélte, hogy nem vett új kerékpárt a régi helyett.

– Mi szél hozott erre kora reggel? – kérdezte az anyja, álmosan kortyolgatva a kávéját.

– Még munka előtt akartam beszélni veled.

– Igen...? Hajnalban? Tudod jól, hogy kilencig beszámíthatatlan vagyok.

– És akkor mégis képes voltál minden reggel fél nyolckor bringára ülni.

– Na ne! Tényleg ezért jöttél, hogy újra átvegyük a témát? Nem biciklizem, amúgy is február van, lefagyna a kezem a kormányon, de továbbmegyek: csak a te régi, lapos kerekű bicajod áll a tárolóban.

– Jó, csak mert hat hónapot feküdtél, és az orvosok is csodálkoztak, hogy...

– Tudom, van bennem pár kilónyi platina. Na, térj a tárgyra. Nyugdíjig kihúzom kerékpár nélkül.

– Remek... Lauráról akarlak kérdezni.

– Mi van vele? Már rég hívott.

- A gyerekkoráról... Van valami, amit meg kell tudnom.
- Miért nem kérdezed meg tőle?
- Most nem mondhatom el, hogy miért érdekel, de van valami seb a múltjában, amire nagyon érzékeny...
- Meghalt az anyja. Az elég nagy seb.
- Tudom, de lehet valami más is.
- Nem tudom. Arról az időszakról beszélsz, amikor még nem ismertem? Vagy arról, amikor már igen, és te nem születted meg?
- Érte akkoriban valami nagy trauma, amikor te már ismerted, persze leszámítva a születésemet? – András csak félig kérdezte viccesen.
- Nem hinném – ingatta a fejét az anyja. – Muszáj innom még egy kávét. Szinte nincs vérnyomásom. Egyáltalán.
- És mielőtt megismerted?
- Akkor sem volt. Alacsony vérnyomással születtem, ami azóta egyre csökken.
- Nagyon jó a humorod, de most komolyan kérdezlek. Találkozott Laura az anyai rokonaival? Tartotta az anyai nagyszülőkkel a kapcsolatot?
- Nem tudom. A testvérével igen, de nem laktak együtt sosem.
- Milyen testvérével? – hökkent meg András.
- Hát a bátyjával. Volt egy bátyja, de őt elvették az anyjától. Valami nagymenő volt az apja, ügyvéd vagy ügyész, már nem emlékszem.
- Van egy másik testvére rajtam kívül? – András a homlokát ráncolta. Sosem hallotta, hogy Laurának lett volna rajta kívül még egy testvére.
- Mondom. Az anyja első férje az igazságszolgáltatásban dolgozott, és mivel Laura anyjának sokszor voltak... rohamai, vagy hogy is mondjam... szóval gyengék voltak az idegei, a férj elvetette tőle a gyereket. Még egészen kicsi volt, amikor már az apja nevelte, aztán – de ezt már csak áttételesen hallottam – levette róla a kezét,

végül, ha jól tudom, ki is tagadta őt. De az apja már sok éve halott.

– Miért nem tudtam róla, hogy van egy bátyja? Mi lehet vele?

– Én semmit sem tudok róla – tárta szét a kezét az anyja. – Apád ezt a történetet nem tartotta talán olyan fontosnak, hogy megossza veled, nem volt téma itthon, főleg, mivel a fiú apja legfeljebb Laurával engedte találkozni a gyereket. Apádnak nem rokonai, sőt szerintem két-három alkalomnál többször nem is találkozott azzal a gyerekekkel... Te kérdezted, hogy tartotta-e a kapcsolatot Laura a szülőanyja családjával, hát ennyit mondtam, hogy hébe-hóba találkozott a féltestvérével, még azután is, hogy mi már együtt éltünk mindannyian. De tinédzser korára megszakadt a kapcsolatuk. Az a fiú amúgy is a rosszba vitte volna bele.

– Ismerted?

– Nem én, csak hallomásból. De semmi jót nem hallottam felőle. Apád szerint a csibészséget az apjától örökölte.

– Érhette Laurát trauma a féltestvérével kapcsolatban?

– Őszintén? Nem hiszem. Alig találkoztak, amennyire én tudom. Apád vitte néhányszor oda Laurát, kitette náluk, aztán pár óra múlva érte ment. Fontosnak tartotta, hogy Laura megismerje a féltestvérét hiszen közös volt az anyjuk. Nem tudom, hogy győzte meg a gyerek apját...

– Hogy hívják Laura testvérét?

– Hű. Várj csak... Lalika. Igen, Lalika. Lajos.

– A vezetéknéve?

– Várj csak... jaj. Olyan régen volt, és annyira nem volt téma itthon... Igen. Most nem jut eszembe. De miért ennyire fontos ez? Mit akarsz vele? Kérdezd meg Laurát.

– Nem akarom, hogy Laura megtudja, hogy feltettem ezeket a kérdéseket.

– Mi baj van Laurával? Mármint leszámítva azt a zszarnok férjét aki azt is utálja, ha Laura meglátogat. Nem is láttam már karácsony óta, de akkor is csak beugrott, tudod. Még az unokáimmal is alig

találkozom. Mert nekem ők az unokáim.

– Hát persze hogy az unokáid. Laurának te vagy az anyja – pusztulta meg az arcát András. – Úgy értem, anyja helyett vagy az anyja.

– Hát jól van. Mennem kell. Iszunk még egy kávét?

– Anya, nekem van vérnyomásom. Teljesen normális vérnyomásom.

– Akkor induljunk.

– Elviszlek.

– Odatalálok egyedül is.

– Nem baj, elviszlek, gyere.

– Jó. Ha eszembe jut a neve, felhívlak. Fontos?

– Nem fontos. Vagyis nem tudom, hogy fontos-e.

– Nincs bajban Laura, ugye?

– A minap találkoztam vele. Minden rendben – füllentett András, aztán gyorsan elbúcsúzott.

Verbovszky jó napra ébredt. Még hajnal volt és vaksötét, de ez volt a műtét óta az első nap, amikor kezdte bizonyosan érezni, hogy felépülőben van. Nem lüktetett a halántéka, nem gyötörte láz, talán már hőemelkedése sem volt. Már nem húzódott annyira a műtési hege, és határozottan jobban érezte magát, mint az elmúlt hetekben bármikor. Ehhez nyilvánvalóan hozzájárult a pénz, amit Tittitől kapott és a hamis útlevél, ami a szabadságát jelentette. Bár Titti figyelmeztette, hogy a chipes útlevelek korában ne próbáljon repülőre ülni ezzel az okmánnyal, arra biztosan jó lesz, hogy Európán belül, ha fontos, igazolja magát.

Ma eljön a nagy nap.

Elhagyja az országot. Elmegy a Kelet felé, szerez egy sofört

kocsival, és irány Ausztria, onnan meg csak eljut előbb-utóbb Amszterdamba.

Már csak a nyanyával kell kezdenie valamit. Az ő sorsáról nem tudott határozni: ha kiiktatja, az a bűnlajstromára kerül, és azon már volt éppen elég. A gyilkosság nem az ő műfaja, mindig beérte a kisebb stiklikkel, nem beszélve arról, hogy egy gyilkost mindig sokkalta nagyobb erővel keresnek, mint egy túszejtőt, aki azonban nem bántotta a túszeit. Viszont muszáj lesz bezárnia az öreglányt, mert ha idejekorán a rendőrséghez fordul, akár még a HÉV-ről is leszedhetik. Eldöntötte: bezárja, aztán gyorsan lelép, és reménykedik, hogy nem találja meg egyhamar a családját a vénasszonyt.

Muszáj lesz megfürödni, meg kell néznie, hogy megszáradtak-e az előző este kimosott ruhái, és ennie kell, hogy bírja majd a napot. Kialudta magát, és ez jó jel. Délelőtt, miután lemegy a reggeli csúcsforgalom – a reggeli csúcsban azért nagyobb eséllyel felismerhetik a HÉV-en, hiszen a tévében többször is mutatták Laura szerint. Igaz, azóta kiszökölt, de azért jobb az óvatosság.

Felkapcsolta az olvasólámpát, és maga elé húzta a fényképet, amit előző este, miután visszahozta a nyanya lányának kocsiját, magához vett a másik ház előszobájából. A fotó egy mosolygós családot ábrázolt. Kislány és a szülei. A kislány arcát alaposan megnézte. Ismerős volt neki az a tekintet, az a durcás száj... Hosszan nézte a képet.

Lehunyta a szemét, és maga elé képzelte azt az arcot.

Hirtelen meglátta felnőtt valójában.

Ladányi Nikolett.

Ladányi Nikolett, az újságíró, aki miatt most menekülnie kell. A vénasszony tehát Ladányi nagyanyja.

Változtatni kellene a tervein. Érezte, ahogy a vér dübörögve áramlik az ereiben, a fülében hallotta a lüktetést. Bosszúvágy öntötte

el. Lehet, hogy el kell napolnia a szökést. Ladányi annyi borsot tört az orra alá, hogy... kezdenie kellene vele valamit. Most sajnálta igazán, hogy akkor, amikor elkapta régen abban a békásmegyeri lépcsőházban, nem fenyegette meg jobban és hatásosabban. Annyira, hogy a nő a föld alá meneküljön, és soha többé ne írja le a nevét.

Zaklatottan agyalt azon, hogy mit tegyen. Az esze azt súgta, hogy meneküljön, hiszen a legtöbb bűnöző azért bukik le, mert nem tud pontos, ésszerű tervet készíteni a menekülésére. Ő ebben profi volt. Nem hallgathat a bosszúvágyra, győzködte magát. Legyen elég annyi, hogy most már nemcsak azt tudja, hol lakik Ladányi, hanem az anyja és a nagyanyja lakhelyét is ismeri.

– Mit fogsz csinálni? – tette fel a kérdést Giacomo a reptéren. Niki halványan elmosolyodott. Kedvelte a fiút, és nem bánta, ami kettejük közt történt – ez megerősítette önmagában. A találkozásuktól újjászületett az önbizalma, a hite, és kicsit talán enyhült az András hűtlensége miatt érzett fájdalma. De azt is sejtette, hogy Giacomóval inkább a barátság az útjuk. Két nagyon különböző világban élnek, amelyeknek nincs közös bejáratuk. Vagy ha van is, idővel mindenki visszamegy vagy visszamenekül a magáéba. Ahogy ezt átgondolta, elszomorodott, de mégsem volt a gyomrában az a fájdalmas érzés, mint amikor a szerelmétől elválik az ember.

– Elrepülök. Köszönök mindent.

– Ne veszítsük el egymást... – lépett közelebb Giacomo. – Majd megnézem a tévében a műsort, amiben nyilatkoztál, és beszámolok. Ha rajta lesz a neten, átküldöm a linkjét.

– Itt egy cím – húzott elő a zsebéből egy cetlit Niki, és szelíden a férfi orra elé tolta a cédulát. – Patrizia itt dolgozik.

– Hogyan? – Giacomo szeme elkerekedett.

– Tegnap szándékosan „felejtettem ott” Stefanónál a táskám. Amikor visszamentem érte, elmondtam neki, hogy azóta is Patrizia jár a fejedben, és megbántál mindent... A szőke haj kihozta belőlem a drámai színésznőt, régen erre biztosan nem lettem volna képes. Ő pedig rövid gondolkodás után leírta a címet, ahol Patriziát megtalálhatod. Nápolyban él, és egy nagy könyvtárban dolgozik.

– Nápolyban él... Nikol...

– Bennem is őt kerested. Lehet, hogy hasonlítunk, mert mindketten nyakasak és öntörvényűek vagyunk, de te, mialatt velem ismerkedtél, azt élted újra, mintha vele lennél.

– De...

– Ne mondj semmit. Keresd meg, és ha még mindig ugyanazt érzed, akkor ne engedd, hogy ismét megszökjön.

– Fantasztikus nő vagy.

– De csak azért, mert nagyon kedvellek. Kár, hogy nincs egy bátyám. Sosem gondoltam erre, csak amióta téged ismerlek. Önbizalmat adtál nekem és egy új ént, amit nem is ismertem korábban. Jó érzés, hogy adhatok a véleményedre. És magamat ismerve, érdekes, hogy meg is teszem – kuncogott Niki.

– Szerintem hamarosan találkozunk. Anyád és apám...

– Apád ki sem jött a reptérre.

– Biztosan utálják a reptéri búcsút.

– Én is utálom.

– Akkor menj. Ezt a láncot neked választottam még a ruhapiacon – húzott elő Giacomo egy kis csomagot. Bórszíjon egy zöld kerámiamedál lógott, mindig más színe lett, ahogy máshogyan érte a fény. Niki nyakába kapcsolta. – Jól áll, viseld néha. És hívj, ha megérkeztetek!

Odabent, a váróban Niki összeszedte a bátorságát és megkérdezte az anyját, hogy miért nem kísérte ki Alessandro.

- Mert nem akartam – mosolygott Lívía.
- De miért nem?
- Mert nem akartam itt búcsúzkodni. Jobb úgy búcsúzni, hogy...
- Szóval szerelem, nem igaz?
- Nem tudom. Rendet kell tennem önmagamban. Azt hiszem, hogy egyelőre még csak ismerkedünk... nevetgélünk... Ennyi.

– Ugyan, anya. Csak lefeküdtetek egymással..!

– Niki. Nem. Csak csók volt.

Jesszusmária, elvesztettük őt... Az anyám gyógyíthatatlanul szerelmes!

– Hmmm...

– Mi az a hmmm?

– Csak hogy tudd, ha véletlenül összeházasodtok, akkor megveszem azt az aranyárban mért lovaglócsizmát, és abban veszek részt az esküvődön. Mondjuk ne kapkodjátok el, mert sokat kell spórolnom...

– Nem hinném, hogy a lovaglócsizma esküvői viselet.

– Ez a válaszod? Szóval összeházasodtok?

– Niki, megbolondultál? – Az anyja szigorúan nézett rá. – Ez egy régi, szinte gyerekkori szerelem volt... most újra találkozunk, és újra ismerkedünk, de én hazarepülök, Alessandro itt marad, és ki tudja, találkozunk-e újra.

– Azért ismerd el, anya, hogy működik az a régi mágia. Az istennőd vagy akárki teljesítette a régi kérésedet. Igaz, csepp fáziskéséssel, de mégis...

– Nem tudom. Nem hiszek az ilyesmiben. Egyébként is, az a csepp fáziskésés harminchat év. Elég sok, nem igaz?

– Sok, de azt hiszem, erre mondják, hogy gondold meg jól, mit kérsz, mert megkapod.

– Ühümmm – Lívía ábrándos tekintettel bámult maga elé, Niki pedig Carol Santosra és az általa teremtett varázslatra gondolt. Lehetséges, hogy valóban több van a világon, mint ami látható?

Lehetséges, hogy létezik valamiféle elrendező erő vagy energia? Újságíróként egészen addig nem hitt ebben, amíg azon a szigeten Carol Santossal vagy utódjával nem találkozott. Most pedig az anyja... Na jó, lehet, hogy ebben nincs semmi misztikus.

Olivér el sem tudta képzelni, hol lehet az új „kollégája”. Talán meghalt. Végül is, az ő korában már sosem lehet tudni. Ilona nagyon ambiciózus és szórakoztató kiségitő munkatárs volt, Olivér jót derült a meséken. Most, a kocsiban ülve, unatkozva, kezdett hiányozni neki. Már a cigizést is mérsékelte Ilona miatt, utálta a szemrehányó tekintetét, és utálta, amikor drámai arccal kiürítette a hamutartót.

Ha meghalt, akkor nincs mit lenni, de talán csak valami családi ügy jött neki közbe. Mindenesetre furcsa, hogy a telefonja folyton kikapcsoltat jelez. Ha megjegyezte volna a címét, meglátogathatná, de csak arra emlékezett, hogy Budakalászon lakik. Eldöntötte, hogy pár napot ad még neki, aztán megkeresteti a nyilvántartásban, és meglátogatja. Nehogy ilyen könnyen feladja, ha már új karriert akart építeni idős korára! – somolygott magában a nyomozó.

A házban nem volt mozgás, a nő nemrég ért haza az iskolából, ahová elvitte a gyerekeket az új autóján. Olivér most új helyen, három telekkel előrébb, egy társasház előtt parkolt, és az autóját ma az anyja kocsijára cserélte, mert nem tudta, mennyire figyelik a politikus utcáját. Egyelőre úgy látta, hogy csak reggel és este megy el arra „sötét” autó, és naponta kétszer járőröznek. Volt egy másik ügye is, majdnem szokásosnak mondható: gyanakvó menyasszony, aki a vőlegénye legénybúcsúját kívánta ellenőrizni, úgyszólván Olivér álpincérként „dolgozik” majd egy klubban, ahová a férfitársaság hivatalos.

Mialatt ezen gondolkozott, egy Audi terepjáró kanyarodott be az

utcába, és járó motorral megállt a megfigyelt ház előtt. Egy férfi szállt ki belőle, és borítéknak látszó küldeményt dobott be a postaládába, majd visszaszállt a kocsiba és továbbhajtott. Olivér rögtön ellenőriztette a rendszámot a kapcsolatával, és felírta a tulajdonos nevét: egy leányfalui székhelyű cég nevén volt az autó. Nem látott be a kertbe, tehát elképzelése sem volt arról, hogy a nő látta-e a küldemény érkezését, de bő negyedóra elteltével taxi gördült végig az utcán, és leparkolt a nő háza előtt. Nem sokkal később a nő télikabátban kijött a kapun és beült a taxi hátsó ülésére. Napok óta ez volt az első érdekes megmozdulása. Vajon hová megy taxival? Miért nem a saját autóját használja? Az elmúlt napokban a nő egy új autót vezetett, a régit Olivér nem látta sehol, nyilván bent állt a garázsban. Hová megy valaki reggel kilenckor taxival? Feltehetően nem valami alkoholfogyasztás partira, ahonnan ne tudna hazavezetni. Tehát csakis az lehet az ok, hogy inkognitóban akar maradni, nem akarja, hogy lássák a kocsiját. Vagy csak olyan helyre megy, ahol órákig kell parkolóhelyre vadászni?

Indított ő is, és amikor a taxi elindult, utánakanyarodott. Pasaréten, a Gábor Áron utcán maguk közé engedett két autót, és igyekezett mindvégig takarásban maradni. Lementek a Szépvölgyi úton, majd Észak-Buda felé fordultak. Olivér mindig hagyott maguk között haladni két-három autót. A taxi kitartóan haladt a Szentendrei úton. A magánnyomozó feltételezte, hogy Leányfalura megy a nő, ahhoz az emberhez, aki azt a levelet hozta neki az Audival, ám a békásmegyeri lámpa előtt a taxi besorolt a szélső sávba és lekanyarodott. Egészen meglepő módon a békásmegyeri piacig mentek, a piachoz tartozó parkolónál a nő kiszállt, a taxis pedig továbbhajtott. Most meg lesz löve, ha a nő esetleg átmegy gyalog az aluljárón, gondolta Olivér, mert a parkolóban egyetlen szabad hely sem volt, tehát mire talál egy helyet, addigra a nő eltűnik. És ha lemegy az aluljáróba, akkor akár fel is jöhet a túldalalon, és ott buszra száll, várhatja valaki kocsival, vagy gyalog megy, de a HÉV-

re is felszállhat. Olivér kétségbeesetten nyújtogatta a nyakát, hol találna helyet a kocsijának, majdnem befordult a bank parkolójába, amikor észrevette, hogy a nő határozottan lépdél a piac parkolójába, majd kinyit egy autót a távirányítójával. Hoppá, ez a régi kocsija. Hogyan került egy békásmegyeri nyilvános parkolóba?

A nő kimanőverezett az útra, majd a város felé vette az irányt. Olivér mindvégig a nyomában volt, hátha most tényleg titkos utakra indul a megfigyelt személy, és ő végre jelenthet valami érdekeset egykori rendőr kollégájának, a mostani megbízójának – de a nő egyenesen hazaautózott. Beállt a kocsival a garázsba, és többé elő sem jött.

Hát ez meglehetősen érdekes.

Fogta a telefonját hogy jelentse a megbízójának, Andrásnak az esetet, de a telefonja foglalt volt.

- Szia, kisfiam.
- Szia, anya.
- Rájöttem, hogy hívták azt a kisfiút. Laura bátyját Nem tudom, fontos-e, de biztos voltam benne, hogy tudom, mert mostanában valami névrokonát keresték a tévében.
- Nem tudom. Megmondod, mi a neve?
- Igen. Lajos. A második neve Boldizsár vagy Benedek, nem tudom.
- A Lajost már mondtad. De mi a vezetéckneve?
- Verbovszky.

Jó volt fantáziálgatni azon, hogy mit tenne, ha Niki most betoppanna a nagyanyjához. Verbovszky sosem tartotta magát igazi, kemény bűnözőnek, őt a körülmények tették azzá, amivé lett. Apja hideg szívű volt, kegyetlen jogász hírében állt, és az ő első stiklije után tulajdonképpen kiadta az útját. Haláláig sem fogadta a fiát, kitiltotta az örökségéből, boldoguljon, ahogy akar. Ebben persze közrejátszott az új szerelem is, egy agresszív nő személyében, aki idővel az apja titkárnöje is lett, és szó szerint minden kollégát elüldözött az irodából. Verbovszky sosem tudta megérteni, hogyan érhetette el az apjánál a nő, hogy már kamaszkorától ő lett a fekete bárány, és a nő két gyereket kezelte az apja „igazi” gyerekként. Verbovszky azért állt át a másik oldalra (legalábbis ezzel áltatta magát), mert az apja szemrebbenés nélkül súlyosbítást kért azoknak a bűnözőknek a büntetésére, akik – Verbovszky szerint – szerencsétlenek voltak, és elsősorban a körülményeik vitték bűnbe őket. Pitiáner tyúktolvajok. Akik viszont jól álltak anyagilag, azokat igyekezett békén hagyni, még ha – súlyos bünt követtek is el. Verbovszky nem volt kemény bűnöző, igazán senkit sem akart bántani, mert senki más nem érdekelt, csakis önmaga. De az apja ellen még annak holtában is bosszút esküdött. Most volt még valaki, akin nagyon szívesen bosszút állt volna: Ladányi.

Ha a nagyanyját büntetné meg, azzal talán kicsit Ladányit is. Viszont, ha azt nézi, hogy ő maga gyerekkorában hogy utálta az apai nagyanyját, akkor lehet, hogy ezzel egyáltalán nem büntetné Ladányit.

Kinyitotta a szoba ajtaját, és kiment a hallba.

– Tudja, jobban járnánk, ha már elfelejtené ezt a traumát, és elmenne innen. Mindkettőnknek jobb lenne – fogadta a vénasszony. – Meddig akar fogva tartani az étkezőmben és a fürdőszobámban? Hát nem szégyellj magát? Büntet egy nő miatt?

Verbovszky eltátotta a száját. A nyanya vajon tud mindent? De hát honnan? Jelét sem adta, hogy tudná, kicsoda ő.

– Fiam, azt mondom, menjen most már haza. Kipihente magát, kipihente azt a kis nőt is, aztán kezdjen új életet.

– Pofa be – adta ki Verbovszky az utasítást.

– Ez tényleg túlmege minden vicc határán. Nem tudom, mit tervez velem, de előbb-utóbb mindkettőnket keresni fognak, és amilyen szerencsés vagyok, engem kezdenek előbb keresni. Az este, amikor nem volt itt, csöngettek. Nem tudom, ki volt az, de hamarosan valamelyik szomszédom bejelenti a rendőrségnek, hogy nem lát mozgást a házban. Akkor aztán mit csinál? Azt mondja majd nekik, hogy szerelmi bánatában fogságban tartott egy öregasszonyt? Hát nem fognak ettől meghatódni, abban biztos lehet.

– Nem kell sokáig várnia – intette le Verbovszky. Még mindig viaskodott magában, hogy csak úgy simán távozzon-e, vagy hagyjon egy kis „üzenetet” Ladányinak. Csakhogy akkor már idős nő bántalmazásával, netán gyilkossággal is vádolnák, és már megállapodott magával, hogy nem lépi át a határt. Nagyon szerette volna megbüntetni a lányt, de ezzel a saját szabadságát, a menekülését kockáztatná.

– Van valami reggeli?

– Hát már elég régen nem voltam a boltban – tárta szét a kezét Ilona. – Kecs van meg némi szikkadt kenyér, egy kis kolbász a spájzban...

– Jó lesz. Készítsen reggelit, teával.

– Azután elmegy?

– Kuss legyen. Csinálja, amit mondtam.

– Összegzem: egy leányfalusi cég nevén lévő autóval egy ismeretlen férfi vitt a nővéremnek egy borítékot, majd negyedóra múlva a nővérem elment egy taxival a békásmegyeri piacra, és ott beszállt a régi kocsjába, amivel hazahajtott – hadarta András a telefonban Olivérnek. – Rendben, most fordulok be az utcájukba, maradj ott a megfigyelőponton, mert lehet, hogy szükségem lesz rád... – Újból hallgatott, aztán folytatta. – Van egy-két kérdésem a nővéremhez, maradj a közelben.

Leparkolt a ház előtt, és forrt a dühtől. Mi a francba keveredett Laura? Egyáltalán, mi ez az egész? Hiányzik egy kocka a gyerekkoruk filmjéből. Egész ideúton azon gondolkozott, hogy említette-e neki valaha is Laura, hogy van egy idősebb testvére. Ha említette volna, akár gyerekkorukban is, ez azért csak egy olyan fontos információ, amire emlékezne. Hogy történhetett, hogy ilyen elhallgatásban nőtt fel? Persze, ha tárgyilagosan végiggondolja, Laura másik féltestvéréhez neki semmi köze. Érdekes, mennyi átvilágításon eshetett át a rendőrségen, és mégsem derült ki sosem, hogy a tágabb családban van egy körözött bűnöző. Már ha ez a Verbovszky az a Verbovszky. Igen ám, de Verbovszky csak nemrég került a rendőrség látókörébe, amikor néhány évvel ezelőtt elrabolta azt a lányt vidékről, és kiderült, hogy lányokat futtatott. Igazság szerint Nikinek köszönheti, hogy a nyomára akadtak.

Ha Niki nem közli azokat a cikkeket, ha nem rajzoltatta volna meg a saját grafikusukkal Verbovszky fantomképét az elrabolt lány öccsének elmondása alapján, akkor Verbovszky nyomát bottal üthették volna. Még Andrásnak sem tűnt fel soha, hogy Verbovszky és Laura anyját is Kovács Ágnesnek hívták, hiába olvasta át többször is az aktáját.

Fázósan és türelmetlenül álldogált a kapuban, mire végre megszólalt a berregő és bemehetett.

– Hát te? Ne gyötörj megint – fogadta Laura az ajtóban. – Elmentem a pszichológushoz, akit ajánlottál. Dolgozunk az... ügyön.

- Menjünk be – indult meg András lendületesen.
- Miért vagy ilyen barátságtalan?
- A nappaliba. A kanapéra – utasította András. Utálta magát, amiért ilyen durván bánik a nővérével, de úgy érezte, nyomon van, és nincs sok ideje. Ráadásul nagyon bántotta, hogy ez történt... Ha Verbovszky valóban Laura féltestvére.

- Mi van? – Laura sápadtan rogyott le a kanapéra. Már akkor megtört, amikor András utasítani kezdte. Ritkán látta ilyen félelmetesnek a testvérét, de olyankor mindig tartott tőle és megadta magát. Összeszorította a száját, úgy nézett Andrára.

- Miért nem mondtad, hogy van még egy testvéred?
- Én... mi...
- Mondj el róla mindent. Érted? Mindent.
- La... Lalika az anyám első férjétől született. Azt hittem, tudod...

- Dehogyan hitted.
- Nem együtt nőttünk fel. Elvitte őt az apja. Én csak néha találkoztam vele. Nagyon ritkán.

- Lalikat körözi a rendőrség. Te tudtad ezt?
- Én...
- Lalika a férjeddal együtt benne volt egy jó kis prostibalhében, amit a férjed és más politikusok igyekeznek eltussolni, talán nem is bánják, hogy Lalika szökésben van – adott egy jókora döfést a nővérének András. – Te tudtad, ugye, hogy az a Verbovszky, akit keres a rendőrség, a te féltestvéred...? Ugye tudtad? – Áthatóan nézte Laurát, aki sápadtan az arcába temette a kezét. Majd felnézett és megszólalt.

- Nem tudom, miben befolyásol ez téged. Nem te vagy egy személyben a rendőrség. Nem hiszem, hogy kirúgnának azért, mert a féltestvérem bűnt követett el.

– Nem hiszed? És vajon azt hiszed-e, hogy már egy ideje ennek a Verbovszkyknak a nyomában kajtatok, és vissza akarom juttatni a börtönbe?

– Honnan tudtam volna?

– Oké. Akkor mondd el mindent, amit tudsz róla. Mikor láttad utoljára? És miért állt ma a kocsid a békásmegyeri piac parkolójában? Ki vitte oda, és miért taxival mentél érte? – András sebesen sorolta a kérdéseket hogy tovább sokkolja a nővérét. Utálta magát azért, amit tesz, de muszáj volt nyomás alatt tartania Laurát.

A nővére egészen váratlanul elsírta magát. Nem csendesen sírt, hanem hangosan zokogott, egész teste remegett. András tanácstalanul nézte. Ha nem a testvéréről lenne szó, most tudomást sem venne a sírásról, de így majd meghasadt a szíve. Odament volna, hogy átölelje, azonban nem tehetette. Ha megteszi, a nővére hazudni fog. Ezt biztosan tudta. Úgyhogy bármennyire fájdalmas is volt, rezenéstelen arccal nézte őt, és várta, hogy kisírja magát.

Laura végül kicsit megnyugodott. Kifújta az orrát, olyan sápadt volt, mint aki mindjárt elájul, és belenézett András szemébe.

– Ő... ő vitte el a kocsimat.

– Ki az az ő?

– Hát ő. Lali.

– Verbovszky – hördült fel András hitetlenkedve. – Hogy került hozzá az autód?

– Idejött.

– Idejött? Mikor?

– Amikor... megszökött a kórházból. – Laura szinte nyüszített

Ó, baszd meg, nővérkém. András lassan kiengedte a levegőt a tüdejéből, és átgondolta a helyzetet. Mit is mondott neki Olivér? Hogy a kollégája szerint Laura a szeretőjét bújtatja a gardróbban. Sőt egyszer benne is felmerült, hogy titkot rejthet Laura hálószobája. A rohadt életbe.

– Szóval te bújtattad őt attól a naptól kezdve, hogy megszökött a

kórházból.

– Idejött. A testvérem. Zsarolni tudja a férjemet. – Laura alig bírt beszélni.

– Tehát itt lábadozott, a házban. Pontosan hol?

– A gardróbomban.

András már hívta is Olivért

– Mit is mondtál, hogy a kollégád szerint valakit bújtat a nővérem a házban?

– Igen, azt fantáziálta, hogy a szeretőjét.

– Beszélhetek a kollégáddal? Szeretném tudni, hogy találkozott-e vele.

– Ööö... a kollégámnak nyoma veszett.

– Tessék?

– Tudod, ő egy idős nő, akit takarítónőként küldtünk oda. De már napok óta nincs bekapcsolva a mobilja, nem jelentkezett nálam. Utoljára a házban takarított, azóta nem tudok róla semmit.

– Mindjárt visszahívlak.

Andrásnak zsongott a feje. Laura napokig bújtatott egy emberrablót, aki melleleg Laura eltitkolt féltestvére, és aki Laura férjének bizonyos szempontból a cinkostársa. A magánnyomozó embere rájött, hogy valakit bújtatnak a házban, de ő is eltűnt.

– Mikor volt itt utoljára a takarítónő?

– Amikor a... spájzot tette félig rendbe.

– És?

– És... Mit és?

– Végül rendbe tette egészen?

– Nnnem...

– Szóval amikor én is itt jártam, és jókora felfordulás volt a kamra környékén, még a konyhaasztalon is befőttek voltak.

– Igen.

- És aznap ment el tőled Verbovszky is?
- Igen. – A nő lehajtotta a fejét.
- És elvitte az autódat.
- Igen. A régit.
- Valamint eltűnt a takarítónő is úgy, hogy nem fizetted ki őt, és félbehagyta a rendrakást.
- I... igen.
- Van fogalmad róla, hogy mibe keveredté? Szerintem elrabolta a takarítónőt, és örüljünk, ha csak ennyi.
- Micsoda?
- Honnan tudad meg, hol áll az autód? Honnan kaptad meg a kulcsot?
- Pont ránéztem a monitorra – mutatott Laura a falra szerelt képernyőre, ami az utcát és a kapu környékét mutatta – amikor megállt itt egy kocsi, és egy férfi bedobott valamit a postaládába. Egy boríték volt, benne a slusszkulcs és a cím, ahol az autóm parkol.
- Mutasd a levelet.

A kocsid a békásmegyeri piac parkolójában áll. L.

András, Laurára egyetlen pillantást sem vetve, ismét telefonált.

- Mindent tudni akarok az alkalmazottadról.
- Hát sajnós én sem tudok róla semmit – felelte Olivér bocsánatkérően. – El tudod képzelni, hogy egyszer csak besétál egy öreglány az irodámba, és azt mondja, hogy nyomozni akar? Megfigyelni, fotózni, lebuktatni...

András gyomra beleremegett a válaszbba. Lehunyta a szemét, és felidézte, amit akkor látott a nővérénél az előszobában. Már akkor is tudta, érezte, hogy valami nem stimmel. Most is kinézett az előszobai fogas felé, ám amit a tekintetével keresett, már nem volt ott. De akkor igen. A lila kalap.

- A nevét csak tudod – morogta a telefonba.

- Ilona.
- Görögné Ilona.
- Honnan tudod?
- Pár percen belül elindulok innen. Maradj a nyomomban. Szükségem lesz rád, és egyelőre nem akarom bevonni a kollégáimat.

Laurára nézett.

- Nem hagyhatlak itt – mondta bánatosan.
- Tessék? És miért nem?
- Mert nem tudhatom, nem értesítéd-e.
- Nem is tudom a számát.
- Nem érdekel. Itt jártam nálad egy csomó alkalommal, miközben te egy szökött bűnözőt rejtegettéél az emeleten. Amilyen kurva nagy pechem van, és ez a te kurva nagy peched is, személyes okból akarom leginkább hüvösön tudni ezt a bűnözőt, ugyanis a barátnőm, a szerelmem buktatta le először, és Verbovszky rá vadászik. És amilyen kurva nagy pechünk van, a szerelmem nagyanja járt itt takarítani abban a lila kalapban...
 - Betettem a gardróbba – vágott közbe Laura.
 - Mindegy, ő járt itt, talán túsul ejtette, és most arra vár, hogy Niki hazaérjen, és bosszút álljon rajta. Megértheted, nem kockáztathatom meg, hogy értesíted...
 - Baszd meg.
 - Vegyél fel egy kabátot, add ide a telefonodat, és indulunk.

Két perccel később már úton voltak. András vezetett, mellette a szótlanságú sírdogáló Laura ült. András hallani sem akart róla, hogy otthon hagyja egyedül. Szorosan mögöttük Olivér haladt. Csillaghegynél jártak, amikor havazni kezdett.

- Kiteszünk otthon, és onnan megyek haza – javasolta Lívია a taxiban, de Niki megrázta a fejét.
 - Hazamegyek veled. Nálad van a robogóm is.
 - Mindjárt esni fog a hó, ne ülj motorra. Egyébként is, a cuccaid.,.
 - Akkor majd hazahozol kocsival, rendben? Köszönök én is a nagyinak.
 - Jó, annak biztosan örülni fog.
 - Csak azért mosolyogsz, mert ott leszek én is a nagy bejelentéskor...
 - Milyen nagy bejelentéskor?
 - Hát hogy készülhet az esküvőre – vigyorodott el a lány.
 - Eszedbe ne jusson! – Az anyja komolyan felháborodott. – Nehogy említést tégy Alessandróról, mert attól kezdve azon izgul majd, hogy tényleg férjhez megyek, és Nápolyban fogok élni. Nem beszélve arról, hogy momentán férjnél vagyok.
 - Hát azt hiszem, nem lesz akadály a válásnak.
 - Nem kérek a cinikus beszólásokból.
 - Oké – simogatta meg az anyja vállát Niki. – De a nagyfi biztosan örülni fog, ha meglát.
 - Igen, bár dühös vagyok rá, amiért nem képes feltölteni a mobiltelefonját. Már ezerszer szoltam neki, hogy időnként töltsd tennie. Most meg már napok óta ki van kapcsolva, nyilván észre sem vette, hogy lemerült az aksi. Pedig otthon unatkozik, erre figyelhetne.
 - Mondom, hogy már nem unatkozik. Már ezerszer mondtam. Hülye hobbikat talál ki magának.
 - Akkor mégis unatkozik.
 - Árverésre jár, mert nem lehet delfinidomár.

- Most mi ez a hülyeség?
- Ő mondta – vont vállat Niki. – Hogy értelmes elfoglaltságot keres.
- Tehát valójában unatkozik. Pedig imád olvasni és helyszínelős sorozatokat nézni.
- Mindegy, végül remélem, hogy talál valami mást, és nem a vevők réme marad a képauciókon. Megígérte, hogy felhagy vele... – Niki megrázta a fejét. – Nemrég még napsütésben voltunk, most meg itt ez a szutykos, ködös idő... nekem máris hiányzik Nápoly.
- Nekem is – sóhajtott ábrándosán az anyja, aztán odaszólt a taxinak: – Egyenesen Budakalászra megyünk.

Verbovszky reggelizett, Niki nagyanyja pedig nézte őt. Még tojást is kért ez a szerencsétlen emberrabló. Nem fogta fel ép ésszel, hogy miért időzik nála és tartja őt bezárva, ahelyett hogy örülne, hogy kiszabadult a szeretője rabságából, és mehetne vissza a régi életébe. Mégis, meddig marad még a nyakán? Őt már fütötte a munkakedv, ment volna vissza Olivérhez, aki nyilván azóta jókat pöfékel az irodában, és amilyen ostoba, talán fel sem tűnt neki, hogy az alkalmazottja napok óta nem jelentkezik. Vagy ami még rosszabb, esetleg talált helyette mást. Bár ilyen olcsó és ennyire lelkes munkaerőt, mint amilyen ő, nemigen találhat.

Verbovszky felnézett a szalonnás tojásrántottából, és váratlanul megkérdezte:

- A maga unokája a Ladányi Nikolett?

Niki nagyanyja kihúzta magát, mélyen a férfi szemébe nézett, és lassan bólintott. Aztán a hideg kirázta. A kesehajú férfi szorosan fogva tartotta a tekintetével, amelybe hidegség és düh költözött. Az asszony nézte őt, és hirtelen megvilágosodott – ebben a pillanatban

jött rá, hogy kicsoda ez a férfi. Nem egy szerencsétlen, hetekig-hónapokig rabságban szenvedő szerető, hanem a mániás. Niki mániása. Hogy is hívják? Megvan, igen. Verbovszky, akit égen-földön keresnek.

Egy bűnöző falatozik jóízűen a kolbászos tojásrán-tottájából, egy bűnöző tartja őt fogva napok óta, az a bűnöző, aki az ő unokájára vadászik.

– És mit mondott, holnap jön meg a lánya?

– Azt hiszem – motyogta a nagy. Valójában nem tudta pontosan, mert nem tudott telefonon beszélni Líviával, de mintha szombatot mondtak volna. Ezek szerint a mániás megváltoztatja a terveit, és marad nála? De mit akar?

Verbovszky nem szólt semmit, Niki nagyanyja pedig arra gondolt, milyen jó, hogy azt a zártatos hajszárítót, amit a lánya ki akart dobni, megmentette annak idején a kukából. Mindössze egyszer próbálta ki, de akkor kiment az összes biztosíték, és amikor újra megpróbálta bekapcsolni a biztosítékok helyreépítése után, az egész utca elsötétült. Ez az ő fegyvere, a hajszárító. Megvédi magát és a családját egy szökött, mániákus bűnözőtől, mindenáron megvédi! Még szerencse, hogy sok krimit olvasott, és hogy már maga is a bűnelhárításban dolgozik, mert így képes megőrizni a hidegvérét.

– Miért van nyitva a bejárati ajtó? – Lívia tanácstalanul meredt Nikire.

– Mert a nagy elfelejtette bezárni.

Lívia szétnézett a házban, majd közölte, hogy üres. Niki tanácsára elindultak a kerten át a nagy házához. Az ő ajtaja bezzeg zárva volt

– Menjek ki a kapuhoz, és csengessek be? Vagy áthozzam a kulcsodat? – kérdezte Niki az anyját.

– Nem kell, majd dörömbölünk. Így szoktam... – mondta, és az öklével rávert párszor az ajtóra, azután kiabálni kezdett. – Anya, én vagyok az, engedj be!

– Lehet, hogy nincs is itthon.

– Dehogynem, ebben a hidegben hol lenne? Nem te mondtad, hogy az árverések délután kezdődnek?

– Mit tudom én, talán egy tengeri akváriumban ismerkedik a delfinekkal. – Niki szórakozottan állt az ajtóban, amikor az résnyire kinyílt.

– Na látod, mondtam, hogy itthon van. Menjünk be.

A nagy arcát látva Livia érezte, hogy valami nincs rendben, de bementek: elől Niki, utána Laura. Az ajtó hangosan csapódott mögöttük.

A nagy mögül egy férfi lépett elő. Természetellenesen sárgásszöke volt a haja, és hideg a tekintete. Niki lehunyta a szemét. Verbovszky volt az, egy pisztollyal a kezében.

– És most mindenki szépen bevonul az étkezőbe. A telefonokat ide dobjátok, a lábam elé. – A férfi ennyit mondott, Niki pedig magában újraélte azt a rémálmot, amit egyszer már átélt, amikor Verbovszky bevárta őt otthon, a sötét lépcsőházban, és rátámadt.

Hát piszkos nagy mázlija vagy inkább piszkos nagy peche van. Maga sem tudta eldönteni, hogy a kettő közül melyik. Egyrészt itt van, magától belesétált a karjába az egyetlen ember, akit meg akar büntetni... Másrészt viszont, ha megteszi... egyáltalán, mit tegyen ezzel a három nővel? Bár számtalanszor elgondolta, hogy mit tesz majd, ha egyszer találkozik Ladányival, de most... mégsem volt

semmi kedve ahhoz, hogy megmutassa neki, hol lakik a magyarok istene. Nem vonszolhatja be a hálóba, miközben a két idősebb ott várakozik a kulcsra zárt étkezőben. Nem beszélve arról, hogy ketten már elég erősek lelkileg is, és kitalálhatnak valamit, míg ő odabent Ladányit döngölné. Egyébként jól is néz ki a szuka, befestették a haját, és az egész alakja olyan... nőies lett. Megváltozott azóta, hogy utoljára látta. Igaz, akkor sötét volt abban a lakótelepi lépcsőházban: most olyan magabiztosság csillant a szemében, amitől Verbovszky majdhogynem hátrahőkölt. Bár áldozattípusnak látszik, és a lépcsőházban annak is tűnt, de most harcos öntudat és magabiztosság sugárzott belőle – a helyzete ellenére. Ez valahogy izgatóan hatott a férfitra.

Mi a jó istent csináljon velük?

Talán be kéne zárni a két idősebbet, és Ladányit arra kényszeríteni, hogy vigye őt ki Ausztriába. Csakhogy ennél sokkal problémamentesebb lenne, ha egy idegen sofőrrel vitetné el magát, aki azt sem tudná, ki az utasa. Ladányi első útja nyilván a rendőrségre vezetne, utána pedig cikkeket írkálna róla kedvére.

Bassza meg. Nem most kellett volna találkoznia Ladányival, hanem akkor, amikor ő maga már felkészült rá, és Ladányi nem is számít a találkozásra.

Jó nagy slamasztikába került.

A fegyvert hol egyikre, hol másikra szegezte. Mindhárom nő csendben volt, álltak a tojásrántotta romjai felett, ő pedig, aki erős volt a tervezésben, elbizonytalanodott: hogyan tovább. Az egyetlen út a menekülés lenne, bezárni őket, aztán elmenni a nő kocsijával, egy metróállomásig, onnan metróval a Keletihez, és fogni egy kocsit sofőrrel. Csak hát egy Verbovszky nem menekül az áldozata elől, akit meg kell büntetnie.

– Elmehetnék a mosdóba? Mindjárt összepisilem magam – szólalt meg Niki nagyanyja. Verbovszky intett neki a fegyverrel, hogy menjen. A mobilokat berúgta egy sarokba, és az étkezőszékekre

mutatott.

– Leülni!

– Mondja, magát meddig fogja hajtani a bosszúvágó? – Ladányi úgy érdeklődött, mintha csak azt kérdezte volna, hogy mi lesz ma az ebéd.

– Kuss.

– Egészen pszichotikusnak tartom, hogy folyton engem és a családtagjaimat találja meg – folytatta Ladányi.

– Csönd! – Az anyja okosabb lehet, mert leintette.

– Nem maradok csendben. Nem értem, miért akar megfélemlíteni. Nem értem, miért nem bír rólam leszállni. Elmehetne egy pszichiáterhez, hátha egy terápia segítene.

A kis szuka rettenetesen szemtelen. Ez nagyon izgatóan hatott rá. Már iszonyú régen nem érzett ilyet. A kurvákkal az ember csak együtt van, kipróbálja őket, meg akarja tudni, hogy milyen árut ad el, ha már stricit játszik, de ez az öntudatos szuka határozottan izgalmas préda lenne. Arra gondolt, esetleg kikötözné... de aztán inkább Ladányi anyjára nézett. Nem ragadhatja el a hév, nem hallgathat az ösztöneire, mert akkor mindent elront. Ezt már megtanulta.

Épp szólásra nyitotta a száját, amikor határozottan, hangosan berregve megszólalt a kapucsengő. Ez meg ki lehet?

– Senki nem mozdul. Nem nyitunk ajtót – közölte velük emelt hangon. – Biztos a postás, el fog menni.

– Lehet, hogy apu az meg a szállítók – szólt közbe Niki. – Jöttek a cuccokért.

– Nem érdekel. Nem nyitunk ajtót, és kussol mindenki.

Niki hallgatott, remélve, hogy odakintről lépteket hall. Fogalma sem volt róla, hogy miért, de abban bízott, hátha András jön és kiszabadítja őket. Ezt érezte, de persze nem tartotta valószínűnek. András ki sem jött eléjük a reptérre, pedig állítólag az anyja megírta

neki, hogy mikor érkeznek. András más nő gondját viseli és nem az övét. Milyen kár... Pedig most egész más lenne a helyzet, ha András ott lenne vele.

Nem hallott lépteket a kertből, senki nem verte le a havat a cipőjéről.

Egyszer csak, teljesen váratlanul berobbant a bejárati ajtó, és üvöltés hallatszott.

– Fegyvert letenni, rendőrség!

Az a kellemes, férfias, biztosságot adó hang. Nikit melegség járta át legbelül, annak ellenére, hogy Verbovszky pisztolya határozottan rá szegeződött.

Szinte ugyanabban a másodpercben újabb óriási durranás hallatszott, immár a fürdőszoba felől, és pillanatokon belül füstfelhőbe borult minden. Verbovszky fegyvert tartó keze a durranástól megremegett, Niki nem is tudta követni, hogyan lőtte ki András a saját fegyverével Verbovszky kezéből a pisztolyt.

– A kezem, te rohadék! – ordította Verbovszky, aztán már jajgatott, miközben András és egy idegen férfi megbilincselte és a földre nyomta. Dőlt a vér Verbovszky kezéből, Niki anyja dermedten ült az étkezőasztalnál, mint aki sóbálvánnyá változott, majd a nap fénypontjaként a nagyi érkezett meg a fürdőszobából óriási füstfelhő kíséretében, és valami füstölgő vackot tartott a kezében, ami valószínűsíthetően egykor hajszáritó lehetett. Közben odakint megszólaltak a riasztók, a nagyi vélhetően áramszünetet idézett elő az utcában.

Egészen szép végjáték, gondolta Niki, amikor már nem volt görcsben a gyomra.

Később, amikor ez a szürreális, rossz álom véget ért, Niki is kiment az utcára, és András közvetlen közeléből nézte végig, ahogy Verbovszkyt beültették egy szirénázó rendőrautóba. A kezét a mentősök ellátták, két ujjbegye szállt el András lövésének köszönhetően, és így irány a rabkórház, ahonnan nem olyan

egyszerű, sőt remélhetőleg lehetetlen a szökés.

Niki bámulta, mi történik, meredten nézte a villogót a rendőrautó tetején, a havas utcát, és hirtelen maga előtt látta azt a nem is olyan régi képet, mint egy filmet, amit Carol Santos, a modern Carol Santos mutatott meg neki a Karib-térség egyik kis szigetén, a titokzatos boldogságszigeten.

Verbovszky a rendőrautó hátsó üléséről visszanezett Nikire, de már nem tudta elkapni a pillantását, mert András megfogta a karját...

Azok a karibi képek a karibi nyárból.

Képek, gyorsan, lassan, váltakozó sebességgel jelentek meg előtte, és esküdni mert volna rá, hogy még sosem látta őket, pedig valamennyi kapcsolatos volt vele. Látta Fannit, Rolandot, de látott idegeneket is... és felbukkant András, megfogta a kezét, ő átölelte, lassult a mozdulat, és akkor látta, hogy András belök valakit egy kocsi... bilincs volt rajta... Verbovszkyt beültették, a férfi visszanezett rá, de már nem tudta elkapni a pillantását, mert András megfogta a karját, aztán ő a férfi vállára hajtotta a fejét... aztán még jött egy két kép, és váratlanul mindennek vége lett.

És ő azt sem tudta, mi történt az imént. Álmodik-e, vagy ébren van.

Eltűnt a szobából mindenki: a nő és a férfi is. Fáklyák világították meg az utat a partra. Szabadon távozhatott. Lent a parton ugyanaz a motorcsónakos férfi várta, aki odahozta.

Félig-meddig bódulatban ülte végig a San Juanig tartó hajóutat. Befelé figyelt, újra maga elé idézve a látott, boldog képeket – a fájdalmas képek érdekes módon nem jöttek vissza – és felidézte az újakat is, amiket korábban még sosem látott. Nem tudta, mit kezdjen az egészszel, hol itt az átverés, és miért éppen ezeket a képeket látta s nem másokat. Ha kapott volna bármit enni vagy inni a szigeten, akkor egész biztosan arra gyanakodott volna, hogy valamilyen

tudatmódosítót kapott, de még csak füstölőillatot sem érzett, mindvégig teljesen a tudatánál volt abban a házban... és mégis. A saját élete elevenedett meg előtte filmszerűen, megannyi boldog pillanat. És azoknál a kockáknál, amelyeket eddig még soha nem látott, melegséget, vibrálást, felszabadultságot érzett. Nem volt rendszer az egészben. Lehetett volna, de azt például pontosan tudta, hogy Verbovszkyt már leültették, és ő nem volt ott az elfogásánál... Ezt sosem láthatta.

A jövőjét látta. Hirtelen ugrott be neki a gondolat, és bele is remegett.

Ezt látta Carol Santos éneke alatt a Karib-térségben, és most már biztosra vette, hogy akkor, néhány héttel korábban, azon a kis szigeten a jövőjét látta. Carol Santos, a modern kori varázsló nemcsak a múlt boldog emlékeit villantotta fel előtte, hanem a jövőbeni boldogság lehetőségét is.

Persze nem hajtotta a fejét András vállára.

Annyira azért nincsenek jóban. Ki az a Laura, és egyáltalán, András miért titkolja előle?

X.

- Képzeld, kocsonyát főzök.
 - Szia, anyu, nagy probléma lenne, ha megkérnélek, hogy köszönj a telefonban? Egyébként reggel hét óra van, még aludtam.
 - Nem, Niki, nem lenne nagy probléma, csak a mobilozásnál, ha a szeretteinket hívjuk, valahogy rögtön a téma közepébe vágunk.
 - Ne beszélj többes számban. Te tanítottál arra, hogy köszönni kell a telefonban.
 - És bemutatkozni... De az még az a világ volt, amikor nem létezett mobil, ami kiírja a hívó nevét, érted?
 - Nem szeretem a kocsonyát – sóhajtott Niki megadóan.
 - Nem baj, András szereti, és arra gondoltam, hogy a hétvégén kijöhetnétek. Te majd kapsz túrógombócot, vagy mit tudom én...
 - Momentán nem járunk együtt hétvégézni.
 - Ez csak a te zavaros gondolataid miatt van így. Már kiderült, hogy az a titokzatos Laura, akinek szerinted szerelmet vallott, valójában a saját nővére. És az a lány, akivel az irodában láttad, szintén ő volt.
 - Az előlem eltitkolt nővére.
 - Ahogy látom, abban a családban viszonylag sok az eltitkolt rokon.
 - András egyelőre még szokja az új fizimiskámat.
 - Vagyis? Nem tetszik neki a szőke haj meg az új nápolyi trend? – Az anyja nevetgélt a telefonban.
 - Anya, a kocsonyában nem a disznó feje fő?
 - Nem. Nálam köröm lesz benne.
 - Akkor inkább hagyjuk. Egyik lehetőség borzongatóbb, mint

a másik.

– Ne kényeskedj. Mondtam már, hogy csinállok túrógombócot vagy megkérem nagyanyádat, hogy dobjon össze valamit neked...

– Otthon van?

– Nem. Le is vagyok sújtva. Ó az új Miss Marple és Lucas Davenport keveréke, tudtad?

– Ki a fene az a Lucas Davenport?

– Hát egy krimihős. Szuperhős, rendőr. Mindent kinyomoz, sorozatgyilkosokat juttat börtönbe. Amúgy nagyanyád példaképe, Miss Marple után.

– Most milyen ügyön dolgozik a nagyfi?

– Valami lángosmaffia lebuktatásán.

Niki elröhögte magát.

– Az jó. Arról én is szeretnék írni. Kifejezetten szeretném, ha a fokhagymás lángososok nyernének a tejfölös-sajtosokkal szemben. Dutyiba a sajtos-tejfölösökkel.

– Jól van, csak ne szállj bele semmiféle nyomozásba. Akkor jöttök hétvégén?

– Csak lassan, lassan...

– Nekem jó, ha lassan jöttök, csak gyertek.

– Puszi, anyu.

– Légy jó kislány, és írd valami szépséganyagot egy magazinba.

– Bhuhhh...

Niki felkelt, és elmosolyodott. Nem fog szépséganyagot írni, nem fog kocsonyát enni, de lehet, hogy megkérdezi Andrást, lenne-e kedve hétvégén együtt ebédelni vele Budakalászon.

Elvégre egyszer belevághatnak életük legizgalmasabb kalandjába is, amiben nincs fegyver, nincs mániákus szökött bűnöző, nincs eltitkolt testvér, hanem csak kocsonya van és túrógombóc meg egy kibíratatlanul hosszú, ám vicces családi ebéd. Aztán ki tudja, hogyan tovább...

ÉS AZUTÁN..

Új, „márka nélküli” és természetesen a lógót is mellőző elegáns kollekció jelent meg az olasz divatpiacon. Suttogva terjesztik egymás között az emberek, hogy egy patinás nápolyi szabászat áll a különleges kollekció mögött. A magazinok az újságíróikat küldik kémkedni a nápolyi szabászatokba, és az egyik ismert olasz divatlap munkatársa rá is talált Grottiékra. A „márka nélküli” cég márkanévét így már egyre többen vélik tudni, amit a Grotti család egykedvűen vesz tudomásul, de nem nyilatkoznak, nem cáfolják és nem erősítik meg a felröppenő híreket, és divatfotózásra sem bocsátják kollekciójukat. A titkolózás egészen új megvilágításba helyezte a marketinget – a nagy cégek irigykedve, de értetlenül figyelik ezt a fajta márkabújtatást, és egyelőre nem mernek Grottiék útjára lépni még almárkáikkal sem.

Giacomo Grotti beszállt csendestársként egy kis parfümcégbe, és üzleti tanácsaival, valamint megérzéseire támaszkodva közreműködött az *Io 2* nevű parfüm új verziójának piacra dobásában, de a bevételt a cégben hagyta, azzal a megkötéssel, hogy a régi leírás alapján fejlesszenek ki egy parfümöt, amelyben a sorrentói citrom illata dominál. Ezt a „márka nélküli” uniszex parfümöt szintén Grottiék tervezik bevezetni a piacra.

Niki anyja, Livia a hazatérés óta rengeteg e-mailt váltott Alessandróval, és esténként telefonon is beszélnek. Bár még mindig nem akar elhamarkodottan dönteni, legutóbb igent mondott Alessandro ajánlatára, aki szeretne a közeljövőben Magyarországra látogatni pár napra.

Fanni nem bocsátotta meg a szüleinek, hogy nem mondták el neki korábban, mi történt Rolanddal. Össze van zavarodva, az igazi támaszt egyelőre Niki jelenti számára. Az anyja végül megengedte, hogy újra találkozzasson Nikivel. A két lány időnként együtt meglátogatja Rolandot az otthonban, ahol ápolják.

Nikinek belső újságírói állást ajánlottak a *Mademoiselle-nél*, de ő inkább megmaradt szabadúszónak.

András ellen vizsgálat indult Verbovszky elfogása ügyében, mert egyedül és önhatalmúan döntött, ráadásul fegyvert is használt, de gyorsan tisztázta magát. Viszont csak saját szakállára és magánnyomozó segítségével nyomoz tovább óvatosan Laura férjének ügyei után – hivatalosan el sem indulhatta a nyomozás. Laura férjének aktája, szinte mielőtt megszületett volna, már a szemetesben landolt.

Laura legutóbb azt mondta a pszichológusának, hogy megérett benne a döntés: elköltözik a férjétől. Azóta ritkábban mos kezét (de még így is meglehetősen gyakran). A szabadságról ábrándozik, és újabban óvatosan gyűjti a terhelő anyagokat a férjéről, és szeretné felderíteni, hogy kicsoda is az az ember, akihez annak idején férjhez ment. Minden reggel azzal ébred, hogy aznap végre András segítségét kéri, és elköltözik otthonról a gyerekekkel. Amennyire vágyik a szabadságra, annyira fél is a jövőtől és a férje bosszújától.

Niki nagyanyja megtalálta az időskori hivatását, átrendezte Olivér

magánnyomozói irodáját, és vett a nyomozónak egy elektromos cigarettát, hátha le tudja szoktatni a füstölgésről. (Eddig még nem járt sikerrel.) Azóta lebuktatott egy hűtlen férjet és jelenleg két ügyön dolgozik megfigyelőként. Többé nem vállal „alibitakarítást”. Élményeiről naplót vezet, amit egyszer talán könyvben is megjelentet. Továbbra is lelkesen nézi a krimisorozatokat a tévében.

Niki apja változatlanul együtt él a barátnőjével. Egyelőre nem adtak hírt arról, hogy gyereket várnának.

Giacomo azóta többször találkozott Patriziával. A lány a szakításuk után beállt apácának, és három évet töltött a rendben, végül rájött, hogy mégsem ez az ő útja. Kétszer állt házasságkötés előtt, de mindkétszer lemondta az esküvőt. Giacomóval nagyon megörültek egymásnak, de egyelőre csak találkoznak, hogy eldöntsék: valóban az igazi-e számukra a másik.

Giacomo rendszeres telefonkapcsolatban van Nikivel. A lány külsejét még ebből a távolságból is felügyeli, legutóbb arra hívta fel a figyelmét, hogy most már be kell jelentkeznie a fodrászához.

Niki és András pár hét újbóli randevúzás után összeköltözött, de Niki még nem adta ki a lakását, egyelőre kivár, mert „sosem lehet tudni, mi történik”... Azért esténként sietnek haza, hogy mielőbb lássák egymást, egyik nap egyikük, másnap a másikuk felelős a vacsoráért – mindig összevesznek rajta, hogy kinek a feladata az aznapi vacsorakészítés. Mostanában azon tanakodnak, hogy milyen kutyát fogadjanak be az egyik menhelyről. (András vidám és rakoncátlan kölyökkutyát szeretne, Niki pedig nehéz sorsú felnőtt ebet látna szívesen az otthonukban.)

NIKI TELEFONJA - BEÉRKEZETT SMS-EK

„Mondtam, hogy be kéne jelentkezned a fodrászodhoz. Legutóbbi sms-edre reagálva: szerintem nem kell szétlövetnie a fejét a pasidnak, anélkül is elismerhetnéd, hogy szeret, és tényleg téged szeret, csak téged. Mikor jöttök újra Nápolyba? Rád férne egy normális hajvágás. Ciao... G.”

„Használd el végre azt a kurva kaviáros krémet, mert megüt a guta, ha megromlik! Köszönöm a képaucióós témát, a díj fele téged illet. Megosztozunk rajta, gyere át és kutatunk egyet a szépségműtőmben. Puszi, Csilla”

„Már majdnem megtanultam internetezni, csak mindent arról a gugliról indítok. Bármennyire szeretnéd is, a lila kalapot nem dobom ki, mert az lett a védjegyem. Gyertek vasárnap, főzök tojáslevest. Ha nem jöttök, odamegyek én, és a stukkeremmel kényszerítelek benneteket. Sokszor csókol nagyanyád. Nagyanyád, aki soha többé nem lesz tús! (Egy hete önvédelmi szakkörbe járok és szépen fejlődöm.)”

„A legfrissebb hír: Paolo fiát, Fabiót kihallgatták, mert ígéretet tett valakinek, hogy kutyaszőrből készít takarót jó pénzért. Állítólag hozzá érkezett volna a szállítmány. Bűncselekmény hiányában szabadon engedték, és újabban egy kávézóban dolgozik. Megígérte az apjának, hogy végre felnő és megpróbál tisztességes úton pénzt

keresni. Nemigen hiszek benne, de ki tudja. Ráadásul azt beszélük, hogy valójában Paolóé az említett kutyamenhely, amit egyébként már bezártak. Ezt csak privát infóként írtam, kérlek, ne írd meg az újságban. Ja, és ma elmegyünk Patriziával moziba... Amúgy leárazták a csizmát, akarod, hogy megvegyem és elrakjam, amíg találkozunk? Vigyázz magadra. Ciao"

„Ha kiszabadulok, megbűnhődsz mindenért. V.”

„Oké, átnézetem a börtönben a cuccait, és elveszik a mobilját, ha van neki. Ne félj. És kérlek, ne írd róla cikket! Ne írd meg azt a sorozatot, és ne vágj ilyen grimaszt – magam előtt látlak... Ne írd meg! MEGTILTOM! Írd inkább a szerencsétlen nercekről, vagy a nápolyi szabászatokról. Este találkozunk. Nem tudod, melyikünk hoz ma vacsorát?”

„Megkaptam a kéziratot. Örülök, hogy újra írtál Verbovszkyról, és végre megírtad, hogy mi mindent éltél át. Nagyon ütős anyag. Címoldalon hozzuk ma délután és minden hétfőn, folytatásban. Boldoggá tesz, hogy megjött az eszed és elkészültél végre az anyaggal. Nem igazán értem, hogy milyen lovaglósizmáról regéltél a kísérőlevélben, de rendben, előre átutalom a teljes sorozat honoráriumát. Várom a következő részt. Nagyot kell szólnia! Tamás”

„Niki, Niki, Niki... Sosem hallgatsz rám. De azért szeretlek. És rájöttem: te hozol ma vacsorát!”

– Signora Livia, egy külföldi nő be akar jönni a ruhapróbára, azt mondja, látnia kell, milyen lesz az ön esküvői ruhája. Lovaglósizmát visel – nyáron! – sötét napszemüveget és... lerázhatatlan. Nem tágít innen. Lehet, hogy örült. Beengedhetem, vagy elküldjem?

„A nagy szerelmeknél van második esély”

*Kérdezz-felelek Fejős Évával, aki nem irányítja,
hanem csak kíséri a regényhőseit*

– *Miért pont Ladányi Nikit hoztad vissza ebbe a regénybe főhősnek? A Karibi nyárban Niki durcás, pokróc lányként tűnt fel...*

– Niki a regényhőseim közül az egyik kedvencem. Kicsit hasonlít rám: újságíróként az olvasókat megosztó, „necces” témák nyomába ered, interjúkészítés helyett a riportírást imádja, mindig a gyengék mellett áll. A felszínen nem egy kedves csaj, viszont nagyon tud szeretni. Gyakran félreérti a férfit, akit szeret, mert bár újságíróként jól kommunikál, nőként annyira sebezhetőnek érzi magát, hogy mindig „továbbírja” magában a történetet, és általában a legrosszabb eshetőségre is felkészül. Pontosabban: csak arra készül. Ezért folyton védi magát, páncél van rajta, amit elég nehezen tud levetkőzni. Bátorsága néha vakmerőségbe csap át, aztán csak áll és néz, hogy már megint mekkora vihart kavart. Azt hiszi, hogy képes egyedül megvédeni magát, de nem árt, ha valaki mellette áll – és szereti. Niki megkedveltette magát velem a *Karibi nyárban*, kíváncsi lettem, hogy milyen lehet valójában, ezért választottam őt a regény egyik főhősének. Igyekeztem minél jobban megismerni, „megfejtteni” őt.

– *Miközben saját magadat is megfejtetted?*

– Az írás mindig egyfajta terápia: egy másik világba visz el, kipróbálhatok általa sok-sok életet, és nyilván választ is kapok néhány saját kérdésemre. De ez inkább ösztönös folyamat, és egy idő után annyira élővé válnak bennem a szereplők, hogy írás közben már csak „kísérem” őket, és kíváncsian várom, hogy mi történik majd velük, hogyan oldanak meg egy-egy helyzetet. Ezért élek benne írás közben a regényeimben: azzal a kíváncsisággal ülök le mindennap a laptophoz, és folytatom a történetet, hogy vajon ma mivel lepnek meg a hőseim? Sokszor elmondtam már, hogy én egy regénynél csak az alaphelyzetet találom ki, de azt már a szereplőim döntik el, hogy hová tartanak, hogyan alakul a történetük. Tudom, hogy furcsán

hangzik, de nem én döntök a sorsuk felől, hanem valóban csak kísérem őket. Nem tudom előre, hogy mi lesz a következő fejezetben, amit írni fogok, és azt sem döntöm el előre, hogy hová vezetnek a szálak, miként fejeződik majd be a történet. Ha előzetesen vázlatot készítenék egy-egy regényemhez, akkor nem izgatna, hogy megírjam a könyvet, hiszen nekem nem okozna élvezetet, mivel előre ismerném a sztorit.

– *A Nápolyi vakáció hősei mintha néha szerepzavarba esnének...*

– De legalábbis felbukkan a regényben a női szerep-férfiszerep dilemma. Ez korunk jellemzője, és nem kerülheti el a hőseimet sem.

– *A történetbe behoztál legalább két negatív szereplőt is. Velük milyen volt a „kapcsolatod” írás közben?*

– Verbovszky a *Karibi nyárban* is megjelent, és azt már akkor, írás közben is tudtam, hogy ő még elő fog kerülni, valahogy nem lett befejezve a története számomra. Érdekesebb volt azonban Laura férje. Majdhogynem gyűlöltem őt írás közben, mialatt ő is a fejemben „élt”, és próbáltam megérteni, hogy mi mozgatja, mi zajlik benne. Talán dühösebb voltam rá, mint Verbovszkyra, holott mindketten áldozatok is. Verbovszky valahol mégis egyenesebb, mint Laura férje, aki pszichotikus személyiség, a hatalomvágy betegítette meg. Hatalom és pénz – ez fertőzte meg, és szívesen láttam volna a bukását a könyvben, de nem engedte meg a történet, hogy odáig vezessem ezt a szereplőt. Ezért mondom, hogy a regény írja önmagát, és én csak „kísérő” vagyok – ha rajtam múlt volna, Laura férje minden szempontból elbukik. Ám a karakterének bukása mindenképpen ott van a levegőben – talán majd egyszer egy későbbi regényemben visszatérek Lauráékhoz.

– *Hogyan került a regénybe a Dinnyefüzet és Niki anyjának régi olaszországi története?*

– Kicsit visszahoztam a kézilabda-öltözős beszélgetések, az edzések, edzőtáborok hangulatát, hiszen tizenévesen én is kéziztem. Dinnye plátói szerelmi szálának írásakor sokat mosolyogtam. És az egykori nápolyi, positanói vakáció, illetve annak mostani „folytatása”? Hiszek benne, hogy a nagy szerelmeknél van második esély. Nagyon sok szerelem szakad meg tévedés, félreértés miatt, én „kiutalnám” ezeknek a pároknak a második esélyt. Itt megtehettem...

– *Miért pont Nápoly és Positano a két fő helyszín?*

– Imádom mindkettőt. Nápolyban nagy élmény sétálni az örületes hangzavarban, a szűk utcákban, a fejed fölött ruhák száradnak, érezni a halpiac, a virágpiacon, a frissen sült pizza illatát, izgalmas lemenni a Tojásvárhoz, átmászni a sziklákon a tengerbe, és vasárnaponként együtt strandolni a helyiekkel... Nagyon szeretem Nápolyt. Positano egészen más, ott minden reggel úgy ébredtem, hogy fél órán keresztül csak bámultam: lenyűgözött a kilátás, a színes házak, a tenger, néztem mindezt az olajfák alól, és nem győztem betelni a látvánnyal. Az olajfák mellett sorakozó citromfákon óriási citromok teremtek... Háromszáz lépcsőfokon lejutottam a tengerhez, ahonnan szintén káprázatos volt a sziklahasadékba épült város látványa. Kis öblök, gyönyörű strandok sorakoznak egymás mellett – Arienzo beach a kedvencem jachtok ringatóznak a hullámokon. Tökéletes helyszín Dinnyének az első igazi szerelemhez...

– *És Békásmegyer? Budakalász?*

– Rómaifürdőn nőttem fel, de Békásmegyert is jól ismerem, és nagyon gyakran megfordultam Budakalászon. A mai napig a

békásmegyeri piacon vásárolok, a békási Duna-partra járok futni, a kutyával sétálni. Néha ülök ott a parton, és nézem a Dunát, ahol annak idején apu edzőként kajakozni tanított. Azt is tudom, hogy melyik házban van Niki kis lakása, legalábbis a képzeletemben. Nemrég ott, a Duna-parton ülve arra gondoltam, vajon apu, akinek az élete volt a Duna, mit mondana, ha tudná, hogy belevágtam egy saját könyvkiadó megalakításába.

– *Mit mondana?*

– Biztosan féltene. Mindig féltett, a regényírásról is azt hitte – tizenéves koromban – hogy múló hobbi. Hát nem az lett. De azért büszke is lenne rám, azt hiszem. Nem volt annyira egyszerű az út, ami az első megjelent regényekhez és a saját könyvkiadóm, az Erawan létrehozásához vezetett – mint azt sokan hiszik – de élveztem a megtett út minden egyes méterét, minden egyes pillanatát. Szerintem ezen a pályán a türelem a legfontosabb és persze az, hogy az ember ne azért írjon, hogy a művét majd kiadják, hanem azért, mert nem tud írás nélkül élni. Én a mai napig minden regényemet ön magamnak írom, írás közben én vagyok a saját „olvasóm”, és nem akarok senki más elvárásainak megfelelni, csak saját magamnak.

– *Az Erawanban külföldi szerzők regényeit is megjelenteted magyarul. Hogyan válogatsz?*

– Rengeteg angol nyelvű könyvet, kéziratot olvasok, és az az első szempontom, hogy azt, amelyiket le tudom tenni egy-két napra, nem fogom megjelentetni. Amelyik olvastatja magát, amelyik igazán „behúz” az már esélyes, de vannak egyéb elvárásaim is: a humoros, ironikus hangvétel és az, hogy a szórakoztatás mellett a regény adjon erőt az olvasóknak. A saját regényeimre gyakran mondják az olvasóim, hogy belőlük merítették bátorságot egy-egy fontos

döntéshez, vagy hogy átsegítették őket életük valamelyik nehéz szakaszán. Olyan külföldi regényeket választok a kiadóm „Fejős Éva könyvtára” sorozatába, amelyek elolvasásakor szintén ezt érzem. És persze azt, hogy: „de kár, hogy ezt a regényt nem én írtam”..

– *Mi változott az életedben a könyvkiadó létrehozása óta?*

– Szabadabbnak érzem magam, mint valaha. Minden az én felelősségem, ha rosszul döntök, akkor azt azonnal a saját bőrömön tapasztalom, de egyben szárnyakat is kaptam. Kreatívabb lettem, és csupa olyan dologgal foglalkozom, amit imádok. Rengeteget írok, és rengeteget olvasok – elsősorban angolul, de persze magyarul is –, és most már elmondhatom, hogy a hobbim hivatássá vált. Ezt az írásra és az olvasásra is értem. Korábban is elolvastam hetente egy-két regényt, de most olykor ötöt-hatot is, és boldoggá tesz, hogy immár az olvasók kedvéért is olvasok, hiszen nekik hozom el azokat a külföldi regényeket, amelyeket végül kiválasztok és megjelentetek. És persze itt a bonusz: minél többet olvas az ember, annál többet tanul szerzőként is belőle.

– *Melyik részét élvezed legjobban a könyvkiadásnak?*

– Mindet: a kiválasztást, aztán az adott regénynek megtalálni az ahhoz legjobban „passzoló” fordítót, szerkesztőt, borító terveken gondolkodni a grafikusokkal, kampányt tervezni... Talán csak az adminisztráció az, amihez mindig nagy levegőt kell vennem, de végül azt is megcsinálom. Nagy öröm, hogy a könyvpiac szereplői nagyon kedvesen és segítőkészen fogadtak kiadó vezetőként is.

– *Milyen az időbeosztásod? Sokat jársz közönségtalálkozókra, nyilván a kiadással kapcsolatos teendők is időigényesek. Mikor írsz?*

– Én osztom be az időmet, ráadásul a regényírásra mindig ráértem. Régen is megesett, hogy éjszaka írtam, most is előfordul néha, bár valahogy úgy alakult, hogy mostanában inkább napközben írok – és persze időnként a kiadós dolgokat intézem – és este elalvásig olvasok. Tévészés helyett is írni szoktam, bár az sem zavar, ha a háttérben szól valami. Gyakori, hogy a párom tévét néz, én mellette ülök a kanapén, és regényt írok.

– *Mikor jelenik meg a következő Fejős-könyv, és mi lesz az?*

– 2014 tavaszán megjelentetem egy régebben írt, de még sosem publikált regényemet, a *Száz éjjel vártamot*. A kéziratra nemrég bukkantam rá egy régi számítógépen, ami most már anyu gépe (elég sok regénykéziratom született az idők során), és nagyon humorosnak, könnyednek, kalandosnak találtam, úgyhogy – főleg a *Most kezdődik* című régi-új könyvem újbóli sikerén felbátorodva – eldöntöttem, ezt a regényt is megismertetem az olvasóimmal. Aztán 2014 nyarára pedig jön egy új, nagy regény, amin éppen most dolgozom.

HAMAROSAN MEGJELENIK

Fejős Éva:
Száz éjjel
vártam

(részlet)

– És akkor most mi lesz, Andi? – kérdezte a nővérem, de csak megvontam a vállam. A parton ültünk, és bámultuk a kacsákat a vízben. Egész jól elszórakoztat pár napja az ilyesmi. Nézem a kacsacsaládót meg a hattyúkat, lóbálom a lábamat a délegyházi stégen ülve, és próbálom elhittetni magammal, hogy a legjobb dolog, ami történhetett velem az az, hogy Alexszel vége az egésznek. Illetve Sanyival.

– Ha együtt maradunk, annak biztosan nincs semmi teteje. De hogy félrelépett... hát ez megdöbbenett. Azt hittem, hogy én vagyok a mázlija, hogy tényleg úgy érzi, ahogy mondta, hogy én vagyok az ő szerencséje.

– Sosem tudtál főzni – szögezte le a nővérem, és éreztem, hogy engem okol az egészért.

– Hogy jön ez ide? – kérdeztem, de választ sem várva folytattam. – Nem érted? Végül is jó, hogy így alakult.

– Megértem, hogy fáj – merengett el. Nem akartam felvilágosítani, hogy csak a megcsalás esik rosszul. – Nekem is borzalmas volt.

Rékát elhagyta a férje, amikor a gyerek egyévesen még nem mászott, és gyógytornászokhoz és masszörökhöz hordták, mert valami nem stimmel az izmaival. Réka férje, akit rajta kívül mindenki csak Gedeonnak hívott a családban a háta mögött – egyébként Gábor a neve – biztos volt benne, hogy a gyerekük fogyatékos lesz. Felderített a családfájában egy rokkant üknagyapát, és bebeszélte magának, hogy ő a felelős azért, mert Tomival valami nem stimmel. És mivel abszolút és egyáltalán nem érezte magát

felnőttek a feladathoz, a hülye Gedeon fogta magát és bejelentette a nővéremnek, hogy elköltözik. És el is költözött.

– Nem hasonlíthatjuk össze a két idiótát – válaszoltam. – Alex egyszerűen bekattant.

– Gábor is.

– Az más volt.

– Csak azt akarom mondani, hogy minden pasinál eljön a pillanat, amikor visszamennek háromévesbe.

– Igen, de eddig azt hittem, ez a pillanat csak nyolcvan fölött érkezik el náluk.

– És mit fogsz csinálni? Azóta nem kerestett?

– Gondolod, hogy első dolgom volt bevezettetni a telefont? – mutattam a ház felé.

– A mobilodon.

– Azt hol magammal viszem, hol nem. Szóval: nem. De nem is fog. Vége, nem igaz? Új életet kezdek.

– Munkanélküliségként – bólogatott. Tisztára mintha az anyám lett volna.

– Az, hogy magazinokba fordítok, nem munkanélküliség. Például az egyikbe a horoszkópot is én írom.

– Fordítod – javított ki.

– Nem fordítom, hanem írom. Annyira szar dolgokat ígér a horoszkóp, amiből fordítanom kell, hogy inkább újat írok.

– Értesz a csillagokhoz?

– Nem én. De jó dolgokat tudok előre jelezni. Imádják a szerkesztőségben a horoszkópjaimat.

– Szóval hasból írod.

– Igen. De ne aggódj, ahonnan fordítanom kellene, az meg egy tavalyi külföldi magazin – pontosítottam, nehogy már azt higgye, hogy én vagyok a kókler. Igaz, hogy nem nézek utána a csillagállásoknak, de csupa klassz dolgot ígérek minden csillagjegynek minden hónapra. A legklasszabbakat általában

magamnak, de a Halak ezt meg is érdemlik, ugyebár, mert minden más horoszkóp nagyon rosszul bánik velünk. Ráadásul a főszerkesztő is Halak jegyű, és bármilyen furcsa is, próbálok gondoskodni azért a szakmai jövőmről a lapnál.

– És így... mi a fene lesz? – Réka elkéseredve nézett rám. Tuti, hogy arra gondolt: eddig legalább nem kellett aggódnia a húga miatt, mert a keresetemet nem szórtam két kézzel, csak legfeljebb egygyel, nem vertem hitelekbe magam, erről Alex gondoskodott – inkább atyáskodott fölöttem –, és nem volt kérdés, hogy ki tudom-e fizetni a számláimat meg a csajokkal a csütörtöki kajálásokat, Inezzel a mozizásokat, a stepaerobik órát meg a rengeteg nutellát, amit mindig Bécsből hoztam vagy kaptam, mert annak a legjobb az íze. Reggeli egyenlő kenyér mogyorókrémmel. Vagy semmi.

– Mi lenne? Veszek egy kutyát. Veszek egy gumimatracot, és azon fogok lebegni a tóban. Lebarnulok, jól fog állni a vörös hajamhoz.

– Szarrá fogsz égni.

– Veszek naptejet – rántottam meg a váltamat. – A kutyával nagyokat futunk majd. Vagy inkább én megyek biciklivel, ő mellettem lohol. Lehet, hogy beiratkozunk egy kutyasuliba is. Megnézem százszor az *Azok a csodálatos Baker-fiúkat*, és senkit sem fog zavarni. Vacsorára is nutellás kenyeret eszem – ismertettem Rékával a terveimet. Úgy nézett rám, mintha komplett örült lennék.

– És miből fogsz élni, ha egész nap lebegsz a matracodon, bicajozol, kutyát idomítasz, meg filmeket bámulsz?

– Fordításokból. Meg bejárok a városba órát adni. Majd spórolósabban élek.

– Ez a ház romokban áll – mutatott hátra. – Nyaralónak még csak-csak oké, de...

– Nem áll romokban. Felújítottam.

– Jó, de akkor is kéne egy konyha, nem csak egy pici beugró... meg spájz, meg egy csomó beépített szekrény...

- Nagyobb konyha nem kell. Mondtam, hogy mit fogok enni.
- Elvisz a skorbut.
- Majd szedek C-vitamint. És sokkal többet fordítok. Aztán meglátjuk.

- Tudod, mi a baj?
- Na mi?
- Az, hogy abszolút úgy rendezkedsz be, mintha többé nem akarnál fiúval élni.

Hallgattunk. Az igazság az, hogy most nem tudok másik férfit elképzelni az életemben. Persze pár nappal a szakítás után hogy is képzelhettem volna el bárkit is. Először is be kell szereznem az összes olyan videót, ami kimaradt az elmúlt öt évben, mert Alex nem szerette a romantikus filmeket. Ha jól számolom, ez minimum ötven hollywoodi produkció. Az száz óra, és akkor még nem számoltam bele a B-kategóriás filmeket. És azt sem, ha valamelyik megtetszik, azt minimum háromszor megnézem. Szóval legalább kétszáz órányi film vár rám valahol, és ez három hónapra elég. Addig ne is jöjjön semmilyen pasi az életembe, mert akkor aztán már sosem tudom behozni a lemaradásomat.

- Nem tudom – megvontam a vállam. Mégis, mit vár? – Hát te mit mondtál volna egy ilyen felvetésre akkor, amikor Gábor lelépett?

- Az más. Nekünk gyerekünk volt – közölte kategorikusan. Néha tényleg pont úgy reagált, mintha az anyám lett volna.

- És?

- És. Volt más bajom, mint hogy azon törjem a fejem, hogy lesz-e valaha férfi az életemben.

Tudtam, hogy kamuzik, de nem szembesíthettem vele. Hát nem ott bögött a vállamon, hogy fogja-e őt valaha is valaki szeretni? Még azt is kérdezte, hogy lesz-e szex az életében, vagy most már csak magára számíthat. Esküszöm, ezt kérdezte. Hülye dolog, de nem emlékeztethettem rá. Nem fordíthatom magam ellen a saját nővéremet azzal, hogy felidézem, amiket akkor mondott.

– Egyébként milyen kutyát akarsz? – terelte másra a szót. Talán neki is eszébe jutott, hogy miket mondott akkor, amikor Gedeon lelépett.

– Nem tudom. Talán belga juhászt vagy labradort, fogalmam sincs.

– Azok nagy kutyák.

– Igen.

– Ez meg egy kicsi nyaraló. Kicsi kerttel.

Már éppen felszívtam volna magam azzal, hogy nem képes háznak nevezni a házat, csak nyaralónak, amikor valaki a fülembé suttogott.

– Legyen egy farkaskutyád. Vagy egy olyan, ami a jegesmedvére hasonlít.

Felnevettem. Tomika ráunt a fáramászásra a parton, feljött a stégre és átkarolta a váltamat.

– Majd eljössz velem választani.

– Oké. De ugye addig lelőhetem a hattyút? – kérdezte, és már le is viharzott a stégről a partra, és képzeletbeli fegyverét rászegezte a hattyúkra.

– Gondoltad volna? - nézett a gyerek után Réka. – Mennyire meg voltunk ijedve...

Nem gondoltam volna, annak ellenére, hogy a szakemberek mondták, hogyha rendesen és kíményen csinálják, akkor lehet, hogy minden rendben lesz. Ha naponta egy órát tornásztatják, utolérheti a többieket a fejlődésben. Leginkább az az elmebeteg Gedeon nem hitte el. Meg a nővérem sem, de őt nem hibáztatom. Persze az a bő egy év senkinek sem volt egyszerű, de ma már senki sem mondaná meg, hogy Tominak mozgáskoordinációs problémái voltak. Néha, ha zavarba jön, dadog, de ez sem biztos, hogy abból a dologból maradt vissza. Lehet, hogy Gedeon lelépése meg egyéb dolgai okozták.

– Tomi a legjobb fej minden kisserác közül, akit ismerek – válaszoltam végül. A nővérem elmosolyodott. Tudja, hogy rengeteg

kissrácot ismerek, rengeteget tanítottam, de őszintén bevallom, ez nem is volt dicséret. Igaz, hogy Tominál nagyobbakat, tizenéveseket tanítottam, hiszen Tomi év vesztes, és csak jövőre megy suliba, de akikkel dolgom volt, azok képtelenek voltak megtanulni egy két versszaknál hosszabb verset, és két s-sel írták azt, hogy lesz. Nem mintha ne szoktam volna hozzá. A nyelv folyamatosan változik, meg ehhez hasonló szövegekkel próbáltak a szülők hatni rám, sosem felejttem el, amikor Varga anyuka, aki jogászként remélhetőleg tud helyesen írni, közölte velem, hogy hamarosan befellegzik az ikes igéknek (ami az egyik vesszőparipám). Hát igen, ki tudja, mi lesz. De ma még léteznek ikes igék, és ha rajtam múlik, sosem fognak kihalni.

– Átjöhetnél vacsorázni valamelyik nap. Nálunk is alhatsz, ha akarsz.

– Köszí. Még ki kell pakolnom a cuccaimat a dobozokból.

– Segítünk.

– Nem kell. Majd nekiveselkedem, és rendben lesz. Csináltatok egy-két polcot.

– Mikor?

– Nem tudom – vontam vállat. Csak nem fogom elárulni, hogy majd az utolsó fizumból. Vagy a nyári honoráriumaimból, amiket különböző lapoktól várok. Réka nem ismeri az ilyesmit, mert neki mindig volt tisztességes munkahelye, és mindig ötödikén érkezik a fizetése.

– Én csak azt akarom mondani, hogy néha nem árt más nézőpontból is megnézni a dolgokat – mondta végül. Égnek állt a hajam, mert arra gondoltam, hogy most biztosan arra fog kilyukadni, hogy adjak még egy lehetőséget Alexnek. Annak a férfinak, aki komolyabb ellenvetés nélkül, első felszólításra távozott az életemből.

– Mert tényleg nézheted úgy is, hogy új esélyt kaptál. Elég furcsa, hogy minden egyszerre történjék: Sanyi bejelentette, hogy megcsalt, te kidobtad, téged meg kidobtak a suliból...

– Megszűnt az állás, visszajött a csaj, akit helyettesítettem –

pontosítottam.

– De nem ajánlottak újat, szóval kidobtak. Mindegy. Azt akartam mondani, hogy minden megszűnt, ami korábban volt, elköltöztél, és ez valami másnak a kezdete, ami lehet, hogy jó lesz.

Hallgattunk. Fogalmam sem volt, hogy most csak bátorítani akar, sajnál, netán ki akarja ugratni a nyulat a bokorból, hogy visszavárom Alexet.

– Jó lesz ez – mondtam, és reméltem, hogy nem olyan bizonytalan a hangom, mint amilyen én magam vagyok. Közben Tomi lelőtte a képzeletbeli pisztollyal az egész hattyúcsaládot meg a kacsákat is, és felvetette, hogy menjünk be mindannyian a tóba, vagy együnk nutellás kenyeret. A nővérem ekkor döntött a távozás mellett. Bepakolta a gyereket a kocsiba, és búcsút intett. Beindította a motort, és lehúzta az ablakot.

– Majd beszélünk kell – súgta. Meghökkenően álltam. Hiszen most beszélünk, nem? Vagy két órát ültünk a saját, minden valószínűség szerint illegális stégemen, és végig beszélünk. Most mi ez a hülyeség? – Majd elmondom – súgta, és a hátsó ülés felé sandított. Tehát Tomiról van szó, gondoltam. Réka mindig aggódott a gyerek miatt. Most biztos a dadogásáról akar beszélni velem. Bár már százszor elmondtam neki, hogy ki fogja nőni, legalábbis szerintem. Láttam már ilyet. Szar lesz neki a suliban, de talán kinövi. Meg persze talán segít a logopédus, a pszichológus és ki tudja, hova hordja még Réka.

– Oké – feleltem. – Majd beszélünk.

– Jól van. Zárd be az ajtót éjszakára, és hagyd égve a villanyt! – adott végső tanácsot, és elsüvített porfelhőt húzva maga után.

Hát persze. Díszkivilágításban fogok aludni. Nem kell miattam aggódnia.

Elég, ha én aggódom magam miatt.

Bementem a házba, átbukdácsoltam a zárt teraszra lepakolt dobozokon, beléptem a szűk kis előszobába, ott is kikerültem pár kartondobozt, aztán felkaptam az egyik tetejéről néhány magazint, és a nappalinak és hálónak egyaránt szolgáló, egyetlen kis szobámban ledobtam magam az ágyra, ruhástól. Bekapcsoltam a tévét, betettem a lejátszóba az *Azok a csodálatos Baker-fiúkat*, és lapozgatni kezdtem az újságokat. Ha már szabad vagyok, akkor élvezzem a szabadságot. Egyébként is itt a nyár, még három hónap fizetést kapok, és be sem kell járnom a munkahelyemre. Ha spórolok egy kicsit, akkor talán tényleg tudok össze csináltatni egy-két beépített szekrényt, tehát már csak három hónapig kell dobozokat kerülgetnem. Utána meg majd megélek a fordításokból. Meg az angolórákból, ha lesz ősztől tanítványom.

Az egyik angol magazin – amit fordításhoz hoztam el – lakberendezési rovatát nézegettem, miközben az egyik Baker-fiú a zongorához lépett a tévé képernyőjén. Világos, mediterrán hangulatú hálószobát ábrázoltak a fotók, ahol a tulaj a jelek szerint a dobozokat beépítette a lakásba: fadobozokból állt a tárolószekrény. Tetszett az ötlet. Lehet, hogy ki sem kéne rakodnom a dobozokból, csak művészien elrendezni őket. Ahogy néztem a képet, már megint megtörtént velem *az a dolog*. Az egyik doboz, amit tanulmányoztam, hirtelen kinyílt a fotón, és megmutatta a tartalmát. Éreztem, ahogy izzadni kezd a homlokom, de nem tudtam levenni a szemem a képről. A dobozban fehérnemű volt, és hirtelen mintha lesöpörték volna őket a doboz tetejéről: megláttam, mi van az alján. Rengeteg pénz. Ötezszek, kötegekben. Csurgott a verejték a homlokomon. Már megint, már megint, már megint.

Mi a franc ez az egész, ami velem történik? Megtöröltem a homlokomat, és mire visszanéztem a fotóra, újra az eredeti kép látszott, az egymásra tolt dobozokkal. Semmi kétség, vízióim vannak. Odaképelek egy angol újság fotójára egy csomó pénzt. Biztosan túl sokat aggódom az anyagi helyzetem miatt. Nem kell

ehhez pszichológus. Nyugi.

Becsuktam a magazint, és próbáltam a filmre koncentrálni, de nem ment ki a fejből, hogy az utóbbi időben hasonló dolgok történtek velem. Meglátok valamit, általában egy fotót, egy cikk illusztrálásához használt képet, és az életre kel. A legdurvább a legelső ilyen eset volt, pár éve, utána nem fordult elő, egészen az elmúlt hónapokig. Az első akkor történt, amikor szintén egy lapot nézegettem, amiben egy világhírű divattervezőről olvastam, és megbámultam a fotóját. A képen mosolygott és nagyon is élt, én pedig halottnak láttam. Láttam, ahogy megvonaglik, mint akit megütöttek, majd összeesik és meghal. Három nappal később bement a rádió, hogy lelőtték a divattervezőt, aztán a merénylő öngyilkos lett. Mit mondjak, akkor nagyon berezeltem saját magamtól. Nem árultam el a dolgot még Alexnek sem. Egyáltalán nem fűlött a fogam ahhoz, hogy halottlátó legyek. Szerencsére hasonló azóta sem esett meg velem, például Lady Diana halálát sem láttam meg, pedig a halála előtt pár nappal nézegettem róla fotókat az egyik szerkesztőségben, és akkor megnyugodtam, hogy nem én leszek a halottlátó, akihez majd jönnek a híradósok, ha eltűnik egy gyerek valamelyik suliból.

Az elmúlt hónapokban viszont kétszer előfordult, hogy megelevenedett egy-egy kép. Az egyik esetben valami utazási cikkben látott barlangból bújt elő egy ősz szakállú, ősz hajú öregember, mezítláb és öltönyben, lobogott a hosszú ősz haja, és gépfegyver volt a kezében (azonnal becsuktam az újságot), a másik pedig még furcsább volt. Egy, az idegenlégiósokról szóló riportot olvastam valahol, és az egyik fotón, a háttal álló légiósok egyike megfordult, és rám nézett. Alex arcát láttam. Esküszöm, még a tekintetünk is találkozott. Ijedelem volt a szemében. Rémisztő volt.

– Sosem meséltél a katonaságról – mondtam neki aznap este. Bár biztos voltam benne, hogy írnok volt vagy ilyesmi, azért mégis tisztázni akartam a dolgot.

– A katonaságról? – kérdezett vissza. Olyasféle rémületet véltem felfedezni a szemében, mint amit a kép megelevenedésekor láttam a tekintetében.

– Igen.

– Nem sok érdekességet tudok mondani. Győr mellett voltam katona, ennyi. Szerettem volna megúszni, de nem tudtam semmi betegséget felmutatni – mosolyodott el.

– Képzeld, zsoldosnak láttalak.

– Tessék?!

– Láttam egy cikket az idegenlégiósokról, és a fotón az egyik katona te voltál.

– Miről beszélsz?

– Itt a cikk – nyújtottam oda neki. Éreztem, hogy ideges. – De nem te vagy rajta, nyugi. Csak egy pillanatra azt képzeltem... olyan volt, mintha az egyik alak, ez itt... – akartam megmutatni de elakadt a szavam. Az az alak, aki korábban ott állt köztük, már nem volt a képen. Most négyen álltak háttal, és akkor, amikor én láttam, öten voltak. Jobbról a második volt a „képzeletbeli” Alex. De most hiányzott a fotóról. Meg mertem volna esküdni, hogy amikor korábban láttam a cikket, öten voltak a képen. – Ööö... hm. Már nem vagy rajta – mondtam csendesen.

Aznap este mesélt a katonaságról, hogy mennyire utálta, és milyen szarul lőtt, meg ilyenek. Aztán szeretkeztünk, és nagyon-nagyon jó volt.

De erre most nem akartam visszaemlékezni.

Nagyon utáltam, hogy megint életre kelt egy fotó, és megint megréfélt a képzeletem.

Már biztosan elege lett a szervezetemnek az iskolai stresszből és a szülői értekezletekből, és pontosan eljött az ideje, hogy egy tóban, egy gumimatracon lebegve töltsék egy egész nyarat, romantikus filmeket nézzek, nutellás kenyéren éljek, és vegyek egy kutyát. Ennyi, biztosan ezt jelzik ezek a képzelődéseim.

Talán nem kell pszichiáterhez járnom, és főleg nem kerülök zárt osztályra – ebben reménykedtem, és átadtam magam a Baker-fűknak.

FEJŐS ÉVA

Fejős Éva

KÖNYVTÁRA